Andhra Vangmaya Charitra Sangrahamu

A Survey of the Telugus, their History and Literature

BY

K. VENKATANARAYANA RAO, B. A., L. T.

PUBLISHED BY

V. Ramaswamy Sastrulu & Sons

292, Esplanade, Madras.

1936

Printed By

V. VENKATESWARA SASTRULU

of V. RAMASWAMY SASTRULU & SONS,

at the 'VAVILLA' PRESS,

Madras.—1936.

శ్రీరస్తు.

ఆంధ్రవాఙ్మయచరిత్రసంగ్రహము

గ్రంథకర్త:

కే. వేంకటనారాయణరావు, బి. ఏ., యల్. టి.

చెన్నపురి:

వావిళ్ల రామస్వామిశాస్త్రులు అండ్ సన్స్ వారిచే

ప్రకటితము

1936

విషయసూచిక

విషయసూచిక

కృతజ్ఞత

సీ. శ్రీదత్త జన్మప్రసిద్ధిఁ గీర్తిత మైన
యాత్రేయ మేపుణ్యగోత్రపంక్తి
రుచిముఖాఖ్యవ్యాఖ్యరచనావిరాజి రా
మస్వామి కేసుబ్రహ్మణి కుమారుఁ
డాంధ్రవాఙ్మయసువియత్తున కేసుధీ
కృతి ముద్రణం బర్కఘృణుల నీను
వావిళ్లకులదుగ్ధవారాశి కేసూరి
గుణయశశ్చంద్రికల్ ప్రణుతిఁగూర్చు
నట్టి బుధమాన్యకార్యప్రయత్ననిష్ఠ
వేంకటేశ్వరు శేషాద్రి వేంకటేశ్వ
రుండు సమధికైశ్వర్యయుక్తుండు గాఁగఁ
బ్రోచి భాషాభివృద్ధికిఁ బూన్చుఁగాత!

ప్రథమముద్రణము

పీఠిక

ఆంధ్రవాఙ్మయచరిత్ర మింతవఱకును గ్రంథ గ్రంథకర్తృనామావళిగనే ఉన్నదిగాని, వాఙ్మయోత్పత్తి వికాసములనుగాని, గుణదోషవిచారమునుగాని చేసి వ్రాసినవారు లేరు. కవిజీవితములు, కవులచరిత్రములును వాఙ్మయచరిత్ర మంతటయందును యథాప్రాధాన్యముగ తమతమస్థానముల యందు నిలచిననే కాని వాఙ్మయస్వరూపనిరూపణ మేర్పడఁజాలదు. శ్రీ వంగూరి సుబ్బారావుగారి "ఆంధ్రవాఙ్మయచరిత్రము" క్రొత్తదారిని త్రొక్కినది గాని యింకను దానికి చరిత్రమను నామము సార్థకము కాలేదు. శ్రీభోగరాజు నారాయణమూర్తిగారి "ఆంధ్రకవిత్వచరిత్రము" అంతకంటె మిన్నయై యున్నను, కేవల కవిత్వతత్త్వవిచారపూరిత మగుటచేతను, పరిమితవిషయక మగుటచేతను దానికి పుష్టి కలుగలేదు. ఇట్టి తఱి, ఈ గ్రంథకర్త రచించిన ఈ "ఆంధ్రవాఙ్మయచరిత్రము" పై లోపములను జాలవరకు నివారించుచు, నవ్యదృష్టి విలసితమై, ఆంధ్రుల కాదరణపాత్ర మగుచున్నది. అట్టి యీ గ్రంథము నాంధ్రలోకమునకు పరిచితమగునట్లు చేయఁగోరిన

గ్రంథకర్త యభిలాషమును తీర్చుట నాకెంతయు సంతోష దాయకము.

గ్రంథకర్త చెన్నపురీ విశ్వకళాపరిషత్పట్టభద్రుఁడు. బి. ఏ., పరీక్షయం దాంధ్రము నభిమానవిద్యగా నభ్యసించి, మొదటి తరగతియందు నెగ్గి, శ్రీబొబ్బిలి మహారాజావారి బంగారుపతకమును బహుమానముగా బడసినవాఁడు. పరీక్షయైన తోడనే గ్రంథముల నొకమూలకుఁ ద్రోయు ననేకులవలెగాక తన యభిమానభాషవిషయమున నిరంతరకృషి చేయుచు నిత్య విద్యార్థియై యున్నవాఁడు. అట్టి యాతఁ డీగ్రంథమునకు తన కర్తృత్వమును బ్రకటింప నిచ్ఛగింపకుండుట యాతని స్వాభిమానరాహిత్యమును, వినయాదిసద్గుణములను చాటుచున్నది. కాని, యీగ్రంథమువంటి గ్రంథమును రచింపఁగల ధీమంతులు తమ నామమును ప్రకటింపకొనకుండుట నాకిష్టము లేదు. ఊరును పేరును లేని యెందఱో చచ్చుపుచ్చు గ్రంథముల కర్తృత్వమును చాటుకొనుచు, తమకుఁ దా మిచ్చుకొనిన కవిరాజశేఖరాదిబిరుదావళులను తగుల్చుకొని విఱ్ఱవీగు నీకాలమున, నిట్టి ప్రజ్ఞావంతులు మఱుగుపడి యుండ నెంచుట తగనిదే యైనను, అదియును నొక మేలే యగునేమో!

ఈగ్రంథమునందు ఆంధ్రవాఙ్మయయుగవిభాగము చేయఁబడి, ఆయాయుగముల నాంధ్రులచరిత్రసంగ్రహమును ఆంధ్రవాఙ్మయచరిత్రసంగ్రహమును, యుగలక్షణసమన్వయ

మును చేయఁబడినది. ఆంధ్రకవులయం దెవరి కెంతప్రాధాన్య మీవలెనో అంతయే యొసఁగఁబడినది. ఆయాకవుల కవిత్వ లక్షణము కొంత వివరముగ, హృద్యముగ నిరూపింపఁబడినది. విషయవిభాగమునందును, రచనావిధానమునందును, నీగ్రంథము నూతనపంథ ననుసరించి, నూతనదృక్పథమును వెల యించుచున్నది.

గ్రంథకర్త యనేకాంధ్రగ్రంథముల ప్రాశస్త్యమును స్వీయముగ గుర్తించి, యింతవరకు నాయాపత్రికలయందు వెలు వడిన విమర్శనములను క్రోడీకరించి, వానినన్నిటిని తనయను భవముతో సమ్మేళనము చేసికొని, అట్లు సమన్వయమునొందిన తనయభిప్రాయముల నిందు పొందుపరచి యున్నాఁడు. ఇం దాంధ్రవాఙ్మయమంతయు నొక్కసారిగ కనులకు పొడ కట్టునట్లావిషయములు విస్తరింపఁబడియున్నవి.

ఆధునికవాఙ్మయమునుగూర్చి గ్రంథకర్తవ్రాసినదాని లో ననేకవిషయముల ననేకులు భిన్నాభిప్రాయులు కావ చ్చును. ఇప్పటిగ్రంథములలో నెన్ని చిరస్థాయులుగా నుండఁ గలవో చెప్పుట కష్టము. తాత్కాలికానందప్రదాయకము లగు కొన్నిగ్రంథములు కొందరికి పరమాదరపాత్రము లగు చుండును. శాశ్వతానందప్రదములు దృష్టినుండి మరుగుపడి యుండవచ్చును. ఆయాగ్రంథముల శాశ్వతత్వమును భావి కాలమే నిర్ణయింపఁగలదు. శ్రీ తిరుపతివేంకటేశ్వరకవులు నూతనకావ్య యుగారంభమును చేసినవారయ్యును, వారి

యభిప్రాయము. "ప్రమదావనము" ఒక్కటి గద్యకావ్యము కనఁబడుచున్నది. ఇంకను కొన్ని యుండవచ్చును. చాలవరకు కృతికాసంపూర్ణభావప్రకటనములు. అయిన నేదోయొక్క గద్యకావ్య మాంధ్రమున నుదయింపఁగలసూచనలు పెక్కులు కాన్పించుచున్నవి.

"నవలా" నామకములగు పెద్ద గ్రంథములతోఁబాటు "చిన్నకథ" లను క్రొత్తతీరుగ్రంథములు నేఁడు వెలువడుచున్నవి. పత్రికాయుగమగు నీకాలమున నిట్టివి మోదము గొల్పి లోకము నలరించుచున్నవి. ఇట్టివానిలో కొన్ని నిలచి యుండఁగలవని నా నమ్మకము.

అన్నిటికిని మించి, ఇది విమర్శనకు కాలము. కవిత నల్లినను, వచనమును వ్రాసినను, గ్రంథకర్త యాత్మవిమర్శనమునకు పాల్పడని గ్రంథము నేఁడు కానరాదు. అవ్యక్తగానము, తన్నుఁ దామఱచిన గానము వినరాలేదు. "సరిగమ" లతోఁ గూడిన స్వరకల్పనము కొంతవరకైనను లేని సంగీతమే నేఁడు లేదు. తుదకు "ఏకాంతసేవ"లోకూడా నీ స్వరాలాపనము వినఁబడుచున్నది. అనఁగా శాస్త్రమునకు నేఁడు ప్రాధాన్యమున్నది. శాస్త్రమునకును కావ్యమునకును సగమెరిక.

నవీనయుగలక్షణము నిచట వివరించుట నాపనిగాదు. ఇట్టియుగలక్షణ నిరూపణమును ప్రస్తుత గ్రంథకర్త చాలవరకు స్వతంత్రముగ చేసియున్నాఁడని తెలుపుటకే కొంత పెంచి వ్రాసితిని.

అంకితము.

విశ్వశక్తియు, విశ్వవ్యాపియు, విశ్వజ్ఞానరాశి

విశ్వకల్యాణ పరమార్థ

నాతోడు నీడ - నావలపుల పంట

కరుణామూర్తి నాతల్లి;

హనుమదనంత విశ్వనాథ ప్రముఖసకలదేవతా

సకలభూత తత్త్వాలోకసమాకృతి;

నిరంతరభక్తపరిరక్షణావైభవైకప్రవృత్తి;

జగన్మహాకావ్యనిర్మాణప్రసిద్ధసుకృతి;

శ్రీమదాద్యాది సత్యనారాయణ పరం

జ్యోతికి.

విన్నపము

"ఏకో నారాయణః" యనఁబడిన పరంధామునకు నమోవాకములు. కళాశాలకాలములో విమర్శనపద్ధతికి మార్గదర్శకులైన బ్రహ్మశ్రీ మల్లాది సూర్యనారాయణశాస్త్రులుగారి వ్యాకృతిని సొంతముగ నేర్పిన బ్రహ్మశ్రీ ప్రయాగ వేంకటరామశాస్త్రులుగారికి, నాటకలక్షణాదుల నిర్వచించిన శ్రీయుత విద్వాన్ గరిమెళ్ల సోమన్న పంతులు, M. A., L. T., గారికి నావందనములు. అయిదేండ్లపూర్వము నన్ను బోధించిన ఈభాషాగురుత్రయము నన్నొకవేళ మఱచియున్నను నేను వారిని మఱువఁజాలను.

ఈగ్రంథము నాంగ్లేయవాఙ్మయచరిత్రగ్రంథములును, కళాశాలలో Text Books గ ప్రసిద్ధమైనవియునగు "Long, Saintsbury" అను వారిపొత్తముల నాదర్శముగాఁ గొని రచించితిని. జాతిమతపరిణామములును భాషయు వేఱగుట, గ్రంథము నూతనాకృతిని దాల్చియుండుట తప్పదు. సాంఘిక చరిత్ర, వాఙ్మయచరిత్ర, మహాకవిచరిత్ర, తత్తద్యుగ ముఖ్యలక్షణచరిత్రలను నాలుగువిషయము లిందుఁబొందుపడినవి.

దీనిని గూర్చుటలో ముఖ్యముగ నుపయుక్తములైనవి 1. ఆంధ్రసాహిత్యపరిషత్సంపుటములు, 2. ఉగాదిసంచికలు, 3. కీ. శే. కం. వీరేశలింగముగారి కవులచరిత్ర, 4. శ్రీగురుజాడ శ్రీరామమూర్తిగారి కవిజీవితములు, 5. కీ. శే. వంగూరి

సుబ్బారావుగారి వాఙ్మయగ్రంథద్వయి, 6. శ్రీవేటూరిప్రభాకరశాస్త్రిగారి యమూల్యగ్రంథము లన్నియు, 7. శ్రీ చిలుకూరి వీరభద్రరావుగారి యాంధ్రులచరిత్ర, 8. శ్రీరాజరాజనరేంద్రుని పట్టాభిషేకసంచిక, 9. శ్రీకట్టమంచి రామలింగారెడ్డిగారి కవిత్వతత్త్వవిచారము, 10. శ్రీ. శే. శే. వి. లక్ష్మణరావుగారి కృతులు, 11. భారతీసంపుటములు, 12. భాగవతాదిగ్రంథములలోని పీఠికలు. ఏతద్గ్రంథకర్తలకందఱకు నా కృతజ్ఞతాపూర్వకనమస్కారములు. గుణములు వారివి; దోషములు వారివి కావని విజ్ఞాపన.

అనేకవిమర్శకమహాశయులను బరిశీలించి వ్రాయఁబడినగ్రంథమగుటవలన దీనియం దనేకుల భావము లిమిడియుండక తప్పదు. సాధ్యమగునంతవఱకు నుచితపదప్రయోగమును లక్షించి యున్నాను. అల్పజ్ఞుఁడ నగు నాయొక్క యీ "యేర్చి", "మార్చి", "కూర్చి" రూపుదీర్చినగ్రంథమున నున్న దోసంగులను పెద్దలు క్షమియించి, నాతప్పులపైని కోపముచే నైన నుత్తమవిమర్శకగ్రంథముల వ్రాయుదురని తలంచినాను. సంధి నవయుగములలోని విమర్శనములు దగ్గఱివగుటచే నహోహాలే కావచ్చును. వాని బాధునికులు గినియక, నన్నుఁ గరుణించి దోసంగుల దిద్దుదురని కేల్మోడ్చి వేఁడుచున్నాను. *"కవిత్వవేది" యనుట నాప్రచ్ఛన్ననామమే కాని నాబిరుదము కాదని నొక్కి చెప్పుచున్నాను.

L. T. పరీక్షార్థము రెండేండ్లముందు వచ్చియుండిన యప్పుడు నీప్రశాంతమనోహరతరంగములపై సాయంసంధ్యా

---

* ప్రథమముద్రణమున.

రవికిరణములు బంగారురంగులం దురంగలించుచు సువర్ణ... లూఁగినప్పుడు, ఇమ్మహానదీమతల్లి గాకున్న నీకెవ్వరు నన్ను ... కుత్సాహ మిచ్చియుందు రని యువ్విళ్లూరినప్పుడు, పూర్వ చరిత్ర స్మృతి నభంబున మెఱసి దేహము పులకితమైనప్పుడు రాజమహేంద్రవరములో సంకల్పించిన యూహ—గౌతమీ గంగాభవానీ! నేఁటికి ఫలించినది. నవలలపై నారాటము... బొందుచున్న గ్రంథమాలలు విమర్శనమున్న నర్థసున... శాస్త్రగ్రంథమండలి"కి దయరాదు. పోషకుల వృత్తి... ననుసరించుట నాకు రానివిద్య. ఎటుఁదోఁచక, 1926 లోని వేసంగిసెలవు 40 దినములు వృథాచేసితినే యని గ్రంథాన... తరము: దలంచుచు నెవరిని నమ్మక వీరే సరి యని తమ వ్రాసిన తక్షణమే గ్రంథమును మేము ముద్రి... యుదారభావముతో నానతిచ్చి, లాభమో నష్టమో దీని భారమునంతయు వహింప నొప్పుకొని, గ్రంథప్రాచుర్యము ...గూదవించిన బ్రహ్మశ్రీ, శ్రీయుత వావిళ్ల వేంకటేశ్వరశాస్త్రులు ...రిని సర్వశక్తియగు భగవంతుఁ డాయురైశ్వర్యాభివృద్ధి తో ననుగ్రహించును గాత! అకారణబంధువులగు వీరికి ...దనములు. గ్రంథమున కుపోద్ఘాతమును వ్రాసినవారికి ...న పూర్వకాభివాదనము లర్పించుచున్నాను. గ్రంథగుణ ...ర్ణయభారము పాఠకుల కప్పగించుచున్నాను.

కే. వేంకటనారాయణరావు.

[1]కర్నాటకము "కరినాడు" (నల్లసీమ) నుండి జనించిన దనిరి.

> "సరసా స్త్రిలవద్ధావః యత్ర సంతి సహస్రశః
> సదేశ స్త్రిలగుర్నామ"

యని తెలుఁగునకు వ్యాఖ్యాన మొసర్చిరి. అటులనే 'తేనె అగు' 'త్రికళింగ' 'త్రినగ' 'తెల్ల అగు' 'తెన్' (దక్షిణము) మున్నగు నర్థవివరణము లున్నవి. జాతి పుట్టుకలో సమాజము గ కుటుంబమునుబట్టి వాడుకపై పేరందును గాని, సభచే గూర్చి యేనామము దగు నని సమాలోచనము చేసికొని ప్రకటించుకొని యుండదు గదా! కావున పై వ్యాఖ్యలన్నియు నధునాతనములు; సనాతనములు గావు.

చరిత్ర కందని యాదికాలముననే తెలుఁగుజాతి యుండుండవలయును. మహారాష్ట్రులలో గొందఱు 'తెలంగు' పదమును వంశసూచనకుఁ జేర్చుకొనుటయు, తెలఘాణ్యులను బ్రాహ్మణులలో నొక తెగయుండుటయు, తెల్గుచోడులు, తెలుఁగు నాయకులు మున్నగు మండలేశ్వరులు చరిత్రకెక్కుటయు, శాసనాదులలో తెలుఁగు, జాతి పదముగా నుండుటయు, పై సిద్ధాంతమును స్థిరీకరించెడు. ఇట్లే సంస్కృతములో "త్రిలింగ" శబ్దమునుబట్టి పిఠాపురమునుండి పెద్దదాఁక నను

1 పాండ్యరాజులనుండి దేశమును జయించి పాలించిన కర్ణరాజుల పేరే యాంధ్రదేశములోనికిఁ జొచ్చుకొని క్రమముగా నుత్తరదిగ్వ్యాప్తమైన దున కర్నాటకమను వ్యవహారము సిద్ధించినది. ఆంధ్రదేశీయులే కర్ణాటకులైరి గాన కర్నాటకు లాంధ్రులే.—ఆంధ్రచరిత్రము, మూఁడవభాగము.

మాటయు, "త్రినగ" మునుబట్టి మహేంద్రగిరిపర్యంత మను
టయు దేశనిర్దేశమున కనుకూలపడవు.

తెలఁగలు, తెలఁగాణులు, తెల్గు నాయకులు ప్రధాన
ముగా నెల్లూరు, నిజామురాజ్యాంగములోఁ గొంత, మైసూరుమండ
లము నాక్రమించి యుండిన వారగుటచే, మహారాష్ట్రకర్ణాట
దేశముల నంటియున్న పశ్చిమదక్షిణాంధ్ర భాగమే తెలుఁగు
సీమ. మొదటినుండియుఁ గర్ణాటకులును దెలుఁగువారును
నేకకుటుంబమువలె వసించియుండుటచే, కర్ణాట విభాగము
కేవల రాజకీయవ్యవస్థలచే జన్మించినదగుటచే, విజయనగర
సామ్రాజ్యమున నిర్విరకు నవిచ్ఛిన్న బాంధవ్య మున్నందున
వీరిజాతీయతను గుఱించి వాదము లనావశ్యకము. హొస్పే
టలలోఁ గన్నడాంధ్రములు రెండును సమముగా స్వ
భాషలు గలవా రెందఱో కలరు. కన్నడవాఙ్మయమైనను
మును గలవారు గలరు.

ఈవిషయమును గమనింపఁ దెలఁగాణము మొదట
నితరనాడులవలె నొకనాడనియు, బ్రాహ్మణాది భేదము లెన్ని
యున్నను, తెలఁగలందఱును పశ్చిమ దక్షిణాంధ్రవాసులే
యనియు, వీరి ప్రాముఖ్యమునుబట్టియే తెలుఁగు నామము
భాషకు సిద్ధించినదనియు, [1]అసలు తెల్గుసీమ వీరిదే యనియును
పూర్వోత్తరాంధ్రులు తెలుఁగువారు గానేరకపోయినను,
నేకభాషావలంబకు లగుటవలన, తెల్లుంగు లాంధ్రగణములోఁ
జేరినదానివలన నన్నదమ్ములే యనియుఁ దెలుచున్నది.

---

1 శ్రీ. శే. కే. వి. లక్ష్మణరావుగారి యాంధ్రపరిశోధకమండలి పంచమ
వార్షికోత్సవాధ్యక్షోపన్యాసము. ఆంధ్రపత్రికానుబంధము.

కము ఈదేశములలో నెల్లెడలను బౌద్ధజైనమతప్రాచుర్యము నెలకొనినది.) ఆంధ్రు లుత్తరమునుండి చీలిపోయి సామంతులైరేమొ ! ఆఱవశతాబ్దమున [1] జయసింహవల్లభుఁడు వేంగినుండి పశ్చిమతీరమువఱకు స్వతంత్రరాజ్యమునుస్థాపించి ప్రథమ చళుక్యుఁ డయ్యెను. మొదటి పులకేశి (550) వాతాపిని రాజధానిగాఁ జేసికొనెను.

రెండవ పులకేశి దండెత్తివచ్చి (709) పిఠాపురమును జయించి తమ్ముని పూర్వచాళుక్యప్రథమరాజగు కుబ్జవిష్ణువర్ధనుని ప్రతినిధిగా నచ్చో నియమించెను. అతఁడు రాజ్యమును స్థిరముచేసి పరమపదించెను. రెండవ పులకేశి పిమ్మట పశ్చిమచాళుక్యరాజ్యము రాష్ట్రకూటుల బరువునకుఁ గ్రుంగి పోయినది కాని పూర్వచాళుక్యుఁడు విజయాదిత్యుఁడు (799-835) దుర్జయుఁడై రాష్ట్రకూటులతో [illegible] నది. రాజ్యాశ సంధితో సమయునదిగాదు. గుణగ (గణక) విజయాదిత్యుఁడు (844-888) [2]పాండురంగఁడను (విప్ర) మంత్రి సాహాయ్యముతో, తమ్ములదర్పము త్రోవఁజూచి, రాష్ట్రకూట

---

[1] చళుక్యజాతి. బ్రహ్మచళుకమునుండి చాళుక్యులు పుట్టిరఁట. అయోధ్యనుండి యరుదెంచిన విజయాదిత్యుఁడు పల్లవులచే నిహతుఁడయ్యె. గర్భిణియగు నతని భార్య విష్ణుభట్టుచేఁ బోషింపఁబడి జయసింహునిఁ గనె నని గాథ గలదు. ఆంధ్రభృత్య, కదంబ, చాళుక్యులకు మానవ్యసగోత్రము. గోత్రములు సమానమగుటచే మొదట నిది సంకరజాతియై తర్వాత సాంధ్రభృత్యసంయోగము గల్గి బ్రాహ్మణమతానిష్టమై యుండనగు. (పట్టాభిషేక సంచిక).

2 కులప్రశంస. (పట్టాభిషేకసంచిక.)

టులను పరాభవించెను. విశేషకష్టములకు లోనైన చళుక్య భీముడు (888-918) ద్రాక్షారామభీమేశుని ప్రతిష్ఠించెను. కాలము కదలిపోయినది.

[తైలపుడను పశ్చిమ చళుక్యరాజు రాష్ట్రకూటుల నిర్మూలించి స్వరాజ్యము నుద్ధరించుకొనెను. (92?)]. పూర్వ చాళుక్యభీముని మనుమడు అమ్మరాజ విష్ణువర్ధనుని (918-925) పిమ్మట జైనులమూలమున రాజకుటుంబమున నంతఃకలహము లుదయించుటచే రాజు లనేకులు మారిరి 927 లో యుద్ధమల్లుడు సుస్థిరుడయ్యెను. 934 లో నితఁ డంతమొందెను మరల రాజు లనేకులు 1000 వఱకు తలలు మార్చిరి. [illegible] వర్మ (1000-1011) కాలమున సముద్రవ్యాపారమున నాంధ్ర కీర్తి పేరెములు వారినది. అనంతరము నాలుగేండ్ల కతని తమ్ముఁడు విమలాదిత్యుఁడు (1015-1022) దక్షిణదేశచక్రవర్తి యగు రాజరాజచోళుని కుమార్తె కుందలీదేవిని (కుందవాంబను) పెండ్లాడి రాజయ్యెను. [1]పదిశతాబ్దముల చరిత్రము పూర్తియైనది. ఈకాలమందంతయును మతవైరుధ్యముచే దేశము సంక్షుభితమైనది. [2]మొత్తముపై చాళుక్యులు సామాన్య శైవమతస్థులనియే తేలుచున్నది. కుమారిలభట్టు వీరిచే మన్నింపఁబడి వైదిక మత (కర్మ) ప్రచారకుఁ డయ్యెను.

రాజకీయముగా శాతవాహనులది ప్రాకృతభాష. ఆంధ్రు లుత్తరహిందూస్థానములోని రాజ్యాశ్రయ మడుగంటిన

1 పూర్వచాళుక్యులు. (శ్రీభావరాజు వేంకటకృష్ణారావుగారు).

2 చాళుక్యరాజ్యాంగపరిస్థితి.

దాది, చళుక్యులు తలయెత్తినది మొదలు దేశ్యమే ప్రధా నముగాఁదొడఁగినది. పాలనమునకే వారును గో[illegible] తులకుఁ దప్ప దేశీయులతోఁగలసి పాలితదేశమే ని[illegible] నుండిపోవు ప్రభువులకెల్లను అపాలితదేశభాషయే [illegible] మగుట పాశ్చాత్త్యులను, పూర్వము మహమ్మదీయులను [illegible] చూచిన విశదపడును. పార్సీ, అరబ్బీ, టుర్కీ మున్నగు భాష లను మాటలాడు తురకలు భారతదేశమునే వాస్తవ్యముగ నంగీకరించినవారగుటవలనఁ దమభాషనుఁ బ్రోత్సాహము నూతగాఁగొని తుదకు రెండు భాషలకు వికృతియగు "ఉర్దూ" అను క్రొత్తభాషను పెంపొందింపవలసివచ్చెను. అటులే బ్రాహ్మణమతావలంబులై నిల్చిపోయిన చళుక్యులకుఁ బ్రోత్సా హయుమగు తెలుఁగు ముఖ్యమైనది. త్రిలింగసీమలో "చాళుక్య పరిపాలనారంభకాలములనే తూర్పుననుండువారికిని పశ్చి మమున నుండువారికిని భాషాభేదము కల్పడు[illegible] నందున పశ్చిమమున నున్నవారిభాష హళెగన్నడమనియు, తూర్పుననున్నవారి భాష తెళుగన్నడ (తెలుఁగు) [illegible] వ్యవహారనామములఁ బొంది ప్రత్యేక సం[illegible] హేతుభూతములై" యుండెను. ఈతెళుగన్నడము ప్రాచీ నాంధ్రభృత్యవంశమునకుఁ జేరి సుప్రసిద్ధ[illegible] బ్రసరించి వేంగి నాక్రమించి నూతన [illegible] మిచ్చినదైయున్నను, యీ ప్రవృత్తి [illegible] లైయున్న చాళుక్యుల ప్రతిపాదితమైనది. [illegible] ముగా చాళుక్యపరిపాలనాకాలములోఁ [illegible]

---

1 చాళుక్యుల ప్రశంస. చిలుకూరి వీరభద్రరావుగారు.

సంపర్కమునచే వివిధ వైలక్షణ్యములంది ప్రస్తుతాంధ్రముగా పరిణతినొందె ననుట సత్యదూరము గానేరదు. సమంజసము గను ఉన్నది. ఉర్దూ, ఇంగ్లీషు, ఫ్రెంచి మున్నగుభాషలలోని పరిణామసాదృశ్యములను, చారిత్రకసంఘటనలచేఁ గలిగిన భాషావ్యత్యాసములను తిలకించినచో, నాంధ్రులయ్యును శాతవాహనులు [1]పైశ్యమగు ప్రాకృతమునే యుత్తరభారత వర్షమునఁ గైకొను టుదాహృతగాఁ దలంచినచోఁ దెల్గులిపి యారవశతాబ్దియందే చూపట్టుటయు, కన్నడాంధ్రలిపు లొక్కటిగా నున్కియు నాలోచించినచోఁ బైయూహ నిరాధారము గానేరదు.

ఈయూహ ప్రమాదజన్య మనుట కాంధ్రసామ్రాజ్య కాలమునుండియే ఆంధ్రము ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వమును వహించి యుండవలయును. లేదా [2]సూర్యానుగ్రహముచే నగ్నిమిత్రుఁ డనువాఁడు [illegible] వ్రాయుటవలన నాంధ్రభాష జనించిన [illegible] నపూర్వకల్పనలును, ఆంధ్రాంధ్రేయణాది భాషానామములును గలసీసములను, శ్లోకములను నమ్ముటకు సిద్ధపడి యుండవలయును. కాని, ప్రాచీనాంధ్ర శాసనములలో నొక్కదానియందు 'ఆంధ్ర' భాషయేయన్నఁ బనికిరాక పోయినదా? ఆంధ్రుల తొలిభాష పైశాచికాది ప్రాకృతభేదముల నొక్క

1 పైశాచిప్రాకృతము తమిళమునకుమూలమందురు. ఈపైశాచిభాష లోనే సాతవాహనునిచే నుద్ధృతమగు విద్యాధరచరిత్ర మున్నదఁట. ఈపైశాచీ భాషకును తెల్గునకును సంబంధముండునా?

2 ఆంధ్రవాఙ్మయచరిత్రమున పండిత టి. సుబ్బరాయశాస్త్రిగారి 'భారతి కళానిధి' యనుపత్రికలోనివని విచిత్రవిషయము లున్నవి.

టిర్యై యేయల్పసంఖ్యాకులలోనో యిమిడియుండెనందురా? తమిళాది దక్షిణభారతీయభాషలకే పైశాచిప్రాకృతమని పేరుండినఁదప్ప శాతవాహనులప్రాకృతము తెల్గుకాదు గదా? హాలునిసప్తశతిఁ బట్టి చూచినను ఆంధ్రరాజులది ప్రాకృతమనియేకదా చెప్పవలెను? తమిళకన్నడాది దక్షిణభారతీయ భాషాభేదపర్యాయనామమై, పైశాచికప్రాకృతమే యాంధ్రులకు భాషగా నుండెనన్నచోఁ దెళుగన్నడ మందులో నొకభేదమే యగుటచే నింక వాదమేయుండదుగదా! ఎట్లయినను నేఁడాంధ్రమను జనపదమున చళుక్యాంధ్రులు నెలకొనువఱకు నేద్రావిడభేదమో యుండవలయు. ఏదో యనుటకన్న లిపిభాషా జాతివృత్తములచే నితరములకంటె నెక్కుడు సన్నిహితత్వముఁ జూపుచున్న కన్నడముంజూచి కర్నాటక, త్రిలింగభాషల కొకేమాత్రుక యనియు, నాయాదిభాష[1]హాలె, తెళుగన్నడములుగాఁ జీలి, అందు తెళుగన్నడమే తెలుఁగై పిదప నాంధ్రమయ్యె ననియు సిద్ధాంతపఱుచు టుచితము.

ప్రాచీనాంధ్ర సామ్రాజ్యచ్యుతికిఁ బిదప చిన్న చిన్న రాజ్యములుగా నాంధ్రులు చీలిపోయిరి చళుక్యులు పాలకులైనది మొదలు వారుండు జనపద మాంధ్రమని వ్యవహరింపఁ

---

1 "కరణభాష యాంధ్ర ప్రాకృత భాషాభవం బగుటఁజేసి, బ్రాహ్మణ క్షత్రియాంధ్రులు తెలుగన్నడమునకు సంస్కృతచ్ఛాయ నెక్కువ గల్పించి యాంధ్రభాషయని వ్యవహరించుచున్నారు. తెలుఁగు భాషకుఁ గరణభాషా సంబంధము కర్ణకఠోరముగ నుండుటచే గాఁబోలు త్రిలింగశబ్దభవముఁ తెలుఁగని వ్యుత్పత్తిఁ గల్పించిరి' చాళుక్య ప్రశంస. చి. వీరభద్రరావుగారు.

శ్రీమై ప్రవహించుచున్నప్పుడు యే[1] కాల్డ్వెల్లునో దూషించి దురభిమానావేశమునకు నిలయులమై, కక్షలు పెంచుకొనుం యసంగతము. మనము పూర్తిగా దాక్షిణాత్యులముగాని, యౌత్తరాహులముగాని కాక రెండునాగరకతలును సమన్వయము నొందినభరతఖండమధ్యపీఠభూమియందు, గోదావరి కృష్ణా పినాకినుల తీరములందు వసించువార మగుటచే మన జాతీయత కర్ణాటక మహారాష్ట్రములకు జన్మభూమియై యంత ప్రాచీనమైనందుచే మన కాతగవులు వంద. నర్మదతీరమున నార్యరక్త మెక్కువగను, కావేరీ తీరమునుండి ద్రావిడరక్త మెక్కువగను నుండవచ్చును. కాని, మనలో హెచ్చుతగ్గులు లేవు. ద్రావిడార్యజాతీయవిజ్ఞానవాహినుల లెదుర్కొని, కేంద్రీకృతములై యొక్కటియై ప్రయాగనుండి పోవు యమునాకలిత గంగాతరంగిణిని బోలి ప్రవహించి నది శాతవాహనుల నుత్తరమున నాటితిమి. దక్షిణమున కులోత్తుంగచోళుని బ్రసాదించితిమి. అట్టిమహోత్కృష్టాంధ్ర జాతికి నమస్కారములు. సంస్కృతప్రాకృతోషస్సు తెల్ల గన్నడాకాశమునఁ దోఁచి కాలగర్భమున నాంధ్రజాతీయ విజ్ఞానరవిబింబమవై, శైశవ పోషణస్నేహోపలబ్ధ మాతృదేవి మూర్తి గీర్వాణియు, చిరంతనసహవాసమాన్యయగు కన్నడ వాణియు నిశ్శంకల నలంకరింప వెలయునాంధ్రభారతీ, నీకు జయము ! జయము

---

1 కాల్డ్వెల్లు వ్రాసిన "Comparative Dravidian Grammar" నాంధ్రీకరించిన. గాని దాని మంచి చెడుగు తెల్లకకుం దెలియఁజేయవు. (మానవుఁడు మొదట నేర్చు) యాపదము తే సంస్కృతములు గానప్పుడు భాషను సంస్కృతజన్య మనుటెట్లని యతనివాదము.

౨. కవి, కావ్యము, వాఙ్మయవిమర్శ

"ధీరో మనీషీ జ్ఞః ప్రాజ్ఞస్సంఖ్యావాన్ పండితః కవిః" అని అమరసింహుఁడు. "కవతే సర్వం జానాతి, సర్వం వర్ణయతి, సర్వం సర్వతో గచ్ఛతి వా కవిః" అని శబ్దకల్పద్రుమకర్త నిర్వచించినాఁడు. "క్షురస్య ధారా నిశితాదురత్యయా దుర్గం పథ స్తత్కవయో వదంతి" యని కఠోపనిషత్తు వర్ణించుచున్నది. "రససిద్ధాః కవీశ్వరాః" అని శబ్జ్ఞులు పొగడిరి. ప్రజ్ఞాశాలి కవి భావనాప్రపంచమునకు సృష్టికర్తయని ప్రాజ్ఞులు వక్కాణింతురు.

ఈ నిర్వచనములన్నియు నొకేవిషయమును స్థాపించుచున్నవా? కవిత్వ పథము దుర్గమముగాన, కవి సర్వజ్ఞుఁడన్నమాట సిద్ధించినది. సర్వజ్ఞుఁడు గాక పోయినను కవియందుఁ దత్పరిస్థితికి వలయు బుద్ధివికాసము యుండును. ఈబుద్ధివికాసము ధీరులకు సామాన్యగుణము. యుద్ధరంగమున కుఱికి శత్రుసేనాపతులపై వీరరసాతిరేకమున విక్రమించుయోధుఁడును, లోకుల పాపములకు పశ్చాత్తాపము వహించి సర్వసంగపరిత్యాగియై మతోద్ధరణమున కుంకితమైనకర్తయు ప్రజాసౌఖ్యమునే సౌఖ్యముగా నెంచి తదేకదీక్షతోఁ బాలించు భూపతియు, స్వానుభూతితో, సహజోద్రేకముతో, తనంతనుప్పొంగి వెలువడు నిసర్గమధురభావతరంగిణీఘుమఘుమారవములతో [1]లౌకిక ప్రకృతిమానవుల లోని వివిధ సాదృశ్యములను వర్ణించుకవియును, ప్రజ్ఞలోఁ దుల్యులు గారా? కార్యకాలరంగములు భిన్నములైనవి గాని బుద్ధియొక్కటియే. కవాటి యవనసేనానాశనముఁజేసి ధర్మమునుద్ధరించిన విక్రమాదిత్యునందు, రాజ్యత్యాగియైన బుద్ధునియందు, యశోవిశాలుఁడైన యశోధనునందు, ఆదికావ్యకర్తయగు వాల్మీకియందు, సత్యమైన కవి పూజ్యుఁడైనాఁడు; లోకమాతవిచ్చి పూలసోనఁ గురిపించినది.

ప్రతిభావ్యుత్పత్తులు కవికావశ్యకములు. సమయస్ఫూర్తియే ప్రతిభ- నవీనకల్పనాపటుత్వమునకు ప్రతిభ మూలము. ప్రతిభ దైవదత్తము. ఇహా

1 Nature and Human Nature.

జ్ఞతయు, నుచితానుచితవివేకము వ్యుత్పత్తినాఁబడు. సందర్భశుద్ధికి, వస్తువైశద్య మునకు వ్యుత్పత్తిమూలము. వస్తుపరిశీలనచే వ్యుత్పత్తి లభించును ప్రతిభావ్యు త్పత్తులు పరస్పరాశ్రితము లని తజ్జ్ఞుల యభిప్రాయము. రెండుగలవాఁడే కవి. సారాంశము ఏమనఁగా.—

"ప్రకృతికిన్ బాహ్యప్రకోశల్ కవుల్"

[1] కవులు మూఁడువిధములు: శాస్త్రకవి, కావ్యకవి, ఉభయకవి. ఉభయ కవి మొదటియిర్వురకు నుపకార్యోపకారకసంబంధ మున్నది. వీరి నుత్తరోత్త రమశ్రేష్ఠులన నగును. అయిన నెవరిగుణములు వారివని విజ్ఞులందురేమో! కావ్య కవికవిత ఎన్మిదివిధములు. రచనా శబ్దార్థాలంకారోక్తిరసమార్గశాస్త్రార్థ ములు. వీనిలో మూఁడుగుణములు గలవాఁడు సాధారణుఁడనియు, ఐదు గుణములుగలవాఁడు మధ్యముఁడనియు, నేడు (అన్ని) గుణములుగలవాఁడు మహాకవియనియు సిద్ధాంతము.

బుద్ధి తదనుగుణక్రియారూపముగ పరిణమించుట కర్మ. కర్మ ననుసరించి కర్తకు మాన్యత గల్గును. సత్కర్మను ప్రజ లభినందింతురు. అసత్కర్మను నిందింతురు. వ్యక్తిజీవనము సంఘము నవలంబించినదిగాన, నొకనికర్మపు [illegible]

[1] చూ. రాజశేఖర కవి కావ్యమీమాంస.

కవిభేదములు:—1 'కావ్యవిద్యాస్నాతకుఁడు' గురుకులవాసి. 2 కవి తను రహస్యముగఁ జెప్పుకొనువాఁడు. 'హృదయకవి' 3 పండితకవి [illegible] మారుపేరు గలవాఁడు 'అన్యాపదేశి' 4 (పౌరస్త్య కవితా) మార్గము నవలంబించును 'సేవిత.' 5 శక్తియుండియు కవితఁ జెప్పఁడు 'ఘటమానుఁడు' 6 సకలవిధకవిత్వనిర్మాత 'మహాకవి.' 7 దేశీయములగు నన్యభాషలందు [illegible] చితరసోద్రేకముతో కవితచెప్పు ప్రౌఢ'కవిరాజు' 8 మంత్రావిష్ట [illegible] గతకవిత్వశక్తి 'ఆవేశికుఁడు' 9 ఆశువుగఁ దలఁచునప్పు డల్లవాఁ[illegible] 10 కన్యకాదులవిషయమై సంక్రమించు [illegible]వితగలవాఁడు సాం[illegible]

తఁబోక, పడినచోటనే కాక నూతిలోని నీటినంతయుఁ జలింపఁజేయు శిలాశకలమువోలె సంఘమున కభివ్యాప్తమగుచున్నది. కాఁబట్టి ప్రజాస్వాతంత్ర్యము నడ్డుపెట్టుటకు నవకాశము, నధికారము గల్గుచున్నది.

రాజుయొక్క కర్మాగారము రాజ్యము; కవియొక్క కృతి కావ్యము. రాజ్యౌన్నత్యము రాజునకును, కావ్యపటిమ కవికిని గౌరవకారణములు. కావ్యరూపమెఱుఁగుటకుఁ దల్లక్షణకథనము కర్తవ్యము. లక్ష్యమునుండియే లక్షణము తెలియుచున్నది. తెలిసిన లక్షణప్రణాళికను జూచి మొదటి మానవుఁడు ఋతుధర్మ మెఱిఁగినాఁడు. ఆ ఋతుధర్మములన్ని వృక్షములకును నొక్కరీతిగా నన్వయింపవని విశేషలక్ష్యముల విమర్శచే నిర్ధరించినాఁడు. భాషాప్రవృత్తి ననుసరించి శబ్దానుశాసన మవతరించినది. శబ్దానుశాసనము భాషాప్రయోగములచే సంస్కరింపఁబడినది. తర్వాత ప్రయోగములచే నవీనము నవీనమగు నూతనవ్యాకృతినిర్మాణము గావలసివచ్చుచున్నది. కావున లక్ష్యలక్షణములన్యోన్యాశ్రయములని తేలినది. ధ్వన్యాలోకదశరూపకములు నిట్లు లక్ష్యములయాధారముపైననే యుదయించినవి. కాన కావ్యపరీక్ష విస్తారముగాఁ జేసి లక్షణము లరయుదము.

ఆద్యులు మహాకవులు నగు వాల్మీకియు నమరుఁడును (Homer) మనకు నాదర్శప్రాయులు; ప్రాచ్య పాశ్చాత్త్య కవితాసూత్రస్థులు. వానికి ప్రాచీనములు వేదములు. వాని నపౌరుషేయము లనిరి. ప్రభువుల భవ్యసందేశములని వాని నట్లనిరేమొ! అది యట్లుండఁ గావ్యబీజము వేదములలో మొలకెత్తినది; తిన్ననితీగ సాగినది; మొగ్గదొడిగినది. కాని యింకను పువ్వు ప్రఫుల్లము గాలేదు; వలపులఁ గ్రుమ్మరింపలేదు. జ్ఞానమహావట మింతలో వెల్లువెరిగి యుపనిషత్తులను నూడల కెరవైనది. ఆనీడలో, ఆత్మికప్రసంగములలో, ఆమనీషాగ్రీష్మాతపములో వానలేక వాడిపోవుచున్న కావ్యలతామతల్లిని వాల్మీకి వేఱుగాఁ దెచ్చి ప్రోదిసేయఁ దొడంగెను. ప్రకృతిచిత్ర

ములను, ప్రచండాతపమును, ప్రావృట్కాలపయోదములను, శరదృతువందలి తెలివెన్నెలలను, శిశిరమందలి పుష్పావళిని గమనించి సముద్రఘోషములను, ఉషస్సౌందర్యమును, హిమపదున్నతిని వీక్షించి వసంతకోకిలగానములతో మేళగించి వేదయుగములోని యార్యులు భీతితో, ఆశ్చర్యానందోత్సాహ ముతో, పాడినపాటలే ఋక్కులై కావ్యోత్పత్తిని సూచించినవి. ఆ[illegible] కావ్యములనే వాల్మీకి యఖండకావ్యముగ మార్చివైచెను.

వేదములో విషయానుభూతియుండుదనుక కవిత పరువులు వారి నది. విషయవిమర్శ మొదలిడుటలోఁ దర్కము తలయెత్తినది. ఆనందగానము దానిలో మాటుమణిఁగినది. ఒకటి ప్రకృతిస్వభావప్రదర్శకము; మఱొకటి తద్విషయకజిజ్ఞాస. ఒకటి సృష్టికి ప్రతిబింబము, వ్యక్తిభావ సమ్మిశ్రితము; ఇంకొకటి సత్యతత్త్వాన్వేషణము, వస్తువిమర్శ, సాపేక్షనిశ్చయము. కళ జన్మించినది. పిదప శాస్త్రము పుట్టినది. కళాశాస్త్రభాగములుగ విడివడి పావనవేదసరస్సునుండి వా[illegible] త్ర[illegible]స మార్గము వెంట [illegible] [illegible]నవి.

కావ్యము కళామయమని తేలినది. [illegible] గడచినను ఆర్యులనాగరకతను గంగాసింధుపరిసరములను మన కనుఁగవ [illegible] యెదుటకుఁగొనివచ్చు ఋక్కులను పరికించి ప్రజాప్రకృతిసమన్వయము [illegible] గల్గు నిసర్గ పారవశ్యమును, ఆనందతత్త్వమును యథాస్థితిగా ప్రదర్శించి పాఠకుల కట్టియావేశమునే పుట్టించు చమత్కృతి [illegible]. [illegible] త్కృతి—కళ—యుండవలయుననియే లాక్షణికులు 'రసాత్మకం వాక్యం కావ్య' మనియు, ''కవిత్వశక్తిస్తు రసాత్మకవాక్యనిర్మాతృత్వ'' మనియుఁ జెప్పిరి. ఆరసమును నిఘంటుకారులు ''రస్యతీతి రసః, రస ఆస్వాదనే'' యని నిర్వచించిరి. తద్రసము భావావేశమునఁగాని జనింపదు. వస్తుసందర్శనమునఁ మనోవికారమే భావము.

సుఖదుఃఖాదికై ర్భావై ర్భావ స్తద్భావభావనమ్."

యను సజీవముగా సాకృతిగా సాక్షాత్కరింపఁజేయునది 'కళ'.

[1] కళాధర్మము రసోత్పాదనమైనది. ప్రకృతిని జూచి యానందించి యా ఆనందమును బ్రదర్శించి తల్లీనతను ఘటించినది గాన, కళ మూలానుకరణప్రతిసృష్టియైనది. అట్లగుటవలన అనుభూతాననుభూతవిషయైక్యమునకు సాక్షాత్కారపరికరములతో నవకాశమిచ్చినది. "అనుకరణమునకు పరిశీలనము ముఖ్యము. భావనాబలము సృష్టికి ప్రధానము. భావనాబలపరిశీలనములు పరస్పరాశ్రితములు. ఇవి జీవికాప్రధానములగుచో ఫలితకళలకు నైత మావశ్యకములు. ప్రతిఫలము నిచ్చునది ఫలితకళ. అఫలప్రేప్సు కర్మకాస్పదమైనది లలితకళ. ఫలితకళ విహితవ్యాపారప్రయోజనమునకును, లలితకళ జీవితతత్త్వపరమఫలానుభవసౌందర్యానందమునకును నేర్పడినవి. కాన ఫలితలలితకళలు భుక్తి ముక్తి వరుసలో నున్నవి.

[2] కొందఱు కళను ఆదర్శకమనియు, కాల్పనికమనియు, యథామాతృకమనియు విభజించిరి. ఈవిభజనను బట్టియే కళను అనుభూతాదర్శప్రదర్శకమనియు, సృష్టియనియు, ననుకరణమనియు నిర్వచించిరి. కవి దృశ్యమో అదృశ్యమో ఏదైనను సరే మూలభూతమగు భావమొకటిని గైకొనియే, [3] కార్యకారణశ్రేణీబద్ధమైన యూహతో పునస్సృష్టిగా మార్చుచున్నాఁడు. ఉత్తమకళయందు సత్యసౌందర్యములు (Truth and Beauty) రెండును ఇమిడియున్నవి. అనుకరణపరిశీలనములు లేక సత్యమును, ప్రతిసృష్టిభావనాబలములు లేక చిత్తవశీకరణప్రవణమగు సౌందర్యమును పుట్టవు. కవుల భావతారతమ్యములంబట్టి యథామాతృకకల్పనాదర్శము లుత్తరోత్తరము నుత్తమములగువానిలో పూర్వోక్తములు గర్భితములుగాన నుత్తరోత్తరములు శ్రేష్ఠములు.

---

1 ఆంధ్రపత్రికా సారస్వతానుబంధములో దుందుభి మొదలగువాని ప్రకటింపఁబడిన లలితకళలపై వ్యాసములు.

2 Ideal, Creative & Realistic arts.

3 Imagination disciplined by reason.

[1]రెండు మూఁడు నొక్కచోఁ గలియుంట సహజము. కాన, నీవిధ

1 "నిన్ను వలపులఁజిమ్మిన నేను నేఁడు
క్రొత్త విరిచేడియలరాక నొత్తిగిలితి
వనిని విచ్చిన పూవుగా పరిఢవిల్లి
ప్రబలకాలవశంబున పాడుపడితి. ౧
సంజకెంజాయ నింగిలో జాఱువేళ
జవ్వనులు నన్నుఁ గాంచి విచారగీత
ములను బాడుచుఁ బాలిరి భూమియందు—
లలితసౌందర్యరమణీయలయ్యు వీరు
నావలెనె పడుదు రని నవ్వుకొంటి! [?] ౨
నళినమిత్రుని యనురాగనవ్యకాంతి
చలువ సెలయేటి మర్మరస్వనము లుర్విఁ
బ్రసవనాళంబులను డించు ఫలరసంబు
నిప్పు డనుభూతవాసన స్మృతిఁ దెచ్చె
కర్మఫలమొక్కటియె కొక్కఁగాలధాటి
కితరములు నిల్వవేవియు నింతులార
మీదు పరిణామ మిదె యని మిన్నకుంటి." ౩

ప్రథమభాగము యథామాత్రుకము; ఉన్నదున్నట్లు చెప్పినది. ద్వితీయ భాగమున భావనాప్రపంచములోని యొకానొక మరణసామ్రాజ్యమును బుష్పపతనముతో మేళవించి కవి యభూతకల్పనముఁ బాల్పడెను. ప్రశాంత సాయంసమయముతో చిన్నది ఉపజ్ఞలేనికళ యసాధ్యముగదా! తృతీయములో అనుభూతావలోకనమైనది. ప్రసవనాళములో ఫలరసమొక్క ఉత్పత్తిచే పుష్పాంతమై పరిణామతత్త్వము సూచితమై యాదర్శము వెల్లడినది. అనుకరణకల్పనాదర్శము లొక్కచో గూడలేదా? ఇది స్వకావ్య పరంపరలోని కథనము.

మును విషయవిభజనముతో నైక్యమొనర్చి [1]నిర్గుణైకభావయుతమగు హృ హృదయాందోళనమాత్ర ప్రదర్శకమును నగు భావగీతమును, లోకప్రవృత్తి ప్రదర్శనముచే సగుణమై వివిధభావసంఘర్షణపరిణామమును నాటకకావ్య మును, జాతీయాదర్శజీవితధర్మభావసర్వస్వసంయోజితంబగు మహాకావ్య మును, నుత్తరోత్తర ముత్తమంబులనవలయు. (ఘటకర్పరము, అభిజ్ఞానశాకుం తలము, రామాయణము దృష్టాంతములు.)

కావ్యకళ సుఖదుఃఖచక్రదర్శనానుభవభావపరిశీలనమునఁ జీవిత విశ్వకల్యాణైకసత్యమును, తత్సత్యమందలి జీవితాభావుక మగు నాదర్శ మును సువ్యక్తపరచును. ఇతరులకుమఱుఁగైన ప్రకృతిసత్యముల వెల్వరించును.

“విశ్వశ్రేయః కావ్యమ్” అని కదా జనశ్రుతి.

క. “కలిమిగల లోభికన్నను, విలసితముగఁ బేద మేలు వితరణి యైనన్
జలచలమ మేలుగాదా, కులనిధి యంభోధికన్న గుప్వలచెన్నా.”

యను కందములోని భావ మెందఱకో సముద్రమును, చెలమను జూచిన వారికయినను స్ఫురించి యుండదుగదా! కాఁబట్టియే

“రవి గాంచనిచోఁ గవి గాంచునే కదా.”

యనుచాటూక్తి కెడమైనది. అట్టిప్రకృతిరహస్యదర్శనదక్షత లేనివాఁడు గవియే కాఁడు.

ప్రకృతము ననుసరింతము. వాల్మీకి యొకరాజకుటుంబమునుగొని, విష యముఁ బెంచి, దానిలో భారతవర్ష జీవితమును బ్రతిఫలింపఁజేసెను. రామ కథ విఖ్యాతము. కథన మవసరములేదు. సామాన్యగృహచిత్రములోఁ దలి దండ్రులు, భార్యాభర్తలు, అన్నదమ్ములు, ప్రభుసేవకులు ఎట్లుండవలసి నదియు, ప్రీతి భక్తి ధైర్య పరాక్రమాదిప్రవృత్తులను మహోజ్జ్వలముగా

I Essays in criticism—M. Arnold (Abstract and Subjective Lyric, Objective Poetry, Epic.)

నిమిడ్చినాఁడు. గృహధర్మ మార్యులకు మూలధర్మము—ఉద్దీప్తమైన వి-శాంతరసాత్మకము, కరుణాశ్రుప్రవాహలలితము, సుప్రతిష్ఠితగృహసింహాసనమునైన రామాయణము వివిధప్రకృతివర్ణనలతో మేళగింపఁబడి, పాత్రల స్వభావానుగుణములతో నడచి, మానవనైసర్గిక ప్రకృతుల సత్యమును, దానియందలి విశ్వకల్యాణైకానందమును భారతీయుల కొఁడఁగూర్చినది. కావున నే ఘటనాపరంపరలచరిత్రమువలె శిథిలమై భరతఖండ చిరంతనేతిహాసమైన రామాయణము విస్మరింపఁబడలేదు.

రామాయణమున భారతీయగృహధర్మము ధ్వనించుచున్నది. కావున కావ్యము ధ్వనిప్రధానము. కావ్యమునకు ధ్వని జీవము. వ్యష్టికవితలోను [illegible] విశేషముచే ధ్వని గల్గుచున్నది. కాంతాసమ్మితము లగుటచే కావ్యములు, కవి[illegible] మాధుర్యముచే మఱపించి నీతిధర్మశిక్షను జేయుచున్నవి. (నీతి శిక్ష కవి[illegible] స్ఫూర్తియే. కలకవితకు పరమోద్దేశ్యము గాదు. నీతిశిక్షయు నొకకావ్యాంగము;) ధ్వనిచే మన యూహా ప్రపంచము వెలిఁగింపఁబడి యనుభూతములు స్మృతికి దట్టి ప్రకృతి నీతితత్త్వములు విస్పష్టము లగును ధ్వనినిజస్థితియే—

"చమత్కారజనకభావనావిషయార్థప్రతిపాదకశబ్దః కావ్యమ్."

అనిరి.

జగద్విహితకల్యాణ[1]సౌందర్యములను విశ్వభావనావిలాసమును ప్రక[illegible] విస్మరింపదు. విశ్వభావనము లేనిచో సత్యము స్ఫురింపదు. ప్రకృతి సత్య మెప్పుడును నొకేవిధముగ నున్నది. కాలదేశరూపములు మారవచ్చును కాని భక్తుఁడు ఆరాధించుచునే యున్నాఁడు. తల్లి శిశువును ప్రేమించుచునే యున్నది. కాలవశము గాక తక్కునేని యాకావ్యము బృహత్తరమైనదే వాల్మీకి రామాయణము వోలె హోమరుని 'ఇలియడు' (Illiad), 'ఒడిస్సీ'

శుచియైనది సత్యము. సత్యసౌందర్యము లవిభాజ్యములు నిత్యసంయుక్తములు.

(Odyssy) యనుకావ్యద్వయి పాశ్చాత్యహృదయాంతరాళ [illegible] తజ్జాతిని బునీతము సేయుచున్నది.

పైచర్చనుండి కావ్యమునకు [1]కళ, ధ్వని, విశ్వవ్యాప [illegible] గల్గుస్థిరత, ప్రపంచకాంతికి సూర్యచంద్రప్రకాశములవలె [illegible] సూత్రింపవచ్చును.

కవికావ్యకళాశబ్దము లింతవఱకు నుత్తమకవికావ్య [illegible] ప్రయు క్తములైనవి. కావ్యములు రెండువిధములు: వ్యక్తిసంబంధ [illegible]; జాతిసంబంధ ములు. జాతిసంబంధములగు ఇతిహాసముల (Epics)లో వ్యక్తి [illegible] రఘువంశాంధ్రభారతములలో కాళిదాస తిక్కనల సిద్ధహస్త [illegible] నట్లు రామాయణభారతములలో వాల్మీకి వ్యాసులు మచ్చునకేని [illegible] [2]అసంపూర్ణలక్షణములుపట్టిన కావ్యములను, గుణాలోప [illegible] నగు. అప్పకవీయము ననుసరించి వివేకి, వాచిక, రాచి, శాస్త్ర, [illegible], [illegible] ణార్థి, మార్దవులను కవుల కావ్యములు ఏడువిధంబులగునని, [illegible] విలువ తగ్గుచున్నది. రసాపకర్షంబులన్నియు దోషములే. [illegible] శల్యపరీక్ష పాఠకులది.

కాలక్రమప్రవర్ధితమగు నిట్టికావ్యాదిక గ్రంథపరంపర [illegible] చున్నది. వాఙ్మయము వాక్కులచే నిండినది. (వాక్కు [illegible] యునని నుడువనక్కఱ లేదు.) శాస్త్రములు, శ్రుతిస్మృతులు, [illegible] గునన్ని రచనలు వాఙ్మయములో నీయర్థము ననుసరించి చేరును. [illegible] నల్ లా ప్రొసీజరును, గజేంద్రమోక్షణము టీకయును చేర [illegible] వాక్కులన్నియు వాఙ్మయ మనుట నిరాకృతముగానేరదు; కాని [illegible]

---

1 Art, Suggestiveness and Permanence.

2 రామాయణభారతము, లేకకర్తృకములు గావని [illegible] రామాయణముమాత్ర మొకనిదే యనవచ్చును. విషయము [illegible].

యము గాదు. అర్థవత్తర మగు వాక్సముదాయ మన్నను గణిత వేదాంతములను విడుచుటకులేదు. విడువకున్న కళాశాస్త్ర విభాగమే యవసరము కాదు కాన నించుక సంకుచితదృష్టి యవసరమగుచున్నది. కళాకాంతితోఁ జెలియొనర్చి యున్నతభావసుమములతోఁ గైసేసిన గ్రంథకలాపమే వాఙ్మయమననగు. అది చరిత్రగాని, శాస్త్రముగాని, పద్యముగాని, గద్యముగాని కళాభిజ్ఞున కొక్కటే!

(కవులు సాధారణముగా పద్యమును వాడిరి. కవిత కదియే ఎక్కుడనుగుణమనియేమో ! అయినను బాణుని కాదంబరి నేమనవలయును? భావనాశక్తి కాని పద్యరూపము గాదుకదా కవితను నిర్ణయించునది! మహాకవికి మాటలే ఛందోబద్ధములై రానగును. రసహీనమైన రచన ఛందోబద్ధమైనచోఁ గావ్యమగునా? భావశూన్యత గల్గినప్పుడే పద్యగద్యముల గతి యిది. ఇండ్లకెంతటి వాస్తుశాస్త్రావశ్యకత యున్నను భారతీయశిల్పమున కజంతాగుహాదికశిల్పములే ముఖ్యమై ధనికులవైనను నగరములలోనివి వెక్కిరింపఁబడనట్లు వాఙ్మయమున నుత్తమభావగ్రంథశ్రేణియే గణనీయమైనది.

విశ్వైక్యభావమును, సుశైలియు నుత్తమవాఙ్మయలక్షణములు. విశ్వైక్యభావ మున్ననే కాని సర్వమానవాంతఃప్రకృతి ప్రకటీకరణ మలవడదు. వాఙ్మయమున విశ్వభావనము విషయ సామ్యమును జాటుచుండఁగా, శైలి ప్రత్యేకముగ వ్యక్తిప్రత్యేకతను సూచించుచున్నది. తిక్కన వ్రాసిన యభిమన్యుమరణసందర్భమును జదివి కన్నీరుగార్పని వీరప్రసు వెవతె? "ఓపక కలంగి జీవనపుటోలమునం బడి" నతత్త్వజీవను వెవఁడు గజేంద్రాక్రందన ఘట్టమునందలి పోతన్నకవితను జదివి పారవశ్యమును వహింపఁడు? సుఖదుఃఖ ప్రేమద్వేష మోహ తాపములు మొదలగు మనోవికృతులు సార్వజనీనములు; కాలనియమము లేక పాఠకుల నట్టి భావములు తారసిల్లిన కథానాటకములందు లీనులఁ జేయుట, వాఙ్మయపరమావధియగు ప్రత్యేక వ్యక్తుల

మనస్థితులు ప్రత్యేకములే కాన ననుభవములు వేఱుపడుచుండును. వారి యనుభవము లవ్యక్తముగాఁ బ్రతిఫలించుచుండును. ఆప్రత్యేకతను శైలి రూపించును. ఉక్తివిశేషమును శైలియనుట లెస్స. ఉక్తివిశేషమే కావ్యమను నిర్వచనముఁ దిలకించిన శైలి ప్రాముఖ్యము దెలియును. "శైలి భావప్రకాశకము. శైలి భావము. ఇవి వియోగములేని ద్వంద్వము." స్వభావము ననుసరించి యొకనిది యుపమాసక్తము; ఒకనిది స్వభావోక్తిప్రాచుర్యము. కాన రచనాసంవిధానమే శైలి. వివిధకవులశైలులను పరీక్షించియే యాలంకారికులు, ధ్వనిని, కైశిక్యాది వృత్తులను, వైదర్భిప్రభృతి రీతులను, పదసన్నివేశనిష్కంపతయే లక్షణముగాఁగల ద్రాక్షాది పాకములను, శ్లేషాదిగుణములను ఇద మిత్థ మని శాసించిరి. లాక్షణికుల శాసనములనే తలఁదాల్చి వానికొఱకై కవితసేత రసాభాసము. రసావేశముతోఁ గూర్చుచు, దానికి తోడుగా మాత్రమే లక్షణములను పరిగ్రహింపవలెను.

భావవిస్పష్టతకై సాదృశ్యోద్దీపకము లగు నుపమాద్యలంకృతులు గావలయును. కాని, యలంకారముల గారడీని జూపుటకుఁ గృతి యేర్పడఁగూడదు. సందర్భౌచిత్యభంగముగూడ లక్షింపని "యలంకారము లనావశ్యకములు. కళాపుష్టిపైఁ గవిదృష్టి నిలిచినచో నలంకృతులు దమంత వచ్చియుండును. భావములను వీడి లక్షణములకు వెఱపడువ్రాఁత నేలవిడిచి చేసిన సాముపంటిది.

ప్రాచీనులు భావతత్త్వమును మథించి నవరసములను, దశావస్థలను, త్రయస్త్రింశద్భావములను కనుఁగొనిరి. కావ్యాలంకారగ్రంథము లన్నియు శైలి, భావము నను నీరెంటినే చర్చించినవి. కావ్యలక్ష్మికి శబ్దార్థములు తనువు, ధ్వని జీవము, అలంకారము లలంకారములు. ఏసామ్యె పుడు వలయునో, యేగుణము నైసర్గికమో, యేవృత్తి యుచితమో, తెలిసి విషయానుగుణ్యముతో నుడువు రసాత్మకవాగ్విధానమే శైలి; భావమే వి

గాన నదియ కావ్యశరీరము. కవిత్వతారతమ్యనిర్ణయము శైలిపై నాధారపడి నది గాన, నదియ కావ్యాత్మ.

కవిస్వభావసిద్ధ మైనదగు శైలిని కావ్యాత్మ యంటిమి. కావ్యములో కవియున్నాఁడు. కవివెనుక జాతియున్నది. ఆజాతిని సొంపులో భౌతిక వాతావరణము లండఁగొని యున్నవి. కవిజీవితములో పాటు కవికాల దేశపరిస్థితులను గమనించినచో కావ్యసందేశము బయల్పడును. కవికృతి వ్యక్తిజీవికా ప్రతిబింబిత సంఘజీవనమే గదా !

'చరిత్రమున్నది గదా జీవికానిర్వహణమునకు! కావ్య మనావశ్యక' మనియందురు. ఇట్లనుట లోకవిరుద్ధము. ఏలనన, ద్వివిధమగు మానవస్వభావములో బాహ్యప్రకృతిని చరిత్ర విశదీకరించును కాని, యాంతరప్రకృతిని వర్ణించుటకు తనకుఁ దెలియకరాని సంఘశీలమును చిత్రించు కవియే దక్షుఁడు. అంతఃకరణములో నణఁగిన యాదర్శములే మానవచరిత్రలోఁ గ్రియారూపమున బహిర్గతి నందినవి. ఉద్దేశము తర్వాత క్రియ. సంకల్పమునకు పూర్వము కర్మ మెక్కడిది? సంకల్పస్వప్నప్రపంచ[illegible] మానవుని యర్థజీవిత [illegible] మగుచున్నది. పడవపాటలు, పంటకోఁతపాటలు, పల్లెటూరి [illegible]గానములు, రాత్రిళ్ళఁ దండానపదములు—ఇవన్నియు మానవగానములలో మానవప్రపంచముఁ గల మక్కువను దెల్పవా? కావుననే కావ్యములు చరిత్రకన్న నుత్కృష్టములు.

వాఙ్మయము కేవల మానవగానమని కాని ప్రాముఖ్యమును గొందఱు నిరసింతురు. ఎంత యవివేకము? భారతీయరాజ్యభానుఁడు పశ్చిమదిశఁ జేరి వేయి సంవత్సరము లైనవి. ఋషులు లేరు; [illegible] లేరు; చక్రవర్తులు లేరు. కాలచక్రము గిఱ్ఱునఁ దిరిగి పోయినది. భారతీయ [illegible]కతను వాఙ్మయ మొక్కటే వజ్రపేటికయై పదిలపఱచి యున్నది. [illegible] తత్త్వకర్తల యాధ్యాత్మికోన్నతి, చాణక్యుని రాజనీతి, [illegible] ప్రజ్ఞా

తీవ్రత, భాస్కరుని గణితశాస్త్రపాండితి, అదియిది యననేల? భారతీయ విజ్ఞానశక్తిగ్రివాసనల వెదచల్లునది వాఙ్మయము గదా! ప్రాచీనార్యుల పవిత్ర సందేశములు, దివ్యాదర్శములు నుపనిషద్రామాయణములవలనఁ గదా నేఁటి కిని వినఁబడుచున్నవి? ఒక్క ఆదర్శభావమే జగతిలో శాశ్వతమైనది. కాననే రామాయణోపనిషత్కళాజ్యోతి ధన్యమై సుసేవ్య మగుచున్నది.

వాఙ్మయీ సాక్షాత్కారసిద్ధికై సక్రమ విమర్శనాంజన ముండవలయును. కావ్యమువలె సత్యాన్వేషణ మూహాగానము గాదు. ఈ క్రిందివి లక్ష్యము లగుట సమంజసమేమో!

1. విమర్శనము కవియాదర్శనములనేకాక, కావ్యప్రతిబింబిత మగు సంఘచరిత్రమును వ్యక్తీకరింపవలయును.

2. పిల్లలజోలపాటలు నేఁటి విస్తృతగ్రంథజాలముగ నెట్లు పరిణమించెనో, వృద్ధిక్షయము లెయ్యవియో, యయ్యెయుగపరిస్థితులనుబట్టి స్పష్ట పఱుపవలయును.

3. ముఖ్యముగా కావ్యవిమర్శనమునకు, పాఠకునిఁ దత్పఠనమునకుఁ బురికొల్పుట లక్ష్యముగాని విమర్శనమే ప్రధానము కాఁగూడదు.

౧ జాతీయోజ్జీవనమునకుఁ దోడ్పడిన చారిత్రకాంశములయొక్కయు, సాంఘికాదర్శములయొక్కయు సంగ్రహమును; ౨ వివిధయుగముల వాఙ్మయపరిణతికిఁ దోవఁజూపిన విధమును; ౩ ప్రతిప్రధానకవీంద్రుని జీవిత మందలి ముఖ్యాంశములును; ౪ కవియుద్దేశ్యములను బట్టియు, పైన నిర్వచించినకళాతత్త్వమును బట్టియు కృతి యెంతవఱకుఁ గృతార్థతఁ జెంది వాఙ్మయమున నేస్థాన మాక్రమించుకొన్న దన్న విషయము నావశ్యకము లైయున్నవి.

ధీరోచిత బుద్ధిసంస్కారము గలరససిద్ధుఁడు కవి యనియు, కావ్యము, కళా, ధ్వని విశ్వైక్యభావనాసముత్కర్ష మనియు, వాఙ్మయము

ప్రత్యేకవ్యక్తిత్వద్యోతకము లయ్యును, మానవాంతఃప్రకృతి ప్రకటీకరణ సమర్థము లైనగ్రంథముల సముదాయ మనియు, సారస్వతంబున జాతిస్థితికిఁ దోడ్పడు నాదర్శములును, విశ్వకల్యాణైకాశయములును నిమిడియుండుటచే నది పూజ్యమనియు, సంఘటితతత్త్వము ప్రతిబింబిత మగుటచే [1]చరిత్రకన్న నుత్కృష్టమనియు, వాఙ్మయసందేశమును మన [illegible] నాలకింప వలసినదనియుఁ దెలిసికొంటిమి. ఇఁకను నాచరిత్ర నారంభింపుఁడే యని కన్గవ కెంపుగదుర నీయెడ కవలోకించుచున్న, నునుతియ్యని పల్కుబంగారముఁ గొంగునఁ గట్టుకొనియున్న మనతల్లి నాంధ్రవాఙ్మయిని దర్శింతముగాక !

---

3. అజ్ఞాతయుగము

క్రీ. పూ. 28—క్రీ. శ. 500.

[2]క్రీస్తునకు 800 సంవత్సరములు పూర్వమే [illegible] మైన బ్రాహ్మీలిపినుండి యాంధ్రలిపి జన్మించినదని [illegible] ప్రాయము. జావాద్వీపమునను సైత మీబ్రాహ్మీలిపి [illegible] ఇదియే యశోకుని ప్రాకృతశాసనముల వర్ణస్వరూపము. [illegible] వర్ణవిన్యాసమునుబట్టి బిందుజనితమని కొందఱు [illegible] చున్నదిగాని, నందంపూడిశాసనము మున్నగువానిలోని [illegible] పూర్వ శాసనలిపికిఁ బోల్పఁగా సంధికాలము నని సూచించుచున్నట్లున్నవి. ఆంధ్రలిపి రేఖాజన్యమని విజ్ఞుల యభిప్రాయము. దీనికిఁ [illegible]

1 చరిత్రలు, శాస్త్రము [illegible], [illegible] గుణముల కేదైన నొకటి పట్టుగ [illegible] వాఙ్మయములోఁ జేరకున్నవి.

2 ఆంధ్రవాఙ్మయచరిత్రము.

వాదమున్నది. గ, మ, ప్రభృత్యక్షరసమూహమునకు సంస్కృతలిపికిని చాల సంబంధముండుటచే సంస్కృతాంధ్రలిపు లేకగర్భజనితములని చెప్పవచ్చును.

లిపికి ముందే సారస్వతముండవచ్చును గాని, యది కేవలము గ్రామ్య పదములో, వీరులపాటలో, యక్షగానములో, మోహపుంగాసటబీసట యల్లికలో నై శ్రుతిపరంపరాగతము లైయుండును. లిపిమూలమున వాఙ్మయము విస్తారముగా వర్ధిల్లుటకు వీలున్నది. అందునను దెనుఁగున వాఙ్మయము లిపి నిర్మాణానంతరమే యారంభమై యుండును.

"వృక్షములు పెరిగి యడవియైనట్లు మాటలు పెరిగి భాషయగును. ఆభాషయందే వన్యఫలములవలె వాఙ్మయము పుట్టును" అని వాఙ్మయచరిత్రకారుఁడు వ్రాసెను. ఆవన్యఫలము లదృష్టములై యున్నవి. ప్రాచీనాంధ్రవాఙ్మయము లేకపోయినను, ఆంధ్రులు మాత్రము చాలకాలమునుండి కవులుగా నుండిరనుట వారు కన్నడమున కొనర్చిన మహోపకృతిని దలంచినచో స్ఫురించుచున్నది. ఆంధ్రులగు పూజ్యపాదుఁడు, ఆదిపంపకవి, నాగార్జునుఁడు, మోళిగయ్య, భీమకవి మొదలగువారైదవశతాబ్దమునుండియు కర్ణాటకమున కావ్యములను, లక్షణగ్రంథములను నిర్మించుచువచ్చిరి. స్వభాష నిరసించి వీరు కన్నడులైపోయి రనుట సహజముగాఁ గన్పట్టదు. కాఁబట్టి వీరు స్వభాషాగ్రంథములను రచించిరేమో! గీర్వాణభాషాభిమానముచే స్వభాషను నిరసించిన ప్రాచీనపండితులవలె, స్వభాష యున్నతసంఘబహూకృతియు, రాజాదరణమును అందనికతంబునఁ గన్నడమును వారు గ్రహించిరేమో! ప్రాచీన కన్నడగ్రంథకర్త లాంధ్రులే యగుటవలన, ప్రసిద్ధ "భారతాదులు" తెనుఁగునంబుట్టిన తరువాతనే కన్నడములోనికి పరిపుష్టములైయుండుటవలన, ఆంధ్రలిపియే కర్ణాటకులకు నైత మవలంబనీయమైనందున, ఇప్పటికి నబలా సచ్చరిత్రరత్నమాల, కవిచరిత్రము మున్నగు కన్నడగ్రంథము లాంధ్రకవిత్వాదర్శములనే కన్నడు లనుసరించుచున్నట్లు

సూచించుచున్నందున మహోజ్జ్వల మగు నాంధ్రమున నే గ్రంథములు నుండి లేదనుట యపోహగావచ్చును గదా!

అట్లయిన పూర్వగ్రంథము లేమైనవి? బౌద్ధమతవ్యాప్త్యనంతరముగాని దేశభాషాప్రాబల్యము వెలయలేదు. వేదవాఙ్మయగ్రీష్మభానుఁడు మధ్యాహ్నాంబరమున నుండినదాఁక దేశీయభాషాలతలు వాడువాఱియే యుండినవి. దేశ్యమూలముననే ప్రజాప్రబోధమగునని మొదటఁగనిపెట్టినవాఁడు బుద్ధభగవానుఁడు. బుద్ధావతారమునకుముందు ల్యాటిను, గ్రీకు, హీబ్రు సంస్కృతములకే ప్రాశస్త్యమున్నట్లు లప్పటి నాగరకతాప్రపంచము చరిత్రవలన గోచరము కాఁగలదు. కాన నాంధ్రభాష ప్రత్యేకముగా నుండి యున్నచో ప్రథమశతాబ్దికే మతగ్రంథములు పుట్టి "దేశీయకవిత" పైఁ ప్రీతి యుదయించియుండును గదా? అట్టియుత్సాహ మంకురించి యుండినచో సారస్వతమునకుఁ ద్రోవలు పడియుండవచ్చును. బౌద్ధులకంటెను జైన రాజులే యెక్కువగఁ గన్పట్టుటచే దక్షిణాపథంబులో బౌద్ధమత మంతగాఁ బెరుఁగనందున, జైనగ్రంథములే యనుజ్ఞాతములై యుండవలయు. శ్రావణబెలగోల గాథలును, ఆపర్వతంబునందలి యుత్తుంగజైనవిగ్రహమును, ఆనాఁటి పాక జేందేవుఁడును, మన దేశము జైనాక్రాంతమై యుండుటను సూచించుచున్నవి. నాలుగైదు శతాబ్దులలోనైనఁ బూజ్యపాదునికాలమునకు [1]రావణకాణ్వ వ్యాకరణములు గల్గిన మన ప్రాచీనాంధ్రములోఁ గృతులుండి యుండనగు. 6-వ శతాబ్దమునుండి జైనులయదృష్టము మరలినది. కుమారిలభట్టు, శంకరాచార్యుల వాదప్రపంచములవలన నెల్లకెలఁకులకుఁ గ్రమ్మినవి. బౌద్ధజైనుల యౌన్నత్యము మఱుమణఁగినది. చెట్లనీడలువోలె రాజులు విముఖులైరి.

1 రావణుఁడు కాసిషుఁడనియు ద్వితీయశతాబ్ది వాఁడనియు కాణ్వుఁడు క్రీస్తు పూర్వము 23-వ సంవత్సరపు వాఁడనియు నా[illegible]డనియు పరిశోధకుల యభిప్రాయము.

బాహిరముగాఁ జోళరాజులచే జైనాలయములు నాశమునొందినవి ఆది
జినేంద్రపురాణములను జైనగ్రంథస్మృతియు, స్వప్నదృష్టముగనున్న యాంధ్రా
ర్థకథావ్యయము మాత్రము నిలిచినవి. పరస్పర మతాసహనమే వాఙ్మయచ్యు
తికి హేతువైనది. (పాశ్చాత్త్యులటులనే, విక్లిఫ్ (John Wycliffe) గ్రంథము
లను పరశురామప్రీతి చేయలేదా?) బౌద్ధజైనమతమేఘములు శంకరవాద
ఝంఝామారుతమునకుఁ జెదరిపోఁగాఁ గురిసిన వైదిక గ్రీష్మాశపమునకు
నెన్ని కావ్యసస్యములు వాడెనో? మతోద్రేకమునఁ గల్గినయకాలప్రళయ
ములో నెన్ని మతగ్రంథములు నిర్నామములైనవో? లేకున్న భాషాభివృద్ధి
యెంతయోయై కృతులుండి యుండవా? నన్నయ భారతమువంటి యుద్గ్రంథ
మాకసమునుండి యూడిపడియుండు ననుట సత్యదూరము కాదా?

ఇంతదూర మిట్లు వాదించినను ఫలితమేమో గన్పడదు. ప్రాఃశమం
గపు కృతులు మందునకైన లేవు. కాన, పైవాదమునకు సమన్వయమే
లేదా యన్నచో, నున్నదని ప్రత్యుత్తరము. ఏమన, ప్రథమ శతాబ్దికే,
యనగా చాళుక్యులకుఁ బూర్వమే హళెగన్నడ తెళుగన్నడ భేదములు పుట్టి
యుండనగు. ఆ తెళుగన్నడములోనిదే, యీ యూహావిజ్ఞాతమగు వాఙ్మ
యమైయుండనగు. (పురాతనత్రిలింగ కన్నడము లిదివరకే నిర్ధారణచేసిన
శ్లోకమూలము లగుటచే నప్పటికున్న ఛందోలక్షణ సాహిత్య గ్రంథసమితి
రెంటికిని సమమ యగును. ఒకటి రెండవదాని ననుసరించెననుటకు, ప్రాచీ
నార్వాచీన భేదములే లేనందున, వీలుపడదు.) ఏకభాష రెండుగా చీలి
తెళుగన్నడము ప్రత్యేకించిన పిమ్మట కొంతసారస్వతము పైవాదమున కను
గుణముగ పెరిఁగి యుండవచ్చును. కాని, యుత్తరమునుండి వచ్చిన యాం
ధ్రులు మాటలాడుచున్న ప్రాకృతములోఁ దెళుగు (తెళుగన్నడము) బెరసి
పోవుచున్న కొలఁదిని సహజమగు నూత్న మిశ్రభాషానిరసనముతో మొదట
మిన్నకుండిన జైనులు, చాళుక్యప్రభుత్వారంభసూచనలు, బ్రాహ్మణమతా

ధిక్యము వర్ధిల్లినకొలఁది, నాలోచించుకొని, కర్నాటకము తమకు జన్మస్థానము వంటిదిగాన నక్కడకే వలసపోయియుండవచ్చును. వేఁగినాడు వీడిపోవుచున్న జైనులలో నప్పటికున్న జైనత్రిలింగసరస్వతియు నాంధ్రసీమను బూర్తిగా జయించి యుండవలయును. త్యజింపకున్న బ్రాహ్మణమతప్రవిష్టులం బలవంతపెట్టి వారిని వెళ్లఁగొట్టియుండు రనుట యనుభవవిరుద్ధముగాదు. బ్రాహ్మణులు దీనిచే నింద్యులుగారు. మతావేశ మెట్టి పనినైనఁ గావించును.

హళెగన్నడ మప్పటికి నిప్పటికి నిదే పేరున వ్యవహరింపఁబడుచున్నది. తెలుగుమాత్రము ప్రాకృతసంపర్కము కారణముగా, నయిదవశతాబ్ది కనగా చాళుక్య ప్రభుత్వారంభకాలమునకు, నాంధ్రముగా మాఱియుండ నగును గాన [1]చాళుక్యులకు పూర్వమున్న శుద్ధదేశీయపదప్రచురమగు [2]తెలుగాంధ్రము నాంధ్రమనియు వ్యవహరింతము.

ఆంధ్రములోఁ బరిణమించిన తెలుగు, బ్రాహ్మణులకు సంస్కృతమే ప్రధానము గావున మొదట జానపదులలోనే యుండి- క్రమక్రమముగా రాజపోషణ నందియుండును. గ్రామ్యములోనికి జారిపోయి యుండుటచే నూతనసంస్కారములు జరిగి యుండవలయును. "ఆంగ్లోసాక్సను" 500 నుండి 1500 వఱకు సంస్కారముల నందియుంది నేఁటి ఇంగ్లీషుగా మాఱినట్లే పూర్వాంధ్రము (తెలుగు) ను 500 నుండి 1000 వఱకును మార్పులను జెంది యుండవచ్చును.

---

1 పూర్వాంధ్రసీమలోఁ బుట్టినదియు, పూర్వకాలమున నుండినదియు కాఁబట్టి పూర్వాంధ్రమను టుచితము.

2 తెలుఁగు శబ్దములో బ్రాహ్మణవాసన, దేశనిర్ణయము గన్పడు చున్నది కాన నర్వాచీనము. అందుచే తెలుఁగాంధ్రముగా ననంతరస్థితిని బేర్కొను టుచితము

తెలుగన్నడ హాలెగన్నడము లేకమై యుండిన ప్రాచీనకాలపు గ్రంథములతో మన కవసరము లేదు. కాని, క్రీస్తుశకాదినుండి ప్రత్యేకించి 500 వఱకు నెగఁబారి, జైనసారస్వతమునకు నిలయమైన పూర్వాంధ్రము (తెలుగు)యొక్కచరిత్ర తెలియవలసియున్నది.

ఊహాకందిన పూర్వాంధ్రభాష (తెలుగు) లక్షణము లేవనఁగా:—

1. ఆర్యావర్తమున సామ్రాజ్యము స్థాపించి సప్తశతి మొదలగు గ్రంథములను సైతము వ్రాసి ప్రాకృతమునకుఁ జేయూతనొసంగిన కర్ణ తెల్లంగురాజుల మాతృభాషగావునఁ, బ్రాకృతపదములే ఎక్కువ యుండును గాని శుద్ధసంస్కృతసంబంధ మంతగా నుండదు. ఆ ప్రాకృతమైన నుత్తరము నుండి రాజ్యమునకై వలసవచ్చినవారికే కాని, అసలు తెల్లుసీమలో ముందు గనే వచ్చియున్నవారిమాటల కంతగా నంటి యుండదనియును,

2. అప్పటికి బౌద్ధజైన ప్రాబల్యమే తెనుఁగుసీమలోఁ గలదు గాన సారస్వతము వారిదే యై యుండవచ్చుననియుఁ జెప్పవచ్చును.

ఇట్టి పూర్వాంధ్రము నేఁటి యాంధ్రముగా మాఱునప్పటికి 14814 తత్సమములు వచ్చిచేరినవి. ఉన్న 12337 దేశ్యపదములలో తద్భవములు 2000. తురక ఇంగ్లీషు పదములు 1500. రూపములు మాఱి వికృతిఁ జెంది దేశ్యములే యనిపించునట్టివి దాదాపు 4000. కాన శుద్ధ దేశ్యములు నాల్గు వేలకు మించినను, సైదింటి నతిక్రమింపదు. ఈ నాల్గువేలును లోకవ్యవహారమునకుఁ జాలును. ఈ నాల్గువేలే పూర్వాంధ్రములోని పదజాలము గావచ్చును.

లబ్ధసారస్వతము

(500 - 1000 క్రీ. శ.)

నూతన వైకృతములను, అంతకన్నను మించి యెక్కువ సాంస్కృతికములను, సంఘమునందలి యున్నతశాఖవారు ప్రవేశపెట్టుటచే తెలుగు

నవీనశైశవావస్థనొంది పూర్వవాఙ్మయవాసనను విస్మరించి తెలుఁగు కాగా పండితులు, వాడుకభాషకే, గ్రాంథికస్థితిని గల్పించుటకై, నూత్నవైలక్షణ్యములను సమన్వయము చేయుటకై లక్షణములను సూత్రించి శాసించి యుందురు. [1]నాల్గువేల వైకృతపదములు [తుదకు మూఁడవభాగము నేఁటి తత్సమపదజాలము నన్నయనాఁటికిఁ జేరి యుండెనన్నను] ఐదువేలు సాంస్కృతికములును క్రొత్తగా సమ్మేళనమగునప్పటి కెన్ని తారుమారులు, నెన్ని వైలక్షణ్యములు గలిగి యుండవలయును? పైచర్చనుబట్టి 500 నుండి దాదాపు 1000 (క్రీ. శ.) వఱకు నైదువందలసంవత్సరములు పూర్వాంధ్రాంధ్రము (తెనుగు తెలుంగుల) సంధికాల మగుచున్నది. ఈసంధికాలము నుత్తర భాగములోని దగు లబ్ధసారస్వత మెట్లుండెననుట నింక విచారింతము.

ఉన్నవి మూఁడుశాసనములు: గుణగవిజయాదిత్యుని (844—889) రెండుశాసనములలోని విషయము లివి:

౧

సపద్యము. ... ని వద్యున్డు సిత్తజాతసమున్డు
శివపదవ (ర) రాజ్య సేవితున్డు

1 ఇంగ్లీషులో ముఖ్యముగా వచ్చు వాఙ్మయపదసామగ్రి 30 వేల కున్నది. విద్యావిషయమై అమెరికాలో, నింగ్లాండులోఁ జేసిన శోధనలవలన ప్రజాసామాన్యమునకు లోకవ్యవహారమునకు నైదువేలపదములే యావశ్యకము లనియు, నవన్నియుఁ బ్రధానముగ నాంగ్లోసాక్సనునకుఁ జేరిన దేశీయములే యనియు, నుత్తమవక్తలని పేరుపడినవారికి 11 వేలపదము లించుమించుగా వచ్చుననియు, ఆంగ్లమహాకవియగు షేక్సుపియరు 18 వేల పదములు వాడె ననియు, నంతకంటె నెక్కు డెవరు వాడలే దనియుఁ దేలినది.

ఆధునికభాషాపద్ధతిని సంస్కరింపఁబడినవి కాని, లక్షణనిమిత్తము కొన్నిరూపము లటులనే యుంప బడినవి సరియైన రూపమునకు చూ-

Nellore Inscriptions Vol. II (8-...-1923 ఆంధ్ర. ప. అనుబం.

2. ఖిలుడు నన్ృతరిపు బలుడు నాహావరావ
రణ యోధ్య సిఘాసను న్డగణిత

3. దానమాన్యుణ్డు (దయాని) ల యుండును
భణ్డాన దణ్డన బాండురంగు

4. వి్వ.........చ్ఛణియుం గాన్ధికోలడిలేని
కొట్టంబు ల్వాడిచి గొణకెనల్లా

5. తనిపతుపాతి 6 సలలిత......7......
పదగ...............8 వ తారాన్ను విభవ గారవేంద్ర.

౨

మూలము.

౧. ... ... [పుర?]
౨. ... ... భూపాలకుణ్డు [॥]
3. [1]పట్టంబుగట్టిన ప్రథమంబునేణ్డు బలగవ్వఁం బొ
౪. వ్వగ బైలేచి సేన పట్టంబు గట్టిఇచ్చి ప్రభుం
౫. బణ్డరంగు [ం] బ [ఞ్చి]న సామ[ం]త్త పదువతో బోయ [।]
౬. కోట్టంబు ల్వఱ్ఱెణ్డుం గొణి వేంగినాణ్టిం గొఱల్చియ
౭. త్రిభువనాంకుశబాణ నిల్పి[।]కట్టెపు దుర్గఁంబు గడు
౮. బయల్సేసి కణ్డుకు బ్బఁజవాడ గావిఞ్చె మెచ్చి [।]
౯. పణ్డరంగు పరమ మహేస్వరుణ్డు అదిత్యబటరని
౧౦. కి ఇచ్చిన భూమి ఎనుబొదివుడ్ల అడ్లు పట్టుసేల[।]ద
౧౧. మ్మపురంబున దమ్ముపులు[।]విని రక్షిఇచ్చినవారికి అస్వ
౧౨. మేదం[బు]న పలం[బు] [అ]గు[॥]

1 "నన్నయకు పూర్వపు తెలుగు-శిలాశాసనము" మల్లంపల్లి సోమశేఖర శర్మగారు-భారతి ప్రభవ ఫాల్గునమాసము. ౪౦౪. పు.

3

యుద్ధమల్లునిశాసనములోని విషయము (927-934)?

మధ్యాక్కరలు

స్వస్తిశ్రీ నృపాంకుశాత్యంత వత్సల సత్యత్రిణేత్ర
విస్తరశ్రీ యుద్ధమల్లు డనవద్యవిఖ్యాతకీర్తి
ప్రస్తుతరాజాశ్రయుండు, త్రిభువనాభరణుండు సకల
వస్తుసమేతుండు, రాజ సల్కిభూవల్లభుం డర్థి— ౧

పరగంగ బెజవాడ కొమరసామికి భక్తుడై గుడియు
నిరుపమమతి నృపధాము డెత్తించె నెగిడీర్చిమఠము
గొరగల్గాకొరులిందు విడిసి బృందంబుగొని యుండువారు
పరిగాక యబ్బారనాసి వచ్చిన పాపంబుగొండ్రు— ౨

వెలయంగనియ్యెట్టు [1]దస్సి మలినులై విడిసిన బ్రోల
గలతానపతులును రాజు పట్టంబుగట్టిన పతియు
నలియ బైవారల వెల్వరించిన నశ్వమేధంబు
ఫలము పేక్షించిన లింగమడసినపాపంబు దమకు— ౩

జన(ను)తచేబ్రోలనుండి బెజవాడ జాత్రకువచ్చి
త్రిణయనుసుతుడుండుచోటు మెచ్చక తివిరియిన్నెలవ
యనఘుండు చేకొని యిందు ప్రత్యక్షమైయున్ననిచ్చ
గని మల్లడెత్తించె గుడియుమఠమును గార్తికేయునకు— ౪

రమణతో బెజవాడకెల్ల బెడగును రక్షయుంగాను
దమతాతమల్లపరాజు వేరడు దానుగట్టించె
గ్రమమునదానిక కలశమిడ్డఙ్లుగా మొగమాడు
వమరంగ శ్రీ యుద్ధమల్లు డెత్తించె నమితతేజుండు— ౫

తనధర్మువొడబడికాచునృపులకు ద

1 ఇది 'ట' అని యున్నది.

ఈశాసనములే కాక చోడుఁడగు పుణ్యకుమారుని (750 సం.) పద్య శాసనములున్నవనియు, బర్కె నుగారి "తమిళ సంస్కృతశాసనము" లను వానిలోఁ గొంత తెనుఁగు కొంత సంస్కృతము గలసిన విష్ణువర్ధనుని దనఁబడు ప్రాచీనశాసనమొకటి [1]గలదనియు చరిత్రకారులు చెప్పెదరు.

వీనిలోఁ దెలియనగు 1. భాషావిషయములు విచారింతము.

[2] (1) "ఱ" యను నక్షరమొకటి యఱవములోని "ழ" వంటిది యనేకస్థలములలోఁగలదు. ఇది పదమూఁడవశతాబ్దినుండి యంతరించి కన్నడ

1. ప్రాచీనాంధ్రభాషాస్వరూపము. శ్రీమల్లంపల్లి సోమశేఖరశర్మ గారు.

2. ఎ ఒ చే జే ఱ ఱ లనుబట్టియు, క్రియాసంఖ్యాపదాదిముఖ్య పదములు సంస్కృతాదులఁ గన్పడమిచేతను, ఔపవిభక్తికాది వ్యాకరణ వైలక్షణ్యములఁ జూచియు, తప్పకాంధ్రకన్నడము లొకేజాతిని జేరియుండు నట్లు చెప్పినను ఆమూలజాతిచేరిన జాతికే తమిళము పుట్టియుండవనగును. ఇన్నిటికి ప్రాకృతమే తల్లి కావచ్చునుగాని, ఇవిమాత్రము పరస్పరము సోదరీ సతులనుట కేయాటంకమును గన్పట్టదు. Aryan Semetic అని పాశ్చాత్యులీ లన్నట్లే, పాణిని భాషలను పైశాచికాపభ్రంశాది భేదములుగా చెప్పియుండ నగు: విచారణీయము ! క్రియలనుండి పదములన్నిటికి మూలరూపముల నేర్పఱచుపద్ధతి మొదటపాణినియే కనిపెట్టెను. తమిళ కన్నడ త్రిలింగము లలోనున్న క్రియలన్నియు నేకమాతృకములనుట సిద్ధము; సత్యము. ప్రాచీన కాలముననే యమోఘవ్యాకృతిని గల్పించి పాశ్చాత్యులకెన్నియోపాఠ ములనేర్పి, ప్రాకృతభేదముల నిరూపించిన పాణిని కామాత్రము దెలియ కుండదుగదా! దేవభాషయే యెల్లభాషలకుఁ దల్లియైనను, కన్నడాంధ్రతమి ళము లన్యోన్యపురాతనసంబంధములు గలవనుట కది ప్రతిబంధము గానే రదు. కాన, వాఙ్మయచరిత్రకారుని యభిప్రాయములు తాత్కాలికభ్రమ జనకములేకాని విమర్శనీయములు.

ములో 'ళ' గను, తెనుఁగులో 'డ' గను మార్పుఁజెందినది. (పూర్వధ్వని యఱవ లుచ్చరించిననే స్పష్టపడును. అది 'ళ,' 'డ,' 'ల,' మధ్య ఱకారధ్వనితో మేళగించినట్లుండును.) (2) ఔపవిభక్తికములోని రేఫము ఱ కారమై యుండెను. (3) హలన్త రూపానునాసికములు పరములగునక్షరంబులఁబట్టి వర్గములుమార్చుకొనుచుండెను. (4)కొన్ని పదములు రూపుమాసినవి: పంగము పన్నన. కొన్ని రూపుమాఱినవి. ప్రువ్వులు(పుర్గులు), రట్టళ్లు (రెడ్లు), కుట్రు(గుట్ట) (5) బహువచనము 'ళ' ప్రత్యయముచే నగుచుండెను. కొడుకళ్, సంవత్సరంబుళ్. (6) కొన్నిచోట్ల 'డు' 'ళు'గా మాఱుటచే బహువచన రూపద్వయము గల్గుచుండె. రట్టడ్లు, రట్టళ్లు, ఊడ్లు, ఊళ్లు. (7) కొన్ని బహువచనములు 'న్టు' తో నగుచుండె. మగన్టు, అచ్చువాన్టు. (8) నిండుసున్నలే కాని యరసున్నలు లేవు. (సెరసున్నల పైని యక్షరములకు జడ్డలు ప్రాప్తించెను. గర్దాడు.) ఇప్పుడరసున్నలు వచ్చుతావులలో నిండు సున్నలే వచ్చుచుండెను; గాని జడ్డలు రాకుండెను. (9) కొన్ని యపూర్వపదప్రయోగములు గలవు. రటకుట్టు (రాష్ట్రకూట)=రట్టగుడి=రెడ్డి; చంద్రాయత్త కాలము (ఆచంద్రార్కము); రేవశర్మ కశ్యపగోత్రునికి(కశ్యపగోత్రుఁడగు రేవశర్మకు). తఱచుగ విసంధులే యున్నవి. ముచ్చింశల, పెంబెఱువు, మువ్యొల్లలవంటి సంధులుసైత మున్నవి.

ఇక ఛందోవిషయములను గమనింతము. పదునొకండవ శతాబ్దిఁ జేరిన 'యాప్పరుఁగలఁ' అను తమిళ గ్రంథములో తత్కర్త వాంచియార్ అను జైనుని తెనుఁగు గ్రంథమును జూచి రచించితినని చెప్పియుండుటచే,

---

1 ఛందోవిషయములకు తేకుమళ్ల రాజగోపాలరావుగారి "Comparative Prosody of Dravidian Languages" మున్నగునవియును, 14-3-1925 ఆంధ్రపత్రికను, వేటూరు ప్రభాకరశాస్త్రిగారి "నన్నయకు బూర్వము ఛందస్సు" అను వ్యాసమును చూడుఁడు.

నన్నయకుముందు లక్షణ గ్రంథముండెనా యని సంశయము పొడముచు. ఈ 'వాంచియార్' రేచన కాదుగదా! రేచన 13-వ శతాబ్దివాఁడనిరి. పుష్పదంతకృతమనఁబడు 'సాహిత్యకౌముది' యు, 'హేమచంద్రీయము' సత్యములా, కల్పితములా? క్రింది లక్షణములను మాత్రము పేర్కొననగును.

(1) గణములు మొదట మాత్రాబద్ధములు. (2) ప్రాసయతులలో నేదైన నొకటి తప్పక యుండెడిది. (3) 'ము' విభక్తికయతి మున్నగునవి యప్పుడే పుట్టినవి. (4) యతి సంస్కృతములోవలె నూత్నపద ప్రథమాక్షరము గావలయునని లేదు. (5) ప్రధానముగ సంస్కృతమున లేని సీసము, తరువోజ, ద్విపద, అక్కరలు ప్రచురములై యుండినవి. (6) పాటలు, పదములు, 8, 7, $6\frac{1}{2}$, 5, ఈవిధముగా తుదకు 3 గణములకుఁ దగ్గి సీసమువంటి పద్యములకు దారిచూపినవి. (7) తమిళ కన్నడములలో నీఛందస్సునకుఁ బోలికలున్నవి.

[1] ఈశాసనములే కాక నందంపూఁడి దీర్ఘాసిశాసనములు మున్నగునవి యున్నను, ఇవి భారతానంతరమువి గావున నిరాకృతములైనవి. దీనినిఁ బట్టి తెలియువిషయములు భాషాసంబంధములే యైనను నన్నయకుముందే పద్యరచన ముండెననియు, కృతులుగూడ నుండవచ్చుననియు స్పష్టమగుచున్నది.

పైశాచికాపభ్రంశ ప్రభృతులు వివిధ ప్రాకృతము లని యార్యులు వ్యవహరించిన యాదికాలభాషలలో నొకదానినే యాంధ్రదేశీయులు మాటలాడుచుండ వచ్చుననియు, నది సంస్కృతముతో నేకీభవించినది కాదనియు, తన్మూలమున 'కరణ' భాష యేర్పడియెననియు, నది క్రమముగా పూ

---

1 ఈశాసనములలో, యుద్ధమల్లుని శాసనపు కాలమును గురించి వాదములున్నవి. (ఆంధ్రపత్రిక) దుర్మతి మార్గశిర సారస్వతానుబంధములను, క్రోధనసారస్వతానుబంధములోని కాశీభట్ట బ్రహ్మయ్యశాస్త్రిగారి వ్యాసములను జూడుఁడు. వివిధవాఙ్మయ రత్నపేటిక లగు నాంధ్రసాహిత్య పరిషత్సంపుటము లవశ్యపఠనీయములు.

తెలుగన్నడములుగా ప్రథమశతాబ్దికే చీలిపోయెననియు, తెలుగన్నడమే పశ్చిమోత్తరముగఁ బ్రాఁకి యాంధ్రదేశమునంతయుఁ బ్రచారముఁ గాంచె ననియు, హళెగన్నడమందలి యాసక్తి, జైనమతాభిమానము, చాళుక్య బ్రాహ్మణాభిమానము మున్నగు కారణములచే తెలుగన్నడ వాఙ్మయము, కన్నడమునఁ జేరియో, యంతరించియో యదృశ్యమైనదనియు, 'తెలుగు ప్రథమ పులకేశి కాలమందుండి నూతనసాంస్కృతిక వైకృతపద సంపర్కముచే మాఱుఁజొచ్చి, రెండవపులకేశి సత్యాశ్రయుని (608—640 కాలమునకే తెలుఁగైనదనియు, హెచ్చుతగ్గుగా క్రీ. శ. 500—1000 సం కాలము తెలుగాంధ్ర సంధికాలముగా నుండనగుననియు, కానఁనే తత్కాల మింగ్లీషులోని మిడిలింగ్లీషు (Middle English) యుగమునందువలె, భాష ప్రస్తుత స్వరూపమం దుండెననియు నూహించి, కార్యకారణసంబంధము నిర్ణయించుకొంటిమి. [1]సుప్రసిద్ధవాఙ్మయ మింకను గన్పడలేదు. చిక్కని పానికై యంధకారములో తడవులాడుటకంటె, చెవులకింపుగాఁ దెలుఁగు భారతమును 'శ్రీవాణీ' యని మొదలుపెట్టి గోదావరీతీరరాజమహేంద్ర మున, రాజరాజు సన్నిధిని, పాడుచున్న ప్రసిద్ధాంధ్రప్రథమకావ్యకవిని "నన్నియభట్టు" [2]ను జూతముగాక రండు.

---

1 పాల్కురికి సోమనాథుండు తనపండితారాధ్యచరిత్రములోఁ జేర్కొన్న 'తుమ్మెదపదములు,' 'ప్రభాతపదములు' 'వెన్నెలపదములు' మున్నగునవి యీకాలమున నుండవచ్చుననియు, వాని (అంటె ప్రాచీనములు జక్కులపాటలు, యక్షగానములు) అనియు- నవి ద్విపదగ నుండె ననియు నొక ప్రసిద్ధ విమర్శక మహాశయుని యభిప్రాయము. వాస్తవముగా నట్టిచో దాని పరిణామ మెద్దియో యుండదనగు. పంచాగ్నుల ఆదినారాయణ శాస్త్రులవారి 'జక్కులపాటలు' అనువ్యాసము 2-వ [illegible]

2 నందంపూఁడి శాసనము.

శ్రీః

ఆంధ్ర వాఙ్మయచరిత్రసంగ్రహము

ద్వితీయఖండము - పురాణకవిత్వము. (1001 - 1380)

1. చాళుక్యచోడయుగము 1001 - 1200.

౧. సంఘచరిత్ర.

విమలాదిత్యునకు రాజరాజచోళుని కూఁతురు కుంద
వాంబాదేవియందు రాజరాజచాళుక్యుఁడు పుట్టెను. ఈరాజ
రాజనరేంద్రుఁడు 1022 ఆగస్టు 16-వ తేది నాఁడు సింహాసన
మెక్కెను. ఈతఁడు చీదమార్యుఁడను బ్రాహ్మణునకు కోరు
మిల్లియగ్రహారము నొసంగెను; పశ్చిమచళుక్యులకు మంత్రియై
యుండి, తర్వాత వార్ధక్యమున రాజరాజు నాశ్రయించి
యాంధ్రభారతావతరణమునకుఁ దోడుపడిన నారాయణభట్టు
నకు నందంపూఁడిని దానమొసంగెను. పావులూరి మల్లన్న
నవఖండవాడతో బహూకరించెను. ఈవిధముగ బ్రాహ్
మత, గణితశాస్త్ర, భాషాకోవిదుల నాదరించిన రాజ
"నన్నియభట్టు" కులబ్రాహ్మణుఁడు; పైనపురోహితుఁడు.
రాజచోళునికొడుకగు రాజేంద్రచోడునిపుత్రి "అమ్మ
దేవి" రాజరాజనరేంద్రునిభార్య. చాళుక్యచోళులవ క్రమ
ఈవిధముగ ప్రేమపాశముతో బిగింపఁబడి రెండుతరముల
గలసి పోయినవి. రాజరాజనరేంద్రునకు భోజుఁడు సమ
కాలికుఁడు. (1018-1060). "పానామా"ను వ్రాసినమహాకవి

"ఘర్ధాసి"ని పోషించిన గజినీమహమ్మదు సమకాలికుఁడు. గాంగులలోఁ బ్రసిద్ధుఁడగు కళింగరాజు వజ్రహస్తుఁడు సమకాలికుఁడు. పశ్చిమ చాళుక్యసార్వభౌములు జయసింహ సోమేశ్వరు లీతనిసమకాలికులు. శంకరాచార్యుని ప్రచ్ఛన్న బౌద్ధమతము, జైనబౌద్ధమతముల నూటాడించినవి. అతి ప్రశాంతగోదావరీజలము లెప్పుడును సంక్షుభితములు కాలేదు. అప్పుడు మతకల్లోలము [1]వేఁగిలో లేదు. కృష్ణానది వల తుంగభద్రా పినాకినీతీరపరిసరగ్రామములే యొక్కొక్కప్పుడు, వీరఘట్టనములకు, మతోద్రేకములకు నెల్లలనాఁడు చుండునది. [2]అట్టికాలమును దూరముగనే యుండెను. విశాఖపట్టణపుజిల్లా చీపురుపల్లెతాలూకా, నెల్లూరు మండలములోని కావలి, కర్నూలు భాగములోని మార్కాపురము, నిజాములోని [3]కు[illegible]నూరు సరిహద్దులుగా నుత్తరదక్షిణ పశ్చిమోత్తరములఁగల విశాలపూర్వచాళుక్య సామ్రాజ్యము ప్రశాంతముగనుండెను. [4]రాజ్యాంగపద్ధతులు సక్రమములైనవి. రాజరాజున కమ్మంగదేవియందు రాజేంద్రుఁడు పుట్టెను; యువరాజయ్యెను. కాని, ఆతనికి చోళసామ్రాజ్యము మీఁదనే కన్ను. మేనమామయగు రాజేంద్రచోళుని కూఁతురు మధురాంతకను పెండ్లాడెను. ఎప్పుడు ? చోళ

---

1. వేఁగి పరరాజులచే నొకానొకప్పుడు దగ్ధము గావించఁబడుటచే నా పేరు వచ్చినదందురు.

2. ఆంధ్రులచరిత్రము, రెండవ భాగము.

3. చాళుక్యరాజ్యవిస్తీర్ణము, శ్రీ లక్ష్మీనరసింహంగారు.

4. శ్రీ. కే. వి. లక్ష్మణరావుగారు. పట్టాభిషేకసంచిక.

మండలమున నున్న వాఁడగుట, నాతఁడు రాజరాజు 1063 మరణించినపుడు దగ్గఱ లేఁడు. కాన, రాజ్యము పినతండ్రి యాక్రమించెను. అతనిని మన్నించి 1070 లో చోళసామ్రాజ్యము నధిష్ఠించి, పశ్చిమ చాళుక్యుల నోడించి రాజేంద్రుఁడు, కులోత్తుంగ చోళదేవుఁడను బిరుదమును దాల్చెను. పినతండ్రి మరణానంతరము తనకొడుకులను వేంగికి ప్రతినిధులుగ నంపెను. తండ్రితాతలనాఁటిశైవము నవలంబించి యధికాభిమానముతోఁ గాపాడెను. అంతతోఁబోక యామునాదులతో నారంభమైన వైష్ణవమును, వీరవైష్ణవముగ మార్చి యద్భుత సంస్కరణమునకుఁ జొరకొనుచున్న రామానుజుని వెడలఁగొట్టెను. కావుననే శ్రీవైష్ణవులకు తిరునారాయణపురము (ఇదే ఇప్పటి మేలుకోట), మునల్మానులకు 'హిజరా' తర్వాతి "మెడీనా" పట్టణమువలెఁ బూజ్యమైనది. ఈకులోత్తుంగుని కాలమునఁ గొంత ఆఱవవాఙ్మయము వచ్చియుండనగు. ఇతని కుమార్తెను కళింగరాజు వజ్రహస్తుని మనుమఁడైన [1] 'రాజరాజచోడగంగు' వివాహమాడెను. కులోత్తుంగుని ప్రతినిధిగా వేఁగిని పాలించిన విక్రమచోడుఁడు తండ్రితర్వాత చోళచక్రవర్తి యయ్యెను. విక్రమచోడుఁడు వేఁగిపైన నశ్రద్ధచూపుటచే నది 1120 లో పశ్చిమ చాళుక్యులవశమయ్యెను. 1127 లో మరల విక్రమచోడుఁడు దండెత్తివచ్చువఱకు వెలనాటి చోడులు వేఁగిలో పశ్చిమచాళుక్యుల ప్రతినిధులుగ నుండిరి. విక్రమాదిత్యుఁడు 1126 లో పరమపదించెను. ఆర్వెలనాటి కధిపతి యగు భద్రభూపతి

---

1 ఆంధ్రకవులచరిత్రము, ప్రథమభాగము.

యాపశ్చిమచాళుక్యులకు సామంతుఁడఁట. కాకతి ప్రోలరాజు గూడ సామంతుఁడే. భూలోకమల్లునితో పూర్వపశ్చిమ చాళుక్యకీర్తియు, విక్రమునితో దక్షిణచోళవైభవము నంతరించినవి

[1]భూలోకమల్లునకుఁ దర్వాత యుద్ధమంత్రిగ నున్న [2] బిజ్జలుఁడు, కాకతిప్రోలరాజు సహాయముతో 1162 లో చాళుక్యసామ్రాజ్యము నాక్రమించుకొనెను. ఈతని కాలమున మండంగి మాదిరాజను బ్రాహ్మణునకు వీరశైవమత స్థాపనాచార్యుఁడగు బసవేశ్వరుఁడు పుట్టి బిజ్జలునకు మహామంత్రియై, అతనికి బంధువై తుద కతనిని జంపించెనఁట ఈమహామతవిప్లవ మేరీతినయినను, వీరశైవ మీకాలమునఁ దలయెత్తి జైనమతమును నాశనము చేసిన దనుమాట సత్యము ఈబసవేశ్వరుని యల్లుఁడైన చెన్నబసవఁ[3]డే మత గ్రంథములను రచించి శివాంశుఁడని పేరందినవాఁడు.

---

1 ఇతఁడు విక్రమాదిత్యుని కొడుకు. 'మానసోల్లాస'మను నుత్తమ గ్రంథమును వివిధశాస్త్రయుతంబుగ రచించినమనీషి.

2 ఆంధ్రులచరిత్రము, సంపుటము 2.

3 జైనులవ్రాఁతప్రకారము, బిజ్జలుని మంత్రి మాబలదేవుని సోదరి మదాలాంబిక మాదిరాజును వివాహమాడెను.

బిజ్జలుఁడు పెండ్లాడినది పద్మావతి బసవేశ్వరుఁడు నాగలాంబిక.
1157-1167 1168 మృతి.

చెన్నబసవఁడు

ఇమ్మడి బిజ్జలుఁడు మున్నగువారు
1167-1182

వెలనాటిచోడులను వేంగిలో పశ్చిమచళుక్య విక్రమాదిత్యుఁడు ప్రతినిధులుగాఁ జేసినట్లు వ్రాసికొని యుంటిమి. వీరు కరికాలచోడుని వంశమువారఁట! (వీరినే వెలనాటి కులోత్తుంగచోడుఁడు తనప్రతినిధులుగాఁ జేసినట్లు మఱొక్కచోట నాంధ్రచరిత్రకారుఁడు వ్రాసియున్నాఁడు.) చోడులనేక శాఖలుండిరి. ఈవెలనాటిచోడులుగాక పాకనాటి పొత్తపి చోడులనువారు కొందఱు వర్ధిల్లిరి. వీరికే యొరయూరుపురాధీశ్వరులనియును, వేంకణాదిత్యులనియును బిరుదులు గలవు. రాజరాజనరేంద్రుని మృతివెంటనే కల్గిన [1]గృహకల్లోలసమయములో దాసవర్మ యను నతఁడు రాజ్యము నాక్రమించి కొణిదెనరాజధానిగ నేలెనఁట. అతని తరువాత 1106 వఱకు నేమియుఁ దెలియదు. కాని, అప్పుడొక బల్లియచోడదేవమహారాజుండినట్లు తెలియుచున్నది. మన్నెపల్లిలో దొరకిన శాసనములో నితని వంశము.

"శ్రీమత్పొత్తపి నన్నెచోడతనయః శ్రీ వేంకభూపాలకః,
తత్పుత్రో౽రిపదాచలాపహ పవిః కామక్షితీనాయకః,
సూనుః సూర్యకులాన్వయాంబుధి శశీ శ్రీబల్లిభూపాలకః
గౌరీనాథపదాబ్జవందితగణ స్సౌజన్యరత్నాకరః."

అని వర్ణింపఁబడినది. కొణిదెనశాసనము లీతని తర్వాత వంశమును వర్ణించిన చొప్పుననే, కామచోడదేవుఁడును అతనికి తనూజుఁడు నన్నెచోడమహారాజును పాలించిరి. బల్లియ చోడుఁ డాదిగాఁగల నల్వురును క్రీ. 1100–1170 మధ్య

---

1 పట్టాభిషేకసంచిక.

నుండినవారుగ శాసనములు దెల్పుచున్నవి. [1]ఇంక మన్నెపల్లి శాసనములో నుదాహరింపఁబడినట్టివారికిని బల్లియచోడు నకుఁ బూర్వులును నైన నన్నెచోడ వేంకభూపాల కామక్షితీశుల కాలములు దెలియవు. వాఙ్మయమునకుఁ జేసిన నన్నెచోడుఁడు పశ్చిమ చళుక్యయుద్ధములో నిహతుఁడైన విషయము శ్రుతపూర్వమగుటచేతను, రాజరాజనరేంద్రుఁడును మృతుఁడైన తోడనే విజయాదిత్యుఁడు రాజ్యము నాక్ర

1 కొణిదెన మన్నెపల్లిశాసనములవైరుధ్యము ఇట సమన్వయింపఁబడినది. కొణిదెనశాసనముల ప్రకారమే బల్లియచోడుని తర్వాతివారిశాసనములు సమర్థించుటవలన నది పశ్చాత్సంతతియనియు, మన్నెపల్లి శాసనకథనము పూర్వసంతతిలోని దనియుఁ దెలియవలసినది.

బల్లిచోడుఁడు ఇతనిభార్య శ్రీసతి

|

నన్నెచోడుఁడు

|

వేంకభూపతి

|

౧-వ కామభూపతి

|

౨-వ బల్లిభూపతి

|

౨-వ కామచోడుఁడు

|

త్రిభువనమల్లుఁడు ఇతనిభార్య (మాబల)

|

౨-వ నన్నెచోడుఁడు (1070—1023)

మించుకొన్న కాలములో నాఱవ పశ్చిమచాళుక్య[1] విక్రమాదిత్యుఁడు వేంగిపై దండెత్తివచ్చుటయు నాతనితో యుద్ధము చేసి కులోత్తుంగుఁ డాతనిని జయించుట చేతను, ఆకాలముననే యనఁగా) రాజరాజ నరేంద్రుని మృతికిని విక్రమచోడుని ప్రాతినిధ్యమునకును మధ్య 1063 పైన 1070 లోఁగా మరణించియుండవలయునని తేలుచున్నది. (కడపటి నన్నెచోడ మహారాజే కవిగాఁడా యన్న నతఁడు మాబలదేవీ మల్లదేవుల తనయుఁడు. 1106 లో నున్న బల్లియచోడుని కుమారుఁడు గాఁగూడదా యన్న నతనికోమలి శ్రీదేవియో కాదో! ఇంతకు నతనితనూజుఁడు కామచోడుఁడు ఇంకొక తనూజుఁడన్న నీతఁడు రాజ్యపరిపాలనము చేసినటు లెక్కడను లేదు. కావున శ్రీసతి కుమారుఁడును "అధిపతి" యునగు నన్నెచోడమహాకవి 1070 లోపలనే యుండినవాఁడును

---

1 విమలాదిత్యుఁడు (1015-1022)

విజయాదిత్యుఁడు (1063—1065)

శక్తివర్మ (1065—1070)

రాజరాజనరేంద్రుఁడు (1022—1063)

కులోత్తుంగచోళుఁడు (1070—1118)

విక్రమచోడుఁడు (1118—1135)

విక్రమాదిత్యుఁడు రెండవసత్యాశ్రయుని మునిమనుమఁడు.

బల్లియదేవుని ముత్తాతయు నగును. యుద్ధనిహతుఁడుగాన నతి ప్రాయముననే వీరమరణశయ్య నందియుండును. తరువాత 1065-1105 వఱకును వేంక, కామభూపతులు క్రమముగాఁ బాలించి యుందురు. ఈనన్నెచోడుఁడు మొదటి శ్రీబల్లి చోడునకు శ్రీసతియందు జన్మించి యుండనగు. ఆబల్లి చోడుఁడు చళుక్య, శక్తివర్మ, విమలాదిత్యుల సంధికాలమున 1011-1017 లో పాకనాటిరాష్ట్రమును స్థాపించి మండలేశ్వరుఁడై యుండవచ్చును. వీరరసోత్కర్షమైన పలనాటి వీర యుద్ధ మీకాలముననే జరిగినది. సంఘ సంస్కర్తయైన తనరున బ్రహ్మనాయఁ డీయుగముననే జీవించియుండినది. ధరణికోటను 12-వ శతాబ్దమున కోటకేతరాజు పాలించెను. ధరణికోటలో నింకను బౌద్ధమతలేశ మున్నట్లు బుద్ధదీపారాధననిమిత్తమైన దానములు సెప్పుచున్నవి. చక్రకోట్యమండలము (బస్తారు రాజ్యములో) ధారావర్షుఁడు రాజరాజునకు సమకాలికుఁడు. అతనికొడుకు సోమేశ్వరుఁడు, వజ్రపురము (Wairagarh) నాక్రమించి, మధురాంతకునిఁ జంపి వేంగిని దహించెనఁట. ఈతనిరాజ్యములో దక్షిణభాగము దెల్లు సీమగాయుండెను. పొత్తపిచోడులుగాక నెల్లూరి తెలుఁగుచోడులని కొందఱుం డిరి. వారు నెల్లూరు ప్రాంతమున సామంత మండలేశ్వరులై యుండిరి. 12-వ శతాబ్దికడచువఱకు వారిలోఁ బ్రసిద్ధు లెవ రును గానరారు. 12-వ శతాబ్దారంభమునందుండియు కాకతి ప్రోలరాజు, పొరుగు మండలేశ్వరులగెల్చుచుపూర్వము పశ్చిమ చాళుక్యులకు సామంతుఁడుగా మహాప్రధానిగా నుండిన వాఁడైనను స్వతంత్రించి త్రిలింగసామ్రాజ్యమునకుఁ బునాది

వేసెను. 1140 నుండి 1196 వఱకుఁ బాలించిన యతనికొడుకు శ్రీరుద్రదేవమహారాజు కర్ణాటకచోడులను, వర్ధమానపురచోడులను, తైలపుని జయించి, పూర్వచళుక్యచోడసామ్రాజ్య మంతమొందిన దాది సంపాద్యమగుచున్న పశ్చిమచళుక్యరాజ్యాంధ్రదేశము కంతటికి చక్రవర్తి యయ్యెను. కాకతీయాంధ్రభానూదయముతో సామంతస్వాతంత్ర్యరాజ్యాంధకారములు చెదరిపోయినవి. చాళుక్యచోడవిభవచంద్రికలడఁగిపోయినవి.

ఇఁక సూచింపఁదగిన దొక్కటియ. 1199 లో మధ్వాచార్యుఁడు జనించెను. ఇతనితోఁ బ్రస్థానత్రయభాష్యత్రయము సొంతమైనది. న్యాయధర్మశాస్త్రగ్రంథపరిశీలనము, నిబంధనగ్రంథరచనము లారంభములైనవి.

---

౨. వాఙ్మయచరిత్ర

ఈయుగమునందలి సారసత్వమును విషయముంబట్టి యైదుభాగములుగా విభజింపనగును: 1. బ్రాహ్మణశైవకవిత, 2. వీరశైవకవిత, 3. శాస్త్రకవిత, 4. కావ్యకవిత, 5. నీతికవిత అని. ఇట్లేర్పఱచుకొన్నచో, నన్నయభీమన లొకప్రక్కను, నన్నిచోడ సోమనాథు లొకవంకను, మల్లనయొకదిక్కునను, భాస్కరుఁడొకక్రేవను, భద్ర ప్రతాపరుద్రు లొక్కకడను నిల్తురు. కాలమును బట్టిచూచిన ఆదిభాగమునకు నన్నయ మల్లనలును, మధ్యభాగమునకు సోమన నన్నిచోడులును, అంత్యభాగమునకుఁ దక్కినవారును జేరుదురు.

చాళుక్యరాజులు సాధారణముగ మతో[illegible] బాహ్య[illegible] సామాన్య స్మార్తశైవము నవలంబించి యుండిరి. [illegible] కేవల బ్రాహ్మణమతోద్ధృతికి దీక్షఁగొని నట్లున్నదిగాని, [illegible] లేదు. తెలుగు విభేద మేర్పడిన [illegible] వ్యావహారికభాషానిరసనముచే కవులు పెక్కురు [illegible], పుట్టినకొన్ని గ్రంథములును విమతమత గ్రంథములై, [illegible] మతమువలన నణఁపఁబడుటవలనను, [illegible] ములన్నియు సంస్కృతముననే రచింపఁబడు పద్ధతిచే [illegible], దేశీయకవితలో గ్రంథములు, మతార్థమై యనివార్యముగ [illegible], భారత ముండినను మరల దానినే [illegible] సేననుటయు [illegible], నన్నయకుముందు గొప్పకావ్యములు లేవనియు, [illegible] నన్నయయే మొదటివాఁ డనుటయుఁ దేలుచున్నది. [illegible] “విద్యాదయితుం” డైనాఁ డాంధ్రకవి[illegible]. “[illegible]” మున్నగు విశేషణములఁబట్టి ఆంధ్రుఁడగు “[illegible]” [illegible] పూర్వమీమాంస వైదిక పద్ధతియే నన్న[illegible]ము, [illegible] యున్నది.

భీమేశ్వరభక్తుఁడగుటయే [1]భీమనకవిని శైవబ్రాహ్మణుఁడని [illegible] న్నది. ఈతఁడు ‘రాఘవపాండవీయమును,’ ‘నృసింహపురాణమును’ను రచించె నందురు. అవి గనఁబడవు. చాటువులు మాత్రమే మిగిలినవి.

---

1. భీమునిచేఁ జెప్పఁబడినవారనఁబడు ‘మారన, [illegible]రాజుల’ విషయములు కాలవ్యత్యాసముఁబట్టి సందిగ్ధములు. ఆపద్యములలో “భీమన” యని లేదు. తరువాతి యేరామకవియో, [illegible] చెప్పియుండెనను. కన్నడబసవపురాణకర్త తండ్రి [illegible]. ఇంతకు నతఁడు [illegible]. నన్నయకాలమువాఁడను జనశ్రుతి కేవల మసంగతము కాజాలదు. నన్నె[illegible]

ఈతనిచేఁ జేర్కొనఁబడి సంఘచరిత్రలో నుక్తుఁడైన రాజకళింగగంగు 1077 లో రాజ్యపాలకుఁడయ్యెను. కాన నిర్వురును సమకాలికులు. ఈతఁడీక్రిందిపద్యమునఁ దనస్వభావమును, నాకాలమున జనులకుఁ గవిత్వమునెడఁ గలభయమును స్వకీయశైలిని గన్పఱచినాఁడు.

"ఘనుఁడన్ వేములవాడవంశజుఁడ ద్రాక్షారామభీమేశనం
దనుఁడన్ దివ్యవిషామృతప్రకటనానాకావ్యధుర్యుండ భీ
మన నాపేరు వినంగఁ జెప్పితి కళింగాధీశ కస్తూరికా
ఘనసారాదిసుగంధవస్తువులు వేగం దెచ్చి లాలింపురా."

సుప్రసిద్ధుఁడును నానారాజాస్థానపర్యటనశీలుండును నైన, ఈకవి కృతులు లేనందున చాటువులంబట్టి "యుద్దండలీలావిలసితముగ", సామాన్యముగ నీయుగమునకు లక్షణమగు సంస్కృతపదాధిక్యముగలిగి యీతని కవిత ప్రవహించుచున్నదని మిన్నకుండవలసి యున్నది. ఇతఁడు జ్యోతిష విద్యాపారంగతుఁడు, నవితథవచనుఁడునఁట.

1150 తర్వాత వీరశైవము పుట్టినది. అంతకుముందే [1]మల్లికార్జునుఁడను నైయోగికారాధ్య బ్రాహ్మణుఁడు (పూర్వము పశ్చిమ చళుక్యులకడ

దనఁబడుభీమునిస్తుతించు పద్యమొకటి కలదు. ఈభీమనకవిగాక నింకొకండు 'కవిజనాశ్రయ' కర్తగానోపు. (కవిజీవితములు, ప్రబంధరత్నావళి పీఠిక చూడుఁడు) అనుమానికములు నిజములగు వఱకు నీతనిని నన్నయకాలములో నుంచుట మంచిది.

1 ముందు చెప్పినయది నిజమగునేని సరియే. "మాబల" శబ్దమున కర్థభేదమును గల్పించిన కవిచరిత్రకారుని మాట నొప్పుకొన్న 1160-వ సం. వచ్చును. ఆంధ్రచరిత్రకారు ననుసరించి రెండవ బల్లిచోడుని కొడుకన్న 1120-వ సంవత్సరపువాఁడగును. ఇదియుఁగావచ్చును. ఎట్లయినను దిక్కనకుఁ బూర్వుఁడు, సోమనాథునికాలపువాఁడు నగుట తప్పదు. కీ. శే. లక్ష్మణ

దండనాథుఁడుగా నుండి) సన్న్యసించి శ్రీశైలమునఁ దపస్సు గావించుచు ననేకశిష్యుల కుపదేశకర్తయై యుండెను. ఈతఁడు 1030 మొదలు 1140 ప్రాంతమువఱకు నుండి యుండును. నూఱు లనేకసంవత్సరములు జీవించి యుంకి కనేక నిదర్శనములు గలవు. ఏలయన, 1060 ప్రాంతమున నున్న నన్నెచోడుఁడు ఈతనిని గురువుగాను, కృతిభర్తఁగాను చెప్పుకొన్నాఁడు. 1130 ప్రాంతమున యౌవనదశయందున్న పాల్కురికి సోమనాథుఁ డీతని శిష్యుఁడే. ఇతఁడు శివతత్త్వసారము అను కందపద్యగ్రంథమునకుఁ గర్త. అది ఇప్పుడు ప్రాచ్యలిఖితపుస్తకభాండాగారమును వీడి మద్రపురిఁగాంచుటకు శ్రీ. శే. కే. వి. లక్ష్మణరావుగారివలన నోచుకొనెను. ఈతనికవిత్వ మంతయు యన్వయకాఠిన్యము గలదయినను అనేకులకు మార్గదర్శక మైనది. ఈతఁడును మల్లయ్యతో మండంగి మాదిరాజు సంభాషించినాఁడు. [1]బసవేశ్వరుఁ డీతని బోధనామృతమును గ్రోలినాఁడు. ఇమ్మహాత్ముఁడు శైవవాఙ్మయమునకు బ్రహ్మ వంటివాఁడు. ఇమ్మహనీయుని ప్రథమ కవిశిష్యుఁడు నన్నెచోడుఁడు. నన్నెచోడునకు కర్నాటకవిత యాదర్శమైన ట్లున్నది. పైన రాజిల్లిన కావ్యమున కన్నడఛందోవైచిత్ర్యములును, వీరయుపకుల బుద్ధివికాసమును, శృంగార రసోత్కర్షమును ఈతనికవితకుఁ బట్టినవి. ఇతనికి మల్లికార్జునుని సంబంధించి ఎక్కుడు. బసవేశ్వరునకు ద్వితీయకవిశిష్యుఁడు పాల్కురికి సోమన. ఇతఁడు బాల్యయౌవనారంభముల మల్లికార్జునుని తత్త్వబోధను, ప్రౌఢయౌవనపాకములో బసవ చెన్నబసవయ్యల మతోద్రేకమహిమను విన్నాఁడు; వారి

రావుగారివాదము ననుసరించిన మల్లికార్జును లిద్దఱగుదురు. 'శివతత్త్వ సార' గ్రంథకర్తయగు పండితారాధ్య మల్లికార్జునుఁడును, నన్నెచోడుని గురువు మల్లికార్జునయోగి వేఱ్వేఱని యందురు. ఔ నేమో!

1 బసవపురాణమును (శతకకవులచరిత్రలో) పండితారాధ్యచరిత్రమును జదువుఁడు.

నాఁడు. ఇతనికి కన్నడ వైదుష్యము సహజము. కాననే కన్నడకవి సోమరాజు (1222) ఇతనిని "సముదంచద్వృషభస్తవామరమహీజారాముఁడు" అన్నాఁడు. ఇతఁడనేక గ్రంథములఁ జేయుచుండినవాఁడు. ప్రౌఢవయోంత్యము నుండి బసవపురాణాదుల రచించి గురువైనాఁడు. [1]సంస్కృతమునఁ బండితుఁడై, వేదవేదియై, "అన్యవాదకోలాహలము," "బసవపంచగద్య," "సోమనాథభాష్యము" ననువానిని రచించెను. "బసవపురాణ," "పండితారాధ్య చరిత్ర"ల ద్విపదగాను, "అనుభవసార"మును బద్యముగాను రచించెను. [2]ఇరువురికవితలకుఁ బోలిక లున్నవి.

"నెట్టన నేలకు నింగికి సూత్రపట్టు" నను దానితో నారంభమగు "సోమన్న" ద్విపదతో "నేలయు నింగియుఁ దాళము ల్వాయింప" నను "నన్నిచోడుని" సీసమును బోల్చి చూడుఁడు. ఇర్వురును కవిరాజులే. ఇర్వురును "భాషావ్యుత్పత్తిలో సమధికులే." 1180 ప్రాంతమునకు సోమన్న పరమపదించి యుండును.

మల్లన్న పావులూరికి కరణము. ఇతఁడు గోదావరీమండలమువాఁడు. బ్రాహ్మణుఁడు. "మహావీరాచార్యుల సంస్కృతగణితసారసంగ్రహమును" ఆంధ్రీకరించెను. పద్ధతులే పరివర్తితమై యుండునవి. లెక్క లన్నియు మల్లన్న కష్టించి వేసినవే. సంస్కృతశ్లోకముతో గ్రంథ మారంభమైనది. కవి స్తుతి లేదు. శాస్త్రగ్రంథమును బద్యములలో నిముడ్చుట కష్టమని తజ్జ్ఞు లెఱుంగుదురు. అట్టిదానిని సరసముగ రచించుట, వ్యర్థపదావళి లేమి ఘటించుట కష్టతరము. అట్లయ్యును మల్లన, సులభమును,

---

1 సోమనాథుని దీక్షాగురువు గురులింగార్యుఁడు; వేదగురువు వేమనారాధ్యుఁడు; కవిత్వగురువు కరస్థలము విశ్వనాథుఁడు.

2 ప్రబంధరత్నావళి పీఠికలో వేటూరి ప్రభాకరశాస్త్రిగారు వ్రాసిన కాలవిషయికచర్చఁ జూడుఁడు.

సుశ్రావ్యమును నగు శైలిని గన్పఱచినాఁడు. ఇతఁ డొక సాహిత్యకృతి నొనర్చియుండినచో విమర్శకు పాత్రుఁ డయ్యెడివాఁడే. శాస్త్రగ్రంథ మగుట నేమి యని చెప్పక కవిచరిత్రకారుఁ డుదాహరించిన పద్యమును పాఠకుల కందిచ్చెదను.

చ. చెలికి షడంశముల్ ప్రియకు శేషములోపలఁ బంచమాంశముల్
బొలుపుగ దాని శేషమున బోదకు నాలవపాలు నిచ్చి యం
దులఁ దనపాలు దాఁ గొనియెఁ దొమ్మిది జేనలు రాజహంస మీ
నలిన మృణాల మెంత సుజనస్తుత మాకెఱుఁగంగఁ జెప్పవే.

భారతము పంచమవేద మని ప్రసిద్ధికెక్కినది. అది ఇతిహాసము. చతుః పురుషార్థదాయక మైనది గాన 'జయ' మనఁబరగినది. వేదతుల్య మైనది గాన 'సంహిత' యైనది. వేదములకంటె బరువు గాన భారత మైనది. రామాయణము పురాణముగాదు. క్రమక్రమాగతధర్మోపదేశము[1] గాదు. కేవలము కావ్యము; కవితాక్షీరసముద్రము; రసనందనోద్యానము. పౌరాణికమతావేశియగు 'నన్నియ' కది యంతగా నచ్చలేదు గావలయు. నన్నియచోడునికి భాషాంతరీకరణము పలనుపడదు. సోమనాథునికి మతవైదగ్ధ్యము. మల్లనకు శాస్త్రరుచియేకాని, కావ్యరుచి కాఁ బట్టలేదు. ప్రతాపరుద్రుఁడు "విద్యాభూషణుఁడే" కాని విరామము చాలదు. ఇంతకు నతనికి నీతిపైన దృష్టి. కావున, నియోగియు, ప్రభుత్వాధికారవిలసితుఁడు, సరసుఁడు బ్రాహ్మణుఁ డయ్యు క్షాత్రసంపద వెలయుచున్నది కాన, ప్రశాంతగభీర శృంగారరసాత్మక మగురామాయణము భాస్కరుని మానసము నాకర్షించినది. "శాపానుగ్రహశక్తియుక్తుఁ డమలాచారుండు సాహిత్యవిద్యాపారీణుఁడు" నైన భాస్కరమంత్రి తగినవాఁడు కాఁడా? "సారకవితాభిరాము గుంటూరి(కొట్టూరి?) విభుని, మంత్రి భాస్కరు మహితాత్మకునిఁ

1 కవులచరిత్ర.

దలఁచి, యైన మన్నన మెయి లోక మాదరించు న''న్నని తిక్కన చెప్పుకొన వలయు నన్న నితఁడు సామాన్యుఁ డై యుండునా? [1]మంత్రి భాస్కరుని తండ్రి కేతన; త్రిభువనమల్లచోడదేవుని (1155) ప్రెగ్గడ. నెల్లూరి తిక్కభూపతికి (1216) భాస్కరుని తృతీయ తనయుఁడు సిద్ధన యాప్త సచివుఁడు. తండ్రి కొడుకులకు నిరువదేండ్లు భేదము చెప్పినను 1170-1200 లోనివాఁడై కన్పడు నితండు రామాయణము నంతయు రచించెనో లేదో కాని కవిత్వమును బట్టి (హుళిక్కి భాస్కరాదు లెవ్వరి కవిత్వ మునకుఁ బోలిక లేమిని, సాహిణిమారుని వనఁబడు పద్యములు ప్రక్షిప్తము లని చెప్పఁబడి కొన్ని ప్రతులఁ గానరానందున, నాశ్వాసాంతపద్యములు, ప్రథమ ద్వితీయాంతములుగఁ గన్పట్టుటచేతను, గ్రంథాదిని సంస్కృతశ్లోకముండుటచేతను శైలి పూర్వకవులనే తలపించుటవలనను) యారణ్యకాండము నితండు రచించె ననుట సత్యము.

మిగిలినవాఁ డొక్క ప్రతాపరుద్రుఁడు. ఇతఁడు (1140-1196) కాకతీయాంధ్ర ప్రథమచక్రవర్తి. (ఇతని తండ్రియగు ప్రోలరాజు కాలమున నింకను సామ్రాజ్యనిర్మాణము జరుగుచుండెను.) విద్యావిభూషణుఁ డను బిరుదముఁగలవాఁడు. సంస్కృత 'నీతిసారరచయిత' యని ప్రతీతి. తెనుఁగు నీతిసారము మన ప్రస్తుతాంశములోనిది. ఇతని రాజకీయశీలమును గుఱించి పరిస్ఫుట మగుచున్న పద్యములోనిభావముఁ గనుండు.

" ఆజ్ఞ లేని నృపుఁడు నరయఁ జిత్తరువులో
నున్న రాజుఁ జూడ నొక్కరూప
యానఁ ద్రోయు సుతుని నైనను దండింప
కున్న రాజ్య మేల నుండుఁ జెడక ?"

1 ఆంధ్రులచరిత్ర. 66-69; 333-339 పేజీలు.

తంత్రజ్ఞతను గుఱించి

> "తోడులేక యధిపుఁ డోడరుట యంబుధిఁ
> గలము లేక యీఁద గడఁగినట్లు."

అన్నాఁడు. ప్రజలను గుఱించి చెప్పుచు

> "చేపట్టి విడువవలవదు, భూపతికి కుటుంబమన్న భూమియకాదే"

యనినాఁడు. ఎంత యుదారభావము! స్వకృతమే కృతముగాని భృత్యులపై విడచి సోమరి గాఁగూడదు రాజను భావముతో

> "సెంత వొదలియున్న నేరండములు జీలు
> గులును, దారుకృత్యములకు నగునె?"

యని ప్రశ్నించినాఁడు. దూతలను దలంచి కాఁబోలు

> "వైరము ప్రియవాదులకును వసుమతి గలదే?"

యని తేల్చినాఁడు. ప్రపంచానుభూతి కలవాఁడు గావుననే

> "ధనమును, భ్రాతశ్ఛాయయు,
> వనితాజనయౌవనంబు, వండినయన్నం
> బును, గడుమూర్ఖస్నేహం
> బును నిల నివి యల్పకాలభోగ్యము లరయన్."

అని తర్కించుకొని నిశ్చయించుకొన్నాఁడు. మనమును దానికిఁ దలయూఁచ వలసినదే కదా! నీతి లోకానుభవ ప్రతిబింబము. లోకోక్తులే క్రమముగా నీతు లగుచున్నవి. వైశద్యము లోకోక్తిగుణము. సాదృశ్యభావము దానికిఁ దోడునీడ. కార్యకారణవిమర్శ దాని కాధారము. రాజ, కోశ, రాష్ట్ర, బల, దుర్గ, విద్వజ్జన, భృత్యాదిపద్ధతులను నిజానుభవముతో విమర్శించి తేల్చినఁగాని రాజనీతి వెలయదు. రాజు గాన సాధారణముగ నితని పద్యములు రాజనీతినే యండఁగొని యుండును. సహజము లగునుపమలతో భావములను బెంపొందించినాఁ డనుట యితని గ్రంథప్రాశస్త్యము. ఇతని

కవితతోఁబాటు కర్ణాట, కాంధ్ర సంస్కృతభాషలయం దితనికిఁ గల యభిమానమును, పాల్కురికి [1]సోమనాథుల కితఁ డిడిన యగ్రహారములను, నితని సామ్రాజ్యధౌరంధర్యసాహితీపటిమలను స్మరించి ధన్యుల మగుదుము గాక !

ప్రతాపరుద్రునిఁ దడవుటలో మహామండలేశ్వరుబద్దె(భద్ర)భూపతి [2]స్మృతికిఁ దట్టినాఁడు. కాలమున నెట్లో కాని కవితలో నీయిరువురు నొక్క శాఖలోనికిఁ జేరినవారు. (ఇతఁడు 12-వ శతాబ్దిని దాటి 13-వ శతాబ్దార్ధము వఱకు జీవించి యున్నట్లు నిదర్శనము లుండుటచేఁ దిక్కనయుగమునకుఁ జేరినవాఁ డనవచ్చును. కాని, వాఙ్మయ సామాన్యలక్షణమునుబట్టి వాఙ్మయ యుగమేర్పడి ఖండితముగా నిన్నవ సంవత్సరమునుండి యింతవఱకే యని చెప్పుటకు వీలు లేనందున, రాజకవి యగుటవలన, ప్రతాపరుద్రుని ప్రక్కన నుండఁదగినవాఁడు.) బద్దెభూపతి,'పరభైరవ, నన్నెచోడ నరేంద్ర'

---

1 గణపతికాల మని కాసె సర్వప్పద్విపద చెప్పెడు. కాని సోమన కాలమునాఁడు ప్రథమ ప్రతాపరుద్రుఁడే.

2 "నన్నయగంధవారణంబునకు" నను నుపమాన్వితమగు పదంబు నన్నయవారణుఁ డని దేల్చి కవిచరిత్రకారుఁ డెట్లో 1240-50 కి బద్దెన నీడ్చెను. 1166 లో నున్న సూరన సోమయాజికి పౌత్రుఁడై నంతమాత్రమున సిద్ధయమంత్రి 1250 వాఁ డగునా? తాతమనుమలకు నూఱేండ్లు భేదమా? దీని నాధారముగఁగొని చర్చింపవలసినదే లేదు. శాసన మున్నది. దానిలో 1261లో బద్దెన యున్నట్లు నిశ్చితమైనది. బిరుదావళి సరిపోయినది. ఇది భద్రభూపతి యవసానకాలము గావచ్చును. కవిత్వము సహజముగ యౌవన ప్రౌఢవయస్సులలోని దగుట ప్రతాపరుద్రుని తర్వాత 13-వ శతాబ్ది యాదిని గ్రంథము రచితమై యుండ నగును. ఉదాహరణపద్యములు కవి చరిత్రలో చూడుఁడు.

నన్నయగంధవారణా' యను వివిధనామములతోఁ దన్నే సంబోధించుకొను 'నీతిశాస్త్రముక్తావళి' యను గ్రంథమని యాంధ్రలోకసర్వస్వమునకుఁ బరిచితమైన 'సుమతిశతకమును' రచించెను. ప్రతాపరుద్రుని నీతిసారములోని పద్యములకు 'నీతిశాస్త్రముక్తావళి' లోని వానికి దగ్గఱ పోలిక లున్నవి. తన గ్రంథమును బద్దెన నీతియనియు, ప్రతాపరుద్రుని గ్రంథముతోపాటు పఠింపఁదగినదనియుఁ జెప్పుకొనియె. ఇతని 'సుమతిశతకము' లోని పద్దె మొక్కటియైన నేర్చుకొనని యాంధ్రుఁ డొక్కఁడును నుండఁడనవచ్చును. ఇతఁడు వ్రాసిన రెండవ గ్రంథము మిగుల సులభమైనను పేలవముగాని యల్లికతో నొప్పారును; వినుట కింపుగొల్పును. పదములమృదుత్వము భావరమ్యత వెలయుచున్నవి. మహామండలేశ్వరుఁడై, చోళచాళుక్యాస్తమయము, కాకతీయోదయము చూచినవాఁడు కావుననే యిట్లనియె:

"ఉ. ఎత్తినకాలకాని సిరి కెన్నఁడు నిల్చినకాలు నిల్వఁగాఁ
జిత్తములేదు గాన సిరిఁ జెందిననాఁడ పరోపకారముల్
హత్తిఁ గడంగి చేయుఁ డెడరైనఁ బదంపడి వేఁడుకొందమన్
చిత్తమె కాని యుత్తమను చిత్తము పుట్టునె యెట్టివారికిన్."
"కోఽతిభార స్సమర్థానాం, కిం దూరం వ్యవసాయినాం."

అను శ్లోకార్థమును

"దూరము వ్యవసాయకులకు,

భారంబు సమర్థులకును వసుమతిఁ గలదే."

యని 'మహారాజ ప్రతాపరుద్రుఁడు రచింపఁగా దానిలో మొదటిచరణమునకు

"పటుత్వముగలవానికిన్ గొలువు తద్దకురంగట"

యని బద్దెన వ్రాసెను. "కిం దూరం వ్యవసాయినాం" అనుటకు

"దారము వ్యవసాయకులకుఁ గలదే" యని వ్రాసినదానిఁ బోల్చి చూచిన బద్దెన పలుకే యర్థసులభమై యొలిచిన యరఁటిపండువలె నుండ లేదా? ప్రతాపరుద్రునికడ రాజనీతిలో బలె కవితలోను సంగ్రహరచన. బద్దెన కర్థపుష్టిపై దృష్టి. సంగ్రహరచనలోను సమర్థుఁడని 'సుమతిశతకము' చెప్పుచున్నది. ప్రతాపరుద్రునందు రాష్ట్రవిమర్శనము, బద్దనలో రాష్ట్రప్రజావర్తనములు రెండును గలిసినవి. రాష్ట్రప్రజాతత్త్వములతో వేదాంతతత్త్వమును జేర్చి స్థిరకీర్తిఁ గనుట వేమనయోగికి లభించినది.

---

3. కావ్య విమర్శ

ఈయుగమునకుఁ జేరిన నన్నయ, మల్లన, నన్నెచోడ, భీమన, సోమనాథ, ప్రతాపరుద్ర, భాస్కర, భద్రభూపు లెన్మిదిమంది యును నాంధ్రమహాగ్రంథప్రథమయుగమునం దనేకశతాబ్దములనుండి యుగాఁగి యుగాఁగి యొక్కసారిగ సాక్షాత్కరించిన యాంధ్రవాఙ్మయ రాష్ట్రమునకు అష్టప్రధానులు వోలె నున్నారు. నన్నయపురోహితుఁడు. మల్లన కోశాధికారి. ప్రతాపరుద్రుఁడు యువరాజు. భాస్కరుఁ డమాత్యుఁడు. నన్నెచోడుఁడు దండనాథుఁడు. భీమనకవి దేశాంగమంత్రి. బద్దెన నర్మసచివుఁడు సోమనాథుఁ డేమి? "శుక్రనీతిసారము" చొప్పునఁ బేర్లు పెట్టిన సరిపోవునేమో? పాఠకులు నిర్ణయింతురుగాక!

1 "ఛందోనిబంధనచాతురీధౌరేయుఁడు" ను, "వాక్ప్రతోషితదక్షవాటీమహాస్థాన భీముఁడును" నగు భీమనకృతులు దొరకలేదు. ప్రతాపరుద్ర భద్రులనుగురించి చర్చించుకొంటిమి. మల్లన శాస్త్రకవి. ఇఁక మిగిలినవారు నన్నయ, నన్నెచోడ, సోమనాథ, భాస్కరులు. వీరి కృతులరించుకఁ దిలకింతముగాక !

---

1 చూడు కవిరాక్షసుని విషయము.

"వాచా మాంధ్రమయీనాం యః ప్రసక్తిం ప్రథమోऽభవత్,
ఆచార్యం తం కవీంద్రాణాం వందే నాగనుశాసనమ్."

నాగ నుతింపఁబడిన నన్నయయొక్క కృతిని నేను విమర్శించుటయూ ఈతండు వ్రాసిన వనఁబడునవి. [1]చాముండికావిలాసము, [2]ఇంద్రవిజయము లక్షణసారము, [3]రాఘవాభ్యుదయము, [4]ఆంధ్రశబ్దచింతామణియు నై యున్నవి. ఇవేవియును నన్నయవి గావనుట వలన, నింతవు కోవిదను బట్టి ఇవేవియు శ్లాఘింపఁబడనందున వీనిని స్మరింపనక్కరలేదు. నన్నయకృత భారతములో మూఁడుపర్వములు. (మూఁడవపర్వములో సగము ఎఱ్ఱనది. ఆభాగము తప్ప.)

"ఆమూఁడు పర్వములలో
నామాన్యుఁడు నడుపు తెలుఁగు లరసికొని కృతుల్
దాము రచించిరి తిక్కను
ధీమణి మొదలైనతొంటి తెలుఁగు కవీంద్రుల్."

ఆమూఁడుపర్వముల రచనకు [5]కవీభవజ్రాంకుశుఁడు, సంస్కృత, ప్రాకృత, పైశాచి, కాంధ్ర, కర్ణాటభాషా కవిరాజశేఖరుఁడు. [6]నారాయణభట్టు

---

1 ఈగ్రంథమున నన్నయయుఁగలక్షణములుగాక తద్విరుద్ధము లుండుటచేఁ బరిత్యాజ్యము. 2 ఇంద్రవిజయ లక్షణసారములు నన్నయరచితము లనఁబడుచున్నవి. 3 రాఘవాభ్యుదయము మృగ్యము. 4 దీనిని పూర్వలాక్షణికు లుదాహరింపక అప్పకవినుండి ఇటీవలివారే పేర్కొనుటచేత, నన్నయ తరువాతి లాక్షణికులం దుదాహరింపఁబడుటచేత, కొన్ని భారతప్రయోగ విరుద్ధము లుండుటచేత, నన్నయభట్టీయమును తనగ్రంథమునకు మొదటి దని కేతన పేర్కొనఁడు గావునను, నీవ్యాకరణము నన్నయది కా దనఁబడినది. (చూడుఁడు: కవులచరిత్ర.) 5 నందంపూడిశాసనము. 6 నారాయణభట్టు, మల్లికార్జునపండితుఁడు వానసవంశసంభవులు. ఇదువురకును బాంధవ్య ముండెనేమో!

"పాకశాసనికి భారతఘోరరణంబునందు నారాయణునట్లు
దన కిష్టుఁడుగ సహాధ్యాయియు నై"

భారతరచనకుం దోడ్పడినాఁడు. (కృతిలోఁ దోడ్పాటన్న సగము కష్ట మని తజ్ఞులు తప్పక యెఱిఁగియుందురు కాన, భారతమును స్మరించునప్పుడు నారాయణభట్టును విడుచుట దోష మగుచున్నది.) నారాయణభట్టు మన కృతజ్ఞతలో నెన్నవవంతున కర్హుఁడో చెప్పరాకున్నది.

కావ్య ముత్పాద్యము (Original) కాదు. కావున విషయసంబంధి యగు భావములను గుఱించి తలపెట్టనక్కఱలేదు. మిగిలినది శైలి.[1] శైలిసాహచర్యముచే భావము మాఱి, విషయము సొంతమైపోవుట మహాకవి లక్షణము. కాళిదాసు 'నభిజ్ఞానశాకుంతలములో,' షేక్స్పియరు 'హ్యామ్లెట్' నాటకములో నిదియే పరిస్ఫుటమగుచున్నది. కాని, నన్నియలో నాచమత్కృతి యంతగా లేదు. విషయము భాషాంతరీకరించిన ట్లుండమియే కదా సొంత మైనట్లు! ఇది స్వవచనవ్యాఘాతము కదా యని శంకింపకుఁడు. స్వచిత్తప్రవృత్త్యనుకృతియగు శైలీపాటవముచేఁ గల్గు సంస్కారమువలననేకాక, తాదాత్మ్యమువలనను భావము, తదంగమగువిషయము మాఱును. ఆదిభాషభారత రచన మనర్గళధారానిబిడమైనది; ప్రశాంతమనఃప్రదర్శకమైనది; నానా విషయ విపులమైనది. బ్రాహ్మణుఁడయ్యు నుద్ధురరణభూమిని సందర్శించిన వ్యాసుఁడు కవి. తెనుఁగుభారతరచన మవిచ్ఛిన్నవాక్ప్రవాహము గలది; ప్రశాంతగోదావరీగర్భమున ప్రతిధ్వను లీనినది. వివిధభాగ్యాకరమైన రాజమహేంద్రనికాలము! విప్రుఁ డయ్యును, రాజకీయకార్యముల నెన్నింటినో పాల్గొన్న నన్నయ కవి! వ్యాసుఁడు నన్నయలో నైక్యమొంది యుండె ననుట సాహసముగాదు. "సులభగ్రాహ్యమైన సాంస్కృతిక

1 ప్రథమఖండము (౨) శైలి నిర్వచనముం జూడుము.

శైలియు" దానిలో నతిమనోహరనిరర్గళవాగ్వేగము నన్నయదే. సము ద్రుని వెన్నంటి

"అలఘు ఫణీంద్రలోక కుహరాంతరదీప్తమణిస్ఫురత్ప్రభా
వలిగలదాని, శశ్వదుదవాసమహావ్రతశీతపీడితా
చలముని సౌఖ్య హేతువిలసద్బడబాగ్నిశిఖాచయంబులన్
వెలిఁగెడు దాని," భార. ఆది. ౨. ౨౮.

నను సమాసము లెట్లు పరుగిడినవో చూడుఁడు. ఇట్లు పఱుగిడు ధారయే

"బహువనపాదపాబ్ధికులపర్వతపూర్ణసరస్సరస్వతీ
సహిత మహామహీభర మజస్రసహస్రఫణాళిఁ దాల్చి దు
స్సహతరమూర్తికిన్ జలధిశాయికిఁ బాయక శయ్యయైన య
య్యహిపతి దుష్కృతాంతకుఁ డనంతుఁడు మాకుఁ బ్రసన్నుఁ
డయ్యెడున్. భార. ఆది. ౧. ౧౦౪.

అనుటలో నెంత గంభీరమైనది? ఆగాంభీర్యమే

1 "ఏల యమ్ముని నాకు నిచ్చె నిమ్మంత్ర మిమ్మంత్రశక్తి యే నెఱుఁ
గంగ వేఁడి, యేలఁ పుత్రకుఁ గోరి యెంతయు భక్తి నినుఁ దలఁ
చితిఁ బ్రీతి నినుఁడును నాకు, నేల సద్యోగర్భ మిచ్చె?"

భార. ఆది. ౫. ౨౮

నను కుంతీవిలాపములో మితమై పాత్రోచితభావప్రకటనకు దొరకొన్నది. ఈపాత్రోచిత మితవాగ్విన్యాసమే శకుంతలకథలో "ఏచితలిర్చి"న లతా కుంజములలో దాఁగుడుమూఁతలాడినది. పిదప నలోపాఖ్యానములో "తలి రులపాన్పులన్, చందన చ్ఛారుచర్చలన్" బొంపిరివోయినది. అసభ్య

1. ఈకుంతీవిలాపమును నన్నయ యొకపద్యమున ముగింపఁగా నెఱ్ఱన యనేకపద్యములు చేసె. అవి యర్థపుష్టములైనను పదాడంబరముఁ జూపక మానదు.

శృంగారమునకుఁ దావే లేదు. "శుచి సౌందర్యములు నిత్యసంయోగములన్న" లాక్షణికోక్తి కితని శృంగారరస మాదర్శము. శృంగారవర్ణన మౌచిత్యశోభితము. ఈశృంగారమే యొకచోటఁ "గలసి యాడుచున్న యెలుకలుఁ బిల్లులు నొండు సహజ, వైరివర్గంబులయు సహవాసము"ను "జూచి మునిశక్తి కెంతయుఁ జోద్యమంది" యనుటలో నెంతశాంతిమయ మైనది! జనమేజయ సర్పయాగములోని సంభాషణానుకూల్యము, కథాగమనత్వరీకరణము చూడుఁడు. ఇతని "ప్రసన్నకథాకలితార్థయుక్తి" కన్పడును. [1]దృశ్యలక్షణము లన్నియుఁ బట్టువడినవి. అటులనే శకుంతలాచరిత్రము, నలకథ, కిరాతార్జునీయము, సౌగంధికాపహరణము మున్నగుచోట్లలో 'ఇతివృత్తము' కన్నులకుఁ గాననై ప్రత్యక్షస్ఫూర్తి యొదవినది. కావుననే భారతారంభము నన్నయవంటిప్రతిభాశాలిచే పడుట మన యదృష్టమనవలసియున్నది. ఇతని కవితాస్రవంతి కోటిలింగములనుండి ధవళేశ్వరమువఱకుఁ బాఱుచున్న గోదావరియే. ఏల యన నాదిపర్వములో నతుకులు గొన్ని దిద్దుకొని, సభాపర్వమున నిస్సారముల సరిచేసికొని రాజమహేంద్రమున నేపారి, కనుచూపు మేరలో నారణ్యకాండమున నిండుదనంబునొందియు నెట్లో మఱుగుపడినది. తర్వాత ఎఱ్ఱన కట్టిన యానకట్ట గానవచ్చుచున్నది. శ్లేషానుప్రాణితములు గాని పూర్ణోపమలతో, మృదులములు నర్థపుష్టములు నగుగద్యలతో వెల్లివిరిసిన నానాపురాణవిజ్ఞాన నిరతుఁ డగు నితని కవితలు

"సుధాంశు వికీర్యమాణ కర్పూరపరాగ పాండురుచిపూరములఁ
బరిపూరితము" లైనవి.[2]

---

1 బుఱ్ఱా శేషగిరిరావు పంతులు (13-వ సంవత్సరాది సంచికలో.)

2 నన్నయభారత మాగిన గాథ విచిత్రముగనున్నది. కొంద ఱన్నట్లరణ్యములో క్షయసూచనలు గన్పడవు. నన్నయ నారాయణభట్ట రాజరాజనరేంద్రు లమరణములలో నెద్దియో కారణ మని యూహించెదను.

నన్నెచోడుని కుమారసంభవము పండ్రెండాశ్వాసముల కావ్యము.
కాళిదాసోద్భటుల కృతుల ననుసరించినది గాన నిదియు భారతమువలె
ననుత్పాద్యమే. కాని, మూలానుకృతి నియమములేక స్వతంత్రరచ
యగుటవలన మిశ్రమ మనవలసి యున్నది. ఈతనిపద్యములలో "అమ్మునఁ
జేయిడి నిద్రవోయిరి." "అఱపొఱగు," "తోడి" యను ప్రయోగములు
నన్నయ నీతఁ డెఱింగి యున్కినో, లేక తద్భారతము నీతఁడు చదివియుండు
టనో సూచించుచున్నవి. ఈతనిపద్యములు భారతమునకన్నను సంస్కృతభూ
యిష్ఠము లనవలయును. కొంతకాఠిన్య మట్టిచోట్లనున్నను పదసారళ్యము
వెలయుచున్నది. భారతప్రయోగము లున్నను, మొత్తముపైన కవి కర్ణా
టకగ్రంథపఠనము మిక్కిలి గలవాఁడై తత్కవిత ననుసరించినట్లు స్పష్ట
మయ్యెడిని. [1]ఇతనిపోకలను సమకాలికులో తర్వాతివారో యగు కన్నడ
కవులు కొందఱు నేర్చుకొనిరి. (1105 లో నున్న నాగచంద్రుఁ డట్టివార
లలో నొకఁడు కావచ్చును.) వేంచెయొల్, కండవడము, కొలవేళ్లు, వెఁ
చలు మున్నగుపదములు దొర్లినవి. ఎయిదనేరలి, పొండిగ, మూండు, ఉంగు
టము ఊన్నాతఁడు మున్నగు చిత్రప్రయోగములు చిక్కుకొన్నవి. గణపతి

---

1 కవిచరిత్రలో వ్యత్యస్తముగాఁ జెప్పఁబడినది. త్రైలోక్యమల్లుని
(1127) శాసనములోని పద్యము తద్వంశీయుఁడు కవియుం, పూర్వుఁడు
నగు నన్నిచోడునిదనియే యేలచెప్పఁగూడదు? నాగచంద్రాదులు తెల్గురాని
కవులని ఎవరు సెప్పిరి? కన్నడాంధ్రకవులు కలసి మెలసియే యుండి రని
నన్నయనారాయణులు సాక్ష్యమిచ్చిరి గాదా? కొన్నిచోట్ల కన్నడపద
ములనుగూడ చొప్పించిన నన్నెచోడుని కవితనుండియే, భావముల
నితరు లేల గ్రహించియుండరు? గ్రహించు టనుచితమైనచో నన్నె
చోడుఁడు గ్రహించుటమాత్ర ముచితమా? ఇప్పటికిని కన్నడులు కొన్ని
తెలుఁగుగ్రంథముల ననువదించుచున్కి వింతకాదు గదా?

జనన సతీదహనములతో రెండాశ్వాసములు ముగిసినవి; పశుపతి తపము, పార్వతీకృతశుశ్రూష మూఁడవయాశ్వాసము. వసంతాది పరివారసన్నాహము, రతి వలదని యుగ్రనిబలమును ప్రశంసించుట, పార్వతీసాన్నిధ్యము మిషగాఁ గల మదనాటోపము, కామదహనము, నాలు గయిదాశ్వాసముల నైనవి; పార్వతినడక సౌందర్యముతో ఆటవిక స్త్రీరూప సౌందర్యములో ఋషికుమారికాలావణ్యముతో గౌరీవనగౌరీరూపసామ్యనిరూపణముతో జిగిమీఱిన షష్ఠసప్తమాశ్వాసములు పార్వతి తపస్సును వర్ణించినవి. తక్కిన యాశ్వాసములు పార్వతీవివాహ, కుమారోదయ, తారకాసురసంహార, విశ్వకల్యాణములతో నిండుకొన్నవి. ఇతని వర్ణనాదు లత్యద్భుతములు. "మెఱుఁగిచ్చి తీర్చిన" సజీవచిత్రములు. ఈమహాకవికవిత్వములో "పొలసి+ఆడు=పొలసాడు", తొడరి+ఆడు=తొడరాడు" ప్రభృతి క్త్వార్థక సంధులును, శస ప్రాసయు, "పుడమిపుఁడుక్" అను ప్రయోగమును "అచ్చరు" వను నపరూపమును బాటింపఁదగినవి కావు. విషయనివేదన మైనది.

శైలి ప్రబంధలక్షణ సామాన్యమైనది. ఒక్కచో "హారహాసాకాశగంగాత్యమల జలమరాళాబ్జనీహార"ములతో నర్థపుష్టమగు పదాడంబరమున తులఁదూఁగి, "ఒక్కతలకు మొగములు రెండైనపగిది," "ప్రియులగాఢాలింగనమునకుఁ జిక్కి", "వీఁడిపాఱుఁడు వీఁడు సర్వవధ్యుండెడ సేయకుండు శివదూషకు నాలుకఁగోసి యుప్పు నింపుండని", మతోద్రేకమునకుఁ బాల్పడి, "ఏసియుఁ బైచియుఁ బొడిచియుఁ గేశాకేశిఁ బెనంగి," "యతనికి నీకు హస్తిమశకాంతర మెమ్మెయి," నన్నరతిసాంత్వవచనంబులతో మెత్తనయి, "దొలఁకాడ మిన్నేరు వెలివిరిసెనో" యన్నట్లున్న వెన్నెలలో నోలలాడినది. కాన నీక్రిందిఫలితార్థము లిందు తేలినవి. భావి త్రిలింగకావ్యప్రబంధలక్షణము లన్నియు నించుమించుగా నీశైలియందుఁ గలసియున్నవి. అంత్యానుప్రాసలు, స్త్రీప్రత్యంగవర్ణనలు, విపులభావప్రకటనలు నిండు

కొన్నవి. నన్నయ పురాణకవితకు మార్గదర్శి యయ్యెను. తర్వాత తిక్కన, మారన, ఎఱ్ఱన, సూరన, ఘంటమల్లయ్య, నంది సింగనలు పురాణకవితాధోరణిని పెంపొందించిరి. నన్నెచోడుఁడటులనే కావ్యప్రబంధకవితాఫక్కికి మార్గదర్శియయ్యె. దీనికిఁ జేరి శ్రీనాథుఁడు పెంపుఁగూర్చెను; పెద్దన విపులీకరించెను; తర్వాత భట్టుమూర్త్యాదులు శ్లేషను జేర్చి కూర్చిరి; మార్చిరి; ఇంకను నర్వాచీనులు చెఱచిరి.

పాల్కురికి సోమనాథుఁ "డప్రమాణ బసవద్విపద పురాణ"మని బ్రాహ్మణు లీసడించుకొన్నను విడువక ప్రతాపరుద్రునిఁ జూచి, శత్రులజయించి, యగ్రహారములు సంపాదించి, ద్విపదనే వృద్ధిచేసిన ఘనుండు. "ఆరు ఘగద్య పద్యాదిప్రబంధ-పూరితసంస్కృతభూయిష్ఠరచన, మానుగా సర్వసామాన్యంబు గామి-జాను దెనుఁగు విశేషప్రసన్నతకు, నట్టులుగాక కావ్యప్రౌఢిపేర్మి-నెట్టన రచియింప నేర్చినఁ జాలు, నుపమింప గద్యపద్యోరుదాత్తకృతులు ద్విపదయు సమము" అని యాకాలపు టూహను సంస్కరించినాఁడు. సమకాలికుల యభిప్రాయమున కెదు రీఁదినాఁడు. కవిత యేరూపమున వ్రాసినను ఒక్కటే యని యుద్ఘాటించినాఁడు. సమర్థులకు కార్యసిద్ధి సత్త్వమునందుండునే కాని యుపకరణముల లేదుగదా? చంపువులకన్న ద్విపదలో నొకవిశేషమున్నది. ద్విపద పాటగాఁబాడుట కనుకూలమైనది. అనుష్టుప్పుతో నారంభమై వృత్తముతో మాఱి గద్యపద్యవిమిశ్రముగా చంపువులో పర్యవసించిన సంస్కృతసారస్వతము నన్నయాదు లవలంబించిరి గావునను, తెలుఁగుభాషయు, ప్రాసములు, ఛందము, చంపువులకుఁ బూర్తిగా నవకాశ మిచ్చినందునను, పురాణములు పఠనమున కుద్దేశింపఁబడి వ్యాఖ్యానముల కాస్పదములు గావునను, నాటకకళ చంపువులో నిమిడియుండుటవలనను, చంపువులే ప్రధానముగానుండు నవసరమున సోమన్న ద్విపదలో రచించు టేమిబాగందురా? సోమన స్వతంత్రుఁడు; కర్ణాటక

భాషాభిజ్ఞతయం దనసమానుఁడు; నూతనమతోద్రేకసంపూరితుఁడు; వైలక్షణ్యాముస్నఁగాని యాకర్షణము గలుగదని యెఱింగినవాఁడు. ఇంతకును మత వ్యాప్తి పామరజనానుకూల్యము. స్వమతచరిత్రరచనోత్సాహము ముప్పిరిఁ గొన, కార్యసిద్ధికై యాలోచించిన వివేకశాలి. గీర్వాణమున కనుష్టుప్పు వలె, తెల్గునకు ద్విపద యాది, యాధారము నని గ్రహించెను. కాన, ద్విపదలో 'పండితారాధ్యచరిత్రమును,' 'బసవపురాణమును,' రచించినాఁడు. సామర్థ్యనిరూపణనిమిత్తము కొఁబోలు పద్యములలో 'ననుభవసారమును' వ్రాసెను. విపులవర్ణనావైశద్యపటిష్ఠమగు "చిత్ర" ప్రదర్శనకౌశలమును, లేటతెలుఁగుఁబోని కులుకుందనమును, పాదములలో నర్థపటిమకుఁ జేసిన విఱుపులును, జాతీయములగు నుడికారములసొంపును, నేఁటికాలమున వేంకట పార్వతీశ్వరులరచనములఁ గాన్పించుచున్న ఏకపదపునఃపునరావృత్తియును నితనికవితలోఁ గుదురుకొనినవి. పాత్రముల కుచితము లగుభావములును, భావోద్దీపనమును జేయఁగల పదముల వన్నెచిన్నెలును, నితఁ డసమాన ప్రజ్ఞతోఁ బ్రదర్శించెను. ఆంధ్రమున నాద్యమైన యనుష్టుప్పువంటి ద్విపద గంగావాహిని యజ్ఞాతమగు ప్రాచీనాంధ్రసారస్వతాంబరంబున నెట డాగి యుండెనో మన మెఱుంగముగాని, శివజటాజూటమునుండి వెలువడినట్లు, సోమనాథుని బసవపురాణ, పండితారాధ్యచరిత్రల ద్వారా, ననర్గళముగఁ బ్రవహించినది. ఆగడుసుపోకలను, ఆభావతరంగములను, ఆజాతీయముల మర్మరధ్వనులను, తర్వాతికవులలోఁ బెక్కురు సంగ్రహించికొని. రనుట వాస్తవము. ఇతని ద్విపదలో

"తొలికోడి కనువిచ్చి నిలిచిమైవెంచి
జలజల ఱెక్కల సడలించి నీల్గి
గ్రక్కునఁ గాలార్చి కంఠంబు విచ్చి
ముక్కునొ నీకలు చక్కొల్పి కడుపు

తెక్కించి మెడసాచి నిక్కి మిన్నూచి
కొక్కొరో కుర్''

అని కూఁతవెట్టి కవులను బ్రబోధించినది. చౌర్యద్యూత్యవిటత్వప్రభృతి వివిధ విషయములను, తనకాలములోని చండాల యాదవ (గొల్ల) ప్రముఖజా వేషములను నితండు వర్ణించియుండు విధానముం జూచిన నితని సర్వంకష ప్రజ్ఞ ఎవరికేని గోచరింపకపోదు. ద్విపదలోఁ బ్రాస యతిని జూపి స్వా తంత్ర్యమును గాన్పించిన దిట్ట. ద్విపదకవిత్వము నల్లువారెల్లరు నితనికడ విద్య నభ్యసింపవలసినదే! శ్రీ సీతారామాచార్యులఫక్కి కితఁడు ద్వైదపతరగ లోఁ జేరియున్నను, కవిసార్వభౌములలో నితఁడు సేరఁదగినవాఁడనియు ఏయుగంబున నీతఁ డొక్కరీతిగా నధ్యక్షుండనియుఁ దీర్మానింపనగు.

ఇతని కవిత "మధురోక్తులింపడర, మెచ్చులు దీటుకొనంగ, నక్ష సంపద దళుకొత్త సాంగముగ పామరుల యుల్లములు బల్లవింప" సెగడినది ఒక్కొకచో

"దానానేకమహాతపోనిచయ సద్ధర్మాఘుతీర్థాఖిల
స్థానస్తోమజపవ్రతప్రణుతయజ్ఞవ్రాతమంత్రోక్తని
త్యానుష్ఠానవితాన"

నిరసనములలో దీర్ఘముగా సాగిపోయినను సాధారణముగా చిన్నచిన్న సులభ సాంస్కృతిక దేశీయసమాసములుగా నెడతెగని ధారాశుద్ధిగలది యీతని శైలి. "పెద్దలయేఁడు, పెన్నుద్దుల మొదలు, బుద్ధులప్రోక, విబుధనిధా నంబు, అమితవచోరాశి, సుమనోనురాగుఁ" డగు జంగమదేవర యితనికి గురుఁడు. "బసవ కింకరుఁ డ"గు నితనికావ్యములు సుప్రసిద్ధములై కన్న డింపఁబడినవి: తెలుఁగుపద్యములలోనికి మార్పఁబడినవి. ఇతఁడు గౌరన, సోమేరుకవి, రంగనాథుఁడు, తిమ్మకవి మొదలగువారి ద్విపదకావ్య ఫక్కి విద్యాదయితుండు.

ఇంక నాచనసోమన, పోతన, మడికి సింగనాథు లేపక్కకుఁ జేరినా రను ప్రశ్న పుట్టకమానదు. వీరు భాస్కరునితో నారంభమైన విపులకావ్య కవితకుఁ జేరినవారు. భాస్కరుని కవిత్వము ప్రబంధముల తలత్రిప్పుడు వర్ణనలకుఁ బోలేదుకాని, ప్రబంధములకు సంబంధించినయలంకృతులను మాత్రము గైకొన్న దనవలయు. ఇతని రచనలు ప్రబంధములలోఁ వర్ణనల దలంపునకుఁ దెచ్చునేకాని, హద్దులేని కష్టలబ్ధధారాసహ్యాతకుఁ బాల్పడి సందర్భోచితిని విడువలేదు. పురాణకవితలో నర్థగౌరవమును సందర్భోచిత్య మును మేళగించినవి; విపులకావ్యకవితలో సందర్భోచితియు, రసావేశమును బెనఁగొనినవి; రెండుగా చీలిపోయిన పిదప వస్తువిషయమే విస్తృతమై వర్ణనమే లక్ష్యమైపోయి, యష్టాదశవర్ణనలు శాసనములై శుద్ధప్రబంధముల సృష్టించినవి. అంతటితోఁ గవిత యాగి 19-వ శతాబ్దియందుఁ బూర్తిగా దృష్టి గద్యముపై నిగుడ్చినది. ఆగద్యమున కాది నన్నయభారతములోని సల లితవచనభాగములను చిన్నయసూరిగ్రంథముతోఁ బోల్చినవారి కీయుంగము నందే యని తేటపడుచున్నది.

భాస్కరుఁడు వ్రాసిన యొక్క పద్యమును జూడుఁడు:

“పుణ్యచరిత్రుఁ డత్రిమునిపుంగవు వీడ్కొని రాముఁ డంచితా
గణ్యగుణాభిరాముఁ డుపకంఠమునం జని కాంచె దండకా
రణ్యము సిద్ధసంయమివిరాజితచారుతపోనుజాత స
త్పుణ్యము, నిర్మలాంబువరపుష్కరపూర్ణసరోవరేణ్యమున్.”

ఆపోతన్న తలంపునఁ దట్టుటలేదా? పద్మపురాణకర్త మడికి సింగన్న స్మృతికి రాఁడా? ఇది కేవలశబ్దఛాయ. శ్రీరాముఁడు విరహవేదనాతురుఁ డైన సందర్భమును జదువుఁడు. మాయామృగకథనముం బఠింపుఁడు. [1]జిగిబిగి

1 “పాటితదుష్టసత్త్వవనవాటిక” మొదలగు పద్యము లుత్పన్నములై యివి యితని యితరకాండపద్యములా యనిపించును. సత్యము.

గల్గిన రసప్రవాహములు పాఱుచున్నవి. ఇట్టి పోలికలే కదా నాచన సోమునివి.

నాచనసోముని దివ్యమార్గమును మృదులముఁజేసి సాంగోపాంగము చేసినాఁడు పోతన్న. ముప్పిరిధారలను బోల్చుఁడు. భాస్కరుని [1]కవికవి యన్న సాహసోక్తి కానేరదు. కావుననే భాస్కరుఁడు "సకలసుకవిజన వినుతయశస్కరుఁ"డైనాఁడు.

౮. యుగలక్షణసమన్వయము.

1. ఈకాలము కవులకు గ్రంథాదిని సంస్కృతశ్లోకమును వ్రాయుట యాచారము. (తర్వాతి కవులలో విన్నకోట పెద్దన ఈపద్ధతిని పాటించెను.)
2. మధ్యాక్కరలు విశేషము వాడుకలో నున్నవి.
3. సీసపద్యములు ప్రాసయతితో మొదలిడిన ప్రాసయతితోను, అద్యక్షరయతితోఁ బ్రారంభించిన నాద్యక్షరముతోను, పద్యాంతము వఱకు నుండును గాని మిశ్రిత మగుటలేదు. (చూ. నన్నయ సీసములు.)
4. ఆంధ్రవాఙ్మయములో నున్న నవవిధకవిత్వములో నాటింటికి నీయుగములో దిట్టము లగు పునాదు లేర్పడినవి.

---

1 'కవికవి' యనుట 'సకలసుకవిజనవినుతయశస్కరుఁ' డనుటలోనే సిద్ధించినది. 'రసవిస్ఫురకవితావిలాసము' గలవాఁ డనియే కాని నన్నయాదులకన్న ఘనుఁ డని తారతమ్యబుద్ధితో 'కవికవి' యని చెప్పలేదు.

'స్పెన్సర్' కవికవి యనఁబడెను గాని 'ఛాసర్' కంటె గొప్పవాఁ డందుమా? లేదు.

[1]పురాణ, విపులకావ్య, కావ్యప్రబంధ, ద్విపద, [2]శతక, గద్యకవితలు పేర్కొనఁబడినవి. వీరగీత, నాటక, గేయము లుండెనో లేదో మనకుఁ దెలియదు.

5. సాధారణముగాఁ బ్రతిభకన్న వ్యుత్పత్తి యెక్కువగాఁ గన్పడుచున్నది. పాల్కురికి సోమనాథుని పండితారాధ్యచరిత్రాదులు దక్క స్వతంత్రపథంబును జాటుగ్రంథము లేవీ? గ్రంథములించుమించుగా నన్నియుఁ ననుత్పాద్యములే.

6. సోమనాథ నన్నెచోడులు షష్ఠ్యంతముల నారంభించిరి.

7. వాఙ్మయరంగము గోదావరీతీరము, రాజమహేంద్రవరము.

---

1 పురాణ, విపులకావ్య, కావ్యప్రబంధములు వరుసగా **Myth, Epic, Romance** లను బోలియుండును. తెనుఁగులో లక్షణమిశ్రణము ఘటిల్లినందున, నవియే ఇవి యనుటకు వలను పడదు; కాని, తత్తద్భావములు ప్రాధాన్యమును వహించి యుండును. జాతులు భిన్నములు; వాఙ్మయములు నటులే.

2 శతకకవితకు సుమతిశతక ముదాహరణము. ఈయుగమున నాధ్యాత్మికసంపద నగ్రగణ్యుఁడు, పండితేంద్రుఁడు నగు 'పండితారాధ్యుని' శివతత్త్వసారమును శతకమందురు. సోమనాథుని వృషాధిపశతకము చక్కని ధారతో నెసఁగుచున్నది. ద్విపదకవితకుఁ బలె శతకకవితకు (నొక్కే మకుటము గల నూఱుపద్యముల కృతిరచనకు) నితఁడే ముఖ్యుఁ డనవలసి యున్నది.

౨. కాకతీయయుగము: (1201.—1380.)

౧. సంఘచరిత్ర

ప్రథమప్రతాపరుద్రమహారాజు 1140 మొదలు 1196 వఱకు పాలించెను. అతనికి సంతానములేనందునఁ గాఁబోలు, అతని తమ్ముఁడు మహాదేవరాజు (1196—1199) మూఁడేండ్లు రాజ్యమేలెను. ఇతఁడు జైత్రపాలుఁ డను యాదవ రాజుచే వీరమరణము నొందింపఁబడిన తర్వాత నతనికొడుకును, చంద్రగుప్తాశోక, విక్రమాదిత్యపులకేసి, హర్షవర్ధన రాజరాజ (చోళ) ప్రభృతిచక్రవర్తుల వరుసలోఁ జేరినవాఁడును, మహాకీర్తియు నగు శ్రీగణపతి దేవసార్వభౌముఁడు సింహాసన మెక్కెను. కరికాలవంశపువాఁడగు బేలు రాజు సంతతికిఁ జేరిన మనుమసిద్ధిరాజునకుఁ దనయుఁడగు తిక్కతెల్గుచోడభూపతిచే, పేరుమాత్రము చాళుక్యచోడ సామంతులని యున్నను, స్వతంత్రులై నెల్లూరు మొదలుకొని సింహాచలము దాఁక వేంగినాటి కధిపతులై యుండిన వెలనాటి భూపతులలోఁ గడపటివాఁ డగు పృథ్వీశ్వరమహారాజు పండ్రెండవశతాబ్దాంతమున, చాళుక్యరాజ్య మంతరించుట వలనఁ గాఁబోలు, బలహీనుఁడై యుండి నిహతుఁ డయ్యెను. ఆతిక్కభూపతి తనకు సార్వభౌముఁడై యుండిన రాజరాజ చోడుని పునఃస్థాపితుంజేసి కీర్తిగాంచెను. ఈతిక్కభూపతియే తిరుకాళుఁడనియుఁ బిల్వఁబడెడువాఁడు. ఇతని సభలోఁ బెద్దయ(జక్కనతాత) యాస్థానకవి. తిక్కనమహాకవి పెద్ద తండ్రి-సిద్ధనామాత్యుఁడు మంత్రిగానుండెను. తిక్కభూపతి

(1210—1245)కిఁ బిమ్మట నతనికొడుకు మన్మసిద్ధి నెల్లూరిలోఁ బట్టము కట్టికొనెను. కాని, యదృష్టశాలి కాకపోవుటచే పద భ్రష్టుఁ డయ్యెను. తిక్కనకవిద్వారా కాకతీయగణపతిచే రాజ్యము నొందెను. పసుల బీళ్లలో మేపుకొని పుల్లరి చెల్లింపని కాటమరాజు ప్రజలవలన తగవుగలిగి, తన్మూలముగా కాటమరాజుతో పోరాటము గలిగి 1260 తర్వాత మన్మసిద్ధి మడిసె నని యందురు. ఆపోరితములో సిద్ధన కుమారుఁడు ఖడ్గతిక్కనశౌర్యము అపారముగ వర్ణింపఁబడినది. తెలుఁగు చోడులకును,గణపతిసేనానులకును పోరాటము లప్పుడప్పుడు కల్గియుండవచ్చును. ఎట్లయిన నేమి? గణపతికాలమున తెల్గు చోడులు లొంగిపోయిరి; అంత్యమున తద్రాజ్యమే గణపతికైవసమయ్యెను.వెలనాటిచోడభూపతులు సమసినతోడనే చెదరి యున్న వెలనాటి మండలేశ్వరు లెల్లను లోఁబడిరి. ధరణికోట కేతరాజునకు గణపతిచెల్లెలు మేళాంబిక (కుండాంబ ?)యొక్క కూఁతురు బయ్యలుదేవి భార్యయగుటవలన, నతవాటిసీమ(నైజాములోనిదగు మధిరె జిల్లా)కు రాజగు రుద్రరాజునకు పై మేళాంబిక సతీమణి యగుట వలన వెలనాఁడు సులభముగా జయింపఁబడెను. కృష్ణామండలములోని తెనుఁగు నాయకుల వశులైరి. వెలనాటి చోడరాజుల సేనానులైన పిన్నచోడ దులను జయించి, పిన్నచోడుని కూఁతుండ్ర నారమ్మ పేరమ్మల పెండ్లాడి వారిసోదరుఁడగు జయపనాయకుని గజాధ్యక్షుని జేసెను. విశ్వేశ్వర శివదేశికుని (శివదేవయ్య) సచివాగ్రణిగాఁ బడసి శైవమతవ్యాప్తిఁ జేయుచు గోపరాజు రామయ్య (బ్రాహ్మణుఁడు) అనంతపురము బళ్లారి నెల్లూరు కర్నూలు

గుంటూరు ప్రాంతముల సర్వాధికారము నెఱపుచుండిన ప్రతినిధి గంగయ సాహిణి, తనకు నగరపాలకుఁ డగు యేచమనాయఁడు మున్నగువారి నాదరించుచు రాజనీతిలో నద్వితీయపరాక్రమము, నౌదార్యము గలిపి గణపతి కృతార్థుఁ డయ్యెను. గణపామాత్యుఁడు మున్నగు బ్రాహ్మణుల ననేకులఁ బోషించి యున్నతికిఁ దెచ్చిన దెట్లుండినను, జైనులను జంపించుటీతనికి గొప్ప కళంకముగా నున్నది. [1]అద్వైతవాది యైనవానికిది చెల్లునా? అద్దంకి రాజధానిగా నేలినవాఁడును, గణపతి సామంతుఁడును నగు శారంగపాణిదేవుఁడును బ్రాహ్మణపక్షపాతియై యుండెను. వెలమపద్మనాయకు లితనికి సహాయులు, విధేయులు నై యుండిరి. (బాపట్ల తాలూకా మోటుపల్లి యగు) వేలాగరమును రేవుగా నుద్ధరించి విదేశవాణిజ్యమును బెంపొందించెను. మొత్తముపైన నితనిది ధర్మపాలన మని ప్రశస్తి గల్గినది.

ఇతని కూఁతురు రుద్రాంబ (1261-1295) గణపతికిఁ బిదప రాజ్ఞియయ్యెను. "చతురకులజు"లైన నాయకు లెల్లరును, రాజపరమేశ్వరుని చాతుర్యముచే నైకమత్యము గలవారుగఁ జేయఁబడియుండిరి. •పృథ్వీశ్వరమరణానంతరము పూర్వము చాళుక్యవంశజుఁడై పిఠాపురమున నభిషిక్తుఁడైన మల్లపదేవున కీమె భార్యయై రుయ్యమ్మ, ముమ్మక్క యనువారలఁ గని యుండెనని ప్రతీతి. ఈమె సేనానులు ప్రసిద్ధులు. వారిలో కోన గన్నారెడ్డి యొకఁడు; [అతని తమ్ముఁడు విఠలనాథుఁడు; అతనికొడుకు బుద్ధరాజు; అతని కొడుకు లచ్చన, విఠయ;

1 ఎనమదలలోని గణపాంబశాసనము.

కాటచ్చయ; కూతురు కుప్పాంబ, గుండదండాధీశుని భార్య] నెల్లూరుసీమను పాలించు నాగదేవమహారాజొకడు. (ఇతని కుమారుడు గన్నమంత్రి.) వీరశైవులగు త్రిపురాంతక అంబయ లప్రతిమానవిక్రములు...

ముమ్మడమ్మకు చాళుక్యవీరభద్రునకు జనించినరుద్రుడు ద్వితీయప్రతాపరుద్రుడై 1295 లో పట్టాభిషిక్తుడయ్యెను. నవలక్షధనుర్ధరు లతనిక్రింద నుండిరి. నాగయ గన్నయ ఇతని మంత్రిగా నెగడెను. తక్కినమంత్రు లిందులూరి రుద్రరాజు, బెండపూడి యన్నామాత్యుడు (ఈతడు విప్రుడు). సాహిణిమారడశ్వసైన్యాధ్యక్షుడు బుద్ధారెడ్డికి గొడుకు. శ్రీశైలప్రాధాన్య మెడతెగకనే వచ్చుచుండెను. శైవమతాచార్యబాధ కనేకులు జైనులు వలస పోయిరి; కొందఱు వైష్ణవులైరి; కొంద ఉత్కలమహారాజుతో గుట్రచేసి ఢిల్లీచక్రవర్తుల దాడివెడలుటకు బ్రోత్సహించిరి. మైలారుదేవుని పూజయు, ఏకవీరామహోత్సవమును, భైరవార్చనలు నాటిప్రజామతోద్రేకమునకు లక్షణములు. వీరపూజలు స్వర్గమున కేగినవీరుల ప్రతిమలకు జేయబడుచుండెను.

దేశములోని జైను లింటిశత్రువులు. దేవగిరిరామదేవుడు సమకాలికుడు. మనస్పర్ధలు పెరుగుచుండెను. ఇంతలో నల్లాయుద్దీను దండయాత్ర సాగినది. రామదేవుడు సామంతస్థితికి వచ్చెను; ఓడిపోయెను. రెండవయాత్ర సాగినది. రెండవసారి జయలక్ష్మి మహమ్మదీయులను వరించెను. అయినను రాజ్యము భగ్నము గాలేదు. నాల్గవసారి తుగ్లఖు కొడుకు అలూఫ్ ఖానుడు దండెత్తెను. మహమ్మదీయులకు

పరాజయము గల్గినది. అది యత్యంతము నవమానకర మైనది. ప్రతాపరుద్రుఁడు బంది యయ్యెను రేచర్ల సింగమనాయఁడోకవంకను, బుక్కరాజొకప్రక్కను, కంపభూపతి యొక దెసను, హరిహరభూపతి యొక క్రేవను, రాజ్యము లారంభించిరి. ఇరువదిసంవత్సరముల తర్వాత ఆఱిపోనున్న దీపకళికలోని యుజ్జ్వలనమువోలె ప్రతాపరుద్రునికొడుకు ఓరుగల్లును జయించి రాజయ్యెను. కాని, యల్పకాలమే. ఇఁక రాచకొండ పద్మనాయఁకులను, కొండవీటిరెడ్లను విచారింతము.

కాకతీయయుగము న్యాయముగ 1321-వఱకే. ఓరుగల్లు పునస్సంపాదనము వఱకు నెత్తికొన్న 1341-వఱ కగును. సింగమనాయని కొడుకు అనపోతభూపాలుఁడు. (1344-1380) రాచకొండ రాజధానిగా, నోరుగల్లు ప్రాంతమున పాలింపఁదొడంగెను. ఇతఁడు శైవమతావలంబి. ఇతని తమ్ముఁడు మాధవభూపాలుఁడు. పెద్దనమంత్రి కొడుకగు పోతరాజు (గౌరనకుఁబెద్దతండ్రి)సాహాయ్యముచే దక్షిణభాగమున దేవరకొండ రాజధానిగా యువరాజుగఁ బాలించెను. రెడ్లతో నీరాజులకు వైరము. దేసటి వేమారెడ్డి (1324—1350) కృష్ణానదీతీరమున పూగినాటి సీమలో రాజ్యము చేయుచుండెను. రాచకొండ ఏలిక అనపోత నాయఁడు; కొండవీటిరాజు వేమారెడ్డి. వీరుఁడగు నితఁడు, మాధవానపోతనాయళ్ళను, ధరణికోటపై దండెత్తినపుడు, గెల్చినిలువరించెను. కాకతీయ సామ్రాజ్యానంతర మేర్పడిన కటకసామ్రాజ్యమున కధిపతులు గజపతులు యుద్ధమునకు రాఁగా వారి నోడించెను. (రామా

ప్రెగ్గడ యితని మంత్రివర్యుఁడు.) అతని మునిమనుమఁడు మల్లి నాథుఁడు తర్వాత మంత్రియయ్యెను. వేమారెడ్డి తమ్ములుసుప్ర సిద్ధసేనానులు 1 మల్లారెడ్డి, 2 అన్నారెడ్డి యనువారు. అవచి దేవయ శెట్టి యనుధనికుఁడు వేమారెడ్డికి ప్రాపుగానుండెను. శౌర్యయుతుఁ డగుమల్లారెడ్డికి ఎఱ్ఱాప్రెగ్గడ అమాత్యుఁడు. ప్రథమవేమారెడ్డి యనంతరము కొడుకగు ననపోతరెడ్డి (1350-1363) రాజ్యము గైకొనెను. ఇతనికాలమున సము ద్రవ్యాపారము చక్కఁగా జరిగినది. అనపోతరెడ్డి తర్వాత అనవేముఁడను నతని తమ్ముఁడు రాజ్యముఁ గైకొనెను. ఇతఁడు 1363 మొదలు 1380 చివరవఱకు 18 ఏండ్లు రాజ్యము నేలెను. తెల్గుసీమలో రాచకొండ (నిజాందగ్గఱ) దేవర కొండల నేలుచున్న అనపోతన మాధవనాయక్లు మరల దండెత్తి వచ్చిరి. కాని, పరాజితు లైరి. అనవేమారెడ్డి రాజ ధానిని కొండవీటికి మార్చెను. శ్రీశైలసింహాచల మధ్యాంధ్ర దేశమంతయు, నితని పాలనకు లోఁబడి యుండెను. ఇతఁడు విద్యాభిమాని; పండితులను బోషించెను.

సంగమరాజపుత్త్రులచే స్థాపింపఁబడిన విద్యానగర రాజ్య కర్ణాటక సామ్రాజ్యములలో, 1355 లో హొసపట్ట ణమునుండి విజయనగరమునకు బుక్కరాజు రాజధానిని మార్చెనఁట. అంతకు ముందు విద్యానగరము (అదే విజయ నగరము) రాజధాని గాదనియా? ఆంధ్ర చరిత్రములో నన్నియు సందేహములే? అది యట్లుండ ప్రథమహరిహర రాయలు 1336 నుండి 1355 వఱకుఁ బాలించెను. రాజ్య ములు పరస్పరము ప్రక్కలోని బల్లెములుగా నుండిన వని

తెలిసినవిషయమే ! హరిహరబుక్కరాయల పిమ్మట వీరబుక్కరాయలు మాధవమంత్రిసహాయుఁడై 1377 వఱకుఁ బాలించెను. అతని కొడుకు కంపభూపతి గొప్పవీరుఁడు రాజ్యము నాలుఖండములుగా విభజించెను. ఉదయగిరి, పెనుగొండ, ఆరగమలె, ములువాయి, తుళు, రాజగంభీరము లీమండలముల పేరులు.

కాకతీయసామ్రాజ్యోన్నతి పోయినతోడనే దాని యుగముమాఱినది 1341-80 చరిత్ర మిందేల యనవచ్చును. కాని, ఈనలువదిసంవత్సరములును నశించిన యాంధ్రసామ్రాజ్యమేతీరున తలయెత్తినదియు నిందు ప్రదర్శింపఁబడుటచేతను, నూతనయుగాశయములు కావ్యపుష్పములలోఁ బరిణమించి పరిమళముల వెదచల్లినది దీని తర్వాతనే గ్రైనందునను, చాళుక్యచోడయుగములలో మొలకెత్తిన వాఙ్మయబీజములు, పంటపండి 1380 వఱకుఁ గోఁత పూర్తిగానందునను, ఇది నూతనరాజ్యములు యౌవనారంభము వఱకే సూక్ష్మమైన సంధికాల మగుటవలనను ఇది యావశ్యక మైనది

కాకతీయసామ్రాజ్య మస్తమించిన దాదిగా నీపదునాల్గవశతాబ్దాంతము వఱకు రెడ్డిరాజులు, పద్మనాయకులు, సంగమరాజపుత్రులు, మహమ్మదీయులు నాల్గురాజ్యముల నిర్మించిరి. ఇవి సుస్థిరములైనవి; కాని యుద్ధభేరియేదో యొకవంక మారుమ్రోగుచునే యుండెను. ఈనాల్గురాజ్యములును కాకతీయాంధ్రసామ్రాజ్యములోనివే. గణపతిమొదలుకొని ఇంతవఱకును పూర్వమువలెనే శైవమతప్రాబల్యము గన్పట్టుచున్నది. వీరకృత్యముల కాకరమగు నీకాలమున ననేక

బ్రాహ్మణమంత్రులు సేనానులుగా విరాజిల్లిరి. మూఁడవ విషయము ఈకాలమున గమనింపఁదగినది యుత్తరమునుండి మహమ్మదీయవాహిని దక్షిణాపథమును ముంచివేయుటకై యున్నది.

---

౨. వాఙ్మయచరిత్ర

"ఇదం బ్రాహ్మ మిదం క్షాత్ర" మను పీరమంత్రుల వాక్సింహాసనమును తెనుఁగుభారతి యెక్కినది. నన్నయవలె కేవలము రాజ్యతంత్రజ్ఞులే కాదు, రాజ్యతంత్రమును నడపుచుండెడువారును కవులైరి. విద్యావంతులు, విబుధజనమందారము లగుమహోద్యోగులు వాఙ్మయమునఁ బాల్గొనిరి. రాజకీయదేశీయైశ్వర్యవిజృంభణములతో భాషాభివృద్ధియు నొడఁగూడియుండు నందురు. దేశోన్నతి వాఙ్మయోన్నతి కాధారమని యర్థము. ఇట్లనుటకన్న దేశీయోద్రేకస్థితిపరిణామమగు ప్రశాంతభావమే కవితాదర్శమునఁ బ్రదర్శితమగుచుండు నను టెంకను సత్యమునకు సమీపము గావచ్చును. భావసముత్కర్షయేకదా కవితాబీజము! దేశమతి యాందోళనము గన్పఱచుచున్నను, నానందాతిశయమును వెలివఱచుచున్నను, ప్రజాహృదయ ముద్రిక్తమగును. ప్రజానుభవము తన యనుభవముగాఁ జేసికొను మహాకవి బుద్ధియు నట్టియెడ నైశిత్యము వడయుట సహజము. సత్కావ్యసృష్టి కట్టి తీక్ష్ణానుభూతియే యాధారమగుచున్నది.

మొదటఁ బుట్టినది శివదేవయ్య యనునైయోగికారాధ్యబ్రాహ్మణుని "పురుషార్థసారము" అను నీతిగ్రంథము. ఈశివదేవయ్య గణపతి మంత్రి. ఇతఁ డాకాలమున యశోవంతులగు విశ్వేశ్వరశివదేశిక పరిపూర్ణ శివమహామును లను తండ్రి కొడుకులలో నొకఁడుగ నుండవలయును. వీ రీ తిక్కన

మహాయుగంబునకు నన్నయయుగపు మల్లికార్జునయోగివంటివారు. కావుననే తిక్కనసైత—

"...మీతఁ డీశ్వరుఁడు గాని మనుజమాత్రుండు గాఁడు. పల్నాఁ టితని యనుమతంబున నీవు రాజ్యంబు నెమ్మినేలు" మని గణపతిచక్రవర్తితోఁ జెప్పినాఁడు. పై ద్విపదపాదములు కానె సర్వప్ప యనునతఁ డొర్చిన సిద్ధేశ్వరచరిత్రంబులోనివి. సిద్ధేశ్వరచరిత్రము ద్విపదకావ్యము ప్రతాపరుద్రునిచరిత్రమును వర్ణించునది. కవులచరిత్రలోఁ గాలనిర్ణయము కాలేదు. కవిత్వము లాక్షణికసమ్మతము గాకపోయినను ధారాళముగానే యున్నది. ఇంతకు నిది చరిత్ర. కవి యీయుగమునకుఁ జెందినవాఁడే యుగాంతభాగమునకుఁ జేరినవాఁ డందురా? కావచ్చును. యుగారంభము నీతిశాస్త్రముతో, యుగాంత్యము తచ్చరిత్రరచనతో విలసిల్లుటయుం శోభయే

"ప్రజఁ జెఱిచి కూడఁ బెట్టిన
నిజ ధన మది వలయు వ్యయము నిచ్చలుఁ జేయన్
బ్రజయును ధనమును బోలిసిన
భుజబలమున నిలువఁదల మె భూపుల కెందున్".

అని శాసించెను మహామంత్రి శివదేవయ్య. ద్వితీయప్రతాపరుద్రుని "ప్రధాన మంత్రి" శివదేవయ్య యనునాతఁ డింకొకఁడు. "శివ తత్త్వ రసాయనము" అను గ్రంథమును రచించెనఁట. [1]సర్వేశ్వరశతకమును హృద్యముగా రచించిన యథావాక్కుల అన్నమయ్య వీరశైవమతావలంబి. ఇతనిధార తర్వాతివారికి మార్గదర్శకమైనది.

శైవమతాధిక్యముఁ జూపిన యుగము గాన శివభక్తస్మరణఁ జేసితిని. కాలముంబట్టి నిర్ణయింపఁ దొరకొనినచో నాదిభాగమునకు [2] భాస్కరుని

1 ఇది యనేక శతకములకు మాతృకయనియు, కవి 1241 లోనుండు ననియు, శతకకవిచరిత్ర నుడువుచున్నది. 2 భాస్కరునికొడుకు, తిక్కన పెదతండ్రి.

కేతన, కవిభల్లటుఁడు, కవిరాక్షసుఁడు, భవ్యభారతి, బయ్యన, తిక్కనసోమయాజి, కేతన, అథర్వణుఁడును జేరుదురు. మధ్యభాగమునఁ [1]గోనబుద్ధారెడ్డి, భాస్కరుఁడు (హుళక్కి), కుమార రుద్రదేవుఁడు, అయ్యలార్యుఁడు, మల్లిఖార్జునభట్టు, మంచన, మారన గొల్వఁదీరుదురు. అంత్యభాగమునందు బుద్ధారెడ్డికొడుకులు, ఎఱ్ఱాప్రెగ్గడ, విన్నకోటపెద్దన, నాచన సోమనాథుఁడు, చిమ్మపూఁడి యమరేశ్వరుఁడు, రావిపాటి తిప్పన్న సారస్వతము నలంకరించిరి.

సారస్వతవిభాగమును బట్టి చూచినచో శాస్త్రకవితకు కవిభల్లటుఁడు, అథర్వణుఁడు, కవిరాక్షసుఁడు, విన్నకోట పెద్దనయుఁ జేరుదురు; ద్విపదశాఖకుఁ గోన బుద్ధారెడ్డియు నీతనికొడుకులును జేరుదురు; విపుల కావ్యభాగమునకు భాస్కరాదిరామాయణకవులును, నాచన సోమనాథుఁడును, నమరేశ్వరుఁడును రామణీయకమును గూర్చిరి. ప్రాసయు కేతన, మంచన, భాస్కరుని కేతన, తిప్పన లించుమించుగా ప్రబంధశాఖకుఁ జేరువ నున్నను మిశ్రకవులనుగాఁ బరిగణింపఁజేయవలసియున్నది. ఇఁక పురాణ సారస్వతమునకుఁ దిక్కనయు, మారనయు, నెఱ్ఱనయుఁ జేసినవారని చెప్ప నక్కఱలేదు గదా!

శైలినిబట్టి కవిచరిత్రలోఁ గాలనిర్ణయముగాని కవులలో [2]భోజరాజకృత చారుచర్య నాంధ్రీకరించిన యప్పనమంత్రి యీ యుగాంత్య

---

1 1284 లోఁ గోన గన్నారెడ్డి యున్నాఁడు. అతనికొడుకు బుద్ధారెడ్డి. (పుత్రుఁడా? దత్తుఁడా? తమ్మునికొడుకు కగుటఁ బుత్రుఁడా?) బుద్ధారెడ్డికూఁతురు శాసనము 1277 లో నున్నది.

2 శ్రీ ప్రభాకరశాస్త్రిగారి ప్రబంధరత్నావళిని జూడుఁడు. వారే ఇతనిని మడికిసింగనికిఁ బూర్వుఁడని వ్రాసిరి. (ఆంధ్రపత్రికాసంబంధము-దుందుభి.)

భాగమునం దుండవచ్చును. ఎంద అప్పనము త్రా! [illegible] నిశ్చితమగునా? ఇంతకును శాస్త్ర (వైద్య) గ్రంథము [illegible], [illegible]ముల్ల తికి కీడును జేయదు; తోడునుం జూపదు!

కాలనిర్ణయము తేలువఱకును బాలభా[illegible]ము [illegible] గంగాధరుఁడు (కాకమ్రాని) నందచరిత్ర కర్తయగు గంగరాజు [illegible] ప్రద్యుమ్నచరిత్రమును రచించిన పెమ్మనభావన, నీ [illegible]మునకుఁ జేరినవారని మాత్రము చెప్పనగును. ఇదియు [illegible] మాటయేకాని నిక్కపము గాదు. భావిపరిశోధనలపై సిద్ధయ [illegible] పడియున్నది.

పద్మకవి జినేంద్రపురాణమును, సర్వదేవుని [illegible]పురాణమును, ప్రాచీనాంధ్రులవాఙ్మయములోనివని వాఙ్మయచరిత్ర[illegible] [illegible]న్నది. కాని, పద్మకవి సీసపద్యము ప్రబంధ[illegible]. సర్వదేవుని యూహాలు ప్రబంధములోని యతిశ[illegible] [illegible]. [illegible]బట్టి ప్రాచీనాంధ్రజైనసారస్వతమున నాదిజినేంద్రపురాణము [illegible]యుండ నగునుగాని, యది యత్కర్తృకములో? పద్మకవి సర్వదేవుల [illegible] కాలమువారుగూడ కారనియు, తిక్కన తర్వాతి[illegible] [illegible]నియు విన్నవించుచున్నాను. (విజ్ఞులు పిన్నలగుణమును గ్రహించి దోసంగులున్న క్షమించి దిద్దుదురని నమ్మిన నాయూహాలకుఁ గిసియక [illegible] తలంచుచున్నాను.)

ఇఁక నొక్కొక్కటిగా నీయుగసారస్వతశాఖలను బరిశీలింతము. అథర్వణుఁ డాద్యుఁడందురు. "క్వచి త్సంస్కృతి[illegible] ప్రా[illegible]త్వ[illegible] మ్యతా భవేత్" యను సూత్రమును లక్షించినచో 15:30 [illegible] [illegible]గును. కాని, యిట్టి సూత్రము లప్పటప్పటికి [illegible] ప్రాకియుండవచ్చును. కాని, యహోబలపండితునికి [illegible] [illegible]

గారికలను ప్రస్తాపించి యుండలేదు. అంతయుం జూడఁగాఁ గవిచరిత్ర కారుఁడు నుడివినట్లు తన కవిశిరోభూషణమునకు వన్నె దెచ్చుటకై [1]యహోబలపండితుఁడు వ్రాసినగాథ యిది.

నన్నయభట్టీయమును నిట్టిదియే. చిన్నయసూరినాఁటికి నిదేకథ మరల వచ్చినది. మిగిలిన వితని వనఁబడు. [2] త్రిలింగశబ్దానుశాసనము, అథర్వణ ఛందస్సు, భారతము. మొదటి రెండును లక్షణగ్రంథములనుట నామములే చెప్పుచున్నవి. ఇతని భారతకవిత్వము గీర్వాణపదజటిలంబుగా నున్నది.

''నతనానావనినాథయూథమకుటన్యస్తాబ్జరాగోజ్జ్వలద్
ద్యుతివిభ్రాజితపాదపీఠు లలనాదోశ్చామరోద్ధూతమా
రుతలోలాలివినీలకుంతలుఁ బ్రభారుద్ధాముఁ గేయూరశో
భితబాహాపరిఘుక్ సువర్ణధరణీభృద్ధైర్యు దుర్యోధనున్.''

అనుపద్యమును విరాటపర్వములోని తిక్కనకృత దుర్యోధనవర్ణన మున్నగు వానితోఁ బోల్చిచూచినఁ దిక్కనలోని దెనుఁగుఛాయలు లేవని బోధపడును.

''గంధర్వగంధర్వగంధర్వనగరంబు, నాగపున్నాగపున్నాగవనము''

ననుసమాసము ఫక్కిని, పద్మకవి జినేంద్రపురాణములోని

''హరినిలయంబును హరినిలయంబును విషధరాఢ్యంబును విషధరాఢ్య'' మను సీసపాదములతోఁ బోల్చి చూచిన నిర్ధారను కన్నడకావ్యముల

---

1 కీ. శే. వీరేశలింగముగారొనర్చిన యపూర్వవ్యాఖ్యాన సిద్ధాంతము లథర్వణకారిక విషయమునను, శబ్దచింతామణి విషయమునను, కార్యకారణ తత్త్వజ్ఞు లెల్లరును, తప్పక సత్యమనియే చెప్పవలసి యున్నది.

2 త్రిలింగశబ్దానుశాసనము నన్నయకంటె ప్రాచీనమనియుం, విరాటపర్వాదులను రచించిన యథర్వణుఁడు తత్కర్తగాదనియు కొందఱవాదము-

లోని ప్రబంధరీతుల నుపక్రమించిరన్నట్లు కానవచ్చుచున్నది. సర్వదేవుని యాదిపురాణములోని,

"హరినీలమణివిరాజిత
సురుచిరగోపురముఁజూచి (?) తమిస్రా
కరుఁడు విధుంతుదమండల
పరిశంకంజేసి పురముపైఁ జన నోడున్."

అనుకందము నన్నిచోడుని యతిశయభావములను దలఁపించుచున్నది. వీరుముప్వురును జైనులై యుందురనియుఁ, కన్నడరచనాసంవిధానముల ననుసరించిరనియు, తిక్కన కాలమునను, తర్వాతి కాకతీయరాజుల కాలమునను నోడఁగొట్టఁబడి [1]హింసితులైన జైనులలోఁ జేరినవారగుటచేత, వీరి కృతులు బహిష్కృతములై యుండవలయుననియు, లేక తిక్కన భారతప్రభారాశిలో, చెలరేగుచుండిన శైవసాహిత్యోద్రేకములో నివి ప్రచ్ఛన్నములై పోయియుండుననియుఁ, వీరు సమకాలికులో, లేక, నొకరొకరికి దగ్గఱి కాలమువారో యై యుందురనియు నూహించుట కెడముగల్గుచున్నది. ఎటులైన నగుఁగాక! వీరి ముప్వురి కవిత్వము మొత్తముపైన రసవంతమైనది.—కవిభల్లటుఁడు శైవుఁడు. ఇతని దొక విక్రమార్కచరిత్ర మున్నదఁట. దీనిలో "నీవు చన్న వెనుక నిలువలేను" అని యొకగీతపాద మున్నట్లు విక్రమార్కచరిత్రమును గవి "చన్న వెనుక నిలువలే"ననినది. పైగా నితఁడు సంస్కృత నిఘంటుకర్త. కవిభల్లటునివలెనే కవిరాక్షసుఁడు ద్రాక్షారామ సీమవాఁడే. [2]ఇతఁడు కవిరాక్షసీయమునే కాక 'యాదినారా

1 ఆంధ్రులచరిత్రము, మధ్యయుగము.

2 కవిరాక్షసుఁడే వేములవాడ భీమనయని కొంద ఱందురు. వర్ధమానపుర (వద్దమని, పనపర్తిదగ్గర) చోడులలోనివాఁడగు భీముని సోదరుఁడు గోకర్ణుఁడు కవిజనాశ్రయము (కళ్యాణపురాధిపతి చళుక్యజగదేకమల్లునకు

యణ చరిత్రము'ను సైతము వ్రాసినట్లున్నది. "భానుమరీచివిస్ఫురత్తోయజ కాంతితోడఁ దులఁదూగెడు" శైలియే ఇతనిది కావచ్చు. కాని, గ్రంథ మేదీ ? వీరివలెనే విన్నకోటపెద్దనను లాక్షణికుఁ డంటిమికదా ? 'పెద్దన' [1]రాజమహేంద్రవరమువాఁడు; కావ్యాలంకారచూడామణిని రచించెను. ఛందోవ్యాకృతి గ్రంథములవలెఁగాక నలంకారగ్రంథము లుదాహరణ సమపేతములగుటచే నేతత్కవులను కవు లనవలయునో లాక్షణికు లనవల యునో? ధార ధారాళముగ నున్నది. తెలుఁగుపదముల తీరుతీయములు కవికిఁ జక్కఁగఁ దెలిసినట్లున్నది. కాని, కావ్యము లేవియు లేనియెడ నుదా

సేనాపతియగు) రేచభూపతి కంకితముఁజేసెననియు, 'వాగీంద్రచూడామణి. యను జైనాచార్య శిష్యుఁడు గోకర్ణుఁడనియు, వాగీంద్రుఁడు తెల్గులో "నాది పురాణము" రచించెననియు, నాంధ్రచరిత్రకారుఁడు (165-వ పుట, మధ్య యుగము) చెప్పినాఁడు. ఇది 12-వ శతాబ్దిలోని కథ. చాగిపోతరాజు "హాయమది" యనుపద్యములో నెన్నఁబడినవాఁడు, 12-13-వ శతాబ్ద ములసంధిలో నుండినవాఁ డఁట. కుమారసంభవపీఠికలో మానవల్లి రామ కృష్ణకవిగా రిచ్చిన "వాండిమి నల్లసిద్ధిరాజు" 12-వ శతాబ్దమున నుండుట వలన వేములవాడ భీమకవి యప్పటివాఁడగును. కవిజనాశ్రయములోని ప్రక్షిప్తపద్యములఁ దీసివైచిన దానిని భీమనదనవచ్చునని కొందఱు కవిజనా శ్రయము గోకర్ణఛందస్సులగాథ లెట్లున్నను, వేములవాడభీమకవి 12-వ శతాబ్దపువాఁడగుచున్నాఁడు. చాగిపోతరాజు, కళింగగంగు, నల్లసిద్ధి హెచ్చు తక్కువగా 12-వ శతాబ్దిలోని సమకాలికులగుచున్నారు. చాటువులు గూడ నదేవిషయమును జాటుచున్నవి. నన్నయయుగమువాఁడనుట కిది చాలదా?

1 కావ్యాలంకారచూడామణి నంకితముగొన్న కృతిభర్త విశ్వేశ్వర రాజు వాసస్థలముఁగుఱించి వాదము గలదు. విశాఖమండలములోని "పంచ ధార" యను గ్రామమని యొకరు స్పష్టపరచిరి. (16-వ సంప. సంచిక.)

హరణపద్యములను జూచి యిట్లు వ్రాసియుండఁదగినవాఁడనియూహాలుపన్నుటంతయుచితము గానేరదుకదా? రసాత్మకవాక్యమొక్కటే చాలునన్నచో పెద్దన యుత్తమకవికోటిలోఁ జేరఁదగినవాఁడే.

సాధారణముగ మానవస్వభావ మాత్మస్తుతిపరాయణము. కాన, బుద్ధారెడ్డి "కవిలోకభోజుండ" నని చెప్పుకొనుటలో నాశ్చర్యమేదియును లేదు. నన్నెచోడుఁడు, భద్రభూపతి తమ్ముఁదాము పొగడికొనలేదా! ఆత్మస్తుతుల కలరియేగదా భోజుఁడు వదాన్యచక్రవర్తియయ్యె. కాని, రంగనాథరామాయణ మనుపేరు సమసి పోలేదు. జనశ్రుతి పరంపరలో సాగివచ్చుచున్న ఈపేరున కొకకారణ ముండి తీరును. రంగనాథరామాయణ మంతయు నుత్తరభాగముతో కలిసి నొకేరీతిగ నున్నది. రంగనాథుఁడను కవియే రచించి వారిపేర పొట్టకై వ్రాసెనో, లేక, "రాముపావనచరిత్రము దివ్యభాష, లోకానురంజనశ్లోకబంధములఁ, జేకొని వాల్మీకి చెప్పిన జాడ" రంగనాథుఁడను పండితుఁడు వ్యాఖ్యానముఁ జేయుచుండఁగా వీరు వ్రాసిరో, లేక వీరిచే వ్రాయించుచు రంగనాథుఁడు దిద్దుచుండెనో యథార్థము మాత్రము మృగ్యమైనది. [ముందువచ్చువిమర్శకులకు కష్టమగునని కవులకుఁ దెలియదు. లేకున్న సింగన లెందఱో యుండినను తమ సింగనయే సింగనగాఁ దలఁపఁబడునని "సింగనాత్మజుఁడ" నను విశేషణముల వ్రాయుదురా? 'వర్తమానకవుల బహూకరించి' యనుచో వర్తమానకవులు వారికి దెలిసియున్న నంతియ సరి. మనకుఁ దెలియుటతో వారికేమి పని? 20-వ శతాబ్దిలో తమ్మునుగుఱించి చర్చింతురని యేరికినైన స్వప్నమునఁ దట్టియుండరాదా?] పాల్కురికి సోమన్నచూపిన రాజమార్గమును బుద్ధారెడ్డియు, రంగనాథుఁడు, [1]నతనికొడుకులు భద్రపఱిచిరి. నీడలకై చెట్లునాటిరి. వార్కి

1 ఆంధ్రులచరిత్రము. మధ్యమయుగము. కోన బుద్ధారెడ్డికి మల్లయ బుద్ధయ, కాటయ(కాచయ), పిడుగుగుండయ యనువార్లు కొడుకులు.

సుతో గట్టిచేసిరి. ఏమి యామధురగానము! చంపుకావ్యములో నింత మాధుర్యము గన్పడదు. వాస్తవముగా ద్విపద క్షీరవారాశిలో

"పొలుపొందు కలువల పోరానివిందు
కలసిన జక్కవ కవఁ బాపుమందు
పాలవెల్లిని ద్రచ్చి పడసినవెన్న
శూలి యాదలపువ్వు చుక్కలనవ్వు
నెఱి చకోరములకు నెలనెలపంట
యుఱవేది విరహుల నుడికించుమంట
హరిహరబ్రహ్మల యానందదృష్టి
సరసిజరిపుఁడైన చంద్రుండు పొడిచె"

వీరి సందర్భోచిత వర్ణనావైశద్యముంజూచి

"చలియింపకున్నవి సకలవృక్షములు
మెలఁగవు వనభూమి మృగసమూహములు
నెఱి విహంగంబులు నీడముల్ చేరి
మఱచియున్నవి తమ మంజులధ్వనులు"

వీరిపదములు రసానుగుణముగ మాఱుచు పాదము లెక్కడికక్కడ బాడిసెతోఁ జెక్కినట్లు కుదురుకొనుచున్నవి. ప్రాసానుప్రాసములు మెండుకొని, శబ్దసరణి నుద్దీపనము చేయుచున్నను, నర్థవంతములగు పదంబులగుటచే, కథపైననే దృష్టి నెట్లు నిమగ్నముచేయుచున్నవో!

"కపటవృత్తులఁజిక్కి కడముట్ట స్రుక్కి
జీవంబుపై రోసి చెలువంబుఁ బాసి

కాచయ, విఠ్ఠయ లుత్తరకాండకర్తలు — గ్రంథస్థమైనది. వారిసోదరుఁడు బుద్ధయయే సాహిణిమారని తండ్రి బుద్ధారెడ్డి యగునేమో? అటులైన రామాయణ(ద్విపద) కర్తయైన బుద్ధారెడ్డికి మారన మనుమఁడగును.

పులులలో నావును బోలె దుర్వార
ఘోరరాక్షసవధూకోటిలో నున్న
నారీశిరోమణి నలినాయతాక్షి
హస్తము ల్మోగిచి
నడుకుచు నాపల్కు నాల్కకురాక
కడుదూలి గద్గదకంఠియై పలికె."

నను నివి మొదలగు ద్విపదలను జదివి వాల్మీకిసుధామధురకవితయందలి తేటఁ గొంతవఱకైన తెల్గులోఁ దేల్చినవా రెవరన్న రంగనాథుఁడు (బుద్ధరాజు?) మంత్రి భాస్కరుఁడే యనిన యతిశయోక్తి, లేక, సాహసోక్తి గానేరదు. బుద్ధారెడ్డికొడుకులు కాచయ, విఠ్ఠలయలకృతమనునది యుత్తరకాండము మాత్రమే.

విపులకావ్యకవితాప్రపంచమునకుఁ జేరిన రామాయణము ననేకులు పూరించిరి. ఆరణ్యకాండము దక్కఁ దక్కినభాగము లుత్పన్నము లయ్యె ననిరి. కావచ్చును. సాహిణిమారన దాని పునరుద్ధరణమునకుఁ బూనుకొనెను. సుప్రసిద్ధకవి హుళక్కి భాస్కరుఁడు చేపట్టెను. అతనిమిత్రుఁ డయ్యలార్యుఁడు, కొడుకు మల్లికార్జునభట్టు, ప్రభుసుతుఁడు, తనశిష్యుఁడు నగు కుమారరుద్రదేవుఁడు దోడుసూపిరి. కోనబుద్ధారెడ్డికొడుకులకు దాయాది వంశములోనికిఁ జేరిన సాహిణిమారన అశ్వాధ్యక్షపదవి నుండినవాఁ డగుటఁ దనపేర నొక రామాయణమును గల్గించుకొనుట వింతగాదు. కీర్తి మత్సరము ప్రభువులకు సహజము గదా! తనకొడుకే యొకభాగము వ్రాయుటకుఁ దొడఁగినప్పుడు తండ్రి యుత్సాహ మేమనవలయును? కొడుకునే పూర్తిగ వ్రాయుమనుట కెంతకాలము పట్టునో? కాననే యందఱును జేరిరి. ఉత్పన్నమగు [1]ఆరణ్యకాండభాగమును భాస్కరుఁడు మొదలిడెను. బాల

1 ఈవిధానమును గుఱించిన యూహాయంతయుఁ గవిచరిత్రకారు నిది సమంజసముగ నున్నందున వివరించితిని.

కాండను మల్లికార్జునుఁడు కైకొనెను. బాలకాండను వ్రాసి ముగించిన మల్లికార్జునుఁడు కిష్కింధను మొదలుపెట్టెను. ఇంతలో భాస్కరుఁడు దానిని తాన కైకొనియె. సుందరకాండము వ్రాయుచుండినప్పుడు పనిలేమిఁ దానిని రచియించుట కుద్యుక్తుఁడై, శేషమును కొడుకు రచింపఁగా భాస్కరుఁడు యుద్ధకాండమును రచింపఁ దొడఁగెను. మధ్యను అయ్యలార్యుఁ డారంభించి యుద్ధకాండమును బూర్తిచేసెను. హుళక్కిభాస్కరుని శైలి సులభము. అర్థము ననుసరించి కఠినముగా మాఱినను సౌలభ్యమును విడనాడదు. "మనోహరముగా" నుండును. ప్రతాపరుద్రు నాస్థానములో భాస్కరకవితో సమముగా నాస్థానపండితుఁడైన శాకల్యమల్లుభట్టునకు సంబంధించిన యయ్యలార్యుని సరణి కొంచెము బిరుసువారి వైశద్యగుణముచే లయించుచున్నది. కుమారరుద్రదేవునిఫక్కి యెడతెగనిధారగాక, విఱిచి విఱిచి సులభగ్రాహ్యపదములతోఁ జేర్పఁబడియున్నది. ప్రశాంతసరోవరముం బురుడించును. మల్లికార్జునభట్టారకుని పదరీతి హనుమంతునివేగోల్లంఘనముతో నుద్దులుగట్టినది; శరధాటిని దూఁకులువేయుచున్నది; ప్రౌఢమై రసోదంచితమై యెల్లన్నను దలఁపించుచున్నది. విపులకావ్యపరంపరలో మొదటిదైన రామాయణానువాదము కవిపంచక మొనగూర్చినది.

తర్వాతిది హరివంశము. దీని నిర్వురు రచించిరి. యథామాతృకముగా తనవ్యక్తిత్వమును విడువక నన్నయతిక్కనలవలె కొన్నికొన్ని మార్పులతో నెఱ్ఱాప్రెగ్గడ రచించెను. అతనిని బురాణకవితలో నందుకొందము. అతని తరువాత నిరువదేండ్లపై నున్న నాచనసోమనాథుఁడు (1370) మాతృకను నూతనాంశములతో "నధికప్రసంగములతో" రసానుగుణ్యముగ మార్చి, కథాప్రణాళిక నేర్పఱచుకొని యద్భుతకవితావిలాసముతో నుత్తరహరివంశమును రచించి నెల్లూరునందలి హరిహరనాథున కంకితమొనర్చెను. [1]ఇతఁ డష్టభాషాకవిత్వవిశారదుఁడఁట! అష్టాదశపురాణార్థవిదుఁడఁట! ఇత

1 తామ్రశాసనము.

నికి సర్వజ్ఞుఁడను బిరుదము కలదు. ఇవియన్నియు నుండనిండు! కవులలో నితండు సర్వోత్కృష్టుఁడని శబ్దరత్నాకరనిఘంటుకారుని వాదము. (చిన్నయ సూరి దాని నారంభించెను. వీరేశలింగము దానిని బలపఱచెను. శ్రీ అనంత కృష్ణశర్మ దానిని సమూలముగాఁ బెఱికివైచుటకు యత్నించెను. సత్యమేది? కాని, "లోకో భిన్నరుచిః" అన్నారు పెద్దలు! అతఁ డాంధ్రకవిరాజ పఙ్క్తిలోనివాఁడని మాత్ర మొప్పుకొనక తప్పదు. కాని, తిక్కనకన్న నధికుఁ డనుట పాడిగాదు. (కళా, ధ్వని, స్థిరత లనులక్షణత్రయమును, విశ్వమాన వైక్యభావశైలులను నుపలక్షణద్వయమును జూచుకొన్నప్పుడు తిక్కనసన్ని యును సరియేకాని, విశ్వకల్యాణైకాశయసముద్దిష్టమగు ధ్వనియుఁ, విపుల ప్రచారమూలమగు స్థిరతయు సోమునికవితయం దేవి? భాగవతమునందలి నైతిక శిక్షగాని, భాగవతమునకున్న ప్రచారముగాని యున్నదా? ఎవరులను మీరంద ఱను పఠింపరని ప్రజలనడుగుటకు మనకు సాధ్యములేదు. ప్రజాభిప్రాయమే, ప్రజానందమే కావ్యస్థిరతకు హేతువు. మంచిని; చెడ్డను వివరించి హెచ్చరిం చుట మాత్రమే విద్వాంసుల పని. తారతమ్యచర్చ మన కనవసరము గనుకని. నాచనసోమన పండితాగ్రేసరుఁడు; సాహితీసముఁడు. కవితాశిల్పియందు మిన్న. సమయోచితధార, రసోచితమగు వాక్ప్రౌఢిమ. ప్రకృతానుభూతికిఁ బ్రతిబింబములైన సమగ్రభావములు గలవు. కొలఁది తేటమాటలతో లలి తోక్తులతో మృదుమధురశబ్దవిన్యాసముతో విషయమును వ్యక్తీకరించు సా మర్థ్య మీతనికిఁ జక్కఁగఁ గలదు. కాని, తిక్కనలోని విషయబాహుళ్యము, సర్వంకషప్రజ్ఞ, సందర్భోచితగాంభీర్యము, తెలుఁగుపలుకుల ప్రయో గించుటయందు మార్గదర్శకములగు ప్రసాదప్రాగల్భ్యము లిందు లేవు. ప్రబంధముల త్రిప్పట, రసావేశముచే నొడలు మఱచుట ఇతనియందు యౌవనముఁ దాల్చినవి. కావుననే నిసర్గధార పోయినది. ధార యలంకార

ముల బరువుతో గలుగల్లు మనుచున్నది. [1]కవిబ్రహ్మ కొక తెరువు; సర్వజ్ఞున కొకదోవ. (ఎఱ్ఱన పదంబులకుఁ గొన్నిచోట్ల వన్నె వేసినాఁడు. తత్సాంకేతిక పదంబులకు నైఘంటుకంబుల నుడివినాఁ డని కవితకు గొప్పకాదు. పూర్వాపరముల గు-ర్తెఱుంగలేదు. అనతిగూఢార్థశైలి, సల్లాపసౌమనస్యములేమి ఇతనిదోషములు. కవితామాధుర్యము మంచిదేకాని అవసరములేని కవిశక్తి ప్రదర్శనము మంచిదె ట్లగును? ఇట్లని కొందఱు వాదించిరి.) ఎఱ్ఱనతోఁబోల్చుటకు వలనుపడదు. ఒకరిది పురాణకవిత; ఇంకొకరిది కావ్యకవిత. ఎటులైన నేమి? ఆంధ్రకవిసార్వభౌములలో నితఁ డొకఁడు. ఇతని రెండవకృతి 'వసంతవిలాసము'గూడ నతిప్రౌఢమై యున్నది. గడుసుపోక లల్లిబిల్లిగ నల్లుకొనియున్నవి.

ఇతనికాలమువాఁడే, యిట్టివాఁడే [2]చిమ్మపూఁడి యమరేశ్వరుఁడు. "పేరెన్నిక కెక్కినట్టి" యమరేశ్వరుని "వచఃప్రభావసంసిద్ధుఁ" డని కవులు వర్ణించిరి. సోముని "సుకవిసోముని" గాను, "బుధసన్నుతుని"గాను కవులు పొగడిరి.

"చరమాచరమాద్రులపైఁ
సరిపున్నమఁ దోఁచుసూర్యచంద్రులభంగిని."

కాకతీయమహాయుగాంత్యదినంబున బుధసన్నుతుం డొకవంకను, వచస్సిద్ధుడొకవంకను వెలుఁగుచుండిరి. అమరేశ్వరుఁడు తెనుఁగునకు హర్షుని (నైషధకావ్యకర్త) వంటివాఁడు. వ్రాసినది, చూచినది, తలఁచినది, సంతోషించి

1 శ్రీ నడకుదుటి వీరరాజు, అనంత కృష్ణశర్మ మున్నగువారి వ్యాసము లాంధ్రసంచికలోను, పరిషత్సంచికలోను చూడుఁడు.

2 ప్రబంధరత్నావళిలోని పద్యములు, చాటుపద్యమణిమంజరి 2-వ భాగములోని పద్యములు చూడుఁడు.

నది, సర్వమును శృంగారమయమే! తెలుఁగు గ్రంథములందుని శృంగారరస సర్వస్వమును దులఁదూఁచిన, నమరేశ్వరుఁ డొక్కఁడే తన విక్రమసేనముతో బరువుగాఁ దోఁచునేమో! నవరసములలో శృంగారరసస్థానము నిరుపమానమైనది. కాని యితరరససాన్నిధ్యముననే దాని సౌభాగ్యము అనుభవనీయము. రమణీయతను కేవలతాదాత్మ్యమును బొందిన శృంగారరసాధిదేవతయగు నితనికవిత చక్కెరవలె చాల వెక్కసమై విసుగునకు [illegible] నేమో కాని యీయనసర్గళమంజులపదధారామార్దవమాధుర్యముల కెట్టి వాఁడు ముగ్ధుఁడు కాఁడు? మంచిదృశ్యములఁ జిత్రించినాఁడు!

"పూవుల ప్రోవులై చిలుకబోదలు కోయిలపిండు సందడులై
తావుల క్రోవులై యలివితానము గానము తానకంబులై

కావను బండఁబాలుట త్రికాలముగల్గ వనంబు గన్నుల"ట్లున్న వనరా? ఎవనికింపుగాదు?" "చేలలోపలన్ దిరిగి యొకింతవంత పడఁ దేటెడు మోములఁ జెన్ను సేయుచున్, బిగిగొని క్రాలుదృగ్రుచుల పెల్లునఁ జీఁకటి సెల్లఁ జూచినన్, దెరువరు లర్థిఁ గూడఁ బరతేరగ మాపటి సంజను" మఱలు పొలన భూమి నీజను లెవరికి దర్శనీయులుగారు? "వెలఁదులు మునుమున విహారించుచో, సోయగంబున వీథుల వ్రాలి వ్రాలి, పవలు రేయును మునుగక తవిలి తిరుగు మిండఁడునుబోలె" నుండు మందానిలు నేమందురు?

'తరుణుండగు శీతలకరు, మరగి వియల్లక్ష్మి వెన్నెఁ జూచి మునుకఁడున్
ఖరకరుఁడును నని ద్రొబ్బిన, కరణిన్ రవి పశ్చిమాద్రి గడఁ గ్రుంకెన్.'

గాన మనము ఇంక నతనికవిత శ్లేషాదిప్రబంధలక్షణములకుఁ బట్టుగొమ్మయనియు, కథాసంవిధానమునకు బదులుగ, వర్ణనావైచిత్ర్యమే లక్ష్యము పోయినదనియు, కావ్యప్రబంధయుగంబు రాకను దెల్పు శృంగారప్రబంధ సిద్ధమగు మేళమనియుఁ దీర్మానించుకొని చాలింతము.

విపులకావ్యభాగ మైనది. [1]మంత్రిభాస్కరుని కుటుంబములో ముగ్వురు కవులు జన్మించిరి. ఈభాస్కరుని తనయుఁడు కేతన, కాదంబరి నను వదించెను. నవరసభావకుండనియును, కవితకు ముఖ్యుఁడనియు, నీకేతన ప్రెగ్గడ మ్రానయకేతనచే వర్ణింపఁబడియెను. తెనుఁగు పదములపైఁ బ్రీతిఁ జూపుచు, సన్నసన్నసంస్కృతసమాసములతో నింపుఁగూర్చు పద్యము లల్లఁ గలవాఁడై కాదంబరిని, కువలయాశ్వచరిత్రమును రచించెను. తిక్కనసోమ యాజి ఇతని సోదరునికొడుకు గాన కుమారుఁడగును. తిక్కన్నకు దశకు మారచరిత్రము నంకితముగా మ్రానయకేతన రచించెను. తిక్కన మెచ్చుకొన్న కవిత సామాన్యమా? అట్టి కవితగల కేతనతండ్రి మ్రానయ్య. ఇంటిపేరు మూలఘుటికవారు. దశకుమారచరిత్రమును[2], విజ్ఞానేశ్వరీయమను యాజ్ఞవల్క్యధర్మశాస్త్రమును తెన్గించెను. ఆంధ్రభాషాభూషణమను చిన్నవ్యాకృతిని సంగ్రహించెను. అభినవదండి ఇతనిబిరుదము. "అంచితభావరసోదయము"గా రచించుట కవియొక్కయుద్దేశ్యము. ఆతనికి భావములను యథామూలముగా చిత్రించు నైపుణ్యముగలదు. తొట్రుపడక నెమ్మదిగా నడచునట్టి ధారాశుద్ధి స్వభావవర్ణన యధికము. ఇతని రాజహంసుఁడు,"

"నిర్మలమణిమండనద్యుతినిరాకృత హంసుఁడు.

ఇతని నిదాఘవేళలో

"వడవడగా నీళులుడికిన జలచరుల్
వనచరవృత్తి మే లని తలంప
వాత్యాభిహతి లగ్గవాడి వియచ్చరు
లవనిపై జనుల మే లనితలం" చిరి.

---

1 ఒకకాలమునకుఁ జేరిన 1. Spencer, 2. Sydney, 3. Shakespeare లవలె నీ 1 మంత్రిభాస్కర, 2 కేతన, 3 తిక్కన లేక కుటుంబమునకుఁ జేరినవారై యాంధ్రసారస్వతము నలంకరించినారు.

2 పుష్పోద్భవ, సోమదత్త, అపహారవర్మ చరిత్ర జదువుఁడు.

అట్టి నిదాఘములో "సురగాడ్పులెసఁగె నిఁక నిలువరాదు." నెల్లూరి నుండి బయలుదేరిన భారతి రాజమహేంద్రమువంకఁ జూచినది. కొంతవడి మంచన కేయూరబాహుచరిత్రకు చెవి యొగ్గినది. నన్నయ పెద్దనలతో పాటు మంచన రాజమహేంద్రవరము వాఁడే. నందూరి గండనమంత్రి యాతనినిఁ బోషించువాఁడు, 1300 ప్రాంతమున నున్నాఁడు.

"దలముగ నెల్లప్రొద్దును లతానివహంబుల రాలు పుష్పాళుల్
పులినతలంబులై చెలువుపూనఁగ మీఁదటఁ దేలు కేతకీ
దళముల మొత్తమోడల విధంబు నటింపగఁ బాఱుఁ బెద్దలై
ఫలరసవాహినుల్పురియుపాంతవనంబుల."

ఇంకేమి గావలయును?

"ఇంటిదెసఁ బోవుట మాని విభుండు మున్ను జే
సినయుపకారము ల్మఱచి చేడియ చింతయొనర్చి"

నాఁడు. ఇట్టిసంఘటనములకుఁ బుట్టినిల్లగు కేయూరబాహుచరిత్రమును నాలుగాశ్వాసముల గ్రంథమును దెలుఁగుపదముల యనవిరివలపులు గ్రమ్ము దేర, సరసుల కింపుఁ బెంప రచించినాఁడు; చరిత్రకెక్కినాఁడు. భారతి నవ్వి వెనుదిరిగినది. రావిపాటి త్రిపురాంతకుఁడు (తిప్పన్న) "అంబికాశతకము" తో స్తుతించినాఁడు. చంద్రతారావళి, మదనవిజయములను వినిపించినాఁడు. 1380 ప్రాంతముల నున్న యీకవిరాయనభాస్కరునిదర్శించినాఁడు. అతని దాతృత యభినందించినది. కళికోత్కళికలతో నింపినాఁడు. గ్రంథమును. పండితులు మెచ్చలేదు. దానిచేత నుదాహరణముల వీడి

"సౌగంధికషండకుట్మలకుటీరాజీసముద్ఘాటన
క్రమనిర్వాణధురీణ కుంచికయొ నాఁగన్ బెంపువహించు చంద్రుని"

కళారమణీయత్వము నభినందించినాఁడు. సరిపోలేదు.

"చెప్పలబోరుఁ దల్పు లిసిరింతలు వాచేడు చూపుగుంచియం
ద్రిప్పి తళుక్కనం దెఱచి తిన్నని మోమునఁ గాయు వెన్నెలల్
ముప్పిరిగొన్న వేడుకలు మూగినసిగ్గసియాడఁ బ్రీతితో
నప్పరమేశుఁ జూచి తనువర్ధముగొన్న"

యంబికబాల్యము.

"క్రొమ్మొలక చన్నులు మించుదొలంక సిగ్గునం
జూడఁగ నేరము ల్తెఱఁగుఁజూపుల నీన హిమాద్రి యింటిలో
నాడుట శూలికిన్ మనము నాడుట"

యని యూహించినాఁ డంబికాశతకమునందు; తుదకాంధ్రము గా దని గీర్వాణములోఁ గ్రీడాభిరామములోఁ దనశృంగారచిత్తవృత్తిం బ్రదర్శించి నాఁడు. అయిన నంత్యమునకు

"ధర్మభూషణముల్ గల్గి బతివ్రతామహిమ మించన్
గల్గెనేఁ దత్సతీమణి, చింతామణి"

యని మదనవిజయములోఁ దీర్మానించుకొన్నాఁడు. యథాదృష్టముగాఁ జిత్రించు నేర్పుగలదు. శృంగారరసమున మక్కువవలన భావోన్నతికి తావు లేదో? అంగాంగవర్ణనములో చంచలమైన మనస్సు మన మెక్కడ చలింతుమో యనిపించుచున్నది. వాస్తవముగా నిది కళయే, కాని ధర్మదూరమై పోయినది.

నన్నెచోడుని శృంగారమునుండి వెనుదిరిగి తిక్కనకావ్యసూక్తి సముద్రపుటలలలో నలయై యాంధ్రభారతి జీగిదేలియుండినది. త్రిపురాంతకునకు నూటేండ్లకు ముందు తా నుత్తమభావములలో నుయ్యెల లూఁగిన వైభవము స్మృతికిఁ దట్టినది. మేను జల్లరించినది. అహో, తిక్కన యెట్టివాఁడు!

"అభినుతుఁడు మనుమభూవిభు
సభఁ దెనుఁగున సంస్కృతమునఁ జతురుండై తా
నుభయకవిమిత్రనామము
త్రిభువనముల నెగడ మంత్రి తిక్కఁడు దాల్చెన్".

అంతియే కాదు. "సకలవిద్యాకళావిచక్షణుఁ డెవ్వఁడనినఁ జూపుటకు గుఱి యైనవాఁడు, మనుమసిద్ధి మహీశసమస్తరాజ్య, భారధౌరేయుఁడు"—"పరమేశ్వరుంబోలె లీలావినిర్జితకుసుమసాయకుండు"— "వితరణశ్రీయుతుఁడు"—తుదకు

"తనకావించిన సృష్టి తక్కొరులచేతన్ గాదు నా సమ్ముఖం
బునఁ దాఁ బల్కిన పల్కులాగమము లై పొల్పా కవిబ్రహ్మ"

యైనాఁడు. కవిబ్రహ్మను గుఱించి యెట్లు పల్కినఁ బొసఁగునో!

ఈకవిబ్రహ్మకు శిష్యుఁడు మారన. మారన మార్కండేయపురాణము రచించినాఁడు. ద్వితీయప్రతాపరుద్రుని సేనాని నాగయ గన్నయకు కృతి నిచ్చెను. ఇతనికవిత్వము మృదులము. నిదానముగ సాగిపోవుచుండును. విషయనివేదనమాత్రప్రవృత్తముగాని, రసోద్దీపనంబునకు ప్రాముఖ్యంబు [illegible]ల పెట్టదు. పురాణమునకుఁ గావలసిన యన్వయసౌలభ్యము, ఆశుధార గలవు. అక్కడక్కడ శబ్దాలంకృతులు శ్రవణపేయము లైనవి. మొత్తముమీఁదఁ గావ్యము విషయప్రధానమై వస్తుపరిశీలనానువిధంబై నడచినది. భావోద్ధతవాతములు మందములై రాత్రుల్లు వెన్నెలలో పురాణాఖ్యానమున కనుకూలించినవి. శైలి తదనుగుణముగ నున్నది. మనుచరిత్రమును మనస్సులో నుంచుకొని ఈక్రిందిపద్యమును జదువుఁడు.

"ఎక్కడనుండి వచ్చె నతఁ డీతుహినాద్రికి పెద్దనూరి యే
నక్కడ నక్కుమారు రుచిరాకృతి యూరట నేల చూచితిన్
మక్కువ నేల నాదుమది మన్మథుఁ డేచఁ దొడంగె నాకతం
డిక్కక చెప్ప రిచ్చుట మదీయులటంచు దురాశ యేటికిన్."

హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానము (గౌరన శంకరకవుల ద్విపద పద్యకావ్యముల) జ్ఞాపకముంచుకొని యీపద్యమును జదువుఁడు.

"ఉరగముచేతఁ జచ్చిన తనూభవునిన్ గని శోకవేదనా
భరవశయు న్వికీర్ణకచభారయు, నుద్గతబాష్పపూరయున్
కరతలతాడితాస్యయును గద్గదికావికలార్తనాదయున్
జరణ విపర్యయాపగత సత్వరయానయు నై పొరింబొరిన్."

ఎటులున్నను పురాణకవులయౌచితియు, స్వభావవర్ణనములును, కావ్యప్రబంధకవులకన్న నుత్కృష్టములని కొందఱందురు; పాఠకులు పరిశీలించి తీర్మానించుకొందురు గాక.

నెల్లూరిమండలములోనివాఁడే ఎఱ్ఱాప్రెగ్గడ. ఇతనిభావకవితారీతులు

"స్ఫురదరుణాంశురాగరుచిఁ బొంపిరివోయి నిరస్తనీరదా
వరణములై దళత్కమలవైభవజృంభణ ముల్లసిల్ల ను
ద్ధురతరహంససారస మధువ్రతనిస్వనము ల్చెలంగఁగాఁ
గరము వెలుంగువాసరముఖంబు..."

లను బోలినవి. నన్నయకోకిలము రాజరాజరాజ్యవసంతమాకందము చివుళ్లకు వాడినది. చోడాదులు గానమునందుకొనిరి. అంతలో కవిబ్రహ్మగ్రీష్మాతపముతో కవితాప్రపంచమును మిలమిలనాడించినాఁడు. ఆదుస్సహతేజస్సంపదలో నితరులు వాడిపోయిరి. కాని, యాషాఢమాసపుజడివానలు రంగనాథరామాయణముతోఁ గురిసినవి. ఎఱ్ఱనతో శరదృతువాసరముఖంబు లారంభము లైనవి. సోమునియందు శరద్రాత్రిపూర్వభాగము జనులకు వెన్నెలలఁ బంచిపెట్టినది. సౌందర్యలహరియైన యాశ్వయుజపుఁ బున్నమనాఁటి యారేయి యమరేశ్వరునియందు వ్యక్తమైనది. నన్నయతోఁ బ్రారంభమైన భారతసృష్టి ఎఱ్ఱనతో నంత్యమైనది. ఎఱ్ఱనకవిత్వము సోమయాజులను దెలుఁగు పాఠకులకుఁ దలంపునకుఁ గొనివచ్చును, సంస్కృతసమాసములలో

నన్నయను బోలుచుఁ గదళీపాకమునకుఁ దిగినది. తిక్కన యువలెనే యితని భాషాంతరీకరణముకూడా [1]మూలానుసరణముగాదు. సాధారణముగ సమాసము లస్థానపతితములు గావు. ఏకార్థపదంబుల ప్రాసాడంబరమునకు మొదలిడలేదు. కథాగుంభనమున నీతనిమనస్సు వఱపించుటలో నితఁడును మంచి వివేకశాలియే. అయినను నన్నయ తిక్కనలతో సముఁ డందమన్న కొందఱు విమర్శకులకుఁ గంటగింపు. ఎటులున్నను, భారతములోని యితనియతుకు "కనఁజాలనంటేటి ననుమానితనమును" గన్పట్టుచునికి సత్యము. ఇతఁడు కొండవీటిని పాలించిన ప్రథమ వేమారెడ్డియాస్థానములోని కవి. (ఈవేమారెడ్డి ఇంటిపేరు దేసటియని తెలిసియుంటిమి గదా!) కాన, ఎఱ్ఱన పదునాల్గవశతాబ్దిని బూర్వభాగమునయుండినవాఁడు. ఎఱ్ఱన "నిత్యసౌమ్యమతి, సాధుసమ్మతుఁడు". పైన సకలభాషాకవిత్వవిశారదుఁడు. వ్రాసినగ్రంథములు, భారతపరాంశమగు హరివంశము వేమారెడ్డి కంకిత మైనది. భారతరచన ప్రజాగౌరవమునకుఁ బాల్పడినది. నృసింహపురాణ మహోబలనరసింహుని పాదముల కెరఁగినది.

ఇతఁడు చెదల్వాడనిలయుఁడు; శంభుదాసుఁడు. లాక్షణికులగు పండితాగ్రణు లెట్టి గ్రంథమునైనను తెలిసికొందురు; అభినందింతురు. పామరుల కట్టి వారి సన్నిధి లభింపదు. ఇరువ్వరకును రాయబారము నడపువాఁడు రసజ్ఞుఁడును, అల్పాధికతలులేని సమపాండిత్యముగలవాఁడును నగు పాఠకుఁడు. పామరశ్రోతలకు పండితలాక్షణికునికి సమన్వయముఁగూర్చు చదువరి, అధ్యవేది. రంధ్రాన్వేషణ మాతనిదిగాదు; రసానుభూతి యాతని పని. కాన కథయందే చిత్తవ్యగ్రత, కథను, రసమును జారగొను నితనికి కథలో జతపడిన యలంకృతులు తప్పఁ దక్కినవి దవ్వు; తత్కాలవిచార్యములు గావు. కాననే యుత్తరహరివంశ వసుచరిత్ర లాతనికడఁ జాలకాల ముందఁ నేరవు.

1 కవులచరిత్రము.

ఉత్తరరామాయణ, భాగవత, భారతములయెడఁగల మక్కువ; ప్రేమ వాని యెడఁజూపఁడు. గౌరవభావ ముండవచ్చును. కాని, గౌరవప్రేమలు భిన్న భావములు. భార్యయందున్న ప్రేమయు గురువునెడ నుంచిన గౌరవము నొక్కటియగునా? కావు. ఈతత్త్వమును భారతకవులు చక్కఁగ గమనించిరి. కాననే వారతిశయోక్తులు, శబ్దచిత్రములు, అర్థాంతరములు గల్గియున్న ప్రబంధఫక్కికి దూరులైరి. కొన్ని మిక్కిలి సాధారణములైన భావములు తటస్థించినను వానిని వేషాడంబరములోఁ గప్పిపుచ్చుటకై యుంకింపలేదు; వైశద్యమును బాడుచేసికొనలేదు. ఎఱ్ఱన నన్నయ తిక్కనల పాదచ్ఛాయల ననుసరించెను; కృతార్థుఁ డయ్యెను. పూర్వభారతకవీంద్రుల యశ్లేషోపమ లీతని యందును దళుక్కు లీనినవి. చూడుఁడు మొదటిదగు రామాయణములో

"కోఱలు నుగ్గునుగ్గయిన క్రూరఫణీంద్రు గతిన్ దరంగముల్
మాఱిన భూరివారిధి క్రమంబున రాహుకరాళవక్త్రమున్
దూఱిన తీవ్రభానుక్రియ దుర్బలసైన్యతఁ బుత్త్రహీనతన్
గీఱి పరాభవాధిగతిఁ గీడ్పడి భూపతి నెమ్మనంబునన్."

రెండవగ్రంథమగు హరివంశమున విషయనివేదన చమత్కృతిని గఱచెను. మూఁడవదగు భారతారణ్యపర్వశేషమున సులభసాంస్కృతికసమాసగాంభీర్యము నేర్చెను. నాల్గవదగు నృసింహపురాణమున నన్నింటిని జతపఱచి స్వతంత్రపథము నవలంబించి ధన్యుఁ డయ్యెను. కవిత తక్కినయన్నిగ్రంథములలోకంటె నృసింహపురాణమున నుత్కృష్టతఁగాంచి రసోదంచితమైన దన వలయును. చదువుఁడు:

"ఇదె చనుదెంచెఁ జైత్రుఁ డని యెల్లవనంబులకున్ బ్రమోదముల్
పొదలగ మేలివార్త గొని బోరనవచ్చిన దాడికాఁడనన్

మృదువనదేవతాముఖసమీర మెదురొ్కన నుల్లసిల్లె నిం
పొదవగ దక్షిణానిలమనూనమనోహరఖేలనంబునన్."

పూర్వసంస్కృతపదజటిలత దగ్గినది.

"పొగడమ్రాకుల మొదలను బుప్పరసము
తోఱగి నెత్తావియందున నెఱయ నొప్పె!
బూచుకోఱకు మున్ను నింపులు దలిర్ప
గడఁగి వనలక్ష్మి యుమిసిన కళ్లె యనఁగ"

"అదరి పాటున వేసవి పొదలి కొనిన
కలఁగి కదలిపో నేరక మలయపవనుఁ
డిందుఁ దలదూర్చుకొనియెనో యిప్పు డనఁగ
నమరు దాళవృంతముల మందానిలంబు."

ధారాకాఠిన్యము సమసిసమసి తేలికయై

"పరమాత్మపదములఁ దొరఁగి పారెడు నేటితరగలపై లీలదాటిదాటి"

నిగ్గుదేఱినది కాని, యప్పుడప్పుడు మాత్రము రవడి గానవచ్చుచునే

"శ్రీస్తనకుంకుమద్రవనిషిక్తభుజాంతరభాగవిస్ఫుర
త్కౌస్తుభనూతనార్కరుచిగర్వితనాభిసరోజసౌరభ
ప్రస్తుతమత్తభృంగరవరాగరసోల్బణభోగిభోగత
ల్పాస్తరణుఁ దలంచు సుకృతాత్ములపాస్తసమస్తకిల్బిషుల్"

అనియుఁ బల్కుంచెడి.

కాలము తెలియని కవుల నించుక స్మరింతము.

1. కాకమానిగంగాధరుని శైలి సమగ్రసాహిత్యపటిమను సూచించుచున్నది. సంస్కృతపదములతో మెండుకొని యున్నది. 2. గంగరాజు చోడప్పకుఁ దెలుఁగు నుడికారములు బాగుగాఁ బరిచితములైన ట్లున్నవి.

3. పొన్నాడ పెద్దిరాజుకవిత పూర్ణముగా విరాటపర్వమును దళిచి, దాని లోని వాక్సరణిని గొనినట్లు తనరుచున్నది. ఇతఁడు సుకవిసుమంబులఁ జేరఁ దగువాఁడు.

"గజయాన మెలఁగిన గతియైనఁబైపడ
గద్దించి తర్కించి కలఁకనొందు"
"నెలఁతుక చూడ్కి వెన్నెల గాసినఁ గుమారుఁ
వీక్షణాంభోనిధి వెల్లివిరియు"

నను పాదము లేమనుచున్నవి?

"వేగిరింపకు నీకు వెలఁదివెన్నెలక్రొవ్వు
గుడిపింతుఁ జిన్నారికడుపునిండ."

యని యొకతల్లి యనుచున్నది.

"పర్జన్యసత్కృతిఁ బసిఁడి బండెడిచేల
నంగఁ జేర్చినరాజనంబులకును"

కవిదృష్టిపారినది. స్వభావవర్ణనలు ఇతనికి నచ్చినట్లున్నది. 4. [1]పెమ్మన భావన నాచనసోముని తర్వాతివాఁడై నట్టు లితని పోకడలు నుడువుచున్నవి.

"అర్జునప్రీతియు నర్జునఖ్యాతియు, నిగుడింప మగుడింప నేర్పుగలిగి
కుబ్జావలేపంబుకుబ్జావరూపంబు, ధరియింప విరియింప వెరవుగలిగి".

యను సీసపాదము లేమనుచున్నవి? వసుచరిత్రకు పుత్రిక లుదయమైనట్లే యుత్తర హరివంశానుకృతు లెన్నియో పుట్టియుండు టాశ్చర్యము కాదు. ప్రతిభ లేనిచో ననుకరణమే శరణ్య మగుచున్నది.

---

1 ఇతని యనిరుద్ధచరిత్ర మతిప్రౌఢకవితావిలసితమై యున్నది. సోమునిది చదివి దీనిని జదువుటచే విపరీతము చక్కెర విసుగెత్తించిన ట్లయి నది. పెమ్మన యనునది పెమ్మయ యై యుండునా?

"చెలువము లొప్ప రాజనపుఁజేలకుఁ గావలియున్న కాఁపుఁబూఁ
తులనిడువాలుఁగన్నులను దోరపుఁజన్నులుఁ జూచి ధైర్యము, ల్వలసల"
'నైనవఁట! పోనిం డట్టివానితో నేమి? ఇఁక మిగిలినవాఁడు త్రిలింగ "కవితా
ప్రపంచ రవి దిక్కవరేణ్యుండు."

3 కావ్యవిమర్శ

ఒక్కసారి కావ్యజాలముం దడవితిమి. మిన్నలైనవారే యెల్లవారును కాని, వారెల్లరలోను తిక్కన్న (తిగ+కన్న) యుత్కృష్టుఁడని యెల్లరు నొప్పుకొనిన విషయము. తిక్కన్న ప్రాశస్త్యము మూఁడుత్రోవల ప్రశస్తమైనది. సంక్షేపవిక్షేపసాహాయ్యములఁగొని మాతృకలోనుండు నసందర్భాప్రయోజనములఁ దీసివైచి కవిత నాంధ్రదేశీయముగ నుద్ధరించుటయందును, స్వభావోక్తి ప్రభృతిగుణసంబద్ధమగు నమోఘ ప్రపంచానుభూతి(వ్యుత్పత్తి)తో భాషాంతరీకృతి యనుమాట మఱపించి, స్వకపోలకల్పిత కావ్యమువలె భారతమును నిరుపమాననిరర్గళధారామహిమచేత తెనుఁగువారి సొంత నగగా మార్చివైచుటయందును, మహాకవిత్వమును నెరపిన దొకటి; తెనుంగు పదములను, నందులో వాడుకలోనున్నవానిని, చేపట్టి భాషను విపులము చేసి పదప్రయోగవైచిత్ర్యములకు మార్గదర్శియగుట రెండవది; విజయసేనమందును, కీచకకథయందును భవిష్యచ్ఛృంగారకావ్యసృష్టికి హేతుభూతుఁడైనది మూఁడవది. ఈ మార్గదర్శిత్వమును బట్టియే నాచనసోముఁడు తిక్కన్నను వెన్నంటియున్నాఁడు. శబ్దార్థాలంకారగతులను, తీరుతీయములు గలిగిన సొగసు నుడికారములను, శ్లేషానుప్రాణితమైన ప్రౌఢకవితాఫక్కియునుఁ జూపి ఇంతవఱకును కథాసరస్సులో లీనమై యుండిన కవిశక్తిని ప్రధానముగా మార్చి కథను (లేక, వస్తువునందలి స్వారస్యము,

ఐక్యము మున్నగువాని) అప్రాధాన్యముగఁ జేసినందుచే వానిని తర్వాతి యుగములోని కవు లనుసరించుటచేత సోమనాథుఁ డొకవిధముగా, నితర కవులకన్న విలక్షణుఁడై వేఱుపడినాఁడు. ఇతనిఫక్కి మంచిదేనా? కాదా? యని వితర్కింప నక్కఱలేదు. ఏలయన నితని సామర్థ్యమే యందఱకున్న నదొక్కటీరు. అట్లు లేమిచే నితఁడు సూపిన యాదర్శము మంచిదిగాదేమో! ఎటులైనను వాఙ్మయతత్త్వము ననుసరించి వైలక్షణ్యముచే సోముఁడును, ప్రతిభావ్యుత్పత్త్యాధిక్యముచేఁ దిక్కనయు నీయుగమున యుగలక్షణ సమన్వయమునకై ముఖ్య విమర్శనీయు లగుచున్నారు.

తిక్కన్నను కాలమునుబట్టి, గుణమునుబట్టి మొదట స్మరింతము.— భావగీత మొకండేమి చెప్పుచున్నది? వినుఁడు:

'పూజాలిసాంద్ర కర్పూరమ్ములందు
ప్రాజ్ఞపాథోలవమ్ములయందు
పడుగు సన్నని పాట
పొడుచు వెన్నెలలేట
కలపు తిక్కన పలుకు తెలుగు పలుకులకు.'

ఘనులెందఱో విమర్శించియుండ వారిదిగాదని నాకుఁ జెప్పుటకేమియును నెక్కువ తోఁచదు. కావున వారి విమర్శనముల నిట నందిచ్చువాఁడను.

I

"వినసొంపగు పలుకుబడులు, భావార్థబోధకమగు పదప్రయోగము పద్యముల చిక్కఁదనము, గడుసుపోకడలు, జిగిమెఱయు శైలీసౌకుమార్యమునందు నీతని కీతఁడే సాటి. రాజనీతి యుద్ధవర్ణనము మున్నగుచోట్ల మంత్రియగుట నతినేర్పుతోఁ జెప్పును......... నన్నయవలె సంస్కృత వాక్యక్రమముననే స్వీకరింపలేదు. తెలుఁగు భాష ప్రాణమును సచలనమగు భాషలో వ్రాసిచూపినాఁడు."

(వాఙ్మయచరిత్ర.)

II

"తిక్కన కవిత్వము ద్రాక్షాపాకమై మిక్కిలి రసవంతముగా నుండును. ఈతని కవిత్వమునందు పాదపూరణమునకై తెచ్చిపెట్టుకొనెడు వ్యర్థపదము లంతగా నుండవు. పదముల కూర్పుమాత్రమే గాక యర్థసందర్భమును మిక్కిలి పొందికగా నుండును. ఏవిషయమును జెప్పినను యుక్తియుక్తముగా ప్రౌఢముగా నుండును. కవిత్వము లోకోక్తులతోఁ గూడి జాతీయముగా నుండును. ఈయన పదలాలిత్యమును, యుక్తిబాహుళ్యమును, అర్థగౌరవమును, రచనాచమత్కృతియు శయ్యావిశేషమును, సందర్భశుద్ధియు, కల్పనాకౌశలమును అన్యులకు రావు......ఒకవంతు సంస్కృతపదంబులును, రెండువంతులు తెలుఁగు పదములు నుండును...మూలమునకు సరిగాఁ దెనిఁగింపలేదు."

(ఆంధ్రకవులచరిత్ర.)

III

"ఈ మహాకవి గ్రంథమును జూచి నేర్చుకొనవలసిన విషయము లెన్నియేని గలవు. ఆంధ్రభాషాకవిత్వమర్మ మాతనికిఁ దెలిసినట్లు మఱియే యాంధ్రకవికి నిప్పటికిఁ దెలియదు."

(శ్రీ శతఘంటము వేంకటరంగశాస్త్రులు.)

IV

"ఆంధ్రమహాభారతము సంస్కృతభారతములోనుండి కథమాత్రము గ్రహించి దానికంటె వేయిరెట్లధిక మనోహరముగా రచించిన స్వతంత్రమహాకావ్యమని చెప్పక తప్పదు. మూలములో లేని యర్థాలంకారములును, రసభావములును, మానవస్వభావ వర్ణనములును, తెలుఁగుభారతమునం దెచ్చటఁ జూచిన విచ్చలవిడిగాఁ గానవచ్చును.

మూలములోని విసుగుపుట్టించెడి యనేక దీర్ఘకథానకములును, వర్ణనలును, వేదాంతఘట్టములును తెలుఁగునందు లేనేలేవు. తిక్కన నిజమైన కవి యగుటచే నిరంకుశుఁడై మూలములోని ముఖ్యకథను మాత్రముఁ దీసికొని కడమభాగము నిష్టమువచ్చినటులఁ దగ్గించి, పెంచి, మార్చి వ్రాసెను.

సంస్కృతభారతము బంగారపుముద్ద. ఆంధ్రభారత మాముద్దలోనుండి వలయునంత బంగారమును దీసికొని స్వర్ణకారుని బుద్ధివైభవముతోఁ జేయఁబడిన చక్కని సువర్ణకమలమువంటిది.''

(తిక్కనభారతమునుగురించి కీ. శే. కే. వి. లక్ష్మణరావుగారు.)

V

''అవతారపురుషుఁడుకాని కేవలమర్త్యుఁడా! యని యాశ్చర్యపడవలసినంత ఘనుఁడు... పాత్రముల సహజప్రకృతుల నుద్ధరించుటయందు భారతమును మించిన గ్రంథ మీప్రపంచమునం దెక్కడను లేదు. విచిత్రచిత్రభంగులు గలసి భావార్ద్రములై స్వాభావికములై మెఱుంగుబెట్టఁబడినవి. భారతపాత్రములు......తిక్కన ప్రభావంబు అజేయంబు; అద్వితీయంబు. విరాటపర్వములోని తిక్కనవ్రాసిన శృంగారవర్ణన మనన్యసాధ్యము; ఔచిత్యశోభితము.

(కవిత్వ తత్త్వవిచారము. శ్రీకట్టమంచి రామలింగారెడ్డిగారు.)

VI

''అద్వైతమతబోధ మాంధ్రభాషలోఁ జేసిన యాచార్యులలో సోమయాజి మొదటివాఁడని చెప్పవలసియున్నది. ఆంధ్రులలోఁ దత్త్వరహస్యమ యెఱుఁగరెడు [1]నాంధ్రభాషాపండితు లందఱును

1 అనగా పండితులుగానివారికెల్లను భాగవత, సీతారామాంజనేయములు ప్రాముఖ్యము లనియా భావము?

సోమయాజి మార్గముం దెలిసికొనకయే యితరగ్రంథము లభ్యసింపరు."

(శ్రీ గురుజాడ శ్రీరామమూర్తిగారు.)

VII

"తిక్కన ఆంధ్రమహాపురుషుఁడు. కూలంకషప్రజ్ఞాధురీణుఁడు. శ్రీమంతుఁడు.........ఆముష్యాయణుఁడు...... కావ్యకళాజనిభూమి; అన్వయోద్ధారుఁడు. నిరతిశయవివేకోన్నిద్రుఁడు...... సోమయాజి బ్రహ్మవేత్త; కృతిభర్త. మంత్రిమాణిక్యుఁడు; దండాధీశుఁడు; సర్వాంధ్రలోకపూజనీయుఁడు."

(శ్రీ ఆంధ్ర శేషగిరిరావుగారు, 16-వ ఉగాదిసంచిక.)

విపులగ్రంథమగుటచే నొక చోటిపద్యమే మఱొక్కచోటను, తన యితరగ్రంథరచనల భారతములోఁ జొప్పించుటయుఁ దటస్థించినది. ఉద్యోగపర్వమునందలి సనత్కుమారోపదేశమును సంగ్రహించెను. ఉత్తరగీతలు మున్నగునవి పరిత్యక్తములైనవి. భగవద్గీత యసలే లేదు. కావ్యదృష్టియే కాని పాండిత్యప్రకటనమునకుఁ దొడంగలేదు. కథ వేగముగ నుండవలసిన చోట్లలో నలంకృతులకు పోలేదు. సాదృశ్యము భావమున కుద్దీపనము నిచ్చునట్లుండినచో, మూలము లేకున్నను గల్పించినాఁడు. "సింగం బున్న" యనుపద్యమును, "ఎలదీఁగె" యను సీసమును (విరాటపర్వము చూడుఁడు) అర్థపుష్టికై తనకుఁ దోఁచినట్లు వ్రాసెను. "వలలుం డెక్కడఁ జూచె" యను వృత్తము! ఇది ఇతని భాషాంతరీకరణ పద్ధతి. "భావములఁ బ్రసిద్ధిననుసరించి విక్షేపమునుఁ దాల్చినవాని నధికముగను సంక్షిప్తములగు గుణములఁ గొలఁదిగను వర్ణించి, నిక్షిప్తములగువానినిఁ జేర్కొనక విడుచుట కళకు శోభ." తిక్కన దీని తత్త్వమును చక్కఁగ గ్రహించినవాఁడు. కథకు భంగముఁ గలిగించి వర్ణనపై పాఠకుని దృష్టిని మరల్చుటకు నితండు పూనుకొనక తనసందర్భశుద్ధినిఁ బ్రకటించెను. రసోదయ

మునకై యితండు చేసిన చిత్రపదప్రయోగము లుచితములు. ఒక్కసుదేష్ణ నవ్వును వర్ణించిన వృత్తమును గనుండు. ఇతని సంభాషణావైఖరి పాత్రోచితము; సమయోచితము; రసోదంచితము; సహజము. భీష్మాది యుద్ధపంచకములో నొకరినొకరు నిందించుకొనినమాటలు, కలహములు, పన్నుయుక్తులు విమర్శింపుఁడు. భీష్ముని నిష్కాపట్యము, ద్రోణుని పాండవాభిమానము, కర్ణునిరాజభక్తి, శకుని కుతంత్రము, కిరీటివిక్రమము, అభిమన్యుని యుద్యమశక్తి, మనకన్నులకుఁ గట్టినట్లున్నవి. క్రోధమూర్ఛితయు, మహామతియు నగు ద్రోవదిపట్టుదల, స్త్రీశీలములోని మార్దవమునకు వినమ్రతకు భంగము లేకుండ నెట్లు వర్ణింపఁబడినది ? అంతయు యుద్ధమయమే కదా ? ఎక్కడనైనఁగాని విసుకుపుట్టదుగదా? కొంచెముపాటియుద్ధవర్ణన కితరకృతులలో మనకసహ్యము గల్గుచుండును. కాని, తిక్కనవర్ణనము లెప్పటికప్పటికి నూత్నములుగాఁ గన్పడును. మనకంటికి గట్టినట్లున్నదిగదా భారతయుద్ధానంతరము చూపిన వీరశ్మశానభూమి! మనమే ప్రత్యక్షముగాఁ జూచుచున్నట్లుండునే? ఒకగ్రంథమును భాషాంతరీకరించి మూలములో నున్నంత రససమృద్ధియే, కళయే కన్పఱుపవలెనన్న తొలికవి యంతటివాఁడు నూత్నకవియుఁగాక తప్పదుగదా ! ఇఁకఁ దిక్కన్నను ఆంధ్రవ్యాసుఁ డనుటకేమి యాటంకమున్నది? మొదలిడినది మధ్యవిడుచుటకు బుద్ధిపుట్టింపక తన్మయత్వమునొందఁ జేయఁజాలిన తిక్కనకవి ధన్యుఁడు. భారతరచనకు అట్టి మహాకవియే యుదయించుట నాంధ్రభాషయు ధన్యతఁగాంచినది.

విరాటపర్వములో శృంగారరసము పోషింపఁబడినది. (ఉన్నతభావసమన్వితము నుచితసందర్భశోభితముగాని శృంగార మసభ్యము, అనుచితము. అంగాంగవర్ణన లున్నవిగాని హృదయాందోళనావేశవేగములో మునిఁగి పోయినవి. "సుదతినీమై చక్కఁజూచుట కోడెద" నని సహస్రభామినీకందర్పుఁడగు కీచకుఁడే పల్కినపుడు ద్రౌపదీ సౌందర్యము స్ఫుటము కాలేదా? ఆమె దెట్టి సౌందర్యమో?

"లీల నాముందట నాలేమ యొలసినఁ జూడ్కికిఁ జుబ్బనచూఱగాదె" అని యనుకొన్న కీచకుని యుత్కంఠాతిశయ మెట్టిదో! (ప్రబంధకవుల చంద్రమలయానిలదూషణలేవీ?) "నీసిగ్గుదెరయొల మేలనీకు?" అని కీచకుఁడన్నప్పటి మోహాంధకార మెట్టిదో? పాఠకుల కెట్టిభావము జనించునో?

"ఇంపైన ప్రియ కాననిచ్చి నిల్చినమధు, వాదట నానుమత్తాళి విభుని" మనము చూచుచునే యున్నాము! ఏమి యీయపూర్వకల్పనా గరిమ! నీచవర్ణన లేనే లేదుకదా?

ఉద్యోగపర్వములోని తిక్కన్న వేఱు. మన్మసిద్ధీశతుమాచక్రమఱ చేతఁ ద్రిప్పిన మంత్రిశిఖామణి కృష్ణునిలో లీనమై రాయబారము నడపుచున్నాఁడు. అహో! ఆ కౌరవసభలో నతఁ డాడినమాటలు హృదయమున ప్రతిధ్వనితములగుచునే యున్నవి. ధృతరాష్ట్రునికౌటిల్యము, సుయోధను నుద్ధతి స్పష్టములుగఁ జూచుచున్నాము. తెరపడినది.

భీష్మావేశముతో భీష్ముఁడు యుద్ధభూమిని సంచరించుచున్నప్పుడు తిక్కనదేహ మెట్టి వీరరసాతిరేకమున వడదేఱుచుండెనో! కృష్ణసారథ్యము మెఱసిపోవుచున్నది. రంగములు దాటినవి. ద్రోణుని వాగ్దానఘట్టమున విషాదాశ్చర్యములు పుట్టినవి. అభిమన్యువధలో ఫలించినవి. యుద్ధపంచకము నట్లు రచించుకవి యేడీ? భావములు నెమ్మదిపడినవి. పాండిత్యప్రకర్షకవకాశము గల్గినది. స్త్రీపర్వములో ఛందోభేదములను జూపినాఁడు. మరల తెనుఁగు పదములు విసరుపాటునవచ్చినవి. తువిపద్యములు శరవేగముతో దాటిపోయినవి. చెప్పవలసిన దేమన తిక్కనజీవితము భారతకథలోఁ దాదాత్మ్యమొందినదనియే! అందునకే తిక్కన చిరకీర్తిని గడించినాఁడు.

చంపువు దృశ్యకావ్యరామణీయకము నిచ్చునని యనుకొంటిమి. కీచకవధ విషాదనాటకముగను, శ్రీకృష్ణరాయబారము రాజకీయనాటకముగను, అభిమన్యువధ శృంగారవిషాదపూరితరూపకముగను, కర్ణఘటోత్కచమృతులు

వీరదృశ్యములుగను, అశ్వత్థామ ప్రవర్తనము ఈర్ష్యాలవాలముగను గాని కరుణాబీభత్సరస సమ్మిశ్ర నాటికగను, భీమవిక్రమము వ్యాయోగముగను, తిక్కన ఘట్టములను దశవిధరూపకములలో నేరూపకముగనో మార్పవచ్చును. ఆయాభాగములను వేఱ్ఱేఱుగా విమర్శించి యందలి నాటకగుణదోషములఁ దిలకించుచోఁ దిక్కన షేక్స్పియరున కేవిధమునను దీసిపోఁడని నిరాటంకముగ నుడువవచ్చును. షేక్స్పియరు వ్రాసిన శృంగారకృతులును, సానెట్లును ఆంగ్లేయుల కెట్లో తిక్కనవిజయసేనము మన కట్టిది. తనకవిత్వరీతులను దిక్కనయే "అమలోదాత్తమనీష" "ఇంపారెడుపల్కులఁ" "లలితపదహృద్యపద్యంబులు" "సరసమధురవచోగుంభన" "ఉభయకావ్యప్రౌఢి పాటించుశిల్పము" "నిరతిశయానుభవానందము" "కవితావేశుండు" నను పదంబులలో నుద్ఘోషించినాఁడు. నన్నయ "అక్షరరమ్యత" "ప్రసన్నకథాకలితార్థయుక్తి" వెలయ రచించెను. తిక్కన "కావ్యప్రౌఢిశిల్పమును" సంతరించెను. "కథాకలితార్థయుక్తి" కిఁ దగిన మితభాషణము నన్నయకుఁ గుదిరినది. శిల్పానుకూలభావవిస్తృతి తిక్కన్నకు వచ్చినది. ఎఱ్ఱన్న ఈభావవిస్తృతిని సందర్భము గోరునంతటికంటె నెక్కుడు చేసెను. భావక్లప్తతలో కవిత్రయమునఁ బ్రథముఁడే ప్రథముఁ డనవలసి యున్నది

తిక్కన యసాధారణపురుషపుంగవుఁడని యతని జీవితము, ముందుగ చరిత్రభాగమున వర్ణితములైన యతనిగుణములును స్థిరపరచుచున్నవి. అత జీవితమునాఁటి సాంఘికస్థితిలోని యౌన్నత్య మాతనికి సంక్రమించినది. అప్పటి శృంగారములోని పవిత్రత యాతనియందు ప్రతిఫలించినది. ప్రథమ ప్రతాపరుద్రుని శౌర్యము, గణపతిదేవుని రాజనీతి, విశ్వేశ్వర శివదేశికుని యాధ్యాత్మికసంపద, తనవంశములోని ఖడ్గ తిక్కనసాహసము, తనతాత లోని కవితారామణీయకము కవితిక్కనలోఁ గలసినవి; పూచినవి; భారతాంధ్రీకరణమున ఫలించినవి.

ఇతని ఇతరకృతులు విజయసేనము, కవివాగ్బంధము, నిర్వచనోత్తర రామాయణము. విజయసేనము ప్రౌఢశృంగారరసాత్మకమైనది. దీనిని వ్రాయకుండిన బాగుండునేమో! కవితయేమో నవయౌవనమాధుర్యమును పాడుకొనుచున్నది. 'మదనవశీకారమంత్రదేవతను' సాక్షాత్కరింపించుకొనుచున్నాఁడు. 'సాక్షాత్కరింపించు' శబ్దమువలెనే యతివేలశృంగారమునకుఁ బోయిన సూచనలున్నవి. గ్రంథము అసమగ్రముగా దొరకినది. ఆరెండుమూఁడుపద్యములపోలిక లనేకములు తర్వాతిగ్రంథములలోఁ గన్పడుచున్నవి. మహాకవి వ్రాసినవ్రాఁతలెట్లున్నను, స్వశక్తి ఎట్లున్నను అనుకరించుటాచారముగదా! తిక్కనశృంగారరససమున్నతి నందనేరక యీవలివారు 'చిల్లరశృంగారము' నకు మొదలుపెట్టిరి. 'కవివాగ్బంధము' విచార్యముగాదు. 'నిర్వచనోత్తర రామాయణము' తిక్కనకు విలువరాయిగాదు.

నాచనసోమనకాలమునకు యుగము మాఱినది. ద్వితీయప్రతాపరుద్రుని కొలువుకూటము జనులమనస్సులో నున్నది. మాచల్దేవి వారాంగనగాథలు విశ్రుతములైనవి. పూటకూళ్ల పోగరుపోకుతనము త్రిపురాంతకుని (తిప్పన) క్రీడాభిరామములో రూపుదాల్చినది. నూతనకర్ణాటకరాజ్యోన్నతి యనఁదగు కృష్ణరాయని కాలము దవ్వున నున్నది. విద్యానాథుని యలంకారశాస్త్రము సోమనచెవులలోఁ గింగురుమనుచున్నది. అందులో సప్తభాషాప్రవీణుఁడు నవీనగుణసనాథుఁడునై తుంగభద్రను దగ్గరినాఁడు; అగ్రహారములు వీరబుక్కరాయలచే నందినాఁడు. 'నాకపురంబులో మెఱసి, నందనకేళిఁజరించి' యనునొకపద్యములో నెఱ్ఱనకవితయంతయును తులఁదూఁగునా యను సందేహమును కలుగఁజేసినాఁడు. 'ప్రకరణోచితమై, ప్రౌఢమై, యూహాతీతమై' యుండు 'తొలుకాఱు మెఱుఁగులతోఁటల'ను సృష్టించినాఁడు. గ్రంథపఠనానుభవము దూరదృష్టి శేముషీవిశేషము విశేషము లేని విమర్శకులకేమి, చదువరులకేమి దురవగాహముగా రచించి

నాఁడు. 'ఇతఁ డొక్కఁడే పదవాక్యప్రమాణజ్ఞుఁడు; పుట్టుకవి' యనిపించినాఁడు. 'ఎఱ్ఱనయే అశ్లీలముగ నున్నాఁడు. చిత్రకళాకౌశలము లేదేమో' యను విమర్శనను బుట్టించినాఁడు. చూచి కవులన్నారు గదా, 'ఔరా, హారిరసస్థితి! యహాహా, శబ్దదాంపత్యము! అయ్యారే, పాదబుజుక్రమంబు భళి, శయ్యారీతు! లోహో, చమత్కారం! బద్దిర, జాతివార్తలు! పురే, ధారాసమారూఢిమ! హ్మారా, రాజదలంకృతుల్! కవులలో మాన్యుండ వీవన్నిటన్.' సహజభావపోషణ మెఱ్ఱనలో నున్నది. కాని "యతఁడు రత్నఖని. సోమన్న రత్ననిధి" యని తీర్మానించినారు విమర్శకులు.

ఈ తీర్మానము సరియైన తీర్మానమే. ప్రజలకుఁ గావలసినది రత్నఖని గాని రత్ననిధిగాదు. పాఠకుఁడు సామాన్యవిజ్ఞాని గాని, లక్ష్యలక్షణవేది యగు పండితాగ్రణిగాఁడని ముందే విన్నవించుకొంటిని. అట్టిచో పరిశ్రమ చేసి ఎవని కే రత్నము వలయునో యా రత్నమును పరిశ్రమకు ఫలముగాఁ జదువరి తీసికొని సంతోషించును. రత్ననిధికడ లక్ష్యలక్షణవేత్తయగు పండితుఁడే పనికివచ్చును. వానికే విలువ దెలియును. కాన, సామాన్యున కతం డనావశ్యకము. రత్ననిధితోఁ బనియేమి? జీవితమున కావశ్యకము కళానందము; దాని నవలీలగాఁ బొందు త్రోవ యుండఁగా కష్టపడుటేల? సులభమగు దానిని విడిచి కష్టమున కుంకించుట సామాన్యమానవప్రకృతిగాదు. ఇంకొక సాదృశ్యముఁ జూడుఁడు; మనుచరిత్ర రత్నహారము, వసుచరిత్ర రత్నముల రాశి; రత్నఖని యొకటి, రత్ననిధి యొకటి. మనుచరిత్రయెడనున్న ప్రజాప్రీతి వసుచరిత్రయెడ లేదు గదా? [1]సోమన యధికుఁడే యగును.

---

1 ఉగాదిసంచిక (1918); శ్రీనడకుదుటి వీరరాజుగారు. ఎఱ్ఱన యశ్లీల మట్టిదే యొకవేళ నైనను, పురాణకథానిమగ్నతఁ జెందిన చదువరికిఁ గన్పింపదు. సోమనలో కవిశక్తియే మఱెగించునది కాన నశ్లీలము శీఘ్రముగా బయల్పడును. సోమన యెఱ్ఱనలఁ బోల్చి యెఱ్ఱన పిన్నయనుట యన్యాయ్యము. పురాణకావ్యఘటకులు వేఱు. కాన, వారియాదర్శములును వేఱు.

కాని, ఎట్టిన ప్రజాప్రీతిపాత్రుఁడు. ప్రజాలక్ష్యమేమి, పండితులులేరా? యనుకొన్నచో పండితులకే పనికివచ్చు వాఙ్మయముండుఁగాక! అది కళా పరమధర్మమగు నానందమునొసంగి, ప్రాచుర్యముఁ గాంచక యడవిమల్లె యగుచున్నది. దానంజేసి కళాధర్మముతో విశ్వహృదయమును మేళగించి ప్రజాసామాన్యమునకు (పండితులకేకాని పామరులకేకాని ప్రత్యేకించి రచింపక) సుబోధమగునట్లు కవితఁ జెప్పినవాఁడే ధన్యుఁడు. ఇక్కడికే పునరుక్తిదోషము పొసఁగినదేమో. కాన నిఁక యుగలక్షణసమన్వయమునకుఁ బనివిందముగాక!

---

౮. యుగలక్షణ సమన్వయము

1. నన్నయయుగములో నాటిన వివిధకవితాబీజములు సంపూర్ణ పరిణతి నొందినవి. (తిక్కన భారతము, రంగనాథరామాయణము, ఉత్తర హరివంశము.)

2. గ్రంథము లింకను ననుత్పాద్యములేకాని, కవులవ్యుత్పత్తి ప్రతిభావికాసములకు ననువాదము లవకాశ మొసంగినమార్గములు మాత్రమే యగుటవలన, స్వకపోలకల్పితములువలె నున్నవి.

3. అలంకారలక్షణగ్రంథము లనేకములు పుట్టినవి. (సంస్కృతమున విద్యానాథుఁడు ప్రతాపరుద్రీయమును రచించెను.

4. శృంగారరసౌచిత్యము తన్మయతఁ గాంచి, క్రమముగా చిల్లర శృంగారమునకు దిగునట్టి త్రైణ్యాసూచనలు గానవచ్చినవి.

5. ప్రబంధకావ్యరీతి ప్రబలమగున ట్లున్నది. కథాసంవిధానము పైనుండి కవితాశక్తి ప్రదర్శనముపై దృష్టిపాఱి, భావ మప్రధానమై శైలి ప్రాముఖ్యమునకు దారి సాగుచున్నది.

6. పురాణఖండములు ప్రత్యేకకావ్యములుగా మాఱుట కారంభించినవి.

7. మష్ట్యంతములు, స్వప్నవృత్తాంతములు విశేషప్రచారము లోనికి వచ్చినవి.

8. కవులమాహాత్మ్యము, రాజాదరణము హెచ్చుగుచున్నది. కవిత వృత్తిగా మాఱిపోనున్నది.

9.[1] ఆంధ్రసారస్వతములో నీయుగ ముత్తమోత్తమ మనఁదగియున్నది.

10. వాఙ్మయరంగములలోఁ బినాకినీతీరమున నెల్లూరు (విక్రమసింహపురము) ప్రధానపీఠము. (రాజమహేంద్రవరము, ఓరుగల్లు, అద్దంకి, విద్యానగరము ఇవి యితరములు).

---

1 ప్రతిభాషకు నేదో యొక కాలమున నత్యధికరాజాదరణము లేక గ్రంథరచనము తటస్థించుచున్నది. అట్టిమహాయుగముతోనే యుత్తమోత్తమ సారస్వతయుగము ఒకానొకప్పు డేకీభవించుట గలదు. రోముసామ్రాజ్యము నకుఁజెందిన లాటినుభాషలో Augustus చక్రవర్తికాలమున నట్టి సమన్వయము గుదిరి సుప్రసిద్ధమైనది. సంస్కృతములో కాళిదాసుని విక్రమాదిత్యయుగమట్టిది. కాని, ఇంగ్లీషులో Augustan Age అనునదొకటి. ఉత్తమోత్తమసారస్వతయుగమగు షేక్స్పియరుకాల మింకొకటియైనది. తెలుఁగున నట్లే యైనది. ఉత్తమోత్తమయుగము తిక్కనదైనది; మహాయుగము శ్రీకృష్ణదేవరాయలదైనది. కాలసామీప్యము ప్రభుత్వలక్షణైక్యమునుబట్టి రెడ్డియుగము కాకతీయములోఁ జేర్చిన (షేక్స్పియర్, మిల్టనులవలె) తిక్కన పోతన లొక్కచోఁ గూడుదురు. కాని, యుగనిర్ణయమున కంత విచారణయేల? నీటిపైని గీఁతలవంటివి సారస్వతవిభాగములు. ఇంగ్లీషుతో మనభాషను బోల్చ నావశ్యకతలేదు. ఉభయభాషావేదుల కట్టి జిజ్ఞాసలకు వీలున్నది. కాన మన తిక్కన్న, పోతన్న లింగ్లీషువారి షేక్స్పియరు, మిల్టన్లవలె నని మనవి చేసికొనుచున్నాఁడ.

11. శతకకవిత నన్నయయుగములోనే పాల్కురికి సోమనాథుని 'వృషాధిప' శతకముతో, యథావాక్కుల అన్నమయ్యగారి సర్వేశ్వరశతకముతో నారంభమయ్యెనందురు. త్రిపురాంతకునిలో నది స్ఫుటమై భావరంగము విస్తృతమైనది. అతని తారావళియు, నంబికాశతకమును శతకముల యొక్క భక్తికేకాక శృంగారమునకు సైతము చావలమైనవని వెల్లడియైనది. పుట్టుకలో శతకము నీతి, భక్తి, వైరాగ్య, దేవతాస్తుతులకై యేర్పడెననవలయు.

12. విషయప్రధానములగు శాస్త్రగ్రంథములు, తదనుకూలమగు గద్యయందుఁగాక యింకను పద్యములోనే వ్రాయఁబడుచున్నవి. అప్పన కవి చారుచర్యాశైలి శాస్త్రకవిత కాదర్శకమై పటికపుఁదేటను బురుడించుచున్నది. ఈ గ్రంథ మిప్పుడు ముద్రితమైనది.

శ్రీ

ఆంధ్ర వాఙ్మయచరిత్రసంగ్రహము

తృతీయఖండము - కావ్యప్రబంధకవిత్వము. (1381 - 1650)

రెడ్డి, నాయక, కర్ణాటయుగము: కావ్యము (1380 - 1500.)

౧. సంఘచరిత్రము

ఆంధ్రసామ్రాజ్యప్రవంతి యోరుగల్లు పడినతోడనే చీలి తుంగభద్రాతీరమున నున్న విద్యానగరము వైపునను, ఉత్కళములోని కటకమువైపునను, కృష్ణాతీరములోని యద్దంకివైపునను, పశ్చిమోత్తరముగ రాచకొండవైపునను నాలుగుపాయలుగా ప్రవహించి, కర్ణాటకుల చెంతను, గజపతుల ప్రక్కను, రెడ్లపొంతను, పద్మనాయకుల సన్నిధిని వెలసి కాలగతి ననుగమించుచుండెనని తెలిసికొంటిమి. [1]రేచర్ల సింగమనాయఁడు ఏకశిలానగరము (ఓరుగల్లు) మొదలుకొని శ్రీశైలమువఱకు రాచకొండ రాజధానిగా జయించిన వెనుక

1 సర్వజ్ఞబిరుదము విషయమై గాథ లనేకము లున్నవి. వేదాంతదేశికుఁ డీ (1270—1370) మాధవార్యునికి గ్రంథముల రచించెను. సర్వజ్ఞకృతమగు రసార్ణవసుధాకరము 14-వ శతాబ్దపు నుత్తరభాగమునఁ బుట్టినదఁట! అటులైన దేశికుని యపరవయస్సులో నీతఁ డుండియుండనగు. ఇది విచార్యము! ఎటులయినను నాకేమో ఇతఁడే సర్వజ్ఞుఁ డనిపించుచున్నది.

నతని జ్యేష్ఠపుత్త్రుఁ డనపోతనాయఁడు (1340-1380) తమ్ముఁ డగు మాధవభూపతితోఁ గూడ, యాంధ్రదేశాధీశుఁడై యుండి యద్దంకి కధీశ్వరుఁడై కొండపీటిసీమను బాలించియున్న ప్రోలయ వేమారెడ్డికొడుకు లనపోతభూపాలుని(1350-1362) తోను, అనవేముని (1362-1383) తోను పోరాడుచుండె ననియు,అనవేమునిచే రాజధాని కొండవీడుకు మాఱెననియు, నీయనవేముని విద్వద్గోష్ఠి విఖ్యాతమైనదనియుఁ గన్గొని యుంటిమి. గోదావరిసీమ కోరుకొండ రెడ్లచేతను, విద్యానగరము మొదట హరియప్ప, బుక్కప్పగారిచే రాజ్య మారంభమై మాధవవిద్యారణ్యమహిమవలనఁ బెంపువడసి ప్రథమ హరిహరరాయలు, (1336—1355) వీరబుక్కరాయలు (1355—1377) అనువారిచేతను బాలింపఁబడె ననియు, వీరిచే సోమన బహూకరింపఁబడె ననియు వ్రాసుకొనియుంటిమి. ఈకాలమునఁ దురుష్కసామ్రాజ్య మొకవంకఁ బెరుఁగుచుండెను.

అనపోతనాయని తర్వాత రెండవసింగమనాయఁడు (1380—1400) పితృవ్యపుత్త్రుఁడగు పెదవేదగిరినాయని సాహాయ్యముతో శత్త్రులను గెల్చి రాజ్యము పాలించెను. ఇంతవఱకు నీరేచెర్లవంశము శైవమతప్రవిష్టమై యుండునది. ఇతనికి [1]సర్వజ్ఞబిరుదము లభించినది. ఇతనిపుత్త్రు లనపోతే మాధవభూపాలు (1400—1430) రితని తర్వాత పాలించిరి. వీరిలోని మాధవభూపతిరావు మాధవరాయఁ డనఁబడెను (1417—1430). ఇతఁడు శ్రీమద్రామాయణమునకు "సమీచీ

1 శ్రీసదాశివశాస్త్రి, చి. వీరభద్రరావుగార్ల రచనలు.

నముగ నర్థబోధక్షమమగు 'రాఘవీయ'మను వ్యాఖ్యానమొనర్చెను." (పైన సర్వజ్ఞుఁడని పేర్కొనఁబడిన సింగమనాయనికి రావుసింగక్షమానాథుఁ డనుపుత్త్రుఁ డుండి మెదకుసీమను బాలించి రాజమహేంద్రవరమును జయించెననియు, నతనికి జ్యేష్ఠతనయుఁడు సింగమనాయఁడనియు నందురు.) ఈపద్మనాయకరాజులలో పెదవేదగిరి మనుమఁడు సింగమనాయఁడు బహుపరాక్రమశాలిగాఁ గన్పడుచున్నాఁడు. ఇతనిపై చాటువులు వెలసినవి. ఈవిధముగా నోరుగల్లు నాశనము మొదల్కొని నూఱేండ్లకాలము రాచకొండ వృద్ధినొంది తర్వాత గజపతులకు లొంగిపోయినది.

అనవేమారెడ్డికిఁ బిమ్మట, నతనికిఁ బూర్వము పాలించిన యనపోతారెడ్డికొడుకు (అన్నకొడుకు) కుమారగిరి భూపాలుఁడు (1383—1400) పాలించెను. ఇతఁడు ప్రమత్తుఁడు గాన నితనితోఁబుట్టువు మల్లాంబికకు మగఁడైన కాటయవేమారెడ్డి యథార్థమైన పాలకుఁడై యుండెను. వసంతోత్సవము లప్పటి కాలమున మెండై యుండెను. వానియందు పరమానురాగము గలవాఁడు గాన కుమారగిరి వసంతరా జనఁబడియె.

ఈవసంతరాజునకుఁ బ్రాపు అవచిదేవయసెట్టి. ఈసెట్టి కొడుకు చామిసెట్టి సముద్రాంతరముపోయి ఓడవ్యాపారముఁ జేయు దిట్ట. అవచి దేవయ పెద్దకొడుకు, నింటియజమానుఁడు తిప్పయసెట్టి. కాటయ వేమారెడ్డి మిక్కిలి సహాయముచేసి నవాఁ డగుటచే

"ప్రాదాత్ప్రీతిభువం రాజమహేంద్రనగర ముఖ్యాఁ" అను మల్లాంబశాసనములోని శ్లోకము ననుసరించి రాజ

మహేంద్రవరరాజ్యముతో సత్కరింపఁబడియె. ఈకుమారగిరి విద్వాంసుఁడై వసంతరాజీయ మనఁబడు నాట్యశాస్త్రమును రచించెను. ఈతనితర్వాత రాజమహేంద్రవరప్రాంతము బావమఱఁదియగు కాటయ వేమారెడ్డికిని, తక్కినభాగ మితని పెదతాత (ప్రోలయ వేమారెడ్డియన్న) మనుమఁడగు కోమటి వేమారెడ్డికినిఁ జెంది రాజ్యము రెండుగాఁ జీలినది. కాటయ వేమారెడ్డికొడుకగు కాటయ రెండవహరిహరరాయలకూఁతును బెండ్లాడెను.

కోమటి వేమారెడ్డి బలాత్కారముగ రాజ్యము గ్రహించెనని తోఁచుచున్నది. ఇతనికి నన వేమారెడ్డి మంత్రిగాయుండిన పెద్దనకొడుకైన మామిడిసింగన ప్రధానిగా నుండెను. కోమటి వేమారెడ్డికి పెదకోమటివేముఁడనియుఁ బేరు. ఇతఁడు విక్రమశాలియు, విద్వాంసుఁడు నై రాజ్యమును గాపాడుకొనుచు 'శృంగారదీపిక' యను "యమక" కావ్యమునకు వ్యాఖ్యరచించెను. ఇతనికాలమున(1400-1420) నున్న వామనభట్టు, వీరనారాయణచరిత్రమను నితనిచరిత్రను గీర్వాణమున వ్రాసెను. ఇట్టి పూజ్యుఁడైన నృపతికిఁ బుట్టిన యపూజ్యుఁడైనకొడుకు రాచవేమారెడ్డి(1420-1424) నాలు గేండ్లుపాలించి మృత్యువువాతఁబడెను. ఇప్పటినుండి యస్వాతంత్ర్య మేర్పడినది. ఈవంశపురాజులలో మొదటివాఁడగు ప్రోలయవేమారెడ్డియన్న వంశములోని పెదకోమటివృత్తము పైన వింటిమి. తమ్ముఁడు మల్లారెడ్డివంశములోనివాఁడును, కందుకూరు దుర్గము రాజధానిగా పూంగినాటిసీమను బాలించుచుండినవాఁడును నగు శ్రీగిరి కోమటిరెడ్డి రాచవేముని

తర్వాత ప్రభుత్వభారము వహించెను. ఇతనికి కొమ్మనామాత్యుఁడను సోమయాజి మంత్రి యయ్యెను. వీరు విద్యానగర రాజులకు లొంగి వశంవదులై పోయిరి.

రాజమహేంద్రవరముఁజేరిన కాటయవేముఁడు శత్రుభీకరుఁడై, అనవేమారెడ్డి మనుమరాలి భర్తయగు నల్లాడ రెడ్డి సహాయముగల్గి 1415 వఱకుఁ బాలించెను. తర్వాత నల్లాడ రెడ్డి రాజ్యము నాక్రమించుకొని, కాటయవేముని కూఁతురు 'అనితల్లిని' తన రెండవకొడుకు వీరభద్రారెడ్డికి భార్యగాఁ జైకొనెను. (కాటయ వేమనకొడు కేమయ్యెనో?) బెండపూఁడి లింగనామాత్యుఁ డీతనిమంత్రి. ఈమంత్రి నిరుపమానశౌర్య రాజనీతి ధురంధరుఁడు. అల్లాడభూపతి 1426 లో మరణించఁగా నాతనిజ్యేష్ఠపుత్త్రుఁడు వేమారెడ్డి రక్షకుం డయ్యెను. కాటయవేముని యల్లుఁడు వీరభద్రారెడ్డి రా జయ్యెను. రాజమహేంద్రవరమునకు మరల మునుపటిదినములు ప్రాప్తించినవి. వీరభద్రారెడ్డి ఇతరసోదరులును, దొడ్డనృపతి, అన్నృపతి సేనానులుగ నుండువారు. లింగనామాత్యుని తమ్ముఁడు అన్నామాత్యుఁడు వీరికి మంత్రి. ఈతఁడు శ్రీనాథ కవికి బంధువు. ఈరాజమహేంద్రరాజ్యము గోదావరినుండి మహానదిదాఁక వ్యాపించియుండెను. కావుననే గజపతులకు ప్రక్కబల్లెమైయుండునది. వేమారెడ్డి,దొడ్డభూపుఁడు వీరులై కాచియుండ నేమిభయము? కాని, కాలగతికేమి యడ్డము? దురాగతములైన రాజసంపదలు చంచలములు గావా?

1435 లో కటకపురమున విప్లవముజరిగినది. ఆవిప్లవములో కళింగగాంగవంశ మంతరించఁగా, మంత్రిగానుండిన

కపిలేంద్రగజపతి రాజ్యాధిపతి యయ్యెను. ఇతఁడు మహాపరాక్రమవంతుఁడు, రాజ్యతంత్రజ్ఞుఁడు గాన, కర్ణాటకరాజ్యమునకుఁ దనరాజ్యమునకు మధ్యనున్న ఈరాజమహేంద్రపుర రెడ్డిరాజ్యమును కబళింపఁ దలఁచి వేచియుండెను; 1444 లో దండెత్తెను. కాని, కర్ణాటకుల బలిమిచే రెడ్డిరాజులు నిల్వఁగల్గిరి. 1446 లో ప్రతాపదేవరాయలు గతించెను. ఇదే సమయమని మరల దండెత్తివచ్చెను. ఈమధ్యలో చోడవంశ్యుఁడగు అన్నదేవుఁ డనువాఁడు, మహావీరుఁడై తురుష్కసేనా సహాయమున రెడ్డిరాజ్యములోఁ గొంత యాక్రమించెను. ఇంతలో కర్ణాటకసామంతులు, పద్మనాయకులు సమరమునకు విచ్చేసిరి. పూర్వవైరులగు పద్మనాయకులును, కటకపతియును, యవనసేనయును జుట్టుముట్టుకొనగా వేమ, దొడ్డ వీరభద్ర భూపులు పోరాడి స్వర్గము నలంకరించిరి. కొంతకాలమువఱకు నన్నదేవచోడునివంశమునకుండి, తుదకు గజపతులకు రాజమహేంద్రవరము లొంగిపోయెను.

వీరబుక్కభూపాలుని తర్వాత రెండవహరిహరరాయలు విద్యానగరములో (1377-1404) నిర్వదెనిమిదేఁడులు పాలించెను. గోవానగరము తురుష్కులచే గెల్వఁబడెను. కొండవీటిరాజులతో నతఁడు మైత్రి నెఱపెను. విద్యారణ్యభాష్య మప్పుడు ముగింపఁబడెను. ఇతనికొడుకు దేవరాయ లుదయగిరిని పాలించుచుండెను. 1404 ఆగష్టు 31-వ తేది హరిహరరాయలు దివంగతుఁ డయ్యెను. దేవరాయ లితనియనంతరము విద్యానగర రాజ్యమేలెను (1404-1422). ఇతఁడు కవులను బోషించెను. అతని మనుమఁడు ప్రౌఢదేవరాయలు 1423

మొదలు, 1447 వఱకుఁ బాలించెను. ఇతనికే ప్రతాపదేవ రాయ లని పేరు. ఇతనికాలమున కొండవీడు వినుకొండ రాజ్యములు, పద్మనాయకులు, కందుకూరి రెడ్లు లోఁబడిరి. కృష్ణానదీపర్యంతము రాజ్యము పెరిఁగినది. తెలుఁగురాయఁడును, మైలారెడ్డియు నితని రెండుభుజము లైయుండిరి. ఇమ్మహారాజునొద్ద 225 కోట్లరూపాయలు నిలువయుండెను; కన్యాశుల్కాదిదురాచారముల మాన్పి సేనను వృద్ధిచేసెను. తరువాత నితనికి పొన్నలదేవియందు జన్మించిన మల్లికార్జునరాయలు 1465 వఱకును, సింహాళదేవియందు జన్మించిన విరూపాక్షరాయలు 1465 మొదలు, 1478 వఱకును బాలించిరి. వీరిరువురికాలములో రాజ్యము చాలవఱ కన్యాక్రాంత మయ్యెను. 1478 లో విరూపాక్షరాయలు పెద్దకొడుకగు రాజశేఖరునిచేఁ జంపఁబడెను. ఈసంక్షోభములో సంగమ రాజవంశ మంతరించి దండనాథాగ్రణియై యుండిన సాళువ నరసింహరాజుచే సింహాసన మాక్రాంత మయ్యెను.

గజపతులకథ నించుక చూతము. రాజమహేంద్రవరమును జయించి కపిలేంద్రగజపతి యుదయగిరి వఱకు నరిగి యక్కడివఱకుఁగల కర్ణాటకరాజ్య మాక్రమించి పద్మనాయకుల రాజ్యమున తన ప్రతినిధుల నిలిపి, వినుకొండను లోఁబఱచుకొని, 1460 లోపల మూఁడువంతు లాంధ్రదేశమునకు సార్వభౌముఁ డయ్యెను. తర్వాత విజయనగరమునే తాఁకెను.

కాని, మల్లికార్జునుచే నోడఁగొట్టఁబడెను. ఇంకను దక్షిణముగా నేగుటకుఁ గాలెత్తునంతలో విజయనగర సామ్రాజ్య ప్రాచీఖండము నేలుచుండిన సాళువ నరసింహదండనాథుఁడు మిక్కిలి బలవంతుఁడు గాన నాతని నిలువరించెను. 1467 లో కపిలేంద్రుఁడు దివంగతుఁడు కాఁగా నతనికొడుకు పురుషోత్తముఁడు, ఉదయగిరిని బాలించుచుఁ దనకుఁ జేయూఁతగానున్న బసవభూపుఁడు తోడుచూప, కాంచిని జయించి, ఒకానొక సమయమున విరూపాక్షరాయల విద్యానగరమును దోఁచుకొని పోయె నఁట! కాని, సాళువ నరసింహుఁడు విద్యానగరసామ్రాజ్యాధినాథుఁ డైనవెనుక నుదయగిరి, రాయచూరు, కొండవీడు దుర్గము తప్ప తక్కినభాగములను జాలవఱకు సంపాదించుకొనెను. కాని, ఈతఁడు రాజేంద్రుఁడుగా జీవించినది స్వల్పకాలమే.

తుద కుద్ది నిల్చినవి నాల్గింటికి రెండు. పద్మనాయకరెడ్డి రాజ్యము లిర్వురికిని పంపకము లైనవి. కటకవిద్యానగరముల రెంటను కటకమువైపు ములుసూపుచున్నది. కటకములోని ప్రథమరాజవంశము 1435 లో మాఱినది. విద్యానగరములో ప్రథమరాజవంశము 1487 లో నంతరించినది. హరిహరరాయాదివీరులును, కపిలేంద్రునివంటిచక్రవర్తులును, సర్వజ్ఞుని వంటి భూపతులును, నిరుపమానవిద్యావిభవయుతుం డగు విద్యారణ్యయతీంద్రుఁడును ఈమిశ్రయుగంబున జన్మించిరి. వీని నన్నింటినిఁ జూచుచు తురుష్కసామ్రాజ్యచంద్రుఁడు కాలాంబరమునందు మెల్లఁగా జరిగిపోవుచున్నాఁడు.

౨. వాఙ్మయచరిత్ర

కాటయ వేమారెడ్డి కాళిదాసనాటకత్రయమునకు వ్యాఖ్యానకర్త. సర్వజ్ఞ సింగమభూపతి యమూల్యగ్రంథరాజంబగు రసార్ణవసుధాకరము నకుఁ దండ్రి. మాధవరాయఁడు "రాఘవీయ" వ్యాఖ్యానకారుఁడు. పెద కోమటి వేమారెడ్డి సాహిత్యచింతామణిని రచించినాఁడు. అనవేమ, హరి హరరాయలు రసజ్ఞులు. సాళువనరసింహరాజు రామాభ్యుదయమును వ్రాసిన కవి. కోలచల మల్లినాథసూరి, వామనభట్టు నిమ్మహాయుగంబుననే ప్రకా శించిరి. ఈనూటయిర్వదేండ్లలో సుప్రసిద్ధాంధ్రనాయకు లనేకుల తలలు మాఱినవి. విఖ్యాతాంధ్రసభలు తటిల్లతవలె నిరంతరయుద్ధజీమూతములలో మెఱసిపోయినవి. పరస్పరమారణప్రయత్నాంధకారమధ్యమున, భవ్యగ్రంథ కరదీపికాసహస్రములు పరిఢవిల్లినవి. ఒడ్డెరాజులపరాక్రమ హాలాహలము లుర్విపైఁ బర్వుకాలముననే సాళువనృసింహపరమేశ్వరుఁడు దాని నడ్డు. కొనఁగా దానినుండియే విజయనగరసామ్రాజ్యద్వితీయవంశామృత ముద యించుచున్నది. అమృతాంశుఁ డుదయించునప్పటి కీయుగ మంతరించి నవీన యుగముద్భవించి యారంభమైనది. ఆదినుండి కొనపఱకు నన్నిటియందు నారితేరిన శ్రీనాథుఁడు నిలిచి చూచుచునే యున్నాఁడు.

[1]పాల్కురికి సోమనాథుఁడు ప్రథమయుగమునకుఁ బ్రతినిధి. ద్వితీయయుగంబున నాచన సోమనాథుఁడు, సర్వాధ్యక్షుఁడు. ఈతృతీయ యుగంబునకు శ్రీనాథుఁడు ప్రతిబింబము. మువ్వురును వరుసగా కవిసార్వ భౌములైరి. కావుననే తద్గుణతత్త్వనిర్ణేత లొకరు[2]

---

1 10-వ సంవత్సరాదిసంచికలోని శ్రీపంచాగ్నుల ఆదినారాయణ శాస్త్రిగారి "ద్విపద" అనువ్యాసము.

2 13-వ సంవత్సరాదిసంచికలో శ్రీబండారు తమ్మయ్యగారి సోమ నాథుఁడు.

> "కమ్మని తెల్గుబాసనుడికారపుసొంపు, రసంబుపెంపు, పా
> త్రమ్ముల రూపవర్ణన, సుధామయసంస్కృతమంజువాక్ప్రపూ
> రమ్ములధాటి, భావముల రమ్యతయుం గవిసార్వభౌమ! నీ
> సొమ్ములు"

అని స్తుతించినారు. ఇతఁ డించుమించుగా యుగారంభమునందుండి 1460 వఱకు ననఁగా నంత్యభాగములో వఱకు జీవించియుండి యాంధ్రవాఙ్మయిని తెల్గుసీమలో నంతట నూరేగించి కనకాభిషేకముతో బహూకరించినాఁడు. "సర్వాంతర్యామి" యగు శ్రీనాథు నటుంచి ఇతరుల నరయుదము.

కవిచరిత్రకుఁ దెలిసినవా రగుట ముఖ్యులైన మడికి సింగన, బమ్మెర పోతన, గౌరనమంత్రి, జక్కనకవి యుగాదిభాగమునకు; భైరవ, నిశ్శంకకొమ్మన, అనంతామాత్యుఁడు, వినుకొండ వల్లభరాయఁడు మధ్యభాగమునకు; నందిమల్లయఘంటసింగనలు, దగ్గుబల్లి దుగ్గనకవి, [1]నాగనాథుని పశుపతి, దూబగుంట నారాయణకవి, [2]తాళ్లపాక అన్నమయ్యంగారు, మనుమంచిభట్టు, పిల్లలమఱ్ఱి పినవీరన్న, ఫణిభట్టు, పెదపాటిసోమయ, యంత్యభాగమునకుఁ జేరుదురు. వెన్నెలకంటి సూరన 1520 ప్రాంతమువాఁ డైనను నీయుగశిల్పశేష మవతలిదాని కెందు కెక్కింపవలయు నని యిందే చేర్చినాఁడను. ప్రథమభాగములోని నల్వురును, మధ్యభాగములోని యైదుగురును, అంత్యభాగములోని పదునొకండుగురును గాక కవులచరిత్ర కెక్కనివా రనేకు లిందు చేరవలసియున్నారు. ఇట్టికవులనామముల నుద్ధరించిన ప్రబంధరత్నావళీ (శ్రీ వేటూరి ప్రభాకరశాస్త్రి యాంధ్రలోకమునకుఁ

---

1 వా రుదాహరించిన గ్రంథకర్తలను బట్టి నిర్ణీతము. ఉదాహృతగ్రంథకర్తలలో తెనాలి రామలింగయ్య తుదివాఁడు.

2 ప్రబంధరత్నావళిపీఠికను జదువుఁడు.

జేసిన మహోపకృతి) గ్రంథసంధాత క్రీ. శ. 1600-సంవత్సరమునకుఁ దరువాతివాఁడు గానందున నందలికవులెల్లరు నప్పటికిఁ బూర్వులై యుందురు గదా? అట్టివారిలో పెదపాటి సోమయ "నవ్యకవితాసనాథుఁ శ్రీనాథుఁ దలఁచి" యన్నాఁడు గాన నతని తరువాతివాఁ డగును. (శ్రీనాథు తరువాతివారినిఁ దడవలేదు. తరువాతివారిలో నిన్నిగ్రంథములు రచించినవారు హరిభట్టు, తిమ్మన కొందరు తప్ప నరుదు.) కొందఱ నెట్లో పూర్వయుగమున నిలిపితిని. వారిస్థిరత ఇంకను నిశ్చితము కాలేదు. ఇఁకఁ గొందఱ నిచ్చటికి రప్పించెదను.

అమరుకము వ్రాసిన కానుకొలను అన్నమరాజు, కుమారనైషధము, మల్హణచరిత్రము వ్రాసిన పెదపాటి ఎఱ్ఱాప్రెగ్గడ, నాసికేతూపాఖ్యానము వ్రాసిన చందలూరి చిక్కయ, కాంచీమాహాత్మ్యకర్తయగు తిప్పరాజు, శైవాచారసంగ్రహమును రచించిన కుంటముక్కల తిమ్మయ, అనంతమహాత్త్వము, సూర్యశతకము,పద్మినీవల్లభము, శంకరవిజయము, మంగళగిరివిలాసమురచించిన బొడ్డపాటి పేరయ్య, పర్వతపురాణముల వేఱ్వేఱుగా రచించిన పోలమరాజ శేషనాథులు, ఇందుమతీకల్యాణకర్త యగు నంగదబసువయ, సావిత్రీకథవ్రాసిన తులసిబసువయ్య, హరిదత్తోపాఖ్యానకర్తయగు నండూరి మల్లయ, విష్ణుకథానిధానమునకుఁ గర్తయైన ముమ్మయ బైతరాజు, బృహన్నారదీయము రచించిన వాసిరాజు రామయ్య, విష్ణుకాంచీమాహాత్మ్యరచయిత యగు నాంధ్రకవిరామయ్య, త్రిపురవిజయగ్రంథకారుఁడగు పోతరాజు వీరయ్య, శ్రీరంగమాహాత్మ్యకర్త యగు చెనమల్లు శ్రీగిరన్న, (కువలయాశ్వచరిత్ర రచించిన) ఏర్చూరి సింగయ్య, శాకుంతలకర్త సిద్ధనమంత్రి,-భరతమును రచించిన దామరాజు సోమయ్య యనువార లీకాలమునకుఁ జేరిన వారేమో! ఏకోనవింశతిసంఖ్యాకులగు నీకవుల కాలము సరియైన దిదియే యని బయలుపడు టెప్పుడో!

సారస్వతుల భాగమును ననుసరించి విచారించుచో విపులకావ్యభాగమునకు సింగన పోతనలును, పురాణకవితాశాఖకు వెన్నెలకంటి సూరనయును, శుద్ధకావ్యభాగమునకు శ్రీనాథ, కొమ్మన, జక్కన, అనంతామాత్య, నందిమల్ల, ఘంటసింగ, పినవీరభద్ర, సోమ, దగ్గుబల్లి దుగ్గనలును; నీతికవితకు దూబగుంట నారాయణకవియు, శతకకవితకు తాళ్లపాక అన్నమయ్య, మొదటిదేవరాయలకు మంత్రియై యుండిన సిద్ధనయుఁ జేరుదురు. ద్విపద కవితకు గౌరన పట్టుకొమ్మ. భైరవ మిశ్రకావ్యకవితకుఁ జేరినవాఁడు.

కాలము తెలియనికవులలో పెదపాటి యెఱ్ఱాప్రెగ్గడ, అన్నమరాజు, చందలూరి చిక్కయ్య, పేరయ, అంగదబసునయ, తులసి బసువయ్య, మల్లయ, భైతరాజు, వీరయ్య, సింగయ, యనువారు కావ్యకవితకును సోమయ్య శాస్త్రకవితకును, మాహాత్మ్యాదులు రచించిన తక్కినవారు మిశ్రకావ్యకవితకును జేరినవారు.

మిశ్రకావ్యమని, విపులకావ్యమని, కావ్యప్రబంధమని పదములను వాడుచుంటిమి. విపులమై నానాకథాకావ్యముల కాకరమై, కావ్యశిల్పమును జిత్రించునది విపులకావ్యము అని యుదాహరణములఁబట్టి తెలిసినది. పురాణమునకును విపులకావ్యమునకును విషయాధిక్యము మొదటిదానిలో నుంటయు, రసమునకన్న అర్థపుష్టి యెక్కువ గావలసివచ్చుటయును భేదములు. (ఇంచుమించుగా రెండు నీవైలక్షణ్యములఁ దప్ప సమము లనఁదగును). ఆంధ్రసారస్వతములో పురాణకవిత తిక్కనయందును, విపులకావ్య కవిత పోతనయందును పరమావధిని గాంచినవి. భారతరచనమునకు రెండున్నర శతాబ్దములు పట్టినది. ఒక్కకవి పూర్తిగా పురాణములను తెనిగించుట కష్టమనిపించినది. భారతపాత్రలగుణవిశేషధర్మశిక్షణలు తెలుఁగుప్రభువుల ప్రేవులకంటుకొని పోయినవి. ఇతిహాసమును తెనుఁగువారికిఁ బురాణపఠనమున కుపకరించున దగుటచే పురాణమును దిక్కనచే ననేకపుట్టములు ప్రత్యేక

కావ్యములవలె స్వరూపమందుటచే విపుల కావ్యమును నై పురాణేతిహాస కావ్యరూపత్రయ మొక్కచోఁ బొందుగుదిరిన భారతామ్నాయము ముగింపునకు వచ్చినదాదిగా కాలవిలంబమునకు లోఁగి కాఁబోలు, ఖండములుగా రచింపఁదొడంగిరి. కమలనాభామాత్యకవి పూర్వఖండమును రచించుటను బట్టియో, లేక, ప్రజాప్రీతికి పాత్రములుగా ఖండములు గ్రాలుటంబట్టియో మడికి సింగన యుత్తరఖండమును మాత్రము పద్మపురాణమును రచించెను. ఈఖండపురాణరచన నాచనసోముని 'యుత్తరహరివంశముతో' నారబ్ధమైనది. స్కాందపురాణ మతివిశాలమైనదియును భరతఖండములో నున్న మాహాత్మ్యకథానకము లన్నియు నందే తలదూర్చుకొని యుండుటచే నపరిమితమును నగుట, భాగములుగాఁ జీల్చి శ్రీనాథుండు మున్నగువారు రచించిరి. శ్రీనాథుఁడు ఖండములఁ దెనింగించుటకు ముఖ్యకారణము అతని దేశాటనమును, కుటుంబభారమును నై యున్నవి. శ్రీనాథునియందు కవిత యుదరపోషణవృత్తికింద పరిణమించినదని ముందే కనుఁగొనియుంటిమి. కాఁబట్టియే పొట్ట ననుసరించి, ప్రభువులమనస్సరణి వెన్నంటి సంఘమునకు దాసుఁడై కాలమునకు లోఁబడెను. తుదకుఁ దేలినది విపులముకానిదగు కావ్యరచన-కావ్యకవిత యనుట. ఈకావ్యకవితకు ప్రబంధపరమేశ్వరబిరుదవిభ్రాజియగు శంభుదాసుని వచస్సరణి యాధారమై, నాచనసోముని పోకడలు కలిపికోలునకుఁ బనికి వచ్చినవి. సంస్కృతమున వస్తుక్షీరమున్నది. (అన్నికావ్యములకు ఇతివృత్తము, పురాణేతిహాసోద్భవము.) దానిని స్వశక్తియోహాగ్నిచే నుడికించిరి. దానిలో ప్రబంధపరమేశ్వరుని సంస్కృతపదగుంభనమను కాఫీపొడిని గల్పిరి. అందు పాల్కురికి నాచన సోమనాథుల గడుసుపోకలను ఖండశర్కర నలగఁగొట్టి పడవేసిరి. సాంఘిక వాతావరణములో నుడుకుఁ జల్లార్చుకొనిరి. కవితామధురిమతో పాండిత్యము గలుసుకొన్నది. కాననే చేఁదు తీపువంటి మిశ్రమమగు కాఫీరుచి యొకటి పుట్టినది. ఈ మిశ్రమరుచి నంటియునంటక శ్రీనాథుఁడు నిగ్రహించుకొనెను. తక్కినవా

రట్లు చేయఁజాలరైరి. సంస్కృతపదప్రాచుర్యమునకుఁ దగిన యర్థపుష్టి కఱవైనది. అర్థపుష్టిపోయి యలంకారవృష్టి కురియఁదొడంగినది. అంతటితో ప్రబంధము మొదలైనది. కాఁబట్టి పురాణవిపులకావ్యకవితకును ప్రబంధకవితకును మధ్యకాలము కావ్యమిశ్రకావ్యఫక్కి యని తేలినది. మిశ్రకావ్యపరిణతికి కేతనయును, ముఖ్యముగా త్రిపురాంతకుఁడును మూలమైరి. మదనవిజయ దశకుమారచరిత్రలు శృంగారవర్ణనకు, నుపాఖ్యానసంఘసంబద్ధములగునవి మాహాత్మ్యకథానకములకు దారితీసినవి. వివిధకావ్యలక్షణము లించుమించుగా నీమాహాత్మ్యములలోఁ జేరినవి. అష్టాదశవర్ణనలకుఁ జేయొగ్గిన దీమిశ్రకవితయే. దీనిపరిణామమే ప్రబంధము.

ఈయుగముననే అయ్యలరాజు త్రిపురాంతకుఁడు ఒంటిమెట్ట రఘువీరజానకీపతిశతకమును పోతన్న నారాయణశతకచ్ఛాయల ననుసరించి రచించెను.

పూర్వయుగమునకుఁ దిక్కన, యెఱ్ఱన,సోమనలు క్రమముగా నధీశ్వర మహామంత్రి సార్వభౌములైనట్లే యీకావ్యమునకుఁ బోతన, పినవీరన, శ్రీనాథులు నెగడియున్నారు. పోతన్న నటుంచి తక్కినవారిని గుఱించి ముచ్చటించుకొందము. "అధీశ్వర" శబ్దమును కావ్యవిమర్శలో వితర్కించుకొందము.

విపులకావ్యకవిత పూర్వయుగకవితాశిల్పశేషము. వాసిష్ఠరామాయణమును, పద్మపురాణోత్తరఖండమును, రచించిన మడికి సింగన, తిక్కన సోమయాజికుమారుఁడైన కొమ్మనకు దౌహిత్రుని పుత్రుఁడు (తిక్కనకుటుంబము లోనివాఁ డితఁడే తుదివాఁడేమో కవిత్వరచనకు!) బాంధవ్యము స్పష్టము కాలేదనిన, తిక్కన మనుమరాలి మనుమఁడని చెప్పుకొందము గాక. క్రీ. శ. 1420 వ శార్వరి మార్గశిర శుద్ధ పంచమీ బుధవారము నాఁడు పద్మపురాణమును ముగించెను. తర్వాత వాసిష్ఠరామాయణము చేయఁబడినది. వీనికి

మధ్యకాలములోఁ గాఁబోలు భాగవత దశమస్కంధము రచితమైనది. తన కవితోత్కృష్టతయందు కవికి పూర్ణముగ నమ్మకమున్నది. కాఁబట్టియే, "పరమేశ్వరమకుటవ్యాపితగంగాప్రవాహావరకవితాసల్లాపుఁడ" నని చెప్పుకొని, "శునకమార్గమునం జరియించుచున్న సత్పదకవులార! మత్కవితఁ దప్పులు పట్టక యూరకుండుఁడీ" అని హెచ్చరించినాఁడు. రెండు, మూఁడుసారు లొకేయంశమును ఛాందసవృత్తితోఁ జెప్పుపురాణమును సంగ్రహించి కవిత్రయము ననుసరించెను. వాసిష్ఠరామాయణము "యథావాల్మీకీయ" మని రచించినయర్వాచీనకవి, యులచనాఁడు వేంకటరమణకవివ్రాసిన

"గురుని నేకతమునఁ గూర్చున్న వాల్మీకి
నఖిల దర్శనములు నపుడు గాంచి
ప్రణుతిసల్పి యాభరద్వాజుఁ డిటు మృదు
స్వరము గరము వెలయ సరగ నడిగె."

అనుదానిని సింగన వ్రాసిన

"అతుల తపస్స్వాధ్యాయ
వ్రతశీలుఁడు బోధనిధి భరద్వాజుఁడు వి
శ్రుతకీర్తి యొక్కనాఁ డే
కతమున వాల్మీకిమౌనిఁ గని సంప్రీతిన్."

అను పద్యముతోఁ బోల్చిచూచిన యథామాతృకము అనఁబడు నధునాతన ఫక్కికిని పురాతనానువాద కవితాఘటిమకును, హస్తిమశకాంతర మని చెప్పఁగూడదా? కవిజీవితకర్త ఇతనిని రామగిరి సింగనగాఁ జేర్కొనినాఁడు. సమకాలికుఁడగు పోతన్నకవిత నితఁ డెఱింగి యుండెనో! లేక యితనికవితనే అతఁడు మెఱుఁగు దీర్చెనో! శబ్దరీతిసామ్యమునకు మచ్చు

"ఆతరుణీలలామకుఁ బ్రియంబుగ వేచని కాంచె నాజగత్పూతము,
నక్షయార్తిపరిభూతి విధానసమర్థసత్ఫలవ్రాతము,
నవ్యపుష్ప మకరందవిలోలుపమత్తషట్పదోపేతము,
దత్తనిర్జరసమీహితజాతముఁ బారిజాతమున్."

పద్మపురాణకవిత యించించుక భాస్కరునిమార్గమును సూచింపఁగా నితని రామాయణధారావేగము భారతమును దలఁపించుచున్నది.

"ఆరాజన్యు లుదగ్రు లుగ్రగతి నన్యోన్యప్రహారార్థులై
వీరానీకము పిచ్చలింపఁగ భుజావీర్యం బవార్యంబుగాఁ [చున్,
క్రూరాస్త్రంబుల నొండొరుల్ బొదివి దిక్కుల్ వ్రయ్యఁ బెల్లార్చు
బోరాడంగ."

మనకు భయము గదురుచున్నది గాన సంగ్రహనైపుణియు, పోతనయందు పదధారారససమ్మేళనము సూచించుచాతురియుఁ, గల యితనిశైలి నభినందించి, సూరన విష్ణుపురాణ మింక నాలింతము.

వెన్నెలకంటి సూరనార్యునితో నీయుగాంత్యము. సింగనతో నాది. వీరాద్యంతకవులు. ఈకవికవిత పోతననుండి పదసారళ్యము నేర్చినది; శ్రీనాథునికడనుండి "యుయ్యాలలో నూగు నప్పటి"వలె నూఁగు తూఁగుఁగఱచినది; విశేషపదప్రాసముల విడనాడినది; ప్రౌఢాతిదీర్ఘసమాసముల బ్రక్కకీక్షించుట మానినది; భారతకవులలోని పూర్ణోపమలకుఁ బ్రతిగా నలవాటులోనికి వచ్చుచున్న రూపకాలంకృతులను జేపట్టినది. "అలఁతియలఁతిపునియ" లని యెఱ్ఱనవిషయమై యభిమానావేశముతో నున్న యొకరివిమర్శన మితనికి "సన్నన" సరిపోవుచున్నది. కాననే, ఇతని వాగ్రంగమునకు

"కారుమెఱుంగులో మెలపుఁ గైకొననేర్చిన పైఁడిబొమ్మలో
మారునిదీములో కలికిమాటల చంద్రికలోఁ జెలంగు శ్రృం

గారరసాధిదేవతలో కమ్మని క్రొవ్విరితీవలో యనన్
వారిజపత్రలోచనలు వచ్చిరి మోహవిలాసమూర్తులై."

ద్రాక్షాపాకము, సలక్షణనిరర్గళధార.

"ఆపదలెల్ల మాన్చి సుఖమైనపదంబుల నెల్లఁ బూన్చి యాత్మసం
తాపములెల్లఁ ద్రుచ్చి విదితంబగు సంపద లిచ్చి భక్తులం
దేపయుఁ బోలె దుఃఖజలధిం బడకుండఁగఁ దేల్చి ప్రోవ ల
క్ష్మీపతి యున్నవాఁడు మదిఁ జింతఁదొలంగుఁ."

డను విష్ణుపురాణసందేశము శిరసావహింతము. ఇతనికృతి బసువయరాఘవుని కంకితము.

ద్విపదలో గౌరన హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానమును, నవనాథచరిత్రమును రచించెను. పద్మనాయకుల ప్రాపునఁ బెరిగిన యీమంత్రి "లక్షణదీపిక" యను ఛందశ్శాస్త్రమును సైతము రచించెను. ఇతనిహరిశ్చంద్రకథ మార్కండేయ పురాణకీలిగాఁ గాక స్కాందపురాణము ననుసరించి యున్నది. నవనాథచరిత్రము ఒకానొక రాజకుమారిని వలచి, ఆమె ఇంటనుండిన కులనాశమగు నని చెప్పి, యామెను మందసమున నుంచి వానిని నదీప్రవాహమున విడువ నాపెట్టె నొక రాజపుత్త్రుఁడు తెఱచి, తత్కన్యను వివాహమాడి, దానిలో నొకభల్లూకము నిడి మరల నీటవిడువ, దానికై యొకప్రదేశమున నింటియుఁ దెలియక వేచియుండి, మందసముఁదెఱచి దానిలో జంతువుచే హింసింపఁ బడిన యొకధూర్తవిప్రునిచరిత్రము. సులభశైలిలో నలంకారములకై వెనఁగు లాడక, కథావైశద్యముననే కవి యత్నించినాఁడు. ఇతని హరిశ్చంద్రకథను శంకరకృత పద్యకావ్యకథతోఁ బోల్చిచూచిన సామాన్యగృహవిషయంబులు వర్ణితములగుటకు ద్విపద చాలినట్లు మహాకవులు దక్కఁ దక్కినవారియెడ పద్యములు సమర్థములు కావని తోఁచెడిని. ఇతఁడు విడివిడి పలుకులతో స్వభావానుగుణముగా లోకోక్తుల నండగొనుచు, భావములఁ జిత్రించుట

యందు సమర్థుఁడు. శబ్దవిస్తృతియు, వర్ణనాబాహుళ్యము నితనికడ లేవు. ఇతఁడు నవగ్రహస్తవ మను పద్యమాలికను రచించిన ట్లున్నది. శరభకవి, మల్లారెడ్డి, చంద్రమౌళి మున్నగు వారు హరిశ్చంద్రకథనే పద్యములలో వ్రాసిరి.

ఇఁకఁ గావ్యరంగముఁ బ్రవేశింతము. నిశ్శంక కొమ్మన రాజమహేంద్రవరపురెడ్లకడ నుండి, దొడ్డభూపతికి నంకితంబుగా 'శివలీలావిలాసంబును' రచించెను. ఇతని రెండవగ్రంథము 'వీరమాహేశ్వర' మనునది. ఇతని 'శివలీలావిలాసము' కవి మంచిధారయు, తెలుఁగుపలుకులకలికిదనముఁ గలవాఁడని చెప్పుచున్నది. వీరమాహేశ్వరములోఁ బ్రబంధపుజాడలు విరివిగ నున్నవి.

"సంసారకేళిప్రసక్తిఁ బోఁదట్టియు, సంసారకేళిప్రసక్తి గలిగి" మున్నగు పద్యములు కావ్యశైలిని విడనాడియుఁ బ్రబంధముల తెరువునకుఁ బూర్తిగాఁ బోకను ఉన్నయవి. విక్రమార్కచరిత్రమును వ్రాసి సిద్ధనమంత్రికిఁగూర్చిన పేరపరాజు జక్కనయొక్క వాగ్వైఖరి, ఆశుమహిమ చక్కనివి. విక్రమార్కచరిత్ర మద్భుత కథాసన్నివేశముగలది. కవిత్వము గూడ నద్భుతపదప్రయోగకళాసమంచితమైనది. కథల నింత ప్రౌఢముగా, నింతచమత్కృతితో, నిట్టిపాండిత్యప్రకర్షతో రచించినవారు పూర్వమునఁ బరమునందు నాంధ్రములో నరుదు. రసోదంచితంబులై, గడుసుపోకలు పోవకయే, నిర్మలమగు సెలయేటినీటియురవడింబోలి యాపాతవేగముగఁ బోవు నీతని పద్యంబులు హృద్యంబులు. కథాకావ్యకవితలో నితనిది ప్రథమపీఠము. ప్రబంధరీతులు దక్కవ, మంజులపదపుంజములకుఁ దక్కువ లేదు. వలసియున్న శృంగారైకదృష్టితో

"కలువల గండుమీల దొలుకాఱు మెఱుంగుల నిండువెన్నెలన్
వలపులరాజుతూపులను వారిరుహంబుల నొక్కయెత్తునన్

గెలుపుగొనంగఁజాలు మృగనేత్రయపాంగనిరీక్షణద్యుతుల్
బలువుగ ధైర్యమూలమగు పాదగలింపవె యీశ్వరాదులన్"

అని పల్కఁగలఁడు. స్త్రీమనస్సును జొచ్చి యాస్త్రీవలెనే జక్కనయు నై

"చెప్పఁదలంచు, సిగ్గు తనుఁ జెప్పఁగ నీమికి సంచలించుఁ దాఁ
జెప్పెడుమాట యెవ్వరికిఁ జెప్పకుమీ యనుఁ జూచు నంతటన్
జెప్పక యుండరాదు మఱి చెప్పఁగరా దని కొంత నెమ్మెయిన్
జెప్పకపోదు పొమ్మనుచుఁ జిత్తము నూల్కొనఁజేసి యిట్లనున్."

లోకోక్తు లతిరమణీయముగ నిల్చియున్నవి. "ఏమిటికిఁ జల్లకువచ్చియు ముంత దాఁపఁగన్," జక్కన "కావ్యరచనచాతుర్యంబునన్ జక్కన." జక్కన విక్రమార్కకథలను బద్యమునఁ గూర్పఁగా 'ననంతామాత్యుఁడు.' భోజరాజకథల నట్లు చేసెను. అనంతుఁడు బయ్యానమనుమఁడు. ఇతనిఛందో గ్రంథము ప్రసిద్ధము. ఇతని దింకొకగ్రంథము 'రసాభరణము'. మంద మలయానిల మెడతెగక విసరినభంగి నితనిశైలి కుంటువడక, సంస్కృత జటిలత కానవడక, సులభమై, యుద్ధతిదక్కి, యతివినమ్రమై యున్నను మనోహరమై యున్నది. వీరిద్వరికిని చాలకాలము తర్వాత నిట్లనే మనో హరకవితాప్రవాహమున, శ్రీనాథునికడ, బావయగుటచేఁ జనవుతో నీఁదు లాడనేర్చి, 'దగ్గుఁబల్లిదుగ్గన' నాచికేతూపాఖ్యానమును, శివకాంచీమాహా త్మ్యమును రచించెను. 'చందలూరి చిక్కయ' యనునతఁడు నాసికేతో పాఖ్యానమును రచించెను. 'చందలూరి చిక్కయ' కవిత "నిండారు పండు వెన్నెలసోయగము నవ్వుపసిఁడి కమ్ముల వెల్లపట్టుఁగట్టి"నది, "హరికథాలాప శోభితమైనయట్టి యాననమ్ము ప్రసన్నత నలరు" చున్నది; శైలి ధారాళ ముగా నున్నది. దుగ్గనశైలియు సర్వజనసమాదరణీయమై యున్నది. "జిలి బిలిముద్దుచేతలకు" నిలయమై యితని కావ్యకన్య లలితభావ "మందహాస ములఁ దొంగలిఱెప్పలలోన" దాఁచినది. "కళాధరఖండభృజ్జటావ్యూహము

లోపలం దొరఁగుచుండెడు వేలుపుటేటికై వడిన్’’, కథాక్రమోపయోగము లగు సంగతులనే గమనించుచు, కావ్యనియమములకు లోఁబడి యుండె నని చెప్పఁ దగును—‘దుగ్గన తనకావ్యము నుదయగిరిరాజు, గజపతిసామంతుఁడు బసవరాజునకు మంత్రిగానున్న ‘గంగయ’కు నంకిత మిచ్చెను. ఈ బసవరాజు మంత్రి కవిపోషకుఁ డనిఁ బేరెన్నికఁగన్నవాఁడు. ఇతనికే ‘నందిమల్లయ, ఘంటసింగయ’ యను కవిద్వయము (మేనమామ యల్లుండ్రు) ‘ప్రబోధచంద్రోదయమును’ కాన్కయొసంగిరి. ఈప్రసిద్ధుఁడైన ‘గంగయ’ యనంతామాత్యుని పుత్త్రుఁడు. ‘గంగయమంత్రి’ ఇట్లు నాచికేతూపాఖ్యాన ప్రబోధచంద్రోదయము లను కృతిద్వయికి భర్త కాఁగా బసవరాజు ‘దూబగుంట నారాయణకవి’చేఁ ‘బంచతంత్రమును’ రచింపించెను. ‘ప్రబోధచంద్రోదయ’ మాపేరుగల సంస్కృతనాటకమునకు కావ్యరూపమగు నాంధ్రీకరణము. తత్కర్తలగు కవులు శ్రీనాథునకుఁ దరువాతివా రగుట శ్రీనాథుని స్మరించి కావ్యారంభము గావించిరి. కవిత్వమాకంద మింకను ప్రాతయూరుఁగాయగాన, ప్రబోధచంద్రోదయమున మాఱలేదు. సామాన్యధారనుండి రసవద్వేగపద్ధతికి నఱ్ఱెత్తుచున్నది. భావములు సుప్రసిద్ధనాటకములోనివి గాన వీరిఘనత ఏమియును లేదు. వీరిర్వురును చేసిన మఱొక్క గ్రంథము ‘వరాహపురాణము’ మడికిసింగన పద్మపురాణమునకుఁ దర్వాతిదియే యనఁదగును. ఇవ్వరాహపురాణము శ్రీకృష్ణదేవరాయలకుఁ దండ్రియై, సాళువనృసింహభూపతికి సేనానిగనున్న నరసరాజున కంకిత మీయఁబడినది. ‘ఘంటసింగయకు’ ‘మలయమారుతకవి’ యని మాఱుపేరు. ‘నందిమల్లయ’ ప్రత్యేకముగా ‘మదనసేన’మనుకావ్యమును రచించినట్లు ‘ప్రబంధరత్నావళి’లోని పద్యములు సాక్ష్యము నిచ్చుచున్నవి. ఆపద్యములను జూడఁగా ‘‘ఘంటసింగన్నయే ప్రసిద్ధుఁ’’ డను కవిచరిత్రకారుని యూహ సత్యదూర మనవలసివచ్చును.

మదనసేనములోని మల్లయ కవిత రసవంతమై

"పరిఫుల్ల హల్లక ప్రభలు నిండినచోట, సాంధ్యరాగద్యుతి చౌకళింప
నిర్ణిద్ర కుముదవనీ ప్రదేశంబులఁ, దేట వెన్నెలపిల్ల తీపులాడ
దనరు విమలసరసిని"

సృష్టింప నేర్చినది. ఈరసవత్కవిత వ్రాయఁగలవాఁడు ప్రసిద్ధుఁడు గాలేదా? ఏమో దురదృష్టశాలియై యుండి 'సింగన' కలయికచేఁ గీర్తి మంతుఁడయ్యెనా? అట్లును కావచ్చును. మణికిఁ గడలియడుగున నడఁగి యుంకి సహజమైనది. వరాహపురాణమున వీరిసాహితి "అతి విశదప్రభా విలసనాస్పదమైనది." వీరిశయ్యలోని మాధుర్యమును

"కమ్మని తేనియల్ తఱచు కాలువలై ప్రవహింప మీఁద జుం
జుమ్మని మ్రోయుతుమ్మెదల జొంపము"

లను బోలి రసజ్ఞు లానందించినారు. మొత్తముమీఁద వీరిశైలి "నాతికఠినము గాను శ్రావ్యముగాను" నున్నది. రుక్మాంగదచరిత్రమును వ్రాసిన ప్రౌఢ కవి మల్లనయందు శబ్దాలంకారములు మెండు. శైలి సులభము. ఇతనికాలము సరిగా నేదియో? వీరివర్గమునకే చేరినవాఁడైన 'దూబగుంట నారాయణ కవి' పంచతంత్రము నాంధ్రభాషఁ, గర్ణామృతముగాఁ గూర్చవలయుఁ నను బసువరాజు నానతిని రచించెను. ఇతనిశైలి యితఁ డనుకొన్నట్లు

"సూరిసభాంతరయోగ్యతామనోహరసరసార్థగుంభనల నంద"

మైనది. తెలుఁగుపదములు మెండు. కాని, సోమనాథునికిఁ గవి యను కొన్నట్లు సరిరానేరఁడు.

కాలమునఁ దుదికిఁ జేర్పదఁగి, యుత్తమకవిత నల్లగలవాఁ డగుటచే కవితలో తుదిగానివాఁడైన 'పెదపాటిసోమయ,' 'అరుణాచలపురాణము, కేదారఖండము, త్రిపురవిజయము, శివజ్ఞానదీపిక' అను నాల్గుగ్రంథముల రచించెను. ఇతనిగీర్వాణకవిప్రస్తుతినిఁ జూచిన ననన్యసాహితీపటిమగలవాఁడని

తోఁచెడు. "రాజులువిక్రమోగ్రమృగరాజులు" నను వాగ్వైఖరి యితనిని ప్రబంధవైఖరికిత్తుమా యనిపించును. శ్రీనాథుని గడుసుపోకలు విరివిగ నున్నవి. ఇతని లక్ష్యము—

"పదలాలిత్యము వర్ణశుద్ధియును శబ్దస్థైర్యముఁ మంగళా
స్పదభావంబును రాజ్యయోగ్యతయు దోషస్ఫూర్తిరాహిత్యమున్
సదలంకారవిశేషముఁ గలిగి విశ్వప్రాణసౌభాగ్యసం
పదమై తేజియపోలి క్రాలవలదా! పద్యంబు హృద్యస్థితిన్."

అనుపద్యంబువలన సువ్యక్తమైనది. ఇతఁడు నాచనసోముని కవితలో సొంపులఁ గొన్నింటిఁ గూర్చినాఁడు; కుకవిహేళనముఁ జేసినాఁడు. సాహిత్యపటిమ నుండి భావములు దొరలుచున్నవి. కాని, ప్రతిభవలన కాదేమో? మొత్తముపైన ప్రబంధశయ్య. ప్రబంధరీతులు బాగుగాఁ బట్టినవి. విద్వత్కవియనుట కెట్టి సందేహమును లేదు. ఇతనిని 'గవిలోకబ్రహ్మ' యందురఁట !

కాలము దెలియనికవుల "కంగారు" కొంత చవిచూచి, పినవీరన్నను జేరుదము. (పినవీరన కృతికి భర్తయగు సాళ్వనరసింహరాజేంద్రునకు ముందిట్టి కల్లోలమే విద్యానగరమునకుఁ బట్టినది.)

1. అన్నమరాజు 'శివస్తుతి' బాగున్నది. 2. పెదపాటి యెఱ్ఱాప్రెగడ సోమయ కేవిధమైన బంధువో? శృంగారనైషధమును జూచి కుమార నైషధము రచింపఁబడియెనేమో? శైలిమాత్రము శ్రీనాథుని కేమాత్రముఁ దీసిపోదు. సీసములతూగు, మంజులసంస్కృతసమాసముల మైత్రి ద్రాక్షాపాకము, జాతీయముల పలుకుబడి యద్భుతములుగా నున్నవి. మచ్చున కొక సీసము.

సీ. "మన్మథ దివ్యాగమమునకోంకారంబు, భూతేశునాదలపువ్వుదండ
అల్పశృంగారరేఖార్ధశశంచిక, యధికత మోదంతి కంకుశంబు
విరహిణీజనమర్మవిచ్ఛేదకర్తన, యంబరక్రోడదంష్ట్రాంకురంబు
తారకామౌక్తిక తతికినంచితశుక్తి, దగు నంబునిధికి ముత్యాలజోగు

తే. మారు పట్టాభిషేకాఖ్యవారికుంభి
చిత్రజునికోట లగ్గదంచెనపుగుండు
నాఁగ నానాఁటి కభివృద్ధి నారకొనిన
చంద్రుఁ డుదయించె కాంతి నిస్తంద్రుఁ డగుచు."

గ్రంథ మసమగ్రముగా నున్నది. ఇతని మల్హణచరిత్ర మిట్లే ప్రౌఢమై "కువలయకమలాభినవమనోజ్ఞంబయ్యు బంకజీవనవిప్లవంబుగాక" యను నవి మొదలగు శ్లేషానుప్రాణితములు గనఁబడుచున్నవి. 3. చిక్కయ నప్పుడే స్మరించియున్నారము. 4. కుడిచెర్ల తిప్పరాజు కాంచీమాహాత్మ్యము శ్లేషాద్యలంకారంబులం గూడి సంస్కృతసమాససంఘటితమై యున్నది. 5. కుంటిముక్కల తిమ్మరాజుదొక్కసీసము గన్పడినది. 6. పశుపతి నాగనాథుఁ డీయంగమువాఁడేకాని గ్రంథము మృగ్యము. అతని విష్ణుపురాణములోని దొక్కపద్యమే యుదాహృతము. 7. షోడశరాజచరిత్రమునుండి యొకపద్యము మాత్రమే చిక్కెమనకు విజ్ఞాతుఁడైన ఆమడూరి నరసింహభట్టెప్పటివాఁడో? 8. బొడ్డపాటి పేరయ సూర్యభక్తుఁడుగాఁ దోఁచెడు. ప్రబంధవర్ణనలు బలిసినవి. ఇతఁ డనేకగ్రంథముల, సురుచిరపదప్రయోగసామరస్యము వెలయించి, వివిధవర్ణనావైదగ్ధ్యము మెఱయఁగా రచించిన ప్రోఢ ఇతని సూర్యశతకము, శతకములు ప్రాచుర్యము గాంచుచున్కని విశదముచేయుచున్నది. పెద్దలు శతకగ్రంథముల క్షుద్రములుగా పరిగణింప లేదనుట కిది సాక్షిగాదా? 9. శ్రీనాథుని గాథాసప్తశతి చిక్కలేదుగాని, పోతరాజు బేతాళపంచవింశతిలోని కొన్నిపద్యములు ప్రకాశితములైనవి. 10. పర్వతపురాణములఁ జిక్కిన దొక్కటిరెండుపద్యములు ఇప్పటికి తత్కర్తలు పోలమరాజు, శేషనాథులు నామమాత్రావశిష్టులు. 11. అంగదబసువయ్య పద్యములైదుమాత్రము "నిఱుపేదమీఁద నిర్ధిద్ర సంపదవోలె" లభించినవి. కవిత సలక్షణము, నిర్దుష్టము. 12. తులసి బసువయ్య సావిత్రికథలోని పద్యము లనే

కము లున్నవి. శైలి నానాలంకారముల కాకరము. తెలుఁగులోను, గీర్వాణ జనితములలోను,పదముల గడుసుపోకలు నిండియున్నవి. కాని,వర్ణనావైపుల్యము తాండవించినది. 13. నందూరి మల్లయ యేకపద్యమాత్ర స్మరణీయుఁడు. 14. జైతరాజు ముమ్మయ విష్ణుకథానిధానము నించుమించుగాఁ బోతనపదమార్దవమును భజించుచున్నది. సులభములై, నిగ్గులుదేఱు సహజోపమలు దనరియున్నవి. నాచనసోముని మాహాత్మ్య మించుక యితని సీసములపై వ్రాలినది. గూఢచతుర్థి యితనికవితయం దొక వైచిత్ర్యము. "జయనారాయణ" యని పెద్దనామాత్యుని ధోరణిలో నొకపద్య మల్లినాఁడు. మొత్తముపైన నితనిది పరిగణింపందగినకవిత. 15. వాసిరాజు రామయ్యయు, నాంధ్రకవి రామయ్యయు నొక్కరేనా? "సూక్తిమిధాము నాచన సోముఁడలఁచి" నాఁడాంధ్రకవి! అందుకనియే "శ్రుతులును నిర్జరస్థితులను మగిడింప, నిగిడింపఁజాలు నీ నేర్పు కలిమి" యను సీసమును రచించినాఁడు. "సంతతాక్రాంతమదననితాంత తాంత, కాంత కాంతాకదంబకస్వాంతములకు, సంతసము నింపవచ్చె వసంతమంత."

"రసికత సోలిసోలి యనురాగరసంబునఁ దేలితేలి యా
కసమలు మెట్టిమెట్టి తమకంబున కాంతలఁ బట్టిపట్టి యా
దోసకులఁ జిక్కిచిక్కి కడుదూరముగాఁ జని తక్కితక్కి పై
కొసరెసఁగెఁ జకోరికలు గోరిక లీరికలెత్త మత్తిలున్."

అప్పకవి మతమననుసరించి ఇతఁడు శిల్పకవి యగునేమో? వాసిరాజు రామకవిగ్రంథ మతిస్వల్పము కన్పడినది. అది సమాసజటిలము. 16. పోతరాజు వీరయ్యవాక్య "కపిలజటాజూటగంగాసముత్తుంగ, వీచీఘటలు మిన్ను వీఁకదాఁకి" నవి. "చతురత సమకొనంగ జోడుమాటలు సరిపడనాడు నతఁడు." పదసారళ్యము బాగుగనున్నది. ఇతనికృతి "త్రిపురవిజయము." 17. చెనమల్లు శ్రీగిరన్న శ్రీరంగమాహాత్మ్యము శ్రీనాథునియెత్తుగడ నవలంబించినది. 18. శాకుంతలములోని దగు సిద్ధనప్రెగడ దొక్కపద్యమే కనఁ

బడినది. ఈసిద్ధనప్రెగడయే జక్కనకవిని బోషించినవాఁ డేమో! అయిన జక్కన తద్గ్రంథమును జేర్కొనలేదు. 19. దామరాజు సోమయగ్రంథము శాస్త్రసంబంధియైనను కవిత సలలితోక్తివిశేషములచే జాలువాఱినది. 20. కుశలవోపాఖ్యానమును రచించిన చిరుమూరి గంగరా జెప్పటివాఁడో? ఇతఁడే యైరావతకథను వ్రాసినవాఁ డని కవిచరిత్రకారుఁ డూహించినాఁడు. 21. మలయమారుతము సర్వన్న షష్ఠస్కంధము తెనిఁగించెను. శృంగారషష్ఠ మెవరిదో? గౌరనకవితనయుఁ డని చెప్పఁబడిన గౌరనభైరవకవి, రత్నశాస్త్రమును, కవిగజాంకుశమును, శ్రీరంగమాహాత్మ్యమును రచించెను. శ్రీరంగ మాహాత్మ్యకర్తనాఁబడు పోతరాజు భైరవకవి యెవరు? కవిత్వ ముభయభాషాప్రౌఢిని, శబ్దాలంకారకౌశలమును సూచించుచున్నది. (ఇతనిరత్న శాస్త్రమువలెనే, హయలక్షణసారమను శాస్త్రమును మనుమంచి భట్టు రచించెను. ఇదిశాలిహోత్రుని సంస్కృతగ్రంథమునకుఁ దర్జుమా యగును. చక్కఁగ నుండు శైలితో కంపనృపాలుని కీకృతి యంకిత మీయఁబడెను. వేదాంత తత్త్వరసాయనమను గ్రంథమును ఫణిభట్టు పంచాశ్వాసములుగా నుత్తమఫణితిని నిర్దుష్టము, మనోహరము నగు వాగ్రీతితో రచించెను. ఈయిర్వురి కాల నిర్ణయ మింకనుగాలేదు.) "మారయామాత్య పుత్త్రుఁడ నని చెప్పుకొన్న అన్నమంత్రి కాలము 14 వ శతాబ్దమనిరి. ఏమో! అతఁడు సాముద్రిక శాస్త్రమును వ్రాసెను.

ఇంచుమించుగా నందఱి సమక్షమునఁ జరించితిమి. మహామహిమాన్వితుండని రూఢికెక్కిన విబుధాగ్రణి పినవీరన, "భారతీతీర్థుల" శిష్యుఁడు. "వాణి నారాణి" యని చెప్పఁగల్గె నని ప్రజలచేఁ బొగడఁబడిన వశ్యవాక్సంపన్నుఁడు. ఇతఁ డవతారదర్పణము, నారదీయము, మాఘమాహాత్మ్యము, మానసోల్లాససారము, పురుషార్థసుధానిధి, శృంగారశాకుంతలము, జైమినిభారతాశ్వమేధపర్వము నను గ్రంథముల రచించెను. భారతాశ్వమేధపర్వము సాళ్వనరసింహభూపతి కంకిత మీయఁబడినది. అందు భారత

ములో లేని కథ లున్నవి. హంసధ్వజాదిరాజుల నర్జునుఁడు జయించుటయు, తా మ్రధ్వజాదులను శ్రీకృష్ణసాహాయ్యంబు కల్మి వశీకృతులఁ గావించుకొను టయు, మధ్య నుపాఖ్యానంబుగా నున్న శ్రీరామాశ్వమేధకథయు నందు ముఖ్యభాగములు. కవిత్వము ద్రాక్షాపాకము. మధురపదగుంభనలతో నిగ్గుదేరు చున్నది. పదముల పొందిక యమూల్యసందర్భసముచితము. కథాసంవిధాన మిన్నిటికన్న మిన్న. కథ యిట్లు మాఱుచా యని మన మూహించునంతలో మనకన్న నత్యద్భుతకథాచమత్కృతి యేర్పడ, నూతన వృత్తాంతమును దెచ్చి గాథను బెంచుచుండును. ఉచితవీరరసప్రకటనావైచక్షణ్యమునఁ దిక్కనను దలఁపించుచుండును. శృంగారశాకుంతలము, కాళిదాసురూపక మును భారతకథలోఁ బొదిగించి తేల్పఁబడినది. ఇది చిల్లర వెన్నమంత్రి కం కిత మీయఁబడినది. కవిత సుశ్రావ్యమై యర్థపుష్టికై భారతముతోఁ బెనఁగు లాడి, దీనియందు రసోత్కర్ష కాలవాలమైనది. ధార యన్వయసౌలభ్యము గల్గి యనర్గళముగాఁ బ్రవహించుచుండును.

"గొనకొని తావిమూర్కొనని క్రొవ్విరి, యెయ్యెడ వజ్రసూచిరా
యని రతనంబు, జిహ్వ చవి యానని తేనియ, గోరు మోపి గి
ల్లని చిగురాకు లాలితవిలాసనికేతన మాలతాంగి తా
ననుభవకర్త యెవ్వఁడొ! యావిధి యత్న మెఱుంగ నయ్యెడున్."

ఇత్యాది పదములును, కణ్వమహర్షి కూఁతునకు బుద్ధిగఱపుట, "గోరు వెచ్చైనపాలిండ్ల కొనలు దడుపు" హర్షసంతాపజలము, హస్తినాపురవర్ణ నము, నారదుఁ డరుదెంచి రాజునకు పూర్వవృత్తస్మృతిని గల్గించి పరస్ప రైక్యముం గూర్చుటయును జదువఁదగినవి. ఎట్లయినను జైమినిభారతము వలె శాకుంతలము ప్రజాప్రీతికిఁ బాత్రము కాలేదు. ప్రబంధవర్ణన లండ గొని యున్నవి. ఈశాకుంతలము ప్రబోధచంద్రోదయము తోపాటు నాటక భాషాంతరీకరణ స్వతంత్రోహాసమ్మిళిత కావ్యమై యున్నది.

సంస్కృతనాటకము లీయుగములో నిట్లు కావ్యరూపమున బయల్పడుటయేకాక, యథామూలముగా వల్లభరాయని వీథినాటకములోఁ బ్రదర్శితమైనవి. (శ్రీబండారు తమ్మయ్యగా రొక్కచో నాంధ్రపత్రికానుబంధములోఁ జర్చించినట్లు) రావిపాటి త్రిపురాంతకుని ప్రేమాభిరామము, భాషాంతరీకృతి భీమఖండరచనానంతరమే కావచ్చును. కాని, శ్రీనాథునిసహాయమునుగొని వల్లభరాయఁడు రచించినాఁ డనుట సహింపకున్న, నవకతవకగా వ్రాసియున్న దానిని పూర్తిగా సంస్కరించి వెఱుగుఁ దీర్చి ముక్కాలుకళ తనకళగాఁ జైసేసె ననుట లెస్స. అంతియకాని వల్లభరాయని చేఁతనే కాంచకున్నామని తద్గ్రంథకర్త శ్రీనాథుఁ డనుట సమంజసము గానేరదేమో! హరిహరరాయల రత్నభాండాగారాధ్యక్షుఁడుగా వల్లభరాయఁడు విలసిల్లెనఁట! అతనితండ్రి మాత్ర మాపదవిలో నుండినది సత్యము. 'క్రీడాభిరామ - భీమఖండముల' రెంటను గన్పడిన "గార్గ్యసిద్ధాంత ముషఃకాలకలన" మను గీతము స్కాందపురాణము (మాతృక) లోని శ్లోకమునకుఁ దెనుఁగనుట సరియ. కవివాక్కునుబట్టి ఇది స్వతంత్రానుసరణమని తేలుచున్నది. మొత్తముపైన శ్రీనాథుని సిద్ధహస్తము వల్లభరాయని వాక్యసరణి నణఁచివైచి నామమాత్రావశిష్టము గావించియునిక్కి సత్యము. ఈక్రీడాభిరామమునకు మాతృక ఇంకను జిక్కలేదు. (చిక్కదనవచ్చును. గ్రంథమునకు మూలముండెననుట కల్పితమేమో!) కృతిమాత్రము సొగసుగ నున్నది. ఇది స్వతంత్రగ్రంథమైనచో, పల్నాటి వీరచరితమున కుద్దియై యీయుగంబున నుత్పాద్యగ్రంథద్వయి నొక్కటి యగును. "మృదుమధురపదగుంభనములు" నిండుకొని, ప్రౌఢమై, రసవిస్ఫుమరవిరచనాసముజ్జృంభితమై తనరారినది.

"ప్రక్కలువంచు వంచి మునిపండ్లను బండ్లనురాచు, రాచి తా
మ్మక్కిలఁ జేయుఁ జేసి తలయల్లనఁ గాళులసందు సందిలో

చెక్కిలినొక్క నొక్కి యిరుచంబడ గుమ్మడిమూటగట్టి పీ
పెక్కుదువాళిచేసి చెలి యిక్కడ నక్కడఁబెట్టు వేసవన్."

ఇది ఎట్టిచేలి ? ఇందే నాయకుఁడగు మంచనశర్మ యోరుగంటిపురంబున విహరించుచు కామె పల్లివారిభాగవతకలాపములోని లక్ష్మీనారాయణుని ప్రేమఘట్టమును వర్ణించుచు నృత్యముఁజేయు జక్కులవారి చిన్నదాని నిట్లు వర్ణించినాఁడు.

సీ. "ముద్రికా మాణిక్యములదీప్తి కెంగేలు, పించంబు గుంచెతోఁ బ్రస్తరింప
ఉపవాసమున నున్నయువిదసన్ననికౌను, చనుదోయిభరమున జలదరింప
తోఁకచుక్కలఁబోలు తోరంపు తెలికన్ను, లావైశమున సిగ్గునతకరింప
నిద్దంపు వెలిపట్టు నెఱికదూలినయప్డు, తొడలమించులు వెలిఁ దొంగలింప
తే. ఊరుముచప్పళ్లకును బిళ్లదొరులమ్రోఁత
కంతకంతకుఁ బేరుబ్బు నావహింప
నాడెఁబీఁటలపై నోలిఁ గూడియున్న
యక్కలేడ్వురిలో నొక్కయలరుఁబోఁడి."

ఈయక్షగానములు సంగీతప్రధానము లని యంద్రు. నృత్తముకూడ నుండినది. నృత్యసంగీతముల కలయికలో నభినయ ముండకుండునా ? అభినయప్రధానము లైనను సంగీతముతో విమిశ్రములైన, నేఁటినాటకములకును, పల్లెటూళ్ల ద్రౌపదీవస్త్రాపహరణము మొదలగు వీథినాటకములకును, బొమ్మలు, చెబ్బలు? రాగయుక్తముగాఁ బ్రదర్శింపఁబడుటకును యక్షగానములాదియనుట యసమంజసముగాదు. శ్రీ పంచాగ్నుల ఆదినారాయణశాస్త్రులుగా రన్నారు గదా : "ఆంధ్రవాఙ్మయరసాలము తొలుదొల్త యక్షగానములు మున్నగువానిరూపమున నంకురించి, కాలక్రమమున దోహదవిశేషములు జరుగుకొలఁదిని వ్రేళ్లు నాటుకొని, ద్విపదనాఁ బరిణమిల్లి, అటుపైని గద్యపద్యోభయాత్మకముగా వెలసి, ఈమననాఁటికి విశ్వరూపమున వెలయు

చున్నదని మాభావము.'' ఈభావమువంటిదానినే శ్రీ తేకుమళ్ల రాజగోపాలరావుగారును వ్యక్తపఱచిరి. కావచ్చును. శైవమతవిజృంభణమునకు ముందఱివి, తర్వాతివి, అధునాతనములని వారు ముత్తెఁగలుఁగ వానిని వారు విభజించిరి. కాలక్రమము ననుసరించి జంపె, కందార్థాదులు, ద్విపద, ద్విపదార్థము, లాలి, జోల, దూపారతి, నిదురగడలు, వెన్నెలలు, విన్నపములు, ధవళము, త్రిభంగులు, మేలుకొలుపులు, మిగిలిన వివిధగానములు నైన వనిరి. హరికథలు, ''భాగోతు బుచ్చిగాని'' ప్రదర్శనమునుండి పరిణమించి యుండుననియు, వీనికిఁ బ్రత్యేకపాత్రనిరూపణ మలవరించి వేర్వేఱ నిల్పిన తోలుబొమ్మలలో కథావిభాగములు, సంభాషణములుఁ జూపించుట కలిగిన తర్వాతనే ప్రాచుర్యము వచ్చియుండు ననియు, వీని యన్నిటి సమ్మేళనమే నేఁటినాటకముగా ఫలించెననియు నూహించుట కెడమున్నది. పైనుడివిన పదునాల్గువిధముల పాటలును, ఏలపాటలు, పదవపాటలు నన్నియును చక్కని విశ్రాంతులతో, మంజులపదమధురిమతో జిగిదొలఁకుచుండిన వనుట నిస్సంశయము. బాల్యములోని కథలు జీవితాంతము వఱకును పరమానందసంధాయకము లైనట్టులే, యీఁజక్కల గానములు నవ్యక్తభావమాధుర్యము ననుభవింపఁగల చదువరికిఁ గల్గించుచునే యున్నవి. వీని నెల్లను విస్మరింపక సంధానకగ్రంథములలో పరిశోధకులు సేకరించుట లెస్స! సమర్థులుగానివారు తర్వాత పూనుకొనుటవలన, నసభ్యశృంగారము ప్రాఁకి, జాతీయాదర్శములకు భిన్నముగ నగుటవలన నివి నశించినవండ్రు. షిమ్మట నివి తోలుబొమ్మయాటలుగ పరిణతినొందుచుండ భాగవతులమేళము లింకొకవంక శాఖలై పెరిఁగి హరికథయై పూజ్యమైనది. ఒకశాఖ యధఃపతితము. మఱొకశాఖ అక్కడక్కడ కాలూఁదియున్నది. నాటకము మాత్రము పెద్దవాఁడై సంపదనొందిన ధూర్త కనిష్ఠసోదరునివలె, హరికథల కన్నను, యక్షగానముల కన్నను, వీథినాటకముల కన్నను మిన్నయై కులుకుచున్నది. ఇంకొకచోట తక్కిన కథను చెప్పుకొందము.

3. కావ్యవిమర్శ

ఈయుగమునకు సూర్యచంద్రు లిర్వురకవు లున్నా రనుకొంటిమి. వారి నింతవఱకు ప్రస్తావింపమైతిమి. శ్రీనాథుని విధేయులమై సందర్శింతము గాక.

బెండపూఁడి యన్నయమంత్రి గోదావరీతీర రాజమహేంద్రవర పురసౌధములో నేమనుచున్నాఁడు? "భాషించినాఁడవు బహుదేశబుధులతో, విద్యాపరీక్షణ వేళలందు". ఔననియో కాదనియో నవ్వునవ్వు కొనుచు గోదావరీప్రశాంతతరంగమాలికలపై ప్రేక్షణ చంద్రికల నింపుచు, తనపూర్వచరిత్ర యంతయు స్మృతికి స్ఫురింపఁగా హర్షాశ్రువుల జారవిడుచుచు కొండవీటిని దలపోయుచున్న యేఁబదేండ్ల బ్రాహ్మణపుంగవుఁడు మీకుఁ గన్పడు చున్నాఁడా? అతనిమనస్సులో ఏఁబదేండ్లవృత్తాంతము మెఱసి పోయినది. కృష్ణామండలము బందరుతాలూకాలోని దగు 'కలపటము'లో 1380 ప్రాంతముల జన్మించి "పండితపౌత్త్రుఁడై"; తల్లిదండ్రుల యల్లారు ముద్దులతోఁ బెరిఁగి, తాతయగు 'కమలనాభామాత్యుని' దివ్యవాణి నాలించి, యుభయభాషాసాహిత్యము నేర్చుకొనుచు, కవిత నభ్యసించినదినములు కనులకుఁ దట్టినవి. "చిన్నారిపొన్నారి చిఱుతకూఁకటినాఁడు" రచియించిన మరుత్తరాట్చరిత్రయును, యౌవనారంభములో శృంగారనైషధమునకుఁ బడినపాట్లును, పల్నాడుచరితములోఁ దాను పోయినపోకలును, ఆరాధ్య చరిత్రము నంకితం బిచ్చిన రీతియు, పెద్దకోమటి వేమారెడ్డిదగ్గఱ విద్యాధి కారిపదవి కభిషిక్తుం డగుటయు, శాసనములకుఁ దన సంస్కృతశ్లోకము లెక్కుటయు స్మృతము లైనవి. "జోటీభారతీ" యనుట వినఁబడినది. కర్ణాటకరాజ్యమున కేఁగి డిండిమభట్టారకుని కంచుఢక్క నుద్భటవివాదప్రౌఢిని బగులఁ గొట్టించిన యుదంతముతోపాటు విద్యానగరప్రౌఢదేవరాయరత్న సింహాసనసమక్షమునఁ గనకాభిషేకము నొందిన యపారగౌరవము మనశ్చ

క్షువునకు దృశ్యమై యొడలు జలదరించినది. కొండవీటిరెడ్డు రాజ్యము గోల్పోయినవిషయము కన్నుల నీరుదెచ్చినది. "వెదచల్లినాఁడవు విశదకీర్తి స్ఫూర్తి, కర్పూరముల దిశాంగణములందు" అను మంత్రివచనము ఇంతలో వీనులంబడి యోచనల కంతరాయము గల్గినది. "నాకుఁ గృతిసేయుమొక ప్రబంధము" అని కృతిభర్త యడిగినాఁడు. ఏగ్రంథమని యోచించినాఁడు. ఆంధ్రవల్లభుని (తెనుఁగురాయని) మైలారురెడ్డిని, సర్వజ్ఞసింగమనాయని దర్శించి యుండి యనేకకృతులను జెప్పినాఁడు. శ్రీశైలగిరికి యాత్రపోయి ముమ్మడి శాంతయ్యకు శివరాత్రిమాహాత్మ్యం బంకితంబిచ్చి యుండెను. గన్న నరపతికి ధనంజయవిజయంబు నంకితంబుచేసెను. శాలివాహనసప్తశతి యైనది. భీమఖండము మనస్సునకు వచ్చినది. సరే యని యన్నమంత్రికి దాని రచించుచో నక్కడి యల్లాడవీరభద్రారెడ్డిని కూడ వర్ణించినాఁడు. రాజునకు శ్రీనాథునిపై ననుగ్రహము తలసూపినది. కాని, "రాజమండ్రి" లోని పండితులు కవిసార్వభౌము నపహసించినారు. కోపముతో నన్నాఁడుగదా!

> "బోధ మల్పంబు గర్వ మభ్యున్నతంబు
> శాంతి నిప్పచ్చరంబు మచ్చరము ఘనము
> కూపమండూకములఁ బోలె కొంచెమెఱిఁగి
> పండితంమన్యులైన వైతండికులకు."

రెడ్లతోఁగూడి సింహాచలము తిరునాళ్లలోని కాంతలనందఱిని వర్ణించినాఁడు. రెడ్లయనుగ్రహము లభించినది. కాశీఖండమును వెలిఁగించినాఁడు; సుఖము గానున్నాఁడు. కాని, శ్రీనాథుని దురదృష్టమేమో, రాజమహేంద్రపురము సైతము వినాశమైనది. కృష్ణానదీతీరమున బొడ్డుపల్లె యనుగ్రామమును గుత్తకుఁ దీసినాఁడు. ఒడ్డెవారిదొరతనము. గజపతు లారక విడుచువారు గారు. గుత్తఁ జెల్లించుటకు కాసులేదు. "కర్ణాటకక్షితిపాలమౌక్తికసభాగారాంతరాకల్పిత, స్వర్ణస్నాన జగత్ప్రసిద్ధకవి"రాట్టే, కష్టములకులోనై పూర్వదశను

దలంచి యేడ్చినాఁడు. అతని యవసానదశయు, నతని చరిత్రయుఁ నీ రెండు పద్యములలో స్థిరపరచి 1460 ప్రాంతమున దివి కేఁగినాఁడు.

1. సీ. "కవిరాజుకంఠంబుఁ గౌఁగిలించెనుగదా
 పురవీథి నెదురెండఁ బొగడదండ
సార్వభౌముని భుజాస్తంభ మెక్కెనుగదా
 నగరివాఁకిటనుండు నల్లగుండు
వీరభద్రారెడ్డివిద్వాంసు ముంజేత
 వియ్యమందెనుగదా వెదురుగొడియ
ఆంధ్రనైషధకర్త యంఘ్రియుగ్మంబునఁ
 దగిలియుండెనుగదా నిగళయుగము

తే. కృష్ణవేణమ్మ గొనిపోయె నింతఫలము
బిలబిలాక్షులు దినిపోయెఁ దిలలుఁ బెసలు
బొడ్డుపల్లెను గొడ్డేరి మోసపోతి
నెట్టుచెల్లింతుఁ దంకంబు లేడు నూర్లు?"

2. సీ. "కాశికావిశ్వేశుఁ గలసె వీరారెడ్డి
 రత్నాంబరంబు లేరాయఁ డిచ్చు
రంభఁగూడెఁ దెనుంగురాయరాహుత్తుండు
 కస్తూరి కేరాజుఁ బ్రస్తుతింతు
స్వర్గస్థుఁ డయ్యె విస్సనమంత్రి మఱి హేమ
 పాత్రాన్న మెవ్వని పఙ్క్తిఁ గలదు
కైలాసగిరిఁ బండె మైలారు విభుఁ డేఁగి
 దినవెచ్చ మేరాజు దీర్పఁ గలఁడు

తే. భాస్కరుఁడు మున్నె దేవునిపాలి కరిగెఁ
గలియుగంబున నిఁక నుండఁ గష్టమనుచు

దివిజకవివరుగుండియల్ దిగ్గు రనఁగ
నరుగుచున్నాఁడు శ్రీనాథుఁ డమరపురికి."

పైకథనములవలన శ్రీనాథుఁ డఖండపాండితీమహిమ నద్వితీయుఁ డనియు, బహుదేశరాజాస్థానబహూకృతుండనియు, శివగ్రంథబాహుళ్యముచే "తరుణేందుమౌళిని వలచిన" భక్తుఁ డనియు, భోగైకలాలసుఁ డనియు, విపులప్రపంచానుభవతరంగితజీవితాంతరంగుం డనియు సత్కవిత్వప్రభాభాసమానుం డనియు, "కావ్యమీమాంస" ననుసరించి "కవిరాజ"నియు, ప్రభుమతానుసారి యనియుఁ దేలినది. ప్రభువులు, పండితులు, శృంగారప్రియులు. క్రీడాభిరామమునందు, చాటుపద్యములందు ప్రభువులకు మక్కువ. కాలగతికి వశ్యుఁడై కవియును పాండిత్యమును సూచించుచు దీర్ఘసమాసముల నుపయోగించెను. ఏసమయమున నెట్లు చెప్పవలయునన్న నట్లు చెప్పువాఁ డగుటచే నొకవిధమైన యాథార్థ్యము శైలికిఁ బట్టువడినది. ఈ యాథార్థ్య మితని శైలికిఁ బ్రాణము. ఆంధ్రసారస్వతములో నేచోటఁగాని, నెంత మఱుగుగా నిఱికించినను, తిక్కన, పోతన, శ్రీనాథ, నన్నయల శైలిభేదములను గుర్తింపనగును. నన్నయయందలి ధారావేగము, తిక్కనయందలి యర్థపుష్టి, పోతనయందలి సుశ్రావ్య మధుర గానము, శ్రీనాథుని యుద్ధతశయ్య రుచిఁజూచిన తర్వాత మఱువరానివని తజ్జ్ఞు లెల్లరికిఁ దెల్లము. ఈయుద్ధతి కవియొక్క పాండిత్యప్రతిభాసమ్మేళనమునకుఁ బ్రతిబింబము. పల్నాటివీరచరిత్రము నీపండితుఁ డెట్లు రచించియుండు నని కొంద ఱుత్తమవిమర్శకమహాశయు లనుకొనుట గలదు. కేవల పాండిత్యమే యుండువాఁ డగునేని 'పార్వతీపరిణయకర్త' వామనభట్టారకునితో సమముగా పెదకోమటి వేమన యాస్థానమున నెగడియుండఁడు. శ్రీనాథుని కృతులగు శాసనములలో సైతము

"కల్యాణం జగతాం తనోతు స విభుః కాదంబినీమేచకః
క్రీడాక్రోడతనుః పయోధిపయసో విశ్వంభరా ముద్వహన్,

భారాపేతఫణావివర్తనవశా న్మోదాయ యస్యాభవ
న్నిర్యత్నా భుజగేంద్రమౌళిమణిభిర్నీరాజనప్రక్రియా."

యని వ్రాయఁగల్గినవాఁడు కేవల పండితుఁడా? చమత్కారోక్తియే కవితాంకురమైనప్పుడు, ఎక్కడఁజూచినను లెక్కకు మిక్కుటముగా నుడికారముల సొంపుఁ గైసేసి, సాధారణముగా నెల్లయెడల తనస్వాతంత్ర్యపథంబును సూపి, సామాన్యభోజనము మొదలుకొని చక్రవర్తుల రాజకార్యవివరణమువఱకు, నిరాటంకముగా వర్తించిన యాతనికలము పల్నాటివీరకథను రచింపకపోయినదా? ఆకాశములో నలరు చందమామ కడవిలోని సరస్సులోఁ దేలియాడు నేర్పులేదా? శ్రీనాథుని కొక్కచోటనే ప్రజాశయములోనికిఁ దొంగిచూచు నవకాశ మబ్బినది. అవకాశమును సార్థకపఱచుకొన్నాఁడు; తరించినాఁడు. భీమఖండములో కాశినివీడి వ్యాసుఁడువచ్చు సందర్భమును, హరవిలాసములో జంగములవిశ్వాసములను, చిరుతొండని కథలోఁ బ్రతిబింబించిన నేర్పును జదివిచూడుఁడు. ఈతనిశివభక్త్యతిశయముచే భీమఖండములోని శ్రీకూర్మసర్పవర కథ లొక్కటిన్నరపద్యములో సంగ్రహింపఁబడినది. 'దేవరాట్' శబ్దము దేవవేశ్యాభుజంగుఁడైనది. క్రీడాభిరామములోని "భువనమోహిని చిన్నపోతి" "దివ్యగంధర్వికపరావతారంబు" గాననే 'వీథి' నాటకములోని కామె పేరెక్కినది. తెలుంగురాయని కస్తూరికావాసనలు "ద్రాక్షారామపురీవిహారవరగంధర్వాప్సరోభామినీ, వక్షోజద్వయకుంభికుంభములపై" వాసించినవి. ఈశృంగారమున కేమికాని, శ్రీనాథునిలో రూపవర్ణద్వయ మగ్గలించిన దనుట వాస్తవము. ఈయంగాంగ నటనావిలాసప్రదర్శనము ప్రభుచిత్తవృత్తిని బట్టియుఁ సరసుఁడు కవి యనుపించుట కవశ్యమైనదగుటను, ఆశ్రయమునకై కవి యెప్పుడును దేవులాడుచుండుటవలనను, ప్రాచుర్యమును గాంచి యప్పటి సంఘజీవితమునందలి యొకకళంకమును బ్రస్ఫుటము సేయుచున్నది. 'చిన్నపోతి' 'మాచల్దేవి' వారాంగనవంటిదేమో?

"భీమేశ్వరపురాణము శృంగారనైషధమువలెనే సంస్కృతపదభూయిష్ఠముగా నున్నను, చక్కని లోకోక్తులతోను, భాషీయములతోను నిండియుండి, మంచి కవిత్వశైలిని నేర్చుకొనఁగోరువారి కనుకరణీయములైన రచనావిశేషములతోడఁగూడి రసికజనహృదయంగమముగా నున్న" దను కవిచరిత్రకారునివచనము ప్రత్యక్షరసత్యము. శృంగారనైషధము సంస్కృతపదజటిలము. కాని, భాషాంతరీకృతియైయున్కి శ్రీనాథునిగొప్ప, హృదయంగమంబుగా రచించుట యందును, మూలమునకు చెఱుపుగలుగకుండ రక్షించుటయందును మాత్రమే కానవగును. శ్రీనాథతత్త్వనిర్ణేత లాంధ్రీకరణవైచిత్ర్యమును వివరింతురు గాక! కాశీఖండము కడపటి గ్రంథమైనను తొల్లిటిరచనావైశారద్యము తఱుఁగలేదు. ధారయు నటులే యున్నది. కాని సూక్ష్మముగాఁ బరికించిన రసోత్కర్షకించుక పటుత్వము దప్పిన దనవలయును. లేక, యొకరూహించినట్లు భీమఖండము శీఘ్రముగాను, కాశీఖండము నిదానముగాను రచింపఁబడినదగుటచే నుక్తిచమత్కృతి నధికముచేయుం తలంపున భీమకథలోని రసోద్వేగము దీనియందు మందగించియుండును. విశేషోక్తిచమత్కారలక్షణ మెప్పుడును, కథాసంవిధానమున కొక...... 'యనుట పాతకులకుఁ గ్రొత్తకాదు. కాకున్న 'లోకో భిన్నరుచి' యనియూరకుందము. ఎటులైనను పంచకావ్యములలోఁ బ్రథమమను విఖ్యాతిని విద్వదౌషధమగు నైషధమునకు, నయఃపిండమగుట పాండిత్యాతిశయప్రకటనాసమర్థమను నానుడి కాశీఖండమునకు నంటఁగట్టి వానియుత్కృష్టత యంతియేయనుకొన్నచో నతని గ్రంథములలో తెనుఁగు నుడికారముల కిక్కయగు 'హరవిలాసమును', రసోదంచితకథాసంవిధానకమనీయతకాటపట్టయిన భీమఖండమును, ప్రజాప్రీతిదాయకమైన వీరగీతమై విలసిల్లిన పల్నాడుగానమును ప్రశస్తము లనక తప్పదు. 'పండితారాధ్యచరిత్రము' ప్రెగదయ్య (మామిడి సింగన్నయన్న) కంకితమయినది. పాల్కురికి సోమనాథుని

గ్రంథమునకన్న నెట్లు మిన్నగాఁ గానఁబడదు. శివరాత్రిమాహాత్మ్యము సమంజసమై యతనిసామాన్యపటుత్వమును బ్రదర్శించినది. "కేలందో యెత్తి మ్రొక్కెనె పాశుపతులకు శరణార్థియనియెనే జంగములకు" నను నవి మొదలగు వచనము లాతని జంగమభక్తిగలవాఁ డని చెప్పుచున్న వనిరి. అతని పద్యములు, అతనిభావములు స్వానుభవయుతములు నన్నచో నతని జంగమభక్తుఁడని యన్నట్లే జారుఁడనియును, ధూర్తశృంగారధౌరంధర్యముగలవాఁ డనియు నొప్పుకొనక తప్పదు. శ్రీనాథుఁడు ప్రభుమతానుసారియు, కాలమునకు వశ్యుఁడును, పరసపండితవిఖ్యాతికిఁ బాటుపడినవాఁ డనియు నిర్ధారించుకొని యుంటిమిగదా? రాజ్యభోగముచే దుర్వృత్తిని జరించిన విద్వత్ప్రభువు లిప్పటికి నుండవచ్చునన్న నప్పటికి లేకపోయిరా? వారి కది దుర్వృత్తిగాఁ గనఁబడదు. కేవలభోగవిశేషము; గతిలేనివానిలో నది దుశ్చర్య! నాగరకతాధిక్యముచే వెలింగినవార మని విఱ్ఱవీఁగు నేఁటి మహానుభావులకే పేదవానిది పెద్దతప్పు, గొప్పవానిదోషము గోటితోఁబోవునదియై యుండఁగా నప్పటి సరససంస్కృతశృంగారకావ్యలోలురు భోగైకలాలసులు నగు ప్రభుపండితులచూపు లేవనితపైనను రసికతకుమాత్రమేపోయి యుండ వచ్చునన్న తప్పులేదుగదా! అట్టిచో శ్రీనాథుని చాటువులు ప్రభుసమక్షమున తత్ప్రీతికై రచింపఁబడిన వగుటఁ గవినే జారునిగాఁ జేయఁజాలవు. స్త్రీముఖమునే యెఱుంగనివారు వనితలను భావపటములోఁ జిత్రించుకొని, వర్ణించి, యహాహా, యనిపించినవా రెందఱో కలరు పిల్లకవులు. 'షేక్స్పియర్' మేక్బెత్తును రచించెనుగాన, స్త్రీఘాతుకుఁడని యతనిని దూషించుట కవకాశమున్నదా? కవికి స్వానుభవమేకాక, జనశ్రుతి, పూర్వగ్రంథపఠనము, పరానుభవవర్ణనము, విచిత్రసంఘటనాసందర్శనము నను వేవేలమార్గములు విజ్ఞానము నిచ్చునవి యున్నవికదా! 'చిన్నపోతి' ద్రాక్షారామభీమేశ్వరు నెదుట నాడెడు వేశ్యయై ప్రతాపరుద్రునికి 'మాచల్దేవి'వలె రాజమహేంద్రవర పురపాలకుల కత్యంతప్రియురాలై యుండరాదా? ప్రభు

చిత్తవృత్తికి దాసుఁడగు శ్రీనాథుఁడు వారినిమిత్తమే యామెను బొగడి యుండరాదా? కాఁబట్టి ప్రబలములగు నితరసాక్ష్యములు చిక్కువఱకును శ్రీనాథుని జారుండనుటఁ బొసంగదు. అటులనే జంగమభక్తుఁ డనుటయు నటుంచఁదగినది. శివభక్తుఁ డగుటమాత్రము నిక్కువమని భీమేశుని స్మరణ యొకటే ఘంటాపథముగాఁ జాటుచున్నది.

1. ''ఈతని సీసము లొయ్యారపునడకగలవి.'' అన్నారు. ఒయ్యారపు నడకలే కాక, సీస మెన్నినడకల మెఱుఁగుఁదీఱినదో యన్నియును శ్రీనాథుని వాగ్విశేషములే. కనుఁడు:

''లోలారుక్కనకు నీకు లోలోన నేమేని, పోటుపుట్టదుగదా మాటమాట.''
''కల్పింప నేర్చిరి గంగమట్టియమీఁదఁ, గస్తూరికాపుండ్రకములునొసల.''
''పరరాజ్య పరదుర్గ పర వైభవశ్రీలఁ, గొనకొని విడనాడు కొండవీడు.''
''ఏమంత్రి సౌభాగ్యమిగురుఁ గైదువుజోదు, లాలిత్యలీలకు మేలుబంతి.''
''దీనారటంకాలఁ దీర్థమాడించితి, దక్షిణాధీశు ముత్యాలశాల.''
''సకలసంపత్స్ఫూర్తి చాతుర్యమహిమల, నిందిరకాఁబోలు నిందువదన.''
''గొజ్జంగి పూఁదేనె కులికి మేదించిన, కమ్మకస్తురి మేనఁ గలయ నలఁది.''

సామాన్యముగాఁ జెప్పఁబడువానిలో నిన్నిభేదములుగానున్న వింకెన్ని విధముల పోలిక లాతని గ్రంథగర్భమున నున్నవి. ఎన్ని భావికవుల కవలంబనీయములయినవి? వీని నన్నిటనుండు ముఖ్యగుణములు, పద్యములతూఁగు, ప్రౌఢపదోద్ధతి యనునవి. సీసముల శ్రావ్యతలో, గడుసుఁదనములోఁ, గులుకు నడకలో శ్రీనాథుఁడు సూపిన శిల్పము ''న భూతో న భవిష్యతి'' యన్న సాహసోక్తి గానేరదు.

2. సీసములతో నితనిదీర్ఘసమాసరచనము గమనింపఁదగినది. అతఁ డర్థవంతముగా వానినిఁ జొప్పించెను; మెప్పించెను. వానిభావిరచయిత కొక దుర్బలపథకమును సూచించెను. శ్రీనాథునిలో నెచట నేని నపార్థకములు

నసమర్థములు నగునవి యంతగాలేవు. కాని, తర్వాతివారిలో నస్థానపతిత ములై యాడంబరములో దిగిపోయి కాగితపు పూలు, నీడవ్రాలు నైనవి.

3. తెలుఁగుసామెతలు, లోకోక్తులు, తెలుఁగునుడికారముల నిగ్గులు సంస్కృతపదములమధ్యనుగలసిపోయినవి. "ఆవగింజంత సైఁ బూది యలమి కొనిన వెలఁది గుమ్మిడికాయంత వెట్టిపుట్టు"—"మగవాఁడో మానో"— "కోటికిఁ బడగయెత్తిన"—"ముండదైవమునకు న్మోమోటలేదే"— "పరుల యెంగిలి కాసపడితి"—మొదలగునవి యెన్నియే నుదాహరింప నగును.

4. సందర్భసాక్షాత్కారవిచక్షణం బగుచిత్రరచనాశిల్ప మితనియం దుత్తమగుణము. ఇతని యుద్ధతశైలి కది చక్కఁగఁ గుదిరియున్నది. "అదె వియద్వాహిని యదె మణికర్ణిక, యదె కాశి నిఖిలకల్యాణరాశి." సంభా షణ లెదుట జరిగిన ట్లుండును. భీమఖండములోని "వ్యాసాగస్త్యసంభాష ణంబును," హరవిలాసములోని "చిరుతొండనికిని వృద్ధజంగమునకును నైన సంవాదము," పల్నాటికథలోని "వాదములు" మున్నగునవెన్నియో రసవంతముగా నున్నవి.

లాక్షణికకవి యని ఇతనిప్రమాణముల నితరు లంగీకరించరి. 'ఎన యన్నిట', 'వినుపించె న్నశరీరభాతి' మున్నగు ద్రుతసంధులును, "చ, ల్లాట లకు సెలవులు మధురాపురిచెంతక" ప్రభృతులలో నఖండయతియు, 'సంసార', 'వంశ'ములకు శ, స ప్రాసమును,ల, డలకుఁ బ్రాసము 'నేడు' 'గద్గోలు' శబ్దములయందును నితం డుపయోగించెను. పండితులు వీని నెట్లో సమర్థింతురు. పోతన్న కవిరాజు నని చెప్పుకొనక, సహజపాండిత్యం డనుటచే నలాక్షణికుండై పోయినాఁ డప్పుకవికి! 'కవిరాజు' కాలమునకు లొంగెను; 'మహాకవి' కాలమును జయించెను. మహాకవి పోతనా! నమస్కృతి.

చూచుచున్నారా పోతన్నను? "రాకానిశాకాలంబున నభ్రంకష శుభ్రసముత్తుంగభంగయగు గంగకుం జని క్రుంకులిడి వెడలి మహనీయమం

జులపులినప్రదేశంబున మహేశ్వరధ్యానంబు సేయుచు, కించిదున్మీలిత లోచనుండై ....వల్లీయుతతమాలవసుమతీజముభంగి బలువిల్లుమూపునఁ బరఁగువాని... జూచుచున్న మహాభక్తునిఁ గన్నులారఁ జూడుఁడు. ఆముఖమున నెట్టిశాంత ముట్టిపడుచున్నది! ఎన్నఁడో చిన్నవయస్సులో వల్లిన [1]భోగినీదండకము మఱువఁబడినది. భోగినీదండకము నాఁటి 'పూపవయస్సు' చెల్లిపోయినది. అప్పటిచలనము లణఁగిపోయనవి. నిత్యనిర్మలజ్ఞానసంపదచే మనస్సు నెమ్మదికి వచ్చినది. రాజ్యముచేయవచ్చిన కాలాంగన పరాభూతయైనది. పార్వతిని జూచినప్పుడు శివుఁడు చలించినది సత్యమే. కాని, యది క్షణికము. మదనుఁడు దగ్ధుఁడైనాఁడు. దారిద్ర్యప్రచ్ఛేదు రాజాశ్రయ శర్కర నభిలషించినది. భోగసుముఖమగు యౌవనారంభము వాంఛకుఁ జేయూఁతనిచ్చినది. కాని, ఈసంచలనము గొంతకాలమే. సర్వజ్ఞుఁడు పరమపదించినాఁడు. సర్వజ్ఞసింగమనీనిపరిపాలనము 1400 న కంతరించినది. ఆర్యావర్తములో పఠానురాజ్య మంతరించినది. దక్షిణహిందూరాజ్యము చీలికలై యోరుగల్లు పూర్వవైభవముఁ గోలుపోయినది. దక్కను పీఠభూమి యనఁబడు మధ్యభరతఖండము భామినీతురుష్కాక్రాంత మైనది.

మొఘులుల మూఁక, తైమూరుచే నడుపఁబడి దేశమును దోఁచుకొను చుండెను. రామానందకబీరుల గానామృతబోధన లుత్తరమునుండి వినవచ్చుచుండెను. పూర్వాంధ్రవైభవమును స్మరించినాఁడు. అంతయు నంధకారమున మున్గియున్న వర్తమానమును పరీక్షించినాఁడు. భావిపరిణామమూహించినాఁడు. రాజుల దుర్వృత్తములను దిలకించినాఁడు. మున్నుఁదానొనర్చిన పని తప్పని పశ్చాత్తాప పడినాఁడు. చిదానందయోగి కరుణగల్గి

---

1 భోగినీదండక మితనిది గా దని పలువుర యాశయము. నాయాశయముంగూడ నదియే. కాన, దానిలోని శైలిమాత్ర మించుక సంశయమును, కర్తృత్వము నిశ్చితమగుదాఁక కల్గించుచునే యుండును.

నది. కాలము శాశ్వతముగాదు. జగత్స్వరూప మెప్పటికప్పటికి మాఱిపోవు చున్నది. ఆత్మావలోకనముచే చిత్తశాంతి చేకూరినది. పరతత్త్వసందర్శనమున శివవిష్ణు భేదము సన్నగిల్లినది. "ఏకమేవాఽద్వితీయం బ్రహ్మ" యను శ్రుతి యవగాహమైనది. కాఁబట్టియే 'రామకృష్ణ హరి' త్యాదినామములు పర్యాయములైనవి. తనమతము "చేతులారంగ శివునిఁ బూజించు" టయు, "నోరునొవ్వంగ హరికీర్తి నుడువు" టయు, "దయయు సత్యంబు లోనుగాఁ దలఁచు"టయు నైనది. శివపూజ మనస్సులో నిత్యమును జరుగుచున్నది. దయాసత్యములు తననిర్మలపరోపకారప్రవర్తనలో, ప్రాపంచికభోగనిరసనములో సిద్ధించినవి. కాని, వాక్కునకు నిర్ణయించినపనిమాత్రము సాగలేదు. యోచించినాఁడు. "పదికాను భాస్కరుండు, లేదా, బంధ్లకెక్కింప నా రామాయణంబు" నని తర్కించుకొని తెల్లఁబోయినాఁడు. ఇంతలో సోమోపరాగము గల్గినది. చల్లనివెన్నెలలో గోదావరి ఇసుకతిన్నెలలోఁ బరతత్త్వమును మహేశుని ధ్యానించుచున్నాఁడు. మనమును జూచుచుంటిమి. "శ్రీమహాభాగవతంబుఁ దెనుంగుసేయుము. నీకు భవబంధంబులు తెగు" ననుచున్నాఁ డాపరంజ్యోతిమూర్తి! అందుకనే అప్రయత్నముగాఁ బోతన యనుకొన్నాఁడు:

"ఒనరన్ నన్నయ దిక్కనాదికవు లీయుర్విన్ బురాణావళుల్
దెనుఁగుల్ జేయుచు మత్పురాకృతశుభాధిక్యంబు దా నెట్టిదో
తెనుఁగుల్ జేయరు మున్ను [1]భాగవతముల్ దీనిం దెనింగించి నా
జననంబుల్ సఫలంబుఁ జేసెదఁ బునర్జన్మంబు లేకుండఁగన్."

పునర్జన్మము తనకును లేదు; కృతికిని లేదు.యథామూలమని తెనింగించుటపద్యరూపమున భారతమునకుఁ దటస్థించినది. రామాయణమున కన్నను లెక్కయే

[1] తెనుఁగుభాగవతము 30 వేలగ్రంథమని తజ్జ్ఞులందురు. సంస్కృత మిర్వదివేలు.

లేదు. ప్రతిపండితునికి నదే పనియే కాని భాగవతమున కట్టి గతిలేదు. మహాత్ముని వాక్యము లమోఘములు. భారతరామాయణములకుఁ గల్గిన పునర్జన్మము భాగవతమునకు ముమ్మాటికిని లేదు. హేతు వేమనఁగా నది భాగవత మగుటయే. మాతృకకంటె పదివేల గ్రంథము తెనుఁగులో హెచ్చియుండుట. ఏవ్యాసకృతశ్లోక మొక్కటేని మొక్కపోకయుండుటయే. మహారాష్ట్రమునకును దెనుఁగునకును భాషాసంబంధ మున్నది. ఓరుగల్లునకును మహారాష్ట్రదేశమునకును దగ్గఱ. మహారాష్ట్రదేశస్థుఁ డనఁబడిన బోపదేవుఁడనుకవి సంస్కృతభాగవతమునకుఁ గర్తయం డ్రు. వ్యాసభాగవతము దేవీభాగవత మం డ్రు. కావచ్చును. ఆబోపదేవుఁడే యీపోతనగా నవతరించెనా? ఇట్టి యూహలను గాదందురా? పోనిండు.

[1]భగవత్తత్త్వార్థప్రతిపాదనంబునందు "గీతకుఁ" బిమ్మట "భాగవతము" లోకోత్కృష్టమైన గ్రంథరత్నము. దాని మూలానుసారముగఁ దెన్గించుటకు నిస్తులమేధావిస్తృతనిరంకుశకవితావేగంబు గలమహాకవికిఁ దప్ప నొరుల కసాధ్యము. నిజమైనభాషాంతరీకృతి మూలములోని మనస్తుష్టికవితయే కాని, "చ" అనుటకు "ను" వచ్చినదా లేదా యని చూచుకొననిచ్చు నట్టికవి వ్రాసిన నీరసరచన గానేరదు. పోతన్నగారి భాషాంతరీకృతియెట్టిది?. 1. మూలార్థములు గూఢముగానున్నచోట శ్రీధరీయవ్యాఖ్య ననుసరించి వానిని తేటతెల్లముగావించుట. 2. వలయుకడలఁ బెక్కువ్యాఖ్యానపదంబులనే తెనుఁగునఁ జొప్పించుట. 3. సరసంబులుగాని కథాంశముల నైతము రసవత్తరంబులుగా రచించుట. 4. కవితావైచిత్ర్యమునకు ననువుపడని వేదాంతఘట్టముల మృదుపదఘటనచేఁ దెనుంగున మనోరమ్యముగఁ జేయుట. 5. మూలమునంతయుం సుంతేనియుం విడువక, విపులీకరించియుం, అర్థబాహుళ్యము

1 పదునారవయుగాదిసంచికలోని "మహాకవి పోతన" యనువ్యాసమునుండి కొన్నివిషయము లుద్ధృతములు.

హావణించియు, పాఠకులచిత్తము నాఁచికొనుసులభపదంబులతో భావంబుల సంగ్రహించియు మొత్తముమీఁద కావ్యభక్తి కనుకూలించునట్లు మూలా విరుద్ధముగా నన్వయసౌలభ్యము దీటుకొన రచించుట యను నైదుసూత్రంబుల నతనికవితనుబట్టి నిశ్చయింపవచ్చును.

1, 2, 4 సూత్రము లావశ్యకంబులు కాని, యాంధ్రీకరణంబునకు 3, 5 సూత్రములలోఁ దేలిన కావ్యరచనాశిల్పమును, భావవైశద్యోత్కర్ష రస సౌభాగ్యసంపాదకంబులగు నుచితపదంబులఁగూర్చి మూలాతిక్రమణము సరకుగొనక, వ్యర్థవిశేషంబులను విస్మరించి, స్వకీయకల్పనావిజృంభణపార వశ్యముచే ప్రత్యేకవ్యక్తిత్వమును సంతరించుటయును ముఖ్యములు గావు. సహజకవితామృతతరంగితప్రతిభాసముద్రునికి గాని సాధ్యములు గావు. కావున భాగవతము కేవలము ఆంధ్రీకృతముగాక స్వతంత్రమహాకావ్య రూపముం దాల్చుటచే పోతన "మహాకవి" యగుట నిస్సందేహము.

మహాకవి పోతనకే "ఇమ్మనుజేశ్వరాధముల" నని యప్పటినరనాథులను తిరస్కరించుట చెల్లినది. ఈవ్యత్యస్తమున కాంధ్రభారతి తలయూఁచినది. నరపతుల నాశ్రయించి వారి నమరమూర్తులఁజేసిన గుండలీంద్రాది యాదికవులు విస్మయచకితులై యాశీర్వదించినారు. ఆగర్భదారిద్ర్యబాధ మూలకుఁ ద్రోయఁబడినది. అహో! స్వాతంత్ర్యశీలుఁడే మహాకవి యని తేటపరచిన పోతనా! అని ప్రతినపట్టితివెట్లు నెరవేర్తువో!

నిడుదలు నన్వయసులభంబులగు నన్నయను "సూరి" యనియును, ప్రౌఢసందర్భార్థసముచితపదప్రయోగసామరస్యమునకుఁ బెన్నిధియైన తిక్కన్నను 'మనీషి' యనియుఁ బేర్కొని వారియర్థసారస్యాన్వయసౌలభ్యంబులఁ దన రసప్రవాహమునఁ గల్పుకొన్నాఁడు. సోమన భాస్కరుల రససౌభాగ్య మీతనియందు, రాకాశశాంకసందర్శనసముద్రిక్తసముద్రంబుభాతి భక్త్యుద్రేకసాతత్యంబుచే సహజసముల్లసనమును బడసియున్నది. యతిప్రాసముల

యందు వెదకికోలు గాన్పింపక, సరసపదాభినివేశము వెలయ పద్యానినుండి పయింబయి రసపుష్టినొనర్చుటలో నితం డసమానుఁడు. రసానురూపములుగఁ బద్యములు సువిభక్తములై యుండును. సంగీతపరిజ్ఞానమును రసోత్కృష్ట్యముతో మేళగించి ప్రతిపద్యంబును, సౌకుమార్యమెందును గుంటుపడనిధారతో శ్రావ్యముగా ఘటించినాఁడు. కాననే భావసుభగత్వము నిండారినది.

పోతన కమనీయకవితాకల్పశాఖి భాగవతప్రథమస్కంధమున నశ్వత్థామావమానకలినిగ్రహంబులలో భయానకబీభత్సరసంబులను, కృష్ణస్తవశుకసందర్శనంబుల శాంతరసంబునను, కృష్ణనిర్యాణవార్తాదుఃఖసందర్భమున కరుణరసంబులను, బ్రోదిసేయ మొలకెత్తి యుత్పన్నంబులుగాక నిచ్చన ద్వితీయ తృతీయ చతుర్థస్కంధభాగంబుల మైత్రేయ విదురసంవాద ధ్రువాద్యుపాఖ్యాన కపిలజననకథాదికంబులందు వెలయు తత్త్వఘట్టంబులందలి భక్తిభావైకద్యోతకంబగు నద్వైతసరణి నిరూపించుటలోని విషయవిశదీకరణ నైపుణ్యంబులచే బలిసి,—సప్తమస్కంధంబున నవరసంబులకుఁ దావలంబైన ప్రహ్లాదచరిత్రయందలి మంజులతామహనీయ పద్యజాలంబుల నిగ్గులఁ జేటి పల్లవించి అష్టమస్కంధంబున శబ్దార్థాలంకార విశిష్టదుర్వారశైలి శాఖోపశాఖలం బెఱిఁగి, నానావిధానూనకల్పనాకోరకంబుల జిగిచే రహించి,—నవమస్కంధమున వివిధరాజవంశచరిత్రమాలాత్తకోమలవాక్యకలకంఠమధురిమ నెసఁగి,—గంగాప్రవాహావతరణ రామకథామృతనిధులందలి మధురశబ్దమకరందమును వహించిన భావపుష్పములఁ జూచి సురభిళమై—దశమస్కంధంబున సర్వరసోత్కృష్ట్యముఁ బ్రదర్శించుచు, భరతశాస్త్రాదికపరిచయమును, శిశులీలాదికమానవప్రకృతి విజ్ఞానధౌరంధర్యమును, యుద్ధప్రవృత్తి రాజకీయకార్యవిజ్ఞానము నొక్కుమ్మడిఁ గ్రుమ్మరించుచు, రాసలీలా, జరాసంధవధ, గోపికాలాప, రుక్మిణీకల్యాణ, ముచికుందకథాది సత్ఫలంబులఁబండి, పండితపామరభేదంబు లేక, నాంధ్రమహాజనుల కందఱకు సర్వకామదంబై చెన్నారినది.

ఇతనిమహాకవితలో నుభయరేఫ మైత్రియు, ద్రుతసంధియు ననువ్యాకరణదోషములును గలవండ్రు; వ్యాకరణదోషము లితనివి గావనియు నితరపూరితకృతుల నున్నవనియు, [1]కూచిమంచి తిమ్మనకవియు, గుప్తార్థప్రకాశికాకారుఁడును నిరూపించిరి.

పదాడంబరము [2]రసావేశపారవశ్యంబున కై, శ్రావ్యతకై, సందర్భోచితికై కలిగినది. సమయస్ఫూర్తికొఱకు పదాడంబరము రసోద్దీపకముగాఁ గవులు ప్రయోగింతురని శకవీర (Shakespeare) కవి హామ్లెట్ (Hamlet) నాటకమున నిర్వచించెను. ఇంతకు నవి రంధ్రాన్వేషకులకే కాన్పించునుగాని, పాఠకులకు, భక్తులకు 'సుధావర్షములు' గా నుండును.

పోతన్నయందలి ముఖ్యవిషయంబులలో వర్ణనావైశద్యమొకటి: 'ఇంతింతై వటుఁ డింతయై' యనుపద్యంబుంజూడుఁడు. భావము ననుసరించి శైలి నడచు టింకొకటి: 'పరగోవిందకథాసుధా' యను పద్యమును జదువు తీరుతీయములతోఁ బఠింపుఁడు. 'ఏకోరసః కరుణఏవ' యనుభవభూతిరచనమునకు నిదర్శనమగు రచన మఱి యొండు: గజేంద్రుని మొఱ నాలింపుఁడు. సోమ

---

1 పుట్టెన్నఁడు మొదలగు రెండుమూఁడు ప్రమాదపతితములు. పోతన్న వనఁబడునవి నారాయణశతకము, భోగినీదండకము, వీరభద్రవిజయము. వీరభద్రవిజయకర్త సోమేశ్వరునకు శిష్యుఁడు. వేమన సమకాలికుఁడు. 16-వ శతాబ్దిలోనివాఁడు. భోగినీదండక కర్తృత్వ మనిశ్చితము. భాగవతపుఛాయలు పెక్కు లందుండుటవలనను, కవిత చక్కఁగా నుండుటవలనను నారాయణశతకము పోతనదనియే యననగును. (చూడు: నారాయణశతక విషయమై 10-వ ఉగాదిసంచిక.)

2 వీరభద్రవిజయము గద్య వేఱుగా నున్నది. ఇది బమ్మెరపోతన్న కృతము కాదని నానమ్మకము.

నాథునికల్పనాసౌష్ఠవము మఱియొక్కటి: సత్యభామాయుద్ధఘట్టమును బరికింపుఁడు. పద్యములు పాదపాదములకు విఱిచి తూఁగుటుయ్యాల [illegible] కలంబోలి, రసావేశముతో భావముల తారతమ్యము [illegible] రుక్మిణీదేవికి వివాహోత్పూర్వము గలిగిన యాందోళనమును [illegible] డాభూసురుఁడేగెనో?' అంత్యానియమాదిశబ్దాలంకృతుల [illegible] ఇతని తాదాత్మ్యము 'కుచేలోపాఖ్యానమున' గనుఁడు. [illegible] భీష్ముఁడు కృష్ణుని స్తుతించుఘట్టములో తిక్కన పోతన్నలను బోల్చి చూఁడుఁడు. దేవయానిని బైకెత్తు సందర్భములో నన్నయపోతనల భేదమును [illegible]. సత్యభామాయుద్ధఘట్టమున పోతన సోమనల నిద్దఱం బరిశీలింపుఁడు. [illegible] ప్రబంధపరమేశ్వరులతో నితండు తుల్యుండు. రసోత్కృష్టమున [illegible] దిక్కన్నకన్నను మిన్న. అర్థపుష్టిలో నితరులకుఁ దీసిపోకున్నను [illegible] దగ్గును. ఈక్రిందిపండితాభిప్రాయములం జూడుఁడు:

I

'ఈకవి సంస్కృతపదరచన లించుమించుగా నన్నయ[illegible] బోలె లలితములుగా నుండును. అయినను అర్థసారస్యమునను, [illegible] వమునను నితనికవనంబు తిక్కనదానియంత ప్రౌఢము కాకున్నను, [illegible] రచనావైచిత్రియందు ఇది యతనికవితకు వెనుదీసినది కాదు. [illegible] చెప్పుటయును సాహసము కాదు. తిక్కన కర్థసారస్యమునందు [illegible] నకు రససౌభాగ్యమునందు దృష్టి.'

కీ. శే. తం. లేపపెరుమాళ్లయ్య,
(ఆనందముద్రాలయ భాగవతము).

II

ఇతనిపదము లతికోమలములు; అలంకారములు మనోజ్ఞములు; [illegible] సరసములు; పాకము మధురము; ఇతనియెడఁ జూపట్టు హరిభక్తి యద్భుతము;

పాండిత్యము మిక్కుటము; లోకానుభవం బహీనము; వేదాంతార్థచింత నంబు మెండు. ఇతండు సాహాయంబగు కాయంబు దొలఁగియు జీవించియే యున్నాఁడు. ఇతనిభాగవతము ఆంధ్రదేశీయులెల్లరుఁ బెల్లుగాఁ జదివి భవరుగార్తులు నిర్లేపత్వమును, భాషాజ్ఞానార్థులు భాషాజ్ఞానమును, సుకవిపుంగవులానందమును, భాగవతులు దృఢభక్తిని, ముముక్షువులు మోక్షమును బొందుదురు.

శ్రీ నాగపూఁడి, కుప్పుసామయ్య, బి. ఏ.,
(ఆనందముద్రాలయ భాగవతపీఠిక)

III

భక్తిరసమున నాంధ్రవాఙ్మయమునఁ బ్రధానపీఠము పోతరాజుదే. ఆతని నాపీఠమునుండి తొలఁగింపఁగల కవి 'న భూతో న భవిష్యతి' యని సాహసముతోఁ జెప్పవచ్చును. నవరసములలో భక్తిరస మొకటి కాకపోయినను దాని నొక రసస్వరూపముగ నిర్ణయించి సజీవము చేసెను. పోతన 'రసో వై సః' అనుసూక్తి నెఱిఁగినవాఁడు.

శ్రీ సేపూరి, లక్ష్మీనరసయ్య, యమ్. ఏ., యల్, టి.,
(16-వ ఉగాదిసంచిక)

IV

పోతన్న శబ్దార్థములు రెంటికి సమానగౌరవముల నిచ్చి సామర్థ్యాతిశయముతో శబ్దార్థాలంకారము లుపయోగించెను.

'ఆత్మగౌరవము గల కవిసత్తముఁడు.'

శ్రీ ఆంధ్ర శేషగిరిరావు, (14-వ ఉగాదిసంచిక.)

V

"'రాజరాజేంద్ర సామ్రాజ్యభోగములందు, నన్నయభట్టు పాల్గొన్నవాఁడు
మనుమసిద్ధిశక్షమాచక్రమరుదారఁ, దిక్కన్న తనచేతఁ ద్రిప్పినాఁడు
వీరభద్రారెడ్డి విరివియౌవిభవంబు, శ్రీనాథుఁ డెంతో భుజించినాఁడు

... ...

తే. వెఱఁగు పడనేల వారి కవిత్వమునకు
బ్రదుకు పైయాస కూడను బాడు సేయు
ఘోరదారిద్ర్యదుఃఖంబు గుడుచుచకట
యేగతి నిబల్కె పోతన్న భాగవతము?” శ్రీ వసురాయకవి.

పోతనయొక్క సందేశము భక్తిప్రధానైకేశ్వరోపాసనాద్వైతతత్త్వవిశిష్టమగు నిష్కామకర్మయోగము.

స్వకీయకల్పనావిశ్వభావనకళాకౌశలములు మూఁడు నున్నను భాషాంతరీకరణకళంకం బొకటి తిక్కనపోతనలను వేధించెను. ఎటు లయిన నేమి? ఆంధ్రసరస్వతికి రూపకల్పనఁ జేయుట తటస్థించెనేని యర్థపుష్టిగల తిక్కన శీర్షంబనియు, రసగభీరతయు, పదప్రసన్నతయు గల పోతనహృదయమనియుఁ జెప్పవలయు. ప్రపంచభాషామతల్లు లెల్లపుడు నొక్కసమావేశమునఁ గలియుటయే ఘటిల్లిన నాంధ్రవాణికి ననపాయులై వెన్క నరుగుట కిర్వురర్హులు: తిక్కన్న ప్రథముఁడు; పోతన్న ద్వితీయుఁడు. సోమన్న వేమనలు వారి నీడలగుదురేమో! కాననే తిక్కనపోతనల నధీశ్వరులని యనుకొని యుంటిమి. భాగవత ముత్సన్నము గాక ఏర్చూరి సింగన షష్ఠస్కంధముఁ బూరించెను. ఇతనికవిత పోతన్నకు శిష్యత్వము నెరపినది. పోతన ప్రియశిష్యుఁడగు వెలిగందల నారయ్య ఏకాదశద్వాదశస్కంధములను బూరించెను. వీరందఱిభాషాంతరీకరణకృతి, మూలమునకు సరిగానుండక కొన్నిచోట్ల న్యూనముగా, కొన్నిచోట్ల భిన్నముగా నుండును. కవిత్వము స్వభావసుఖము గాదు. సింగనమాత్రము రసవంతముగనే చెప్పె ననవచ్చును. భాగవత ముత్సన్నము గాక మొదటనే భాస్కరరామాయణము భంగి నల్వురకవులచే నారంభింపఁబడియుండఁగూడదా?

౮. యుగలక్షణసమన్వయము.

1. భోజరాజీయాది స్వతంత్రగ్రంథములు బయలుదేరినవి. స్వతంత్ర కల్పనము హెచ్చయినది.

2. ప్రబంధరీతు లన్నియు నీయుగములోఁ బ్రచారములోనికి వచ్చినవి. సంస్కృతదీర్ఘసమాసరచన, యమకాదిశబ్దాలంకారములు, శ్రీనాథపోతనల తర్వాత విశేషముగా నుపయుక్తము లగుట ఆరంభమైనది.

3. నాటకగ్రంథాంధ్రీకరణ మారంభమైనది.

4. వాఙ్మయరంగము లద్దంకి, రాజమహేంద్రవరము, విద్యానగరము, కొండవీడు, ఓరుగల్లు.

5. శతకకవిత ప్రబలినది.

6. శృంగారశాకుంతలము ప్రబంధయుగమునకు వేగుజుక్క.

7. క్షేత్రమాహాత్మ్యములు ప్రబలి చిన్నచిన్నకావ్యములకు దారి తీయుటచే ననేకకవులు బయలుదేరిరి. క్రమక్రమముగ కవులసంఖ్య హెచ్చయినది.

8. వీరగీతము (పల్నాటిచరితము) వాఙ్మయములో నుత్తమస్థానము నాక్రమించుకొనుస్థితికి వచ్చినది.

9. కాకతీయాంధ్రోన్నతిలోని లౌకికతత్త్వమును తిక్కన చిత్రించెను కాని, యందలి యాధ్యాత్మిక ([1]మర్మ) కవిత్వవైభవము పోతన యీయుగారంభమున గానముచేసెను. ఇది ప్రజాజ్ఞానవికసనమునకుఁ దోడ్పడి, యనేకులను వేదాంతులనుగా మార్చినదను టెల్లఱకుఁ దెల్లము. ఇట్టి

1 శ్రీదువ్వూరు రామిరెడ్డిగారు పెట్టిన, ఆంగ్లేయానుకృతియగు నామము. పోతనకవిస్తుతియు. పోతనగృహచరిత్రమను ప్రాతగ్రంథమును పోతన 1380 ప్రాంతమునఁ బుట్టియుండు నని సూచించును.

వేదాంతుల పరంపరలోనే శ్రీవేమనయోగియు నొకఁడు. కాఁడని యేల చెప్పఁగూడదు? వేమనయేల? కేవలపామరులగువారికి సైతము భాగవతము వేదాంతమని, పవిత్రగ్రంథమని నమ్మకమున్నదిగదా! భాగవతప్రశ్నలఁ జూచునాచార మిప్పటికి నున్నది.

10. లక్షణగ్రంథములు విశేషముగఁ బుట్టినవి. కాని, అన్నిటిని సమన్వయము చేయఁదగిన యప్పకవీయమువంటి గ్రంథములు పుట్టలేదు. (సమష్టిలక్షణసమన్వయము వాఙ్మయనిర్మాణప్రతిభారాహిత్యమును సూచించు నని పాశ్చాత్త్యసిద్ధాంతము.)

11. ఈయుగము వివిధవాఙ్మయశాఖలకును లతల నల్లినది. తాళ్ళపాక అన్నమయ్యగారి శతకములోఁ జిక్కిన యొకపద్యములో నీయుగములో నానావిధకావ్యము లున్నటులే, యెన్నివంటలు చెప్పఁబడినవో వినుఁడు.

చ. అరిసెలు నూనెబూరెలును నౌఁగులుఁ జక్కెరమండెఁగల్ వడల్
బురుడలు వాలమండెఁగ లపూపము లయ్యల మేలుమంగ నీ
కరుదుగ విందువెట్టెఁ బరమాన్నశతంబుల సూపకోట్లతో
నిరతవినిర్మలాన్నముల నేతులసోనల వేంకటేశ్వరా!

2. శ్రీరాయలయుగము: ప్రబంధము (1501—1650.)

౧ సంఘచరిత్ర

అధికాంధ్రదేశము గజపతుల పరిపాలనలోనికి వచ్చుటయు, రెడ్ల, నాయఁకుల రాజ్యము లస్తంగతము లగుటయు, విద్యానగరముద్వితీయరాజవంశముతో మరల రేకెత్తుచున్కియుఁ దెలిసికొంటిమి. గుండరాజునకునిద్దరు కొడుకులు. సాళువ

నరసింహరాయ లొకఁడు. ఇతని పట్టాభిషేకమును గూర్చి తర్కించుకొంటిమి. తర్వాత నితఁడు గతించినట్లున్నది. గుండరాజు మొదటికొడుకు తిమ్మరాజు. ఆతిమ్మరాజు మనుమఁడు తుళువనరసరాజు. పినతాత మరణానంతరము దాయాదులు కడతేఱఁగా, నరసరాజు సింహాసన మెక్కెను. కవీశులు నంది మల్లయ్య ఘంటసింగయ్య. భార్యలు తిప్పాంబ, నాగలాంబ, ఓబాంబ. ఈమువ్వురియందును క్రమముగా వీరనరసింహరాయలు, కృష్ణదేవరాయలు, అచ్యుతదేవరాయలు జన్మించిరి. ఓబాంబకు సదాశివరాయలను రెండవకొడుకుఁగూడఁగల్గెను. వీరనరసింహరాయలు 1509 వఱకుఁ బాలించెను. తిమ్మరసు సహాయముచేఁ గృష్ణదేవరాయలు (ఆంధ్రభోజుఁడు) 1509లో రాజ్యాభిషిక్తుఁ డయ్యెను. 1512, 1513 సంవత్సరములలో నితని దక్షిణదిగ్విజయయాత్ర ముగిసినది. శివసముద్రము, ఉమ్మటూరు, శ్రీరంగపట్టణము, కొడగు, మళయాళము, చిత్తూరుమున్నగునవివశమైనవి. దక్షిణదేశమును మూఁడుభాగములుచేసి నెల్లూరు మొదలు కొల్లడంవఱకు జింజిలోని కృష్ణప్పనాయకుఁడును కావేరిభాగమును, తంజావూరిలో నుండి విజయరాఘవనాయకుఁడును, తిరునల్వేలిప్రాంతమునకు వెంకప్పనాయఁకుఁడును అధికారులుగ నియమితులైరి. కొందఱు తెలుఁగు రెడ్లు, బ్రాహ్మణు లాదేశమున కాకాలమునపోయిరి. 1513-1515 సం॥ లలోఁ బూర్వదిగ్విజయయాత్ర ముగిసినది. ఉదయగిరి, కొండవీడుదుర్గములు వశము లయ్యెను. గజపతుల ప్రాబల్యము మంటిలోఁ గలసినది. వేఁగిమండలమును జయించి, కటకమును గాల్చి, సింహాచలములో జయస్తంభము

నాటి వెనుదిరిగెను. ఇప్పుడే శ్రీకాకుళక్షేత్రమూర్తిని దర్శించి యాముక్తమాల్యదకు సంకల్పించెను. తర్వాత నైదేండ్లు యుద్ధయాత్రాప్రసంగము లేక విద్యావినోదసామ్రాజ్యములో, పండితగోష్ఠిలో రాయలు కాలము గడపెను. 1520లో కావ్యాకర్ణనము, రచనముఁ జాలించి రాయచూరు దండయాత్రకు వెడలెను; దానిని జయించెను. కలబరిగిని ధ్వంసము చేసెను. బీజపురమును గొల్లగొట్టెను. బహమనీరాజపుత్రులను జెఱవిడిపించి, అందొకనికిఁ బోయిన రాజ్యము నిప్పించెను. దీనితో దక్షిణభారతసామ్రాజ్యము సుస్థిరమై శ్రీకృష్ణరాయల కీర్తి దిగంతవిశ్రాంతమైనది. ఆంధ్రభాష కితనిదినములు శుభోన్నతదినములు. హజార రామస్వామిగుడి మొదలగువానిలో నీతనిక్రింద శిల్ప మెంత వృద్ధిపొందినదియుఁ దెల్లమగుచున్నది. ఇతఁ డపజయ మెఱుంగఁడు. విద్యానగరము నగరరాజమై తనరినది. ఇతఁడు విష్ణుభక్తాగ్రేసరుఁడు. [1]ఇతని పూర్వులును నట్టివారే. కృష్ణరాయలకు భార్యలు ముగ్వురు: చిన్నాంబ; అన్నపూర్ణాదేవి [2]కటకరాజుకూఁతురు; శ్రీరంగపట్టణాధిపతి కూఁతురు తిరుమలదేవి. ఇతనికి ఒకకొడుకు పుట్టి చనిపోయెను. తిరుమలాంబ యనుకూఁతురు పుట్టెను. ఆమె మగఁడే యళియరామరాజు. రామరాజు తమ్ముఁడగు తిరుమలరాజు కృష్ణరాయల ఇంకొక పుత్రికయగు తిరువేంగళాంబను పెండ్లాడెను. రాయలకు పరమత

1 విద్యానగరరాజుల మతము. 16-వ సంవత్సరాది సంచిక.

2 విదుషీమణియగు తుకా్కదేవి యెవరు! మరీచిపరిణయకవయిత్రి మోహనాంగి రాయలకూఁతు రండ్రు. సత్యమేనా!

ద్వేషము లేదు. 1527 లోఁ దిమ్మరుసు శత్రువుల కుట్రలచే మనస్సు చెడి, రాయలచే కారాగృహమం దుంపఁబడి చనిపోయెను. ఈ యొక్కవిషాదవృత్తాంతము రాయలకీర్తి చంద్రున కుండు కళంకము. రాయలు మరల విజాపురముపై 1539 లో దాడివెడల నుంకించుచుండఁగా కాలఖడ్గము రాయల నిహలోకమునుండి వేఱు చేసినది.

ఇంతవఱకు చెఱలోనున్న రాయలతమ్ముఁడు, అచ్యుత దేవరాయలు రా జయ్యెను. బావమఱఁదుల మాటలు విని, మంత్రుల నిరాకరించి యవమానకరముగా నబాబులతో సంధి చేసికొన్నాఁడు. దానములు మాత్ర మెక్కువగాఁ జేసెను. ఇతనికాలమునఁ గొండవీటిలో రామయామాత్య భాస్కరమంత్రి సుప్రసిద్ధుఁడుగ నుండెను. కృష్ణదేవరాయలు గడించిన సామ్రాజ్యముతోఁ, దద్ధనముతో భోగము లనుభవించెను. రెండువందల ప్రభువులకు రాజ్యము పంపకమై యుండెను. సలకము తిమ్మయయను (రాయలభార్య వరదాంబి కకుఁ దండ్రి) మామ యితనికిఁ బ్రధానమంత్రి ప్రాయుఁడు. అచ్యుతరాయలు 1542 లో గతించెను. అచ్యుతరాయల కొడుకు వేంకటరాయులు బాలుఁడు రా జయ్యెను. సలకము తిమ్మయ యాబాలునిఁ జంపి తానే రాజయ్యెను. ఇతనిపై సర్దారులు తిరుగుబాటు చేయఁగా నితఁడు రాజభవనములోని యమూల్యవస్తువులను నాశనము చేసి యాత్మహత్యఁ గావించి కొనెను. అంతట నా 1542 లోనే అళియరామరాజు సదాశివరాయలను రాజ్యాభిషిక్తునిఁ జేసెను. కాని పేరునకు మాత్రమే. నిజముగా రామరాజే పాలకుఁడు. [రామరాజునకు

ముత్తాత యారవీటి బుక్కరాజు, సాళువ నృసింహునకుఁ గుడిభుజము. అతనికి అబ్బలదేవియందుఁ బుట్టినకొడుకులు నంద్యాల సంస్థానమునకు రాజులైరి. బల్లాదేవి తనయులు కందనోలు (కర్నూలు)న కధిపులైరి. బల్లాదేవి వంశములోని వాఁడీరామరాజు; కళాపూర్ణోదయకృతిభర్త అబ్బలదేవి వంశములోని కృష్ణరాజు] రామరాజు "దక్షిణములోని నబాబులను దిద్దిమ్మని జంత్రపుఁబొమ్మలవలె నాడించిన మహానుభావుఁడు. అతనివలన విజయనగరవైభవలక్ష్మి మహోన్నతదశ కెక్కి యతనితో నశించెను."భామినీసామ్రాజ్యము 1518 లో నాల్గు చీలికలై విజాపురము, అహమ్మదునగరు, గోలుకొండ, బేదరురాజ్యము లనఁ బరగినది. బేదరు తప్పఁ దక్కనరాజ్యములవారినందఱను రామరాజోడించి యుండెను. పోర్చుగీసువారితో సంధిచేసికొని 1547 లోఁ గట్టుబిట్టములు చేసెను. గోలకొండనుండి అభయము వేఁడివచ్చిన ఇబ్రహీమునకు రక్షణ మొసంగెను. ఈయిబ్రహీము 1550 లో గోల్కొండకు నబాబయ్యెను. విజాపురపు అదిల్షాహితోఁ బోరాడి కృష్ణాతుంగభద్రల యంతర్వేదిని గెల్చెను. 1551 లో రామరాజు తమ్ములు తిరుగుబాటుచేసినను విజితులై క్షమింపఁబడిరి. ఇబ్రహీం అదిల్షాహ 1553 లో చావఁగా నతనికొడుకు అలీ అదిల్షాహ రామరాజునకు "దత్తపుత్త్రుఁడ" నని చెప్పుకొని అతనికి మిత్త్రుఁ డయ్యెను. విజయగర్వోన్మత్తుఁడై రామరాజు తురుష్కరాయబారుల నవమానించెను. నబాబుల దుర్గముల నొక్కటొక్కటిగాఁ దీసికొనఁ జొచ్చెను ఇంతలో నిజాము, విజాపురనబాబులు వివాహసంబంధముచే మిత్త్రులైరి.

నల్లురు నబాబులు నొక్కచోఁ జేరిరి; రామరాజు మీఁదికి దండెత్తిరి. అందఱకును నొప్పిగల్గిన నూరకుందురా? రామరాజు అప్పుడు 96 ఏండ్లవాఁడు. 1565 లో నతిభయంకరమైన తాళికోటమహాయుద్ధము కృష్ణ కుపనదియగు ద్రోణనదియొడ్డున జరిగినది. యుద్ధసైనికుల కుత్సాహ మిచ్చుటకు మేనాలోఁ బోవుచున్న రామరాజు చెఱఁబెట్టఁబడి తనచేఁ బోషింపఁబడిన నిజాము నబాబుచేఁ దలత్రుంపఁబడియెను. "దత్తపుత్త్రుఁడ" నని నమ్మకముఁ జూపుచు వచ్చిన తంత్రవేదియగు విజాపుర సుల్తానే యింతచేటుఁ గూర్చెను. రాజ్యతంత్రములలోఁ బ్రమత్తతయు, విశ్వాసమును బనికివచ్చునా? తిరుమలరాయఁడు పాఱిపోయి విద్యానగరసంపత్తిని సదాశివరాయలను వెంటఁగొని పెనుగొండకుఁ జేరెను. దిక్కులేని విజయనగరము కొల్లఁగొట్టఁబడెను. ప్రపంచచరిత్రములో మహావిఖ్యాతములైన నాంధ్రనగరరాజము లోరుగల్లు, విద్యానగరము పాడుపడినవి [1]హాయి! హాయి! విద్యానగరము కడకు మానిసియే లేక యడవిజంతువులకు వాసముగా నేర్పడినది. కాలగతి యనుల్లంఘనీయము!

జీర్ణవిద్యానగరసామ్రాజ్యశకలములలోనుండి, బెద్నూర్, మైసూరు, మధుర, తంజావూరు మున్నగు సామంతరాజ్యములు తలలెత్తినవి. తిరుమల దేవరాయలవంశజులు కొన్ని యేండ్లు చంద్రగిరిలో రాజ్యముఁ జేసిరి. 1636 లో చెన్నపట్టణము ఆరాజులకడనుండి "ఈస్టు ఇండియాకంపెనీ"చే కొనఁ

---

1 మాతృసేవలోఁ బ్రచురింపఁబడిన "విస్మృతసామ్రాజ్య"మను గీతమాలికను జదువుఁడు.

బడినది. "ఈ యీస్టుఇండియాకంపెని" బ్రిటీషుసామ్రాజ్య భానుఁ డుదయించుటకు ముందుఁ దోఁతెంచిన బ్రిటీషు సామ్రాజ్యప్రభాతము.

రామరాజుచేఁ బోషింపఁబడి నబాబుచేయఁబడి, రామరాజునే తలఁద్రుంచిన ఇబ్రహీంకుతుబ్‌షా 1550- 1580 సంవత్సరములలో రాజ్యముచేసి రాజ్యనీతిచే నిందకు నించుకపాలైనను మంచిపాలకుఁడని పేరొందెను. విద్వాంసుఁడు కాననే యాంధ్రకవులను బోషించెను. విజయనగరవాసకాలములో నితనికి తెనుఁగుభాష పచ్చినదేమో! ఇతనికి వాఙ్మయములో మల్కిభరాముఁ డని నామము. విజయనగరసామ్రాజ్యపుసామంతులు కొంద ఱీతనికి సామంతులైరి. "ఇభరాం" మనుమఁడగు అబ్దుల్లాహుసేను కుతుబ్‌షా కాలము (1611-1658) లో గోలకొండరాజ్యము మీర్‌జుమ్లా దౌష్ట్యముచే మొఘులులకు లొంగిపోయెను. ఔరంగజేబు 1658 లో మొఘులు సామ్రాజ్యాభిషిక్తుఁ డయ్యెను.

1600 లోనే అహమ్మదునగరము జయింపఁబడియుండెను. 1656లో బేదరురాజ్యము మొఘులులకు లొంగిపోయినది; కాఁబట్టి మిగిలినవి గోల్కొండ బీజాపురమహమ్మదీయ రాజ్యములు; దక్షిణములోని చిన్న చిన్న హిందూరాజ్యములు. ఈచిన్నరాజ్యములలో పాండ్యరాజ్య మొకటి. [1] శ్రీకృష్ణరాయల యాజ్ఞానుసారము నాగమనాయఁకుఁడు పాండ్యరాజు శత్రు

---

1 ఆంధ్రపత్రికాసారస్వతానుబంధము (7-4-1926 సం.) దుర్మతినామ సం. మార్గశిర బ. 3) ను జూడుఁడు. శ్రీ వావిళ్లఅప్పాసామినాయఁడుగారి. కట్టి సత్యరాజుగారి వ్యాసములు.

వుల నడంచుటకుగాసుపోయి తానే సింహాసనము నాక్రమించు కొనఁగా నీతనిపై నాతని కుమారుని విశ్వనాథనాయకునిఁ బంపెననియు, విశ్వనాథనాయకుని రాజభక్తికి మెచ్చి యతనిని మూర్ధాభిషిక్తునిఁ జేసెననియు, నాతనివంశములోనివాఁడైన తిరుమలనాయకుఁడు 1623 నుండి 1658 వఱకును బాలించె ననియు, ఆతిరుమలనాయకుఁడు మీనాక్షీ నటరాజాదుల కోవెలలఁ గట్టించెననియుఁ జెప్పుదురు. అచ్యుతరాయులకాల ములో నతనికిఁ దోడియల్లుఁడైన చెవ్వరాజు తంజావూరికిఁ బాలకుఁ డయ్యెను. ఈచెవ్వరాజునకే చెవ్వప్పనాయఁ డని పేరు. ఈతనికిఅచ్యుతరాయల మఱఁదలగు మూర్తమాంబనిచ్చి వివాహము చేయఁబడెను. అచ్యుతరాయలే ఈవివాహమునకు కారకుఁడు. అందుచేత తన స్వాధీనమున నున్న చోళదేశమును మూర్తమాంబకు స్త్రీధనముగ నిచ్చివేసెను. పై నుదహరించిన నాగమనాయఁకుఁడును, ఈచెవ్వప్పనాయఁకుఁడును దక్షిణదేశ మందలి నాయఁకరాజులకు మూలపురుషులు. కొంతకాలము వఱకు అఱవపాండ్యరాజులకును ఈనాయఁకరాజులకును పోరా టములు కలుగుచునే యుండినవి. కాన నీనాయఁకరాజులు అచిర కాలముననే చోళపాండ్యరాజ్యములలో నాంధ్రపతాకమును స్థిరముగా నెగురునట్లు చేయఁగలిగిరి. ఇంతియకాక వీరు మళ యాళము, సింహళము మున్నగు దేశములను జయించి బలిష్ఠులయి రాజ్యముల నేలఁగల్గిరి. ఇప్పటినుండి ఆంధ్రులవెల్లు దక్షిణమునఁ బ్రకాశింపఁ దొడంగినది. ఈనాయఁకరాజుల వెంబడించి ఆంధ్రతంత్రజ్ఞు లగు నియోగులు, ద్రావిడసం పర్కము లేకుండఁ జేయుటకు పురోహితులు, ధర్మశాస్త్ర

నిహతుఁ డయ్యెను.) మధురరాజులవిషయమును తర్వాతి దగుట వలన నీయుగపరిమితిని 1650 వఱకు నని నిర్ణయించుకొని యుండుట నింతకుఁ జాలింతము. (విజయవిలాసము 1640 ప్రాంతమున రచింపఁబడినదై యుండ నగును గాన నతఁడే ఈయుగపు తుదికవి యగుచున్నాఁడు.)

---

౨. వా ఙ్మ య చ రి త్ర

ఈప్రబంధయుగము నూటయేఁబదియేండ్లు సాగినది. కాలమును బట్టి మొదటిభాగమునకు శ్రీకృష్ణదేవరాయలు, అల్లసాని పెద్దన్న, పిడుపర్తిసోమనాథుఁడు, నంది (ముక్కు) తిమ్మన్న, ధూర్జటి, మాదయగారి మల్లన్న, తాళ్ళపాక చిన్నన్న, అయ్యలరాజు రామభద్రుఁడు, సంకుసాల నృసింహకవి, వెల్లంకి తాతంభట్టు మున్నగువారును, మధ్యభాగమునకు పింగళిసూరన, రామరాజభూషణుఁడు, కుమార ధూర్జటి, అందుగుల వెంకయ్య, కోట శివరామయ్య, కుమ్మర మొల్ల, కంసాలి రుద్రయ్య, దోనేరు కొనేరు నాథకవి, అద్దంకి గంగాధరకవి, పొన్నగంటి తెలగన్న, పిడుపర్తి బసవకవి, తాళ్ళపాక తిరువేంగళనాథుఁడు, తిమ్మరాజు, తెనాలి రామకృష్ణుఁడు (రామలింగకవి), మట్ల అనంతభూపాలుఁడు, కొఱ్ఱ్కక కర్త యెల్లన, రామరాజు రంగపరాజు, మల్లారెడ్డి, తెనాలి అన్నయ్య, చిన్న నారాయణనాయఁకుఁడు, భైచరాజు వేంకటనాథకవి యనువారును, తృతీయభాగమునకు రాయసము వేంకటపతి, తరిగొప్పుల మల్లన, చరిగొండ ధర్మన, సారంగు తమ్మకవి, ఎలకూచి బాలసరస్వతి, దామెర వేంకటపతి, రాజలింగకవి, చెన్నమరాజు, చిత్రకవి పెద్దన్న, చిత్రకవి అనంతకవి, చిత్రకవిరమణకవి, శంకరకవి, వీరశరభకవి, లింగముగుంట తిమ్మన్న, సింహాద్రి వేంకటాచార్యుఁడు, ముద్దరాజు

రామన్న, భాస్కరపంతులు, లింగముగుంట రామకవి, యాదవామాత్యకవి, వెలఁగపూఁడి వెంగనార్యుఁడు, రెంటూరి రంగరాజు, చేమకూరి వేంకటకవి, వేమనయోగి యనువారుఁ జేరుదురు.

ఈ యుగములో 'పురాణవిపులకావ్యములు లేవు. ప్రబంధములు, లక్షణగ్రంథములు, ద్విపదలు, శతకములు, కావ్యములు నను నాలుభాగము లుగా వాఙ్మయమును విభజింప నగును. కాని, కావ్యములు గూడ ప్రబంధ వర్ణనామయములగుట వానిని లేవని చెప్పవలయునేమో! ప్రబంధములలో వైష్ణవములనియు, సామాన్యము లనియును, కావ్యములలో శైవములనియుం అచ్చతెనుఁగులనియు, వైష్ణవములనియు, సాధారణములనియు, విభజింప నగు. వైష్ణవప్రబంధములకు శ్రీకృష్ణదేవరాయలు, వేంకటాచార్యుఁడు, సారంగుతమ్మయ్య యనువారును, శైవకావ్యములకు పిడుపర్తి సోమ నాథుఁడు, పిడుపర్తి బసవయ్య, ధూర్జటి, రాజలింగకవి, రమణకవి యను వారలును, వైష్ణవకావ్యములకు తిరువేంగళనాథుఁడు, తిమ్మరాజు, మొల్ల, కోనేరునాథకవి, రామకృష్ణుఁడు మున్నగువారును, అచ్చతెనుఁగునకు పొన్న కంటి తెలగన్నయు, శతక కవితకు ధూర్జటియు, వేమనయుం, తక్కినవారు సామాన్యప్రబంధములకును జేరుదురు. వెల్లంకి తాతంబట్టు, లింగమగుంట తిమ్మన, యాదవామాత్యుఁడు, ముద్దరాజురామన్న మున్నగువారు లక్షణ గ్రంథములను వ్రాసిరి. పింగళి సూరన్న, ఎలకూచి బాలసరస్వతి, ద్వ్యర్థి కావ్యముల రచించిరి. ద్విపదకు చిన్నన్న ప్రసిద్ధుఁడు. ఇఁక లక్షణశాస్త్ర కవులు, ప్రబంధకవులు, కావ్యకవులని విడఁదీసి చర్చింతము.

మొదట ప్రబంధముల చవి చూతము. ప్రబంధవర్ణనలు "పుర, సింధు, నగ, ర్త్విన (ఋతు+ఇన), శశి, సరసీ, వన, మధు, రతిప్రసంగ, విరహా ముల్, పరిణయ, తనయోదయ, నయవిరచన, యా, త్రాజి, దౌత్య, విభుదర్శ నముల్" అని యెల్లలకుఁ దెల్లమే. ఇవియన్నియుఁ గలవి మూఁడు ముఖ్య ములైనవి. ఆముక్తమాల్యద, కవికర్ణరసాయనము, వసుచరిత్రము అని పేర్లు

నుడువ నవసరము లేదు. [1]కృష్ణదేవరాయ లాముక్తమాల్యదకుఁ గర్త. ప్రజ్ఞాభిరుచి యాకాలమునకు సాంఘికాధిపతిగనున్న వానియభిప్రాయములను ప్రతిబింబించుట తప్పదు. అవి పరంపరాగతములు. ప్రబంధరీతులు పూర్వయుగము నందే ప్రతిధ్వనించినవన్న మాట. వానిని రాయలనుసరించి స్థాపింపఁగా నితరు లవలంబించిరి. (భారతమునకు సారాయణభట్టును, ఉత్తరరామాయణమునకు తిమ్మనయు, రంగనాథరామాయణమునకు రంగనాథుఁడును సహాయపడి నటులే, విష్ణుచిత్తీయ మను నీ యాముక్తమాల్యదకు పెద్దన సహాయపడి నాఁడు. వీనిని మిశ్రకర్తృకము లనియు, నిర్వురు గలసి రచించి రని యన్నను దోషము లేదు. ఏలననిన, వారిసహాయ మచ్చువేయునప్పుడు పరిష్కరించునటువంటిది గాదు. సందర్భశుద్ధికి, రసౌచితికిఁ దగినట్లు పద్యముల నే సంస్కరించుట యైనది. ఈ పద్యసంస్కరణము మొదట చేసినవానికన్న నెక్కుడుకష్టమన్న సాహసోక్తిగాదని తజ్జ్ఞు లెఱుంగుదురు. కాన, వారే వీరుకాదను వాదములకన్న నిర్వురది యనుట సత్యసమీపము సమంజసము నగును. క్రీడాభిరామమునిట్టి గ్రంథకోటిలోఁ జేరినదనియే యెంచియుంటిమి.) వైష్ణవమతప్రవిష్టుఁడు, యోధుఁడు, నీతినిపుణుఁడు, "కవితాప్రావీణ్యఫణీశుఁడు," విద్వాంసుఁడు నగు రాయ లాగ్రంథమున నెక్కుడఁ జూచినఁ గానఁబడుచున్నాఁడు. [2]

---

1 "A Neglected Emperor Poet— శ్రీ గాడిచర్ల హరిసర్వోత్తమరావుగారు, యం. ఏ.

2 రాయలు వ్రాయనేలేదని శ్రీ విద్వాన్ K. శివకామేశ్వరరావు ప్రభృతులు రాయలే వ్రాసెనని శ్రీ రామమూర్తి ప్రభృతులు నందురు. (ఆముక్తమాల్యదలోని పీఠిక, కవిజీవితములు, దుందుభి జ్యేష్ఠ బ. ౧. సారస్వతానుబంధము, ఆంధ్రసాహిత్య పరిషత్సంపుటములు చూడుఁడు.

"The imaginative pictures rising to etherial heights, the peculiar terse, style, the liberty and vigour of expression, the keen observation of country life and scenes, all of these placed most eloquently for Krishna Devaroya."

ఆముక్తమాల్యదలో వర్ణనలొక్కటియును, పెద్దననుండి స్వీయముగా నుద్భవించినది కాదని నిరాటంకముగాఁ బ్రతి పాఠకుఁడును చెప్పితీరును. వస్తువు వైష్ణవభక్తుని కథ. మధురను మత్స్యధ్వజుఁడను రాజు పాలించెను. ఆతనికి నాగవాసమునకుఁ బోవు టలవాటు. ఒక విప్రభక్తుఁ డా యూర నొక్క పురోహితునింటియరుగుపై (సుందరబాహుస్వామి తెప్పతిరునాళ్ళకై వచ్చి యుండి సంధ్యానంతరము) పరుండి రాత్రికై పగటను, వార్ధక్యమునకై యౌవనమునను; క్రొత్తలోకమునకై యీలోకమునను సామగ్రి సిద్ధపఱచుకొనవలయునని యనుచుండెను. దానిని వేశ్యాగృహంబున కరుగుచుండిన రాజు విని, వైరాగ్యముగల్గి విప్రుని సన్మానించి, వెనుదిరిగి, ప్రొద్దుననే యేమత ముత్కృష్టమని సభ చేసెను. శ్రీవిల్లిబుత్తూరు శ్రీమన్నారుకృష్ణుఁడు తన యంతరంగభక్తుఁడగు విష్ణుచిత్తుని ప్రేరేపించి పంపెను. ఆభక్తుఁడు వాదములో నితరుల గెల్చి విశిష్టాద్వైత మతస్థాపనఁ జేసెను. తరువాత నతఁడు ఖాండిక్యకేశిధ్వజసంవాదమును జెప్పి యష్టాక్షరి నుపదేశించెను. వాదము సత్యమని నిర్ణయించుటకై పైనఁగట్టియుండినబంగారుముల్లె క్రిందఁ బడినది. రాజు శిష్యుఁడై విష్ణుచిత్తుని, సామంతులను బంపెను. మధ్యమార్గంబున దేవుఁ డతనికి సాక్షాత్కరించెను. పిదప నతండు విల్లిబుత్తూరిలో హరిని సేవించుచుండ నా భగవంతుండు ప్రసన్నుఁడై లక్ష్మి కితండు యామునాచార్యునంతటి వాఁడని యామునాచార్య కథ నేకరువుఁ బెట్టెను. ఒకనాఁడు విష్ణుచిత్తునికి కమలసరస్సుచెంగట శిశువు గన్పడ, దానిని సాకతము చేసెను. ఆకన్య యెదుగుచు విష్ణుని మోహించె. ఆమె నవయౌవనఁ జూచి విష్ణుచిత్తుఁడు ప్రార్థింపఁగా హరి యామె, భూదేవి యనియు, నామెను శ్రీరంగేశున

కిమ్మనియు నుడివెను. వల్లెయని యామేఁడు శ్రీరంగమునకుఁ బోఁగా రంగేశుఁ డామెను దనలో నైక్యమొనర్చుకొనియె. తర్వాత నది తెలిసి, విష్ణుచిత్తుఁడు వారిని చీవాట్లు పెట్టగా, బ్రహ్మరుద్రులు వారిభార్యలు వివాహార్థము విష్ణుని పృచ్ఛింపఁగా, రంగేశుఁ డంగీకరించి శ్రీవిల్లుబుత్తూరిలో యథాపూర్వముగా విష్ణుచిత్తు నిల్లుచేరియున్న యాముక్తమాల్యదనుఁ బెండ్లాడెను. ఈకథ నొక మహాప్రబంధముగా రాయలు నిర్మించెనుగాని, యామునాచార్యచరిత్రాదులు సంవాదములు, రసపుష్టి కంతగా నవసరము గాదంద్రు. ఆముక్తమాల్యదాశీలము పూర్ణముగా నిరూపితముగాలేదు. పాత్రము లనితరతుల్యములుగా నుండుట కళావేత్తకు లక్షణమనియు, జీవకళ చలనముగాన, వికృతిలేని పాత్రములు జడసమానము లనియు విజ్ఞులు సెప్పుదురు. అట్టి విశేషములను రాయలు ప్రదర్శింపలేదు. విష్ణుచిత్తునకు మన్మథాటోపమే తెలియదు. "మిశ్రచరిత్రలుగాని పాత్రములు ప్రకృతివిరుద్ధము" లనుట నిజము. ఇవన్నియుం నరసిన పాత్ర ప్రవృత్తి పరిణామచిత్రములను రాయ లంతగాఁ జూపలేదనవలెను. కావున వర్ణనాంశముల విమర్శింతము. 1. స్వభావోక్తి నీతఁడు చక్కఁగఁ బోషించెను. శ్రీవిల్లుబుత్తూరు ప్రథమసందర్శనము, పుష్పసంయుత జలకుంభములఁ గొనిపోవు తమిళస్త్రీలు, చేఁపలఁబట్టుట, పచ్చనికేదారములు, పల్లెటూరి కన్నెల పరిహాసములు, ప్రొంచికప్పిన ప్రాతకోలఁకులు, కోవెల జింకలు, తక్కిన వెన్నియేని స్వభావ మధురముగా వర్ణింపఁబడినవి. పంచకావ్యకవులలో నీతఁ డీవిషయమున నితరులకన్న మిన్నయేమో? ఇంటియాపేక్షమ లెంత స్పష్టముగ వర్ణితము లైనవి? విశ్రమాలయములో నుఋసుపోకకై మాటలాడుకొనుతీరుగూడ రాయల తీక్ష్ణవీక్షణములకుఁ దప్పిపోలేదు. నాల్గయిదుపద్యములలో మాత్రమే శ్లేష గానిపించుచున్నది. ఉత్ప్రేక్షయుఁ గొంచె మధికముగనె యున్నది. 2. స్వభావోక్తి తర్వాత రాజనీతినిఁ జేర్పఁనవలయును. రాజునకు ధర్మము ముఖ్యము. చాడీకోరులపల్కులకు చెవి యొగ్గకూడదు. మంత్రి వయోవృద్ధుఁడును, అనుభవజ్ఞుఁడును, బ్రాహ్మణుఁడును

గావలయును. 'చీలఁదీసి పాలింపుము' (Divide and Rule) అనునీతి నతఁడు నిరూపించినాఁడు. 3. రాయలు సూచించిన మతము విశిష్టాద్వైతము. ప్రేమయే సత్యము. మొత్తముపైన జానపదజీవితము నితఁడు చక్కఁగ చిత్రించె నన చ్చును. 4. శైలినారికేళపాకమున రాజసముతో మెఱయుచున్నది. పదసరణి రాయలప్రత్యేకత్వముం జూపుచున్నది. ౧ చేష్టుడిగె, ౨ రంగభర్తంచు, 3 నిట్టతాడువంటితివ, ౪ చించిచ్చు, ౫ గంజిండ్లు, ౬ పట్టుక, ౭ పుట్టునీన్గెద, ౮ నింగిటు మొదలగు సంధిదోషములును, శ్రుతికటువులగు "కక్షిసరు", "హిండితములు" మున్నగుపదములును, "అర్థావాగ్విభవ మ్మహో......" మున్నగు పాండిత్యప్రకర్షయును పొసఁగియున్నను, శైలి విషయమునకును, కవికిని జతపడి గంభీరముగా నున్నదన వచ్చును. చూడుఁడు: గంభీరమై ప్రత్యేకతను జాటుట, వర్ణనాచితితో నొక్కొక్కచోట మధు రముగా నగుచు మఱొక్కచో కఠినమై రాజనీతివలె మనోహరవక్రతలు గల యితనికవిత యేమనుచున్నది?

"శయపూజాంబుజముల్ ఘటించదడఁబడక్ జన్నోయి లేఁగానుపై
దయఁ దప్పక్ బసపాడి, పాఁగడపుఁబాదం బొప్పఁ జెంగల్వడి
గ్గియనీ రచ్యుతమజ్జనార్థము గటిం గీలించి దివ్యప్రబం
ధయుగాస్యల్ ద్రవిడాంగనల్నడతు రుద్యానంబులో త్రోవలక్."

ఇట్టి ద్రవిడాంగనలఁ దవిలి మన మనశ్చక్షువులు పఱుగిడుచున్నవి గాని, పెద్దన యిట్టిదృశ్యము నొకండేని జూచెనా? చుయ్యంకె, బారాసి విళంగాయలు, ఆవిరెగయు, పెరంజు, వింగడము దివెదాలెకొన్ను మున్నగు న ప్రయోగము లేవియైన పెద్దనచేసెనా? వృథా పెద్దన గ్రంథకర్తగాఁ జేయు టయా? తగదు. మాంసము రుచి రాయలకుఁ దెలిసినట్లు బ్రాహ్మణునకుఁ దె లియదనుట సహజమే. కావ్యాత్మయనఁదగు శైలి కొండంత భేదముఁ జూ చుండఁగా నేమని రాయలకర్తృత్వమును నిరాకరించెదరు? రాజకంఠీరవుండు

శ్రీకృష్ణదేవరాయలకీర్తి గ్రంథకర్తగను, కృతిభర్తగను, సామ్రాజ్యప్రణేత గను జగద్విదితమైనది. లేనిశాదముతో వృథపుచ్చక కఠినపదాళి యను చిప్పను బగులఁగొట్టి, వర్ణనయను పచ్చికొబ్బెరనుఁ దిని, భావసలిలములను గ్రోలి, యాంధ్రరాజపరమేశ్వరుని యాత్మకు శాంతిఁ జేకూర్చి, తత్కాలవ్యాలాప సమాకర్ణనమున మనకృతజ్ఞతను జూపి ధన్యులమగుదుము గాక! ఉభయభాషా పాండితి, అలంకారసమృద్ధి, దేశీయములగు పదములు, అర్థగాంభీర్యముతో మేళగించిన కఠినశైలి, అపూర్వములైన యతులు, స్వకపోలకల్పితకథాసంవి ధానము, దూరాలోచనీయములగు నుద్దేశములు వస్తువర్ణనల రెంటినిఁబట్టి నూతనపథము, మతశాస్త్రవిజ్ఞానము గుణములుగాఁ గల్గి, రాయలప్రబంధము తాత్కాలికనాగరకతను ప్రతిఫలించుచుఁ బంచకావ్యముల నొక్కటియై మనకు మాననీయమైనది.

ఆముక్తమాల్యద చూపిన వర్ణనాధిక్యము విపరీతవైపుల్యము నందినది, కవికర్ణ రసాయనములో, ఇది మాంధాతృచరిత్రమును చెప్పినది. ప్రథమా శ్వాసములో స్తుతులు, కృతిదూషణ, సాకేతపురీద్విజవేశ్యాపుష్పలావికా వారవిలాసినీ గంధవహయువనాశ్వవర్ణనలు, మాంధాతృజననరాజ్యాభి షేకములుగడచినవి. రాజనీతివివరము, యువనాశ్వముని వృత్తి, మాంధాతృ పాలన, శరత్కాల దిగ్విజయములు, స్వర్గముపైదాడి, రావణునితోడి యుద్ధము, విజయానంతరము మందరగిర్యుపరిజయధ్వజస్థాపనము, రెండవయా శ్వాసమునఁ జెల్లిపోయినది. చిత్రకారులరాక, కుంతల పతితనయవిమలాంగి యౌవనము, పరస్పరగుణాకర్ణనమున మాంధాతృ విమలాంగుల విరహ తాపము, దౌత్యము, వివాహము, నవోఢాసంగమ వర్ణనములు తృతీయా శ్వాసమునం ఘటిల్లినవి. వసంతర్తు వర్ణన, జలక్రీడా సూర్యాస్తమయోదయ, చంద్రికా, సాంధ్యాంధకార, విట, విటీ, వార వనితా, యువతీ, శృంగార కేళీ, మధుపానవర్ణనములు, చతుర్థమున గడచినవి. వసిష్ఠాదిఋష్యాగమన

పూర్వజన్మస్మృతి, వేదాంత, భక్తి, యోగ, మోక్షాదికములు పంచమాశ్వాసమునఁ జెల్లిపోయినవి. మాంధాతృని తపస్సు, గ్రీష్మ వర్షా హేమంతర్తు వర్ణనలు, దేవేంద్రకృత తపో భంగప్రయత్నములు, మాంధాతృస్థిరసమాధి వెలయించుట, నారాయణుని దేవతలు సమీపించుట, వైకుంఠవర్ణన, మాంధాతృనకు హరి ప్రత్యక్షమగుటయు, నాఱవయాశ్వాసమున ముగిసినవి. గ్రంథము శ్రీరంగనాథున కర్పింపఁబడినది. కవిప్రతిజ్ఞ యేమనఁగా—

"యతి విటుఁడుగాక పోవుటె ట్లస్మదీయ
కావ్యశృంగారవర్ణ నాకర్ణనమున
విటుఁడు యతిగాక పోరాదు వెస మదీయ
కావ్యవైరాగ్యవర్ణ నాకర్ణనమున."

అనఁగా యతులను భ్రమపెట్టి మరల వారి నియతియే మంచిదని చెప్పుట యీకవి యుద్దేశమా? కాదు, తాను చేయువర్ణనలు విటుని యతిగను, యతిని విటునిగను జేయఁగల్గినంత రసవంతము లన్నాఁడు. రసవంతములే కాన కవి కృతకృత్యుఁడై నాఁడు. కవి యుద్దేశ్యము నెఱవేరినదా, లేదా, యని కావ్యము విలువను నిర్ణయించుట కొందఱి విమర్శనాపథము. కాని, దానితోఁ గూడ కావ్యకళాసిద్ధి లభించి సమష్టిభావమున వాఙ్మయ మున నెట్టిపదవి వచ్చినదియుఁ గనుఁగొనుట తారతమ్య నిర్ణయమునకుఁ దెరువు. కవి ప్రజ్ఞాశాలి. "ఇతనితో సమానుఁడగు 'ప్రబంధకవి' యాంధ్రములో నున్నట్లుగ నే కానుపింపఁడు." అని కవిజీవితకారుని వచనము. అంతియే కాదు. ప్రబంధమునకు పెద్దన, సంకుసాలి నృసింహకవులు, పురాణమునకు నన్నయ తిక్కన వంటివారలనియే. [1]అనఁగా పెద్దనకంటెను మెఱుఁగులు దెచ్చినాఁడు నరసింహకవి యని కావచ్చును.

1 కవిజీవితమును, పరిషత్పత్రికలో శ్రీ అనంతకృష్ణమాచార్యుల వ్యాసమును జూడుఁడు.

"పరభుక్తము లైనయలం
కరణముల జుగుప్స లేక కైకొని పదవి
స్ఫురణంబు జూపుకుకవితఁ
బరికింపఁగ లజ్జలేని బానిసగాదే?"

యని మనుచరిత్రమును గవి వెక్కిరించినాఁడే యందము. "నీరసపుకావ్యశవముల" నీతఁడు పరిపంచినాఁడు. సమర్థుఁడే! ఒక్కసారిగా పురవర్ణనమను పేరితో పండ్రెండు దృశ్యములను జిత్రించెను. గ్రంథమున నొట్టుకు 45 విషయములు వర్ణితములైన వనిరి. ఆవర్ణనములును మహాప్రౌఢములైనవి. ఒక చంపకమాలతో బాల్యవర్ణనమును పెద్దన సరిపుచ్చగా నరసింహకవి సీసములు, కందములు వెరసి యేఁబదిపద్యము లల్లెను. నన్నయ మితవాక్యగాంభీర్యమునకు మున్నిరు. పెద్దన కథోచిత మితవాక్యసరణికి నిధానము. కథపైన పెద్దనకు దృష్టి. నృసింహునకు వర్ణనపైన దృష్టి. ప్రబంధయుగములో నృసింహుఁడు వర్ణనావైపరీత్యమునకుఁ బట్టుఁగొమ్మ. భావప్రౌఢతకు రాయలు పెద్ద. శ్లేషకు భట్టుమూర్తి పెన్నిధి. కథారామణీయకమునకుఁ బెద్దన యాధారము. కల్పనాశక్తికి సూరన్న మిన్న. పదశుద్ధిధారావైలక్షణ్యచమత్కృతులకు రామకృష్ణుఁడు వాసిగన్నవాఁడు. కాన, వీరిలో నధికుని నిర్ణయించుట కష్టము. వస్త్వైక్యము లేదనుటకు పలను పదదుకదా మాంధాతృచరిత్రలో? ఇంక యేది పెద్దనను పెద్దఁజేసినది? కథావైచిత్ర్యమే! ప్రజకెప్పుడును కథపైన ప్రీతి. కథకు ముఖ్యములుగాని వర్ణనలు వినుటకు విసుఁగొందుట సామాన్య మానవప్రకృతి. కథాభిరుచికి ఎక్కుడు వర్ణన లెప్పుడును భంగకరములే. ఒక యుదాహరణము: శ్రీరాముల గుణవర్ణనము ప్రత్యేకించి వాల్మీకి చేయలేదు. ఏదో సందర్భము ననుసరించి ఇతరుల స్తుతులే తద్గుణవర్ణనలకు సాధనములైనవి. ఆంజనేయులు సీతమ్మతో రాములగుణవర్ణనఁ జేయుచున్నంతవఱకు వినికిడికింపుగా నుండును. కేవల రామవర్ణన కథను విడఁదీసి చేసిన నంతసొంపు నింపదు. కథలో తదవసరవర్ణన మితముగాఁ జేర్చుట

పతకములోఁ గెంపుఁ బొదిగించుటవంటిది. బంగారు పతకములోని స్థలమును మించి కెంపులు వ్రేలాడఁగట్టిన నాయందము నారీజన మభిలషింపదే? కాన, సందర్భసారస్యము, అర్థగాంభీర్యము, కథాకల్పనాకౌశలముతోపాటు వర్ణనౌచితి, పాత్రప్రకృతి పరిణామనిరూపణము నావశ్యకములు. ఈగుణముల రసానుకరణదక్షమగు శైలిలోఁ జేరి దివ్యకావ్యనిర్మాణమున ఫలించును. దీనినిఁబట్టి చూచిన నృసింహాకవి గుణదోషములు రెండు నొకేదానియందు ఇమిడియున్నవి కదా? అదియే వర్ణనావైపుల్యము. కథకుని సన్నిధిగాక, కవి కర్ణరసాయనములో మనము వివిధ విషయవేత్తయు, సురుచిరాలాపకోవిదుఁడు నగు పండితునెదుట నుందుము. పాత్రవర్ణనము, కథ తగ్గుటచే నభిరుచియుఁ (Taste) దగ్గినది. కావ్యకళ కది లోపము. ఎటులైనను గానిండు. నృసింహాకవి ప్రబంధమార్గముల నొక్కదాని కధీశ్వరుఁడు. ప్రశంసనీయుఁడు. ఆతనికృతి సామాన్యప్రజ కంత యావశ్యకముగాదు.

వసుచరిత్ర పైరెంటికి బరువునఁ దీసిపోదు. భట్టుమూర్తి దత్తమండలమువాఁడు. రామరాజ భూషణుఁడైనాఁడు. ఆంజనేయవరప్రసాదము గలవాఁడు; సూరపాత్మజుఁడు. వేంకటరాయభూషణ సుపుత్త్రుఁడు. రామరాజు, "శుభ" చిహ్నము నొసంగినాఁడు—[శ్రీనాథుఁడు సంస్కృతకావ్య సంస్కృత సమాసములనే తెల్గులోకి దెచ్చెను. దానినిఁజూచి పినవీరన్నయు నట్టే చేయుచు నూత్న శోభలఁ గొన్నిటిం జేర్చి ప్రబంధమునకు శృంగారశాకుంతలమను పునాది వైచెను. దానిపై పెద్దనార్యుఁడు మనుచరిత్రలోని ప్రవరస్వారోచిషుల కథలతో గోడలు పెట్టెను. దానికి రామలాముక్తమాల్యదలో నున్న కంబముల పాతి పైకప్పు వేయుటకు జతనముచేసెను. తమ్మన్న ముందరివైపున నొక మాకందము నాటెను. వసుచరిత్రకారుఁడు గోపురము కట్టెను. నరసింహాకవి చిత్తర్వులు సంతరించెను. రామకృష్ణుఁడు పాండురంగమాహాత్మ్యముచేఁ దెల్లఁగ గచ్చు కొట్టించి దాని విహారమందిగముఁ జేసెను. ఈప్రబంధమందిరమునకే భట్టుమూర్తి ప్ర

గదిని హరిశ్చంద్రనలోపాఖ్యానరూపమునఁ గట్టి యచ్చట నరసభూపాలీయ మను నియమప్రకటన ఫలకము (Notice Board.) దగిల్చెను. ఇంతలో సూరన్న రాఘవపాండవీయ మను మఱొకప్రక్కగదిని నిర్మించి, ప్రభావతీప్రద్యుమ్న మను సౌధమును గట్టి చుట్టును కళాపూర్ణోదయమను దివ్యోద్యానమును స్థాపించెను. దానిమధ్య వేంకటకవి విజయవిలాస సరస్సును చక్కగాఁ ద్రవ్వెను. ఇది యాశ్రమధర్మముల కనువుగ నున్నదని వేమన యోగి తన శతకవటవృక్షము నొక చివరఁ బెంచి యందాసీనుఁడై శాంతిని బోధించెను. అంతలో కాలము మాఱినది. వేర్వేఱుగా చిన్నమందిరములు నిర్మింపఁబడుచు వచ్చినవి. శృంగారశాకుంతల నైషధములను బాగుగఁ బఠించినాఁడు. తానునుబూని, చికిలిచేసిన జాతిరత్నములను సేకరించినాఁడు. మనుచరిత్రను చవిచూచినాఁడు. తనరత్నములను గిరికాప్రణయమను తీగతో హారముగా నొనర్చుటకుఁ బ్రయత్నించినాఁడు. [1]ఉత్తరహరివంశ కాశీఖండములలోని పోలికలను గుర్తించినాఁడు. మనుచరిత్ర వస్త్వైక్యము లేనిది. కాన, తాను సమంజసమగు ఫక్కికి దొరకొన్నాఁడు. [2]భట్టుమూర్తి యంతతోఁ బోక నాటకరీతులనుగూడఁ జొప్పించినాఁడు. శ్లేషధ్వనులు తనకు వశములైనవి. (శబ్దాలంకారములు తమంత వలచి వచ్చెను. కాఁబట్టియే వాని నంతగాఁ గొనఁడయ్యెను.) ప్రథమాశ్వాసము వసంతర్తువర్ణనతో,

---

1 శ్రీ వఝుల చినసీతారామశాస్త్రులుగారి వసుచరిత్ర విమర్శనమును దప్పక పఠింపుఁడు. అనుసృతులు సుబోధములగును. మనుచరిత్రాదులలోఁ బోలికలు చక్కఁగ నీయఁబడినవి.

2 చాటుధార, సోమనాథకవివ్యాఖ్య, సమానవర్ణనలు, ఆంధ్రకౌముదిలోని సాక్ష్యము, లక్షణదీపికలోని యుదాహరణము మొదలగున వన్నియు భట్టుమూర్తి రామరాజభూషణు లొక్కరేయని ఘోషించుచున్నవి. కాన, సందేహింపఁ బనిలేదు. భావములు, పదములుగూడ నంత సాన్నిక్ష్య మిచ్చుచున్నవిగదా!

పృథయైనది. ద్వితీయాశ్వాసములో సంగీతాకృష్టుఁడగు వసురాజునకు గిరికా జన్మవృత్తాంతము సమాకర్ణనమైనది. తృతీయాశ్వాసము వసురాజు నర్మ సఖుఁడు కుహనావిధిని గిరికావసురాజులకు సమాగమము చేకూర్చ, ఇరువు రును విరహాక్రాంతులగుటతోఁ గరఁగిపోయినది. చతుర్థాశ్వాస మొక్క రాత్రితోఁ దెల్లవారినది. రాత్రియంతయును గిరికాదేవి మదనమారుత చంద్రసముపాలంభనముతో నడపినది. చెలికత్తెయగు మంజువాణి సాహాయ్య ముచే నిర్వురును హారమును, ముద్దుటుంగరమును మార్చుకొనిరి. పంచమా శ్వాస మింద్రుండు రాయబారము నడపి వివాహసమయము సమకూర్పఁగా వధూవరుల పెండ్లికి సిద్ధమగుటలో మటుమాయమైనది. షష్ఠాశ్వాసములో శుక్తిమతీ కోలాహలులు గిరివ్రజపురంబునఁ గల్యాణంబు సేసి బిడ్డకు పితలు గఅప, నామెయు భర్తతో నధిష్ఠానపురంబునకుఁ బోయి యచట నొక శుభ దినంబున సమాగమ సంతోషంబు నొందినది. చూచితిరా కథ! ఆముక్త మాల్యదలో నల్లిబిల్లిగ నల్లుకొని, మనుచరిత్రలో రెండుపాయలై, కవికర్ణ రసాయనములో యుద్ధవేదాంతరసాయనములతోఁ జెరసి, వసుచరిత్రలో శుష్కించి కథాప్రవాహము శరదృతువునఁ బలెఁ దరగినది. వసుచరిత్రవిమ ర్శకుఁడు "కథాసంవిధానమం దంతగాఁ బస కానరా" దనిరి. కొంచెమాలో చింపుఁడు. ధీరోదాత్తనాయకునకై భారతాంతర రేతఃస్ఖలనాది వృత్తాంతము విస్మరించుట మంచిదని యంద్రుగాని, మార్పులేమిచే పాత్రలో జీవకళ మాసినదయ్యెను. వసురాజున కిచ్చిన వరములు వేణుయష్టియు, మాలయు, భారతమున తపఃప్రభావ రాజ్యపాలనా సామర్థ్యముల కింద్రుఁ డిచ్చెనని యుండ, వివాహకాలమున బహుమతు లియ్యఁబడెనని భట్టుమూర్తి వ్రాసి మూలకథలోని యాచితినింగూడఁ జెరిచెను. పోనిండు. కథాకల్పనమైనఁ గలదాయన్న నిండుసున్న. ఔచితి లేదు. కల్పన లేదు. జీవకళ లేదు. బలాత్క రించి భోగించిన కోలాహలునికి, శుక్తిమతి ("శశిరేఖ" యను నవలలో శశి రేఖ సుందరరావునకు లోఁబడినట్లు) లోఁబడి తరువాత వశంవదయైనది. అది

నీతి! ఒకసారి చూడడము—విరహమొకరాత్రి కూడలేదు—రాయబారము లైనవి—పెండ్లి ముగిసినది. ఇది ప్రణయతత్త్వము! కవియొనర్చిన పరమార్థ బోధ యేది? అయిన వసుచరిత్ర నిరర్థకమైనదియేనా? కాదు. ముమ్మాటికి గాదు. కృష్ణరాయలకన్న మిన్నయై రాజ్యతంత్రము నడపిన రామరాజు పాలన నిరర్థకమనియే యందుమా? అనము. కాని, రాయల ఘనత రాదు కదా? సామ్రాజ్యము పెంపొందిన దొకచోట, నశించుటకుగాను విజృంభించి నది మఱొక్కచోట. రామరాజు తళ్లికోట యుద్ధములో సామ్రాజ్య భానుఁ డస్తమించెను. రామరాజభూషణుని వసుచరిత్రలో ప్రబంధయుగ ములోని గడుసుపోకలన్నియును గూడివచ్చి విజృంభించినను ప్రాణము మాత్రము నిలువున నెగిరిపోయినది. పువ్వు వాడిపోయినను పూర్వవాసనా స్మృతి యున్నదిగదా? అటులనే వసుచరిత్రయుఁ దన మోహనగానములతోఁ బూర్వసమున్నతిని బాడుకొన్నది. సారాంశ మేమనఁగా: నీ ప్రబంధ మప్పటికిఁ బుట్టిన యెల్లప్రబంధములనుండి రుచులను గ్రహించి దివ్యమైన యనుస్మృతి యైనది. స్వాతంత్ర్యముఁ గోల్పోయినది. వసుచరిత్రలోని సుగుణములు సమష్టిభావన కింతేయైనను, వ్యష్టిభావము ననుసరించినచో, కవియుద్దేశమును బరికించినచోఁ గావ్యాలాపరత్ననిధి యనుట కేమి సందేహము? నిస్సందేహముగా నమూల్యములగు ననేక భావానుస్మృతులున్నవి. సాహిత్యముతో సంగీతము జతపడినది. శైలి మధురమంజులవాగ్విలాసవిపులమై, శ్రావ్యమై, శ్లేషానుప్రాణితమై మనోహరమైనది.

"నీతమ్ముల శుభవాసన, నీతలిదండ్రులగభీర నిశ్చలగుణవి
ఖ్యాతియును దలఁచి మెలఁగుము, నాతల్లీ కులవధూజనమతల్లికవై"

యన్నాఁడు హితబోధలో.

"పవమానమానవ ప్లవమానకైరవ, చ్యవమానరజముపై నంటఁదివురు"

మున్నగు భట్టుమూర్తివాక్యము లన్నియు "సుధామయ సుశ్లోకాయత్తములు." ఇంత యర్థవంతమైన శైలి యితరుల కలవడలేదన్న సాహసము గాదు.

కాఁబట్టి యనుసృత భావములను జికిలిచేసి ప్రౌఢముగాఁ దేల్చుటయందును, శ్లేషానుప్రాణితమగు శ్రుతిమధురశైలియందును నితఁ డసమానుఁడు. కాననే యితనిపద్యము లసమానములు. కావ్యదృష్టిని మరల్చి పద్యములనే పరికించితిమా యితని పద్యకృతు లనర్ఘరత్నములు; ఆమందానందతుందిలములు. అఖండశ్రావ్యతాగుణ మనోహరములు. ఇతని హరిశ్చంద్రనలోపాఖ్యానమును సూరనకృత రాఘవపాండవీయములో జతఁజేసి చూచుకొందముగాక! ఇతఁడు కావ్యాలంకారసంగ్రహమునకుఁ దగినవాఁడు. ఆంధ్రకవులలో నిట్టి లక్ష్యలక్షణనిరూపణమునకు నితనిఁబోలువారే లేనప్పుడు మించినవారుందరు గదా? కావ్యాలంకారసంగ్రహ మితని సాహితిని, కవిత్వశక్తినిగూడఁ బ్రదర్శించుచు కవితో నైక్యమొందిన ట్లున్నది. శక్తికిఁ దగినకృతి; కృతికిఁ దగినకవి.అతిపాండిత్య కవితాశక్తులు గూడిన కల్గు ఘటన కితఁడు దృష్టాంతము.

ప్రౌఢప్రబంధకవులను దర్శించితిమి. అదో శ్రీకృష్ణరాయలచేఁ గేలూతఁగొని మదగజేంద్రము నెక్కుచు రాయలను "అంబరచుంబిశిరస్సరర్ఝురీపటలముహుర్ముహుర్లుఠదభంగతరంగమృదంగనిస్వనస్ఫుట"ములగు పద్యములతో నాశీర్వదించుచున్న పెద్దన్నను, విజయనగరవీథులలో, తుంగభద్రా, తీరమునఁ గన్గొనుచున్నారా?

"లజ్జకుఁబాపు శీలముఁ గులంబు పడి న్విడిపించు సూనృతం
బుజ్జనసేయుఁ జేయు మొగమోటమిఁ దూలుచుఁ బాతకంబులన్
మజ్జనమార్చు నార్చు నభిమానము రోఁతల కియ్యకొల్పు నీ
ముజ్జగమైనఁ ద్రిప్పుఁ దుదిముట్టదు తా ధనకాంక్ష యేరికిన్."

అని పలికి "ప్రభుదురాత్ముల నెవ్వాఁడు ప్రస్తుతించు" నని కొదమసింగము వలె స్వాతంత్ర్యమున గర్జించిన సంకుసాల నృసింహకవియు నీదృశ్యమును జూచుచున్నాఁడా? ఎవ రెటులైన నేమి? రాయలయొద్ద గారవమొంది పెద్దన్న యందలము నెక్కి యూరేగినాఁడు. వహవ్వా! ప్రభువులకుఁ

ఋజ్వులైన యానాటి కవులను, భాషాపోషకులను దలఁచుకొన్నంతనే హర్షాశ్రువులు జాఱుచున్నవి. మేను పులకరించుచున్నది. పెద్దన్న దత్త మండలములలోనివాఁడు. మనుచరిత్రము రచించినాఁడు. మనుచరిత్ర మిరువదేడు గద్యపద్యములలో నిమిడినది. వరూథినీప్రవరులచరిత్రము, మనోరమా స్వరోచులచరిత్రము తక్కిన పద్యాదులఁ బూర్తియైనది. ఇది స్వరోచిచరిత్రమన్నారు! అది సత్యము. మూఁడాశ్వాసములతో ముగిసిన వరూథినీ ప్రేమగాథ అనుపమానరసపోషణ వైదగ్ధ్యమును మెఱయించినది.

"ప్రాంచద్భూషణబాహుమూలరుచితోఁ బాలిండ్లు పొంగార...

హా శ్రీహరీ? యంచుఁ"వరూథినీ ప్రవరులు పోరాడిరి. ప్రణయ ముగ్ధయగు నారీరత్నమును ఛాందసుఁడగువిప్రుఁడును మనకన్నులకుఁ గట్టినట్లున్నారు. 1. పాత్రపోషణమును పలువురు మెచ్చుకొన్నారు. 2. అతనిసమాసములు నన్నయరచనలఁబోలి యన్వయసులభములు. అంతియకాక నన్నయలో నంతగాఁ గన్పడని 'దృశ్యానుకరణ'ధ్వని యితనిశైలియం దగ్గలము. "జలజల ప్రవహించు సెలలచప్పుళ్లు శిఖావలకులకలకలకేకలు"ను వినం బడుచునే యున్నవి. "మావుల్ క్రోవులు నల్లిబిల్లిగొను కాంతారంబులు" కన్పడుచునే యున్నవి. ప్రబంధయుగమునకు నితఁడు నన్నయవంటివాఁడనుట సత్యము. కాననే "యాంధ్ర ప్రబంధకవితాపితామహుఁ"డని పేరందినాఁడు. 3. కథాసంవిధానము మంచిశిల్పమును వెలయించినది. మాయాప్రవరునితో వరూథినికి సంగమము గల్గించు సందర్భమునందలి పెద్దనయుపాయము వర్ణనీయము. కళామధురిమ? అవసరముకాని వర్ణనలకుఁ బోలేదు. 4. ఋష్యాశ్రమములు ప్రవరునకుఁ గన్పడలేదా యంద్రు. ఉండి యుండ వచ్చును. వాని ప్రసక్తి ఇట ననావశ్యకమనియే కవి విడిచినాఁడు. 5. శ్రీనాథుని పోక లనేకములు పోయినాఁడు. కాని, యనుస్మృతిపద్యముల నడకలోనేకాని భావములయం దంతగా లేదు. సంస్కృతశ్లోకముల భావాం

తరీకరించి తమదిగాఁ జేసికొనిన పినవీరభద్రన, భట్టుమూర్తులలో నర పాలును నితనియందు పరభావాదిచౌర్యము లేదని యనవలసియుండ నితనిని భావశూన్యుఁడని యొకరు నిందించిరి. అది పర్యాలోచనీయము, అసమంజసము, అసంగతము. కథాసందర్భమే వేఱు. 'ఇంతలు కన్నులుండ', 'అటఁజనికాంచె', 'కొనసాగి' మున్నగు పద్యము లెక్కడను లేవు. పెద్దన్న ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వ మెల్లెడల వ్యక్తమైనది. 6. ఈచెప్పిన సుగుణములు తృతీయాశ్వాసమువఱకే తరువాత సన్నగిల్లినవి; మనోరమ భయపీడితయై రాక్షసుఁడు వెన్నంటితఱుముచున్నను కథనంతయుం జెప్పివైచినది. విద్యలకై భార్యలనుఁ జేకొన్నాఁడు స్వరోచి. ఎట్లో సాగినదికథ. కాని వర్ణనా వైశద్యము, శైలిమాధుర్యము తగ్గలేదు. పదసారళ్యము మాత్ర మించుక మందగించినదే! తుదకు వంద్యైనది. ప్రబంధముల బురద మెత్తుకొన్నది. పోనిండు. (భావ) 'వియద్ధునీచకచకద్వికచోత్పలసారసంగ్రహా, యాత (సగంధ) గంధవహహారిసుగంధవిలాసయుక్త'మైన పెద్దనకవిత నభినందించి 'పాండురంగసుకవిపద్యంబు హరువును' గన్గొందము.

పదగుంభనలకుఁ బ్రసిద్ధిఁగన్నది రామకృష్ణునికవిత. "సరసార్థబోధ 'ఘటనాహేలాపరిష్కారశారద నీరూప మ'ని విరూరి వేదాద్రిశౌరి ప్రస్తుతించినాఁడు. 'శైవవైష్ణవపురాణావళి నానార్థములు నీకుఁ గరతలామలక విధము'లనియు నన్నాఁడు. 'ఆశువునందు మేటి', 'అఖిలభూమీపాలకాస్థాన కమలాకరోదయతరుణసూర్యోదయుఁడు.' కావున 'దేవకీనందనుని సత్కథోద్యమము నవ్యకవిత్వకళాకలాప మౌ, గుందనముౌ ఘటించి కడుఁ గ్రొత్తగుసొమ్మొనరించినాఁడు.' అతని'కింక నెదు రేరీ?'

ఇతని పాండురంగమాహాత్మ్యము, నైషధమనుచరిత్రాముక్తమాల్యదా వసుచరిత్రలతోఁ జేరి పంచకావ్యముల నొక్కటియైనది. ప్రబంధయుగమును బురాణయుగముతోఁ బోల్చి చూచినయెడల, పెద్దనను నన్నయ.

తోను, రాయలను ప్రబంధపరమేశ్వరునితోను, సూరన్నను తిక్కన్నతోడను, సోమనాథునితో రామకృష్ణునిం బోల్పవలసియుండును. ఈపోలిక యీయుగకవుల తారతమ్యములం జూచి విలువ కన్గొనుటకే కాని, కవిత్వరీతులను దెలియుట కుపయోగపడదు. పురాణకవులకుఁ బ్రబంధకవులకుఁ బొత్తు కుదురుట లేదు. దృష్టిభేదమే కాదు; కార్యరంగములుగూడ భిన్నములు. సోమనాథుని గడుసుపోకలను దర్వాతివా రనుకరించిరి. రామకృష్ణునిపిదప వా రనుకరింపలేదు. శక్తిలేదేమో! ఇతని దొక విలక్షణమైన ధార. విలక్షణమైన భావగమనము. భక్తిరసపోషణమునఁ బోతన్న భాగవతరుచి యించుక నిగ్గుదేలుచున్నది. కాని పదసరళి దానిం గ్రొత్తచేసినది. ఒకరీతిగాఁ గావ్యప్రబంధపురాణములరీతులు మూఁడును మిశ్రములై పోయినట్లుండును. చూడుఁడు: కథ పురాణములోనిది. కాశీఖండాది కావ్యములలోని కవితాఫక్కి గానవచ్చుచున్నది. కాని, వర్ణనలు ప్రబంధములలోవలె సమగ్రములు. అగస్త్యుఁడు కార్తికేయుని దర్శించుట, పుండరీకచరిత్రము, క్షేత్రమాహాత్మ్యము, నక్కడి తీర్థములు, నిగమశర్మోపాఖ్యానము, శ్రీరాధాకృష్ణచరిత్రము, కాకము, హంసము, చిలుక, పాము, తేనెటీగ, ఆవు, మోక్షమునొందినకథలు, సుశీల యనుపతివ్రతాస్త్రీచరిత్రము, ధర్మరాజు పాండురంగక్షేత్రయాత్రఁ బోవుట, సుశర్మోపాఖ్యానము, అయుతనియుతులను మునికుమారుల చరితము లను నవి కావ్యములోని సంగతులు. (1) ఇతనికవితయందు నిరర్థకపదము లెక్కడనో కాని కానరావు. పదసందర్భ మితనికిం గుదిరినట్లు మఱియొకనికిఁ గుదిరిన దని చెప్ప వలను పడదు. (2) ఇతనిపదసామగ్రి విలక్షణమైనది. "జవణి సరకులు", "మలుమచ్చిగందంపు వలపు", "పారుపత్తెములు" "జాయవెన్నెల", "తెలనాకులు", "నిజాల", "మంజిడియేతులఁబోవుచు", "ఆప్రాద్దుప్రాయిరాజనట్టినిశ్రేవద", "గిరగొట్టు", "తరటుంజేసిన", "తప్పిదారియు", "మురారి

యెడ బరిప్రేయక" మున్నగు నపర్వరామణీయకములగు పదంబు లెన్ని యేని జూపనగు. (3) ఇతని సంస్కృత సమాసము లోక క్రొత్తసోయగమును హవణించుకొన్నవి. గీర్వాణవ్యాకరణసారముం గ్రోలిన వానిభంగి నెన్నియో ప్రయోగంబులు పొసగించినాడు. "నమోవాకము", "ఛత్రితశేష", "వాసోనిగ్రహతక", "స్నపనరచన", "ఏకతానతాయుతుఁడు" మున్నగు నవినూత్నములు. అల్పజ్ఞునకు నాకుఁ దోఁచక బోవచ్చును గాని, యితరకావ్యములోనుండు సంస్కృతపదములను, నితనిపలుకులనుఁ బోల్చిచూచినచో నేమో వింతఁగాఁ జూపట్టుచున్కి తప్పదు. (4) సీసములతూగునఁగాని, పద్యములఁ గూర్పునఁగాని పంచకావ్యకవులలో నెవరికిం దీసిపోఁడు. పైగా నందతిపోకలు నితనియందు సమావేశమై యందమును దలఁపించినను, ప్రత్యేకతమాత్రము సుస్పష్టమై కాననగును. "కాబోలు నివి", "సమధికజ్ఞాన", "చొరకు జన్మమునకు", "నీటిలోఁజివుకక", "పొదలు నీపొక్కిట", "పరమేష్ఠినుండి", "నీరజగర్భుండు", "నర్మగర్భోక్తులు" మొదలగు సీసములఁ జదివినచో రాణ ప్రబంధకావ్యఫక్కులన్నియు బెరసిన ట్లుండును. ఇతని యుపమానములు బద్యస్ఫురణ నిచ్చునవి. సుస్పష్టములు. "తలలో పలనాలుక", "పూసలలోదారంబు", "పాలఁజల్లిన నీరుంబలె వెలియోఱుగక మనసులు గలసి" యున్నాఁడు. (5) స్వభావవర్ణనకు ప్రపంచానుభవ ప్రౌఢిమకు నిగమశర్మోపాఖ్యాన మొక్కటే నిదర్శనమునకుఁ జాలును. (6) జాతీయములగు నుడికారములు మేలిమి కితఁడు పెన్నిధి "మచ్చికంగచ్చువదలక", "ఓమనగాయలంగానోముచు", "పుటపుటనై యున్న చిన్ని బొజ్జ", "తేనెపూసినకత్తి", "చదువు సంధ్యలు" "పీడరలెల్లమ్రాఁకు", "పాలపండ్లనాఁడు", "కంపలఁబడ్డకాకి", "గువ్వగుత్తుక", "చదువు సంత" మొదలగునవి చూడుఁడు. "వారకాంతలఁ దడవినవచ్చుఁ గీడు" మున్నగు లోకోక్తులన్నను లెక్కింపఁబనియేలేదు. (7) ధార "యనర్గళ తుంగభద్రారంగఘుమఘుమారావసమంచితంబు", "ఉత్తాలఫణిభుగ్గరుత్తాల

వృంతాని, లాశాంత ఘర్మాంబువయ్యోమేను" అను సమాసములును, "ఒకయింత చెప్పనేయక చూచు......అవతారదశకమును మున్నెతాల్చెనా ధరణీసురుఁడు" వనుశ్లేషోక్తులును, "దినవెచ్చమునకున్నై" యనుపద్యములు మున్నగు వానిలోఁ దెలుఁగునుడుల కడిమియును, పంపాతరంగరింఖణ ఝంపాసంపాత్యమానజలకణరేఖా సంపాతశీతలానిలసంపదలును" చవిఁజూచినచో నితరముల నొల్లము. కాని, నిదానముగాఁ గూర్చుండి చదివి యానందింపవలయునే కాని, యవసరపడినచో రామకృష్ణునిచే "భర్తృస్తుత్యుల" మగుదుము. (8) "అడుగంటెనె", "మానిసాత్మవిన్యాసము", "నుయిదాటె", "చింతయాకు" మున్నగు కొన్నివ్యాకరణ విరుద్ధములు ఇతని నిరంకుశ పదప్రయోగమును జాటుచున్నవి. (9) భక్తిరసము, శృంగారరసమును, గాంభీర్యమును, వదలక నుచితముగఁ బోషించెను. ఆవేశ మొకప్పుడును గలుగఁజేసికొనక, సందర్భస్ఫూర్తికై యత్నించి పూర్తిగా విజయుఁడైనాఁడు. (10) సాహిత్యజ్ఞాన మలవరచుకొనఁ గోరువారికిఁ బంచకావ్యముల నిదియే యుత్తమ గ్రంథమనియు, దీనిని సమగ్రముగ నర్థముఁజేసికొనినవాఁడు తక్కినకావ్యముల నవలీలగా సంగ్రహింపఁ గలఁడనియును జెప్పుట సాహసముగాదు. ఇతని కవితలో "జొటజొట ధారగావడియుచుం గడవెత్తు సుధారసంబుగ్రుం, గుటగుట నప్పుటప్పటికిఁ గ్రోలి" ప్రజను సముద్రునితోఁ బోల్చి, యతని కృతిని దుంగభద్రతోఁ బోల్చి, ఇతరకావ్యముల నితరనదుల కీడుసేసి ఇటులని మనమును బాడుకొందము గాక.

"గంగాసంగమ మిచ్ఛగించునె మదిన్ గావేరి దేవేరిఁగా
నంగీకార మొనర్చునే యమునతో నానందముం బొందునే
రంగత్తుంగతరంగహస్తముల నారత్నాకరేంద్రుండు నీ
యంగం బంటి సుఖించునేని గుణభద్రా తుంగభద్రానదీ!

తెనాలి రామలింగకవి కందర్పకేతువిలాసమును, హరిలీలావిలాసమును వ్రాసెను. "లింగనిషిద్ధు కల్వల చెలింగని" యనుచాటు వితనినే సూచించు

నేమో! "అదు గెంటనే" యను రామకృష్ణుని ప్రయోగము కానవచ్చినది. ఒకనిఁబోలిన ప్రయోగము లింకొకనియం దుండవా యన్న రామకృష్ణ రామలింగన లొక్కరె యనువాద మొక్కటి బాధించుచున్నది. శైవవైష్ణవ పురాణార్థ విదుఁడ నని చెప్పియున్నాఁడు గదా! రామకృష్ణుఁడు కాన, మొదట శైవుండైయుండి పిదప వైష్ణవుఁడయ్యెనా? అట్లెందఱో కలరు. "నానాభూమీపాలకాస్థానకమలాకరతరుణసూర్యోదయుఁ డైన" రామకృష్ణుఁడే రాయలసంస్థానమున నుండి యుండరాదా? విమర్శకులు, పరిశోధకులు; రామలింగ రామకృష్ణులను, భట్టుమూర్తి రామరాజభూషణులవలె నొకటిగాఁ జేసిన బాగుండును.

రామలింగకవి కవిత్వము సలలితముగా, ప్రబంధముల కనువుగా, రసోదంచితముగ సులభముగ నున్నది. కాని, రామకృష్ణుని విలక్షణపద ప్రయోగము లిందుఁ గన్పడవు. రామలింగని పద్యమగు

"చంగున దాటుదే యనిన సప్తసముద్రము లైన వేగ వా
గెం గుదియింప నిల్చు, నదు గెంటనె శత్రునిపాతిధీరతన్
సంగరరంగవీథిఁ దమస్వామికి గెల్పు ఘటించు నట్టి యు
త్తుంగతురంగరత్నములు తొంటి హయాకృతి శార్ఙ్గిపుట్టువుల్."

అనుదానిని రామకృష్ణుని ఈ క్రిందిపద్యముతోఁ బోల్చిచూడుఁడు.

"కెరలక క్రమ్మరింప నదు గెంటనె నిల్చు నొకింతనూకినన్
శరనిధులేదుదాఁటు మెయి చాచి చివుక్కున నుక్కుమీఱి సం
గరమున గాయమైన పతిగాచుఁ జలింపక తత్పురీహరుల్
హరిహయుమావుమున్ డిగిన యంబుధిరేవున వచ్చెనో సుమీ."

రామలింగకవి చంద్రగిరిరాజునకు సంతోషము గల్గుటకై పేరు మార్చుకొనె నని కొంద అందు. ఇతని లింగపురాణ మేది? "జాహ్నవి లోకేశ్వరి తమసోదరి యానఁట" యని పాండురంగసుకవి తనహరిలీలా

విలాసములో "మందాకినితోడు నీడలయినారు; రామకృష్ణునిలో బిగు వెక్కువ; రామలింగనిలో సారళ్య మెక్కువ; "అగడ్త" యొకచో "రావియాకులమొలనూలు" మఱొక్కచో "కాంచనకాంచి" యైనది. కవిత్వపక్కిని, భావసాదృశ్యములను జూడఁగా బాల్యము లేక, పూర్వార్ధ వయస్సులోని రామలింగఁడే, యుత్తరార్ధములోని రామకృష్ణుఁడనియు, కందర్పకేతువిలాస, హరలీలావిలాసములలోని సులభసరళమనోహర ప్రబంధ సముచితధారయే, పాండురంగమాహాత్మ్యములోని, "కవిజన సహకారవసంతోత్సవసూక్తి" విలసితమును, విశాలభావముల క్షప్తపఱచు కౌశలముతోఁగూడి చిత్రప్రదర్శకగుణరాజితంబును, స్వభావోక్తి ప్రబల మును, నిరుపమాన ప్రపంచానుభవ ప్రతిబింబమును, నడుమ నడుమ సంస్కృతశ్లోకములు యథామాతృకములుగాఁ గల్గి, ప్రౌఢమైనదియును నగు ధాటిగా మాఱినదనియు నా నిశ్చితమై యున్నది. రామకృష్ణకవి నైషధములోని నడకల నేర్చినాఁడు. భాగవతములోని భక్తిని లీలాపార వశ్యతను చవిగొని యటులనే సంతరించినాఁడు.

"సఖరాగ్రలూనానన స్వేద", "మరుపంపువలపు", "సర్వధర్మ విహీన" అను పద్యములఁ బఠింపుఁడు. [1] రామలింగకవి ఇంకను తనకాలపు ప్రబంధరీతులనే సానఁబెట్టుచు నున్నాఁడు. సత్యము తేలినట్లే! ఇరువురు నొక్కరే యని యంతస్సాక్ష్య మైనది.

క. "గిరికానుషక్తబుద్ధి ను
పరిచరునింబోలు నొక్కపన్నగ మొక నా
డురవడి నెచ్చటనుండియొ
మురమర్దనుదివ్యభవనమున కేతెంచెన్."

---

1 తెనాలి రామలింగయ రామకృష్ణులొక్కరే యనియు, అన్నయ్య తమ్ముఁడనియు, శ్రీ వేటూరి ప్రభాకరశాస్త్రిగారు క్రోధన వైశాఖ భారతిలో నిర్ణయించినారు.

క. "యమదండచండ మగుభుజ
గమునకు వెఱచఱచి యాఖు కన్యక కమలా
రమణాంఘ్రిఁ జేరె గురుభీ
తమతికి నాముక్తమాల్యదకు నెన యగుచున్."

అనుపద్యముల రెంటిని విమర్శించినచో పాండురంగమాహాత్మ్య మాముక్త మాల్యదావసుచరిత్రముల రెంటికిఁ దర్వాతనే రచించిన దని తేలు చున్నది. కాఁబట్టి కవి 1565 ప్రాంతములకుఁ బైననే (పిమ్మట) గ్రంథమును రచించియుండును. శ్రీకృష్ణరాయలసంస్థానము 1525 లోనిది గానఁ గవి యప్పటికి యౌవనమున నుండియుండును. అప్పటికి పేరు రామలింగమై యుండునా?

"వరసారస్వతపట్టభద్రులు కవుల్ వర్ణించి వర్ణించియుం
పరసావధతయుఁ గానలేరు తుద యోషావిభ్రమాంభోధికిన్"

యన్న యితఁడు స్త్రీత్వముఁ జక్కఁగ చిత్రించినాఁడు.

"ప్రకృతి మధురంబులకు వేషరచనలేల?"

యని ప్రశ్నించిన యీకవిభావములు మధురములు; ఇతని వాగ్విన్యాసము లకు వేషరచనలు లేవు గాననే వేషరచనల కధికతఁజూపిన ప్రబంధయుగ ములో నవి విలక్షణములు ననియును తీర్మానించుకొని ప్రబంధయుగ సార్వ భౌముఁడగు నితని సమక్షమునుండి తత్కాలాధీశ్వరుఁ డనఁదగు సూరన్నను దర్శింతము.

తిక్కన్న పోతన్నల తరువాత మహాకవి పదముఁ జేరఁ జనినవాఁ డొక పింగళి సూరన్న యని కొందఱి యాశయము కావచ్చును. "తిక్కన సోమయాజికి తరువాత నింత ప్రౌఢముగాఁ గవిత్వము చెప్పిన కవి మఱియొ కఁడు లేఁడు. ఈ సూరన కావ్యరచనయందు సర్వతోముఖచాతుర్యము కలవాఁడు. ఈతనికవిత్వము మృదుపదగుంభితమై ద్రాక్షాపాకముగా నుం

డును. కళాపూర్ణోదయము విచిత్రమైన కల్పితకథగలదై తెలుఁగు ప్రబంధములలో నిరుపమానముగా నున్నది. ఇది నాతికఠినమై మృదుమధుర శైలిగలిగి యున్నది. రాఘవపాండవీయము క్లిష్టార్థములు లేకుండ మృదుమధురసులభపదములతో రామాయణభారతార్థములు వచ్చునట్లుగా రచింపఁబడిన శ్లేషకావ్యము. ఇంతటి సులభశైలితో సంపూర్ణశ్లేషకావ్యమును రచియించుట మఱియొకరికి సాధ్యముగాదు. ప్రభావతీప్రద్యుమ్నము చక్కని స్వభావోక్తులను గల్గి లలితపదఘటితమై కథాచమత్కృతి గల్గి చదువువారికి కర్ణరసాయనముగానుండెడు ప్రౌఢకావ్యము.'' అని కవిచరిత్రకారుఁడు నుడివినాఁడు. పింగళివారి 'పేకి' దానికథ యద్భుతముగా నున్నది. [1] ప్రబంధకవు లెవ్వరిలోను గనఁబడని ప్రతిభయు, భావనాశక్తియు, సందర్భశుద్ధియు, పాత్రోచితపద్యరచనయు, నిందు ప్రసిద్ధములు. ''అపూర్వకథా వైచిత్రీమహనీయంబునుఁ, బుణ్యావస్తువర్ణనాకర్ణనంబును'' నగు మహాకావ్యమును కవి యుద్దేశించెను. (ఇతనితో సమకాలికుఁడు షేక్స్పియరు మహాకవి) తనసంకల్పమును నెఱవేర్చుకొని, ఆదిమొదలు ఆఱవ యాశ్వాసాంతము వఱకు నొకేరీతిగా ననల్పకల్పనావేగముతోఁ గథ సాగించినాఁడు. తరువాతఁ గుంటువడినది కథ. అలంకృతమైనది. ఆగిపోయినది. కథావివరణము భారతరామాయణేతిహాసములవలె కాలము ననుసరింపలేదు. వస్తుపరిణామము ననుగమించినది. ''కళాపూర్ణోదయమునకు కార్యక్రమము ముఖ్యపద్ధతి.'' ఔత్సుక్యము మనకు మొదటినుండియుఁ బెరుగుచునే యుండును! అదికదా ప్రతిభాలక్షణము. దానిచేతనే కదా రామాయణ మెన్నిసారులు పఠించినను తృప్తిలేదు. ''మణిహారములో'' వివిధకథారత్నములు కూర్పఁబడినవి. నాటకరీతిని సంభాషణములు పాత్రలతోఁ జేయించి వృత్తములను కవి ప్రకటించెను. రంభా నలకూబరాపహాసఘట్టమును, తత్ప్రదర్శితస్త్రీ స్వభావ చాపల్యమును విచిత్ర కళాకౌశలమును గన్పఱచునవి. ప్రకృతి

1 కవిత్వతత్త్వవిచారము. శ్రీ కట్టమంచి రామలింగారెడ్డిగారు.

వర్ణనమున పాత్రపోషణమున నితఁడసామాన్యుఁడనుట కతని కృతిని జదువుఁడు. అవయవసంయోగము లేనివానిని ప్రభావతీప్రద్యుమ్నములోఁ జేర్పలేదు. భావములు కథావిధానము, కళాపూర్ణోదయము ననుసరించినది. దానికనియే యొక్కరు దీనికన్న కళాపూర్ణోదయమే గొప్పదనిరి. ప్రభావతీప్రద్యుమ్నములో 1 శుచిముఖిచరిత్ర మత్యద్భుతము. శుచిముఖి సంభాషణలు గంభీరభావనిర్నిద్రములు. సంస్కృతమున నైషధమునకుఁ గర్తయగు హర్షకవిభావనలకు సూరన మెఱుఁగిచ్చినాఁడు. రాఘవపాండవీయములో సులభపదంబులకు శ్లేష. అనగా పదములవిఱుపులలోని చమత్కృతిచే రెండర్థములు పుట్టినవి. హరిశ్చంద్రనలోపాఖ్యానమున పాండిత్యాతిశయముచే నేర్చి కూర్చిన యమూల్యపద సన్నివేశమున సహజార్థద్వయ ముప్పతిల్లినది. సరియైన విఱుపులతోఁ జదివిన రామభారతకథలు ప్రత్యేక గ్రంథములగును. ఈవైచిత్రి హరిశ్చంద్రనలోపాఖ్యానమునకు రాదు. ఏలయనఁగా శబ్దములలోని యర్థాంతరము ముఖ్యమై పోయినది.

"ఉభయశ్లేష" యనుగుణ మించుమించుగాఁ బుట్టినది. రాఘవపాండవీయ, కళాపూర్ణోదయ, ప్రభావతీప్రద్యుమ్నములు మూఁడు నొక్కొక్కరీతి నొక్కొకటి సుప్రసిద్ధములై వెలసిన రత్నములు. ఇవి వరుసగాఁ (కాలమునుబట్టి) గూర్పఁబడినవి. కవిత్వపాండిత్యములు సమములై రాఘవపాండవీయములోఁ జిందులు ద్రొక్కినవి. కవిత్వప్రతిభ మితిమీఱి కళాపూర్ణోదయములో నిబిడమై ఫలించినది. మనీషయుఁ గల్పనయుఁ దగ్గి సాహితీపటిమ మాత్రము మిగిలియున్న వార్ధక్యమును ప్రభావతీప్రద్యుమ్నము దలఁపించుచున్నది.

---

1 మండలేముల వెంకటశాస్త్రిగారు, బి. ఏ., ఎల్. టి. 14-వ సంవత్సరాది సంచిక. పింగళి సూరన్న ననేకులు విమర్శించియుండిరి గాని చర్విత చర్వణమని పూర్తిగ చర్చింపలేదు.

"గగనధునీశీకరముల చెమ్మను" ప్రబంధపులినములోఁ దేల్చిన నంది తిమ్మన, కాలమునుబట్టి పెద్దన, రాయలతో సమకాలికుఁ డయ్యును నింత వఱకు విస్మరించుట తప్పు. తిమ్మనకవి ముద్దుపల్కులకుఁ దద్దయుఁ బెద్ద. "పారిజాతాపహరణ" మను సుకృతిని రచించి సుకృతియై రాయలకు దాని నంకితము చేసెను. ఇతని కావ్యము రాయలవిద్యావ్యాసంగవసంతములోని మాకందము. ప్రథమాశ్వాసములోనికథ యవ్యక్తమాధురీప్రపూర్ణము. దృశ్యకావ్యలక్షణ లక్షితము. పాత్రపోషణ ప్రదర్శనావైచిత్ర్యము గలది. స్త్రీస్వభావ మార్దవము నతిసొగసుగ నిరూపించెను. "పాటున కింతులోర్తురె" యను మనుచరిత్ర పద్యమును, "అజాబిల్లి" యను భట్టుమూర్తి శార్దూలమును, "కొసరి వసంతకాలమున" అను కాశీఖండములోని చంపకమునుఁ బోల్చి చూచినచో, శ్రీనాథుని కొంటెశృంగారము, పెద్దనయందలి సందర్భశుద్ధి, భట్టుమూర్తియొక్క సమాసధాటి మూఁటిని మించిన తన కారణకార్యసమన్వయముతో నేకీభవింపఁజేసి "ఈసునఁబుట్టి" యను నుత్పలమును సృజించి నట్లున్నది. కథావేగమునకు తిమ్మన్న దే యితరులకన్న నుత్కృష్ట మనవచ్చును. ఆతని ధారయు "బాలపల్లవగ్రాసకషాయకంఠకలకంఠవధూకలకాకలీధ్వని"ని బోలియున్నది. గిరిక కేవలమోహావేశమున గయ్యాళితనముం జూపినది. కాని సత్యభామ యేడ్పు—ఆమనసుకరగించు నటనలు—తిమ్మన్నయే రచింపఁగల్గును. పదలాలిత్యమును అర్థవైచిత్ర్యమును గల్పి రచించుటలో నీతనికావ్యము సమర్థతను జూపి హాయి యనిపించుచున్నది. శ్రుతికటువుగాదు—పాండిత్యప్రకర్ష లేదు. ఈయుగములో నొక్కింత చలువనీడ నిచ్చినది కళాపూర్ణోదయజననమునకు ముం దిదియనియే ఘంటాపథముగా వాకొననగును.

"జలజాతాసనవాసవాదిసురపూజాభాజనంబై తన
ర్చులతాంతాయుధుఁ గన్నతండ్రి శిర మచ్చో వామపాదంబునన్

దోలఁగం ద్రోచె లతాంగి, యట్లయగు నాథు ల్నేరము ల్సేయఁ జే
రలుకన్ జెందినయట్టికాంత లుచితవ్యాపారము ల్నేర్తురే!"

పదలాలిత్యమున కితఁడు పట్టుఁగొమ్మయై, తనంత నొకప్రత్యేకసృష్టిగాఁ బెరిఁగిన పారిజాతాపహరణమునకుఁ గర్తయై, శైలినిఁబట్టి భాస్కర, సింగన, పోతన, సూరనలవరుసలోఁ జేరవలసినవాఁడైన తిమ్మకవి నభినందించి ఇతర కవుల నిఁకఁ బరామర్శింతము.

"గంగాప్రవాహధారావేగముగల" శతకరచయిత ధూర్జటి సలక్షణ మధురశైలితోఁ గాళహస్తిమాహాత్మ్యమును వర్ణించెను.

"పరిచితబంధనైపుణి నపారకళానుభవప్రసక్తి నా
దరసవివేకసంపద, సదాశుకవాక్యసుధానుభూతి మో
హరహితవృత్తిఁ బ్రస్ఫురదనంగరహస్యవిచారబుద్ధి న
వ్వురమునఁ గామినీజనులు పొల్తురు యోగిజనంబుపోలికన్"

అని రచించిన యితనియందు శృంగారవేదాంతములు సమన్వయంబునొంది నవి.యమకాద్యలంకారమనోహరంబై, ఒక్కొక్కచోఁ గన్నడపద సమ్మిశ్రమును జూపుచు, పాల్కురికి సోమనాథుని, నన్నెచోడుని స్మృతి కితని ధార దెచ్చుచున్నది. ఇతనితో నిక్కడనే సూచింపఁదగినవాఁడు "అయ్యల రాజు రామభద్రుఁడు."

ఇతఁడు చాలకాలము బ్రతికి పిల్లలుగలవాఁడై కష్టపడెనఁట. బాల కవిగనే 'సకలకథాసారమును' రచించెను. ఇతఁడు వ్రాసిన ముఖ్యప్రబంధము 'రామాభ్యుదయము' "ప్రౌఢకవితాధోరణిగల్గి పదగుంభమునందు పాండురంగమాహాత్మ్యమునుబోలి యమకానుప్రాసములను గలదిగానున్నది." అని కవిచరిత్రకారుఁడు వ్రాసెను. ఎట్లున్నను వీ రిరువ్వరును ప్రబంధమహా కవుల సభలోనివారే.

పైనఁజెప్పిన కృష్ణరాయ, పెద్దన, తిమ్మన, నృసింహకవి, భట్టుమూర్తి, సూరన, రామకృష్ణ, ధూర్జటి, రామభద్రులతోఁ జేరి ప్రబంధప్రపంచ దశదిశలనుఁ బూర్తిఁజేసిన చేమకూర వేంకటకవి, యుగాంత్యమునకుఁ గన్పడినవాఁడయ్యును నిటనే స్మరణీయుఁడు.

తెనుఁగు లోకోక్తులతో జాలువాఱి, యలంకారములతోఁ గులికి, రసోదంచితంబై, సూరన్న రచనలకుఁ దిమ్మట తేటతెలుఁగుపదముల కలయికతో శ్లేషను గల్పించుటయం దద్వితీయుఁడై మెఱసిన వేంకటకవిధార ప్రశంసనీయమే. ఇతని కృతి విజయవిలాసము. అర్జునుఁడు తీర్థయాత్రాసమయమున పాండ్యరాజు తనయాదులను వివాహమాడిన కథలు గలది. దక్షిణదేశమున రాజపోషణము నందినవాఁ డగుటచే కథయు నక్కడకే యేగినది. ఇతనివర్ణనలు సముచితంబులు. రసోద్దీప్తములు. ఇతనియందు క్త్వార్థకసంధి మొదలగునవి పొసఁగినవి గాని సర్వజనాదరణీయమైన యితని కవనమున కవి కళంకము నీఁజాలవు.

1. కందుకూరి రుద్రయ్య (కంసాలి భద్రయ్య) కందుకూరి జనార్దనాష్టకమును, సుగ్రీవవిజయ యక్షగానమును రచించెను. జనార్దనాష్టకము భావగీతరాజము. ఇతఁడు నిరంకుశోపాఖ్యానమునకుఁ గర్త. శ్రీపానుగంటి లక్ష్మీనరసింహముగారివలన నందఱి చెవులఁ బడిన "ఎన్నఁడు నేరిచెఱ బెళుకు లీచెలికన్నులు కారుకమ్ము" లను పద్యము రుద్రయ్యది. రుద్రయ్యకు మల్కిభరామ్ప్రభువు చింతలపాలెము శ్రోత్రియముగా ననుగ్రహించినాఁడు.

2. కొండవీటిశైవబ్రాహ్మణుఁడైన మాదయ్యగారి మల్లన్న సులలితపదధాటితో రాజశేఖరవిలాస మను మూఁడాశ్వాసముల గ్రంథమును వ్రాసి నాదిండ్ల అప్పామాత్యున కంకిత మిచ్చెను.

3. శ్రీకృష్ణరాయలకాలపువాఁడైన [1]తాళ్లపాక చిన్నన్న యష్ట మహిషీకళ్యాణమును రచించెను. ఇది ద్విపదకావ్యము.

4. కుమ్మరమొల్ల నెల్లూరు మండలములోనిది. ఈమె రామాయణ మును చిన్నకావ్యముగ వ్రాసెను. పురుషులు వ్రాసిన చిన్నచిన్నరామా యణము లన్నిటికన్న నిది యుత్కృష్టముగ నున్నది. శబ్దాలంకారములతో నిండి, మధురమై, మనోహరమై, అవిరళధారాస్పదమై యరుదారినది. స్త్రీలలో నీమె, తరిగొండ వెంకమ్మయు నగ్రగణ్యలు. నుడికారముల సొంపు నింపుచున్న ఈకవయిత్రి సుస్మరణీయ. శ్రీకృష్ణరాయలకు సమకాలికురా లేమో ?

5. కోటశివరామయ్య యనుకవి సానందోపాఖ్యానమును వ్రాసెను.

6. స్తుతమతియైన ధూర్జటికి మనుమఁడైన కుమారధూర్జటి కృష్ణరాయ విజయమును వ్రాసి యొకనూత్నపథమును జూపె ననవచ్చును. సంస్కృతచరిత్రవలె నిది మనకు మాననీయము. శైలి రమణీయము.

7. కోదండరామరాజునకు (తిరుమలరాయని మనుమఁడు) రామ రాజీయము నందుగుల వెంకయ్య యంకితముఁ జేసెను. కవిత్వము రసవిహీనము కాదు.

8. దోనూరు కోనేరునాథకవి బాలభాగవతమును వ్రాసెను. కవిత్వము హృదయరంజకముగానే యున్నది.

9. అద్దంకి గంగాధరకవికృత తపతీసంవరణమను కావ్యము వసు చరిత్ర ననుసరించినది. శృంగారగ్రంథము. గంగాధరకవి మల్కిభరాముని యాస్థానమున కవిగా వెలసినవాఁడు.

---

1 తాళ్లపాకవంశపువా రనేకులు శతకకవులు విలసిల్లినారు. (చూ. శతకకవులచరిత్ర.)

10. రుద్రయ్యను, గంగాధరుని పోషించిన ఇబ్రహీంషాయొద్దకొలు వున్న అమీనుఖానునకు పొన్నగంటి తెలగన్న యయాతిచరిత్రమను అచ్చతెలుఁగు గ్రంథము నంకితమిచ్చెను. "తొంగలిపువ్వు దేనియలఁ దూకొని మత్తిలు తుమ్మెదల్ పయిం, బొంగుచు వ్రాల నొప్పెసఁగఁ బూచినపొన్న వలె" నితని గ్రంథము తత్కాలపాఠకులచేఁ బొగడ్తనందినది. శైలి మిక్కిలి చక్కఁగా నున్నది.

11. పిడుపర్తి సోమనాథుఁడు ద్విపద బసవపురాణమును పద్యముగా మార్చి యేడాశ్వాసములుగా రచించెను. కవనము సొంపుగ "దాత్పర్యముఁ భక్తియుఁ లోనఁ గీల్కొను" నట్లున్నది.

12. పిడుపర్తి బసవకవి ప్రభులింగలీలలను పద్యముగా మార్చెను. నరసభూపాలీయానంతరము కవిత క్రమముగా భావశూన్యమై శుష్కించుచుండె ననుట కీపద్యానువాదములు ప్రబలసాక్ష్యములు.

13. "అనుపమ శ్రీవేంకటాద్రీశదత్త, మకరకుండల యుగ్మమండిత కర్ణుఁడైన" తాళ్లపాక తిరువేంగళనాథుఁడు 'పరమయోగి విలాస'మను నెనిమిదాశ్వాసముల వైష్ణవగ్రంథమును వ్రాసెను.

14. ఈ ద్విపద పరమయోగివిలాసమును జూచియే కాఁబోలు సమకాలికుఁడైన తిమ్మరాజు పద్యములోనికి మార్చెను; లేదా, కూర్చెను.

15. రాయసము వేంకటపతి లక్ష్మీవిలాస మనెడి యయిదాశ్వాసముల ప్రబంధమును రచించెను. సలక్షణమై మృదుమధుర రచనము గల్గియున్నది.

16. తరిగొప్పుల మల్లన చంద్రభానుచరిత్రమను ప్రబంధమునకుఁ గర్త; లాక్షణికుఁడు. తిరుమలరాయనికొడుకు. వేంకటరాయల కాశ్రితుఁడు. గాన వసుచరిత్రనుబోలుదానిని కల్పించెను. యమకాలంకృత దీర్ఘసమాసములతో రచించినాఁడు. కవిత్వము రసవంతముగా నుండును.

17. కోనేరునాథకవి భాగవతమునకు మొల్లరామాయణమునకు బిల్లలుకనగా, చరిగొండ ధర్మన్న భారతమునకు సంగ్రహముగా చిత్రభారతమును రచించినాఁడు.

"హారము భారమై మణిగణాకరబంధురసౌధరంగసం
చారము దూరమై తనువుసంగతినొప్పెడు చందనాదిశృం
గారము క్రూరమై చెలియకైవడి నెమ్మి యొనర్చినట్టి రా
కీరము వైరమై నెగడెఁగేసరిమధ్యకు నొక్కపెట్టునన్."

ఇఁకఁ దట్టుకోనఁజాలము.

18. రెండర్థముల గ్రంథములను రెండిటిని జూచితిమి. మూఁడవది మూఁడర్థము లైనది. రాఘవ యాదవపాండవీయముతో త్రిమూర్తు లేకమై అదృశ్యమగు బ్రహ్మమైనది. ఈ ప్రథమత్ర్యర్థికావ్యకర్త ఎలకూచి బాలసరస్వతియను పండితుండు. ఇతఁడే యాంధ్రశబ్దచింతామణికి తెనుఁగు టీకఁ జేసినాఁడు. ఇతఁ డనేకగ్రంథములకుఁ గర్త. తక్కిన ముఖ్యగ్రంథములు చంద్రికాపరిణయము, మల్లభూపాలీయ మను భర్తృహరి సుభాషితాంధ్రీకరణము నై యున్నది. ఈతఁడు వ్యాకరణము వ్రాసి ప్రబంధత్ర్యర్థి కావ్యముల నిర్మాతయైనందున, ప్రబంధ, ద్వ్యర్థికావ్య, కావ్యాలంకార సంగ్రహములను వ్రాసిన భట్టుమూర్తితోఁ బోల్పనగును. ఇతఁ డీయుగమున రెండవ భట్టుమూర్తి.

19. రామలింగకవి కూర్మపురాణమును రచించెను. సరసమైన కవిత్వము.

"భంబుగదే నఖావళి నభంబుగదే నడుము న్మదద్విరే
భంబుగదే కచంబు, దిగిభంబుగదే నడతీరు హేమకుం
భంబుగదే కుచంబు కరభంబుగదే తొడ పూర్ణచంద్రికా
భంబుగదే స్మితంబురుశుభంబుగదే వచనంబు బోటికిన్."

అనుపద్యం బితనిదే.

20. దామెర వేంకటపతిబహుళాశ్వచరిత్ర రచించిన శూద్రకవి. ఇతనికవిత్వము రసవంతమై సలక్షణముగా నున్నది.

21. చెన్నమరాజు 'చారుచంద్రోదయ' కృతికర్త. ఈకవి ముత్తాత యగు లక్ష్మీపతి శ్రీనాథునకు శిష్యుఁడట.

22, 23, 24. చిత్రకవి పెద్దన్నది కవివంశము. పెద్దన్న లక్షణ సారసంగ్రహము రచింపఁగా, ఇతనికొడుకు అనంతకవి హరిశ్చంద్ర నలోపాఖ్యానమునకు వ్యాఖ్యానమును, ఇందుమతీ పరిణయమను ప్రబంధమును రచించెను. అనంతకవి పుత్త్రుఁడు రమణకవి 'సాంబవిలాస' మను ప్రబంధమునకుఁ గర్త యయ్యెను. ఇతని రెండవగ్రంథము విద్వత్కర్ణరసాయన సకలవర్ణనాపూర్ణ రామాయణము. లక్షణా (దుర్యోధనుని పుత్త్రిక) పరిణయము, రామకథ వస్తువులు; సలక్షణమైన గ్రంథములు. ధార పురాణధాటికి ననువుపడినది. కాన తాతతో నారంభమైన కవిత్వలత మనుమనియందు బలిసి పూచినది. ఎప్పుడు మనుమలలోనే కాని, కొడుకులలో ఘనులయాశయములు ఫలింపవను పాశ్చాత్త్యసిద్ధాంతము సార్థకమైనది.

25. శంకరకవి హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానమును రచించెను. అక్కడక్కడ మాణిక్యములవంటి పద్యములు గలవు. "ఇంపగు లోకోక్తులతో" నిండి సంభాషణఫక్కి నిది వ్రాయఁబడినది. అక్కడక్కడ కఠిన సమాసములు పడినను మొత్తముపైన సులభమైనదియే.

26. హరిశ్చంద్రోపాఖ్యానమును రచించిన రెండవకవి కంచి వీర శరభకవి. ఇర్వురును గౌరనమంత్రి ద్విపద ననుసరించినవారే. సమకాలికులే. నేఁటి శ్రీమద్రామాయణ, వాల్మీకిరామాయణ కర్తలనుబోలి యొకేవస్తువును గురించి వ్రాసినారు. ఇరువురి గ్రంథములలోను పదములపోలిక తక్కువైనను భావములపోలిక దట్టముగా నున్నది. శైలి శంకరకవిదే ప్రౌఢమనవలయును. శరభకవి పద్యమగు

"సప్తద్వీప సముద్రముద్రితమహా సర్వంసహాచక్రసం
ప్రాప్త శ్రీకమనీయలక్షణ జగత్ప్రావీణ్య సత్యవ్రతో
ద్దీప్తప్రాభవుఁడైన రాజసుతుఁ దర్థిన్ దైన్యభావోదయ
వ్యాప్తిన్ బెత్తెఁడునేలకైనఁ దగఁడే యంచు న్విలాపించుచున్."

అనుదానితో 'శంకరకవి'దగు నీక్రింది పద్యమును బోల్చుఁడు.

"అకటా! చేరెఁడునేలకున్ దగడె సప్తాంభోధివేష్టితభవ
త్సకలద్వీపకలాపభూపమకుటాంచత్పద్మరాగోజ్జ్వల
ప్రకటానర్గళనిర్గళత్కిరణశుంభత్పాదుఁడైనట్టి రా
జకుమారుం డని యేడ్చెఁ గన్నుగవ నశ్రుల్కాల్వలై పాఱఁగన్."

శరభకవి గ్రంథములోఁ నేఁబదిపద్యము లధికముగ నున్నవి.

27. సింహాద్రి వేంకటాచార్యుఁడు లక్షణావివాహమును చమత్కారమంజరిని రచించెను. శ్రీవైష్ణవకవి. ప్రౌఢప్రబంధ లక్షణము లించుక పట్టినవి.

28. భాస్కరుఁడు కన్యకాపురాణమును రచించెననుట వైశ్యులెల్లఱకుఁ దెల్లము. ఇతనిని భాస్కరపంతులందురు. కవిత ప్రసిద్ధముగాక పోయినను గ్రంథముమాత్రము మతవిషయకమై, మాననీయమై వైశ్యులకుఁ బూజ్యమైనది.

29. మల్లారెడ్డి షట్చక్రవర్తిచరిత్రమునే వ్రాసెను. మల్కిభరాము వర్గమున కితఁడును జేరినవాఁడని చాటువులు చాటుచున్నవి. ఈరాజుకవి కవిత్వము ప్రౌఢమై రమణీయమై తనరు శైలిని జాలువారుచున్నది.

"సరసులఁదేలి పుష్పవనసంతతిపైఁ గడువ్రాలి సుప్తబం
భరములఁదోలి చారుశుకపఙ్క్తుల నేలి ప్రసూనగంధమా
దరమునఁ గ్రోలి పుష్పితలతాతరులెక్కుచు సోలి మెల్లఁగా
జరగఁగఁజొచ్చె దక్షిణపు...గాలి వయాళి పెంపునన్."

కాఁబట్టి పాఠకుఁడు సేదఁదీర్చుకొనుటకు హాయిగా నున్నది.

30. మల్లారెడ్డి, గంగాధర, రుద్ర, తెల్గనలతోపాటు మట్ల అనంత భూపాలుఁడును, నిభరాముని (ఇబ్రహీంకుతుబ్షా) వర్గములోనివాఁడే. శ్రీవైష్ణవమతాభిమాని. కాకుత్స్థవిజయమను నైదాశ్వాసముల గ్రంథమును నిర్దుష్టముగ, రసవంతముగ,లలితపదలీలావిన్యాసములతో రచించినప్రోఢ. "గఱ్ఱున ద్రేచు" మున్నగు జాతీయములను వాడెను. తెల్గుపలుకులు కొల్లగానున్నవి.

31. సుదక్షిణాపరిణయ నిర్మాతయగు తెనాలి యన్నయ్య కృతిభర్త పులిజాల సోమామాత్యుఁడు "పలుకులకల్కికప్పురపుఁబల్కులఁ జల్లినరీతిఁ బందువె, న్నెలతళుకుల్ విధుండు వావణించినమించున శంబరారి చెంగలువల తూపుకోపుల ముఖాముఖిఁజూపిన యేపునన్ గృతుల్, పలుకఁగ నేర్తు"వని పొగడినాఁడు. 1580ప్రాంతముల నున్నవాఁడు.కవిత్వము రసవంతమై, తేటతెనుఁగుపదముల మేల్మిఁగొని యన్వయ సౌలభ్యము మెఱయ, శ్రావ్యమై, యయ్యెతావులలో దీర్ఘసమాసరచనలతో కవిపాండితిని జూపుచు, మధురమై గాలికిఁ గదలురెమ్మలవ్రాలు పూలసోనవలె దొరలు మనోహర వృత్తములతో దులకించుచున్నది. ఇతఁడు సుకవివక్త్రకెక్కఁ దగినవాఁడు, తెనాలివాఁడు, గావున రామకృష్ణునిమాహాత్మ్యము కొంచెము సోకినది. కాని, ప్రౌఢార్థపదప్రాచుర్యము గొనక ఇతనిధాటి లలితమధురార్థసందర్భ సంగతమైనది.

"జలకంబుల్ దగఁగూర్చి నెన్నుదుట రక్షాకాంతఁ బాదాంగుళీ
స్థలమృత్స్నతిలకంబుఁ దీర్చి రుచులం దట్టాడు వజ్రంపు టు
య్యలపైఁ బొత్తుల నుంచి యాకుధరకన్యాధీశ దివ్యాంశసే
శలమూర్తీ నిదురింపవే యను సుతుం జంద్రాస్య జోకొట్టుచున్."

అని చిత్రించినాఁడు. కాని, యొక్కకాసారము మాత్రము—

"కమలామందమరందబిందుకణికాకల్లోలడోలావిలో
లమరాళీగరుదంచలత్పవన బాలక్రీడనప్రోల్లస

త్కాముదామోదిపరాగవాసిత దిశా కుంభీంద్రగండస్థలీ
సముదాయం......"

బగునంతవఱకుఁ బూర్తి గన్పడదు.

32. రామరాజు రంగప్పరాజు 1550 ప్రాంతమువాఁడై తన సాంబోపాఖ్యానమును శ్రీరంగనాథున కర్పించెను. శ్రీవైష్ణవుఁడు. "ఇతనిది సలక్షణమై నిరర్గళధారగల మంచికవిత్వము."

33. పసరము చిననారాయణనాయకుఁడు, శ్రీవైష్ణవులశిష్యుఁడు. ఇతనిశైలి విన సొంపు నింపును. కువలయాశ్వచరిత్ర మితనికృతి.

34. రామకృష్ణునితో సమకాలికుఁడైన లింగముగుంట రామకవియు శ్రీవైష్ణవసాంప్రదాయికుఁడే! చతుర్వాటికామాహాత్మ్య మను స్థలపురాణ కర్త. కవిత నిర్దుష్టమై రసవంతముగ నున్నది.

35. సకలనీతికథానిధానమును, సకలపురాణసారమును రచించిన కూచిరాజు యెఱ్ఱనయే కొక్కోక మను కళాశాస్త్రమును రచించెను. కొక్కోకము కుంటముక్కల మల్లయామాత్యున కంకితము. కళాశాస్త్రమును యువకు లెటులైన సంపాదించుకొని యుందురు. వృద్ధుల కక్కఱ లేదు. కాన, దానిఁ దడవఁ బనిలేదు. ఇతని 'సకలనీతికథానిధానము'లో తేలిక తెనుఁగు నుడుగులతోఁ గొంచెపు సంస్కృతసామగ్రితో నొండొరులు మాటలాడుకొనునట్లుండు సులభపదసరణితో కథామంచ మల్లినాఁడు.

36. చంద్రహాసవిలాసము సంస్కృతశ్లోకముతో నారబ్ధమై పూర్వోత్తరభాగములుగా రచింపఁబడినది. కవియగు యాదవామాత్యుఁడు 'లక్షణశిరోమణి' యను యాదవామాత్యచ్ఛందమును గూడ రచించెను. కవిత "కదళీపాకముతోఁ దేనెలొలుకు ముద్దుపలుకులతో వినువారి వీనులకుఁ జవులుగొలుపుచు హృదయంగమముగా నున్నది."

37. పంచతంత్రమును రచించుటలో బైచరాజు వేంకటనాథుఁడు రెండవవాఁడని చెప్పనక్కఱలేదుగదా ! (దూబగుంట నారాయణకవి మొదటివాఁడు. మొదటివానికంటె రసపుష్టిగ రచించెనని కవిచరిత్రకారుని మతము. కాని, యరయగా నీ తీర్మానము వ్యత్యస్తమగున ట్లున్నది. మొత్తము మీఁద భాషాంతరీకృతి బాగుగనే యున్నది.)

38. రెంటూరి రంగరాజు భానుమతీపరిణయమును రచించి అప్పటి వేంకటగిరి ప్రభువగు రాయభూపాలున కంకిత మిచ్చెను. "ద్రాక్షాపాకమై మనోహరముగ నున్నది" కవిత. ఇతని శైలికి మచ్చు:

"అలరెఁ జకోరముల్ మదనకంపితపాంథమనస్సరోజముల్
తొలఁగెను భీతిఁ జక్రములు ధూర్తగుణోజ్జ్వలజారచక్రముల్
నలినవిరోధినూత్నకిరణంబులు కొన్ని దివిం దలిర్పఁగన్."

39. శతకకవులలోఁ బ్రఖ్యాతుఁడగు పట్టాభిరామకవి యను భట్రాజు వజ్రపంజరశతకమును, మరున్నందనశతకమును, గువ్వలచెన్నని శతకమును రచించి కీర్తికాయుఁ డయ్యెను. ఈ కృతిత్రయంబును బఠనీయంబు.

40. భాస్కరశతకమును రచించిన మారనకవి (మారన వెంకయ్య?) యిప్పటి (1600) వాఁడే.

41. శ్రీ లీలాశుకకృష్ణకర్ణామృతమును గర్ణామృతముగా నాంధ్రీకరించినవాఁడు వెలగపూఁడి వేంగనార్యుఁడు. కవిత్వము నిర్దుష్టమై, శ్రావ్యముగా నుండుట యట్లుండ, తత్పాఠకులు పోతన్నకుఁ బిమ్మట నట్టి భక్త్యావేశముతో మూలమునే చదువునట్లుండునంత మనోహరముగాఁ దెల్గించినవాఁడు లేఁడని చెప్పవలయును. శబ్దాలంకారములతో రసమును సమ్మేళనముఁ జేసి చదువరులకు భావోద్రేకముఁ గల్గించుటలో సమర్థుఁడైన లీలాశుకుని కృతు

లను తెలుఁగులో దించుటకు సమర్థుఁడు వ్రాసినవి గొన్నిపద్యములే కదా! కాన ప్రతియాంధ్రుఁడును దానిఁ జదివి తీరవలయును. పాఠకులకు సర్వథ భావముల నీ కవి ఇట్లు రంజింపఁజేయును.

"అదిగో ముంగల పెద్దమద్ది యటపో నాచెంత వ్రేపల్లె యు
న్నది యాదండఁ గళిందజాతటమునం దాపించభూజాళిలోఁ
గదుపు ల్మేపుచు గోపబాలకుఁడు నిక్కం బొప్పఁగాఁ డెల్పు స
త్పదవిం బొమ్ము సఖా! సుఖాస్పదముగా భావంబు రంజిల్లెడున్."

ఈతనికవిత్వము, భాషాంతరీకరణమైనను, పోతన భక్త్యావేశమును, క్రింది పద్యమునఁ గాన్పించురీతి శైలిని సైత మనుకరణమును బొందియున్నది.

"చల్లనివాని నవ్వు వెదచల్లెడువాని దయారసంబు జొ
బ్బిల్లెడువానిఁ గెంపు జిగి పెంపు సెలంగెడు మోవివాని సం
ఫుల్లసరోజనేత్రములఁ బొల్చినవానిఁ బయోధివీచికా
వేల్లిత నీలనీరదనవీనతనుద్యుతివానిఁ గాంచెదన్."

42. మాధ్వుఁడగు సారంగుతమ్మయ్య ఈయుంగాంత్యభాగముననే మోహకావ్యవృక్షమునకు బీజము వేసినాఁడు. వైజయంతీవిలాసము నూత్న పథమును జూపినది. ఇదినాల్గాశ్వాసముల గ్రంథము. తొండరడిప్పొడియాళ్వారును దేవదేవి యనువేశ్య జయించి భోగించిన కథ ఇందలి వస్తువు. ప్రథమాశ్వాసములో దేవదేవి చోళేంద్రుని దర్శింపవచ్చి నృత్యము చేయుటలో నైనది. ఆ వేశ్య వలిపంపుమడుఁగుఁజల్వలు, శోరకొప్పును గలది. ఆమె నృత్యము చూచి తీరవలయును. ఆమె కటాక్ష వీక్షణాంచలంబులు "యంవధైర్య కంచుకంబులఁ జించి చీకాకుపఱచి విసంచు" చేసినవి. రెండవయాశ్వాసమున శ్లేషానుప్రాణితంబగు శైలితో పుష్పవాటికావర్ణనమును, దేవదేవి విప్రనారాయణునిపై పంతముఁ బట్టుటయును, సూర్యాస్తమయాదివర్ణనలును, "చనుదోయి నిఱియఁగట్టిన చట్టుపయ్యెద" తో, దేవదేవి దాసరిసాని

వేషము వేయుటయును, విప్రనారాయణుని తిరువడిఘుళ నామె యాశ్రయించుటయును, క్రమక్రమముగా నతని వజ్రపంజరనిభంబైన మనస్సు నీళ్లకుం బలుచనై కరఁగుటయును, వాన "సముద్యద్దీర్ఘనిర్ఘాత సం, రంభాఘాతవిభగ్నదిఙ్నగకఠోరగ్రావ ఖండావలీ, దంభాంభశ్చరవాహినీకలుషపాద శ్శుంభదంభోధరమై, కుంభద్రోణముగాఁగఁ" గురియుటయును నైనవి. తృతీయాశ్వాసమున భక్తుఁడు దాసురాలిని కనికరించి లోపలికి రమ్మనుటయును, తరువాత నామెను మోహించి రమ్మనుటయును, నిజాంశుకమును తెరగావైచి దిగంబరయైన దేవదేవిని జూచి, యా బ్రహ్మచారి యమ్మగువమేన, నతనుఁ డంగడినమ్ము పనసతొనయనఁగఁ దగినవస్తువును జూచుటయును, 'కాముకస్య కుతోలజ్జా' యనునట్లు మధురనువీడి, కాంచికివిప్రుఁడు వేశ్యతోఁ జనుదెంచుటయును, దేవదేవిమాత—విటఅంపము—యవ్విప్రుని వెడలనడచుటయును, శరదృతువర్ణనయును, "వలచిన యింతిఁ బాయు వగఁ వద్దుసుమీ పగవానికేనియుఁగా" అని విప్రుఁ డాడుటయు నడచినవి. చతుర్థాశ్వాసమున భగవంతుఁడే వేశ్యయింటిలోఁ దన గిన్నె నుంచినది తెలియక, వేశ్యమాత దానిని వర్తకులకుఁజూప నది బయటపడి, వేశ్యగృహము శోధనముజరిగి, విప్రనారాయణుఁడు శిక్షార్హుఁడు కాగా, రంగనాథుఁడే స్వయముగా వచ్చి విప్రునిలోఁ జొచ్చుటయును, దేవదేవి వైరాగ్యమును బొందుపడినవి. ఇట్టిది కథ. భక్తునకై వేశ్యపొత్తు దేవుఁడే కూర్చినాఁడు. దండనమునుంచి తప్పించి బ్రహ్మరథము బట్టించినాఁడు! కవి గోల్కొండనబాబుల యాశ్రితుఁడు. ఇబ్రహింపాగాక, మహమ్మద్‌షా ఇతనికాలపు ప్రభువు. కావ్యము లోకుల నడవళ్ళను విశ్వాసమును బ్రతిబింబించును. కవి దుర్నీతిని వ్రాసినాఁడని నిందించుట బాగుగాలేదు. తనకాలము నమ్మకమునకుఁ దానును లొంగినాఁడు. అప్పటియాచారము ఇప్పటి ప్రజలమనస్సున కధర్మముగావచ్చును. ఉద్దాలకునకు ముందు సంతానార్థము పరులభార్యలను యాచించుట ధర్మమేకదా! శుక్రునకు ముందు సురాపానము ధర్మమే కదా? అప్పటి శ్రీవైష్ణవులలో భక్తి ప్రధా

నముగాని, నీతిగాదని దీనిచేఁ దేలుచున్నది. మాల మాదిఁగల నుద్ధరించిన మహామతమునకు భక్తుని వేశ్యాభోగ మొకదోషముగాదు. అత్యున్నతభావముతో నడుగునఁ బడ్డవారిని లేవనెత్తినది. భక్తిప్రాబల్యముచే భగవన్నిష్ఠ భరత్వమును బుట్టించి పాపినిగూడ తరింపఁజేసినది. కళాదృష్టి కవికి బాగుగ నున్నది. సమయోచిత పదసన్నివేశము, సందర్భసముచితవర్ణనావైదగ్ధ్యము, వేశ్యా స్వభావవర్ణనా వైశద్యము, ప్రబంధ లక్షణసమన్వయము గలిగిన ఇతని కవిత యనుభవార్హము. చూడుఁడు: వేశ్యమాతలు "సూనశరభుక్త నిర్ముక్త శుష్కపత్రములు." చినుకులు "కటపెట, తొటతొట, పాటపాట" రాలినవి మొదట. "అంగజవ్యాధి కడుపుబ్బినట్టి విటుల, యాత్మజలపూరములతెట్టు వల్లపట్టు", "వెన్నెలల్ తారలలోన జాజె" అంతయుం సరియే. కాని, యితఁడు వేసిన [1]నూత్నమార్గముపై నితరులం నడువఁదొడంగిరి. అదియే ఇతని గుణమునకును దోషమునకుఁ గారణము. మోహాకవిత్వము కొందఱికి వలయును. అందునను యువకులలో నరపాలునకు మించి వాంఛింతురు. అట్టి మోహకావ్యకవిత నితఁడు పితామహుఁడగుట నితని నింతవఱకుఁ జర్చించుట యైనది.

ఇఁక లాక్షణికకవులను,కవిచరిత్రము పేర్కొనని కవులను స్మరింతము.

43. వెల్లంకి తాతంభట్టు 'కవిచింతామణి' యను లక్షణగ్రంథమును జేసెను. ఇతఁడు రాయలకు సమకాలికుఁడు.

44. లింగముగుంట తిమ్మన్న 'సులక్షణసారము' రచించెను. ఇతఁడు రామకృష్ణునకు సమకాలీనుఁడు. ఇతని కృతి యంత ప్రచారముగాంచినది మఱేలక్షణగ్రంథమును లేదు.

45. ముద్దరాజు రామన్న యనునాతండు 'కవిసంజీవని' వ్రాసెను. పూర్వమే యాదవామాత్యఛందమును,బాలసరస్వతీయమును పేర్కొంటిమి.

---

1 చెదలువాడ మల్లయకృత విప్రనారాయణచరిత నెఱుఁగుదుముగదా!

46. సులక్షణసారమునకుఁ దర్వాత నధికప్రచారములో నుండునది యప్పకవీయము. ఛందోవిషయబాహుళ్యము. ఇతఁడు 1550 ప్రాంతమున నున్నవాఁడు. అప్పకవి లక్షణశాసనముతో యుగములోని కవితావృక్షమునకు శిశిరర్తు వాసన్నమైనది. లాక్షణికునకు లొంగినతర్వాత కవిప్రతిభ పాఱదు. కవికి లాక్షణికునితోడి మైత్రి ముఖ్యమే కాని దాస్యము మంచిదిగాదు. ద్వేషమైన భాష చెడునుగదా?

47. పైయుగములలోఁ జేర్పక వదలిన ప్రబంధరత్నావళివారిలో తెల్లపూడి కసవరాజొకఁడు. ఇతనిది కళావతీశతకము.

48. సౌగంధికాహరణము వ్రాసిన రాయసం గణపయ్యయింకొకఁడు.

49. హరిశ్చంద్రకథకు కర్తయగు చంద్రమౌళి మఱొక్కఁడు.

50. రాపరది దేచిరాజు గ్రంథ మేదో తెలియదు.

51. గౌరన, శంకరకవి, శరభకవి, చంద్రమౌళి యనువారివలెనే దేవరాజభట్టు హరిశ్చంద్రకథను వ్రాసెను. హరిశ్చంద్రకథ జనప్రీతిఁ గాంచిన దనుట కింత మంది వ్రాయుటయే తార్కాణము.

52. మద్దికాయల మల్లయ రేవతీపరిణయము నిట నుదాహరింతము. లక్షణాపరిణయములు రెండైనవి. ఇది మూఁడవపరిణయము.

53. ఘటసాసి మల్లంభట్టువ్రాసిన జలపాలిమాహాత్మ్య మేయుగమునకుఁ జేరినదో? కవనము మాత్రము మధురమై, లలితమై, సలక్షణమై బాగుగనున్నది.

54. ఫణిధవుమాధవకవి ప్రద్యుమ్నవిజయమును రచించెను. ఈయుగపు నుడికారముల గడుసుపోకలు గానఁబడుచున్నవి.

55. రెడ్డిపల్లె ముద్దమరాజు అష్టమహిషీకల్యాణమునకుఁ గర్త. ద్విపదకవి ఇతనిని జూచి వ్రాసెనా? లేక, ఇతఁడే ద్విపద ననుకరించెనా?

56. నెల్లూరు ముత్తరాజు పద్మావతీకల్యాణమును వ్రాసెను.

57. పోతరాజు భైరవకవి శ్రీరంగమాహాత్మ్యమును వ్రాసెను. అతఁడును పోతరాజు వీరయ్యయును బందుగులా? అయిన నెప్పటివారు?

58. కంచిరాజు సూరయ్య తన కన్నప్పచరితమును ధూర్జటి కాళహస్తిమాహాత్మ్యమునకుఁ బిదపనే రచించెనా? ధూర్జటి కవితయందలి సామరస్యము లేదేమోకాని ప్రౌఢిమాత్రము సమానముగానే యున్నట్లున్నది.

59. పాలపర్తి సోమేశ్వరుఁడు, శరభలింగమును గూర్చి శతకమువలె స్తుతిని గూర్చినాఁడు.

60. బహుగ్రంథకర్తయగు హరిభట్టు కాలము తెలియలేదు. ఇతర లక్షణగ్రంథములయందుండియే పద్యములను గైకొన్న యప్పకవి యతని నుదాహరింపక పోయిన మాత్రమున నీతఁ డర్వాచీనుఁడు కానేరఁడు. ఇఁక నెందఱి గ్రంథములో బయల్పడవలసినవి యున్నవి. కవులకాల నిర్ణయము కావలసియున్నది. పెదపాటి జగన్నాథకవి సంతరించిన ప్రబంధ రత్నాకరమున నీకవి పేర్కొనఁబడి యుండుటచే 1600 ముందటివాఁ డనియే తోఁచెడిని. ఇతఁడు మత్స్యపురాణము, వరాహపురాణము, ఉత్తర నృసింహపురాణము, భాగవతైకాదశద్వాదశస్కంధములు రచించిన ప్రౌఢ. కృష్ణామండలమువాఁడు. వరాహపురాణము నరాంకితమని, మాత్స్యమును రంగనాథున కిచ్చినాఁడు. నిసర్గలలితధారతో నిర్దుష్టముగ బహుగ్రంథములను రచించిన దొడ్డకవి. ప్రాచీనాంధ్రకృతులవలె రచనము విన నింపు; భావింప రసముఁ బెంపు.

61. నూతనకవి సూరన్న సకల జనాభిరామనామాంతరముగల 'ధనాభిరామమును' జేసెను. కుబేర మన్మథులు రూపసౌందర్యముల నేవి ఎక్కుడని పందెము వేసికొని రెంటిని సమానములని నిర్ణయించిన కథ. శైలి

మనోహరము. చిమ్మపూఁడి యమరేశ్వరుని తర్వాతికవుల నితఁడు పేర్కొనలేదు.

62. అంగర నృసింహకవి, 'ప్రాసుటకు' మున్నగునపప్రయోగములఁ గొన్నిటిని వేసియున్నను స్తవనీయధారతో రాజరాజాభిషేకమును రచించినాఁడు. కాలము నిర్ణీతము కాలేదు.

63. పోలూరి గోవిందకవి భరతశాస్త్రమును తెనింగించెనఁట.

64. రంగనాథుఁ డను ప్రబంధరత్నావళిలోని కవి యెవ్వరో?

65. ఒంటరిగ నిల్చినవాఁడు సన్న్యాసి, సంగత్యాగి, వేమనయోగి. ఒకేకాలమున ప్రఖ్యాతులైయున్న ముత్తామాత్యుని రాయన భాస్కరుని, "పరగరాయనికులు బాచని ధనమెల్ల, భటులపాలు కవులపాలు దలఁప" యనియు, "ప్రాకటముగ నిట్టి లోకములో గుంటుపల్లి ముత్తఁడన్న పరమగుణుఁడు" ననియు వ్రాసియుండుటచే నిస్సంశయముగా వేమన 1623 తర్వాతనే యున్నవాఁడు.(ఇంతకు 150 ఏండ్లకు ముందు వ్రాయఁబడిన వేమన పద్యముల వ్రాఁతప్రతు లున్నప్పు డంతకు నూఱేండ్లకు ముందున్నవాఁ డనుట యసమంజసము గాదు.) ఇతనివలెనే ప్రసిద్ధుఁడు నర్వాచీనుఁడు నగువాఁడు పోతులూరు వీరబ్రహ్మము. తత్త్వములు వీరికంటె ముందుపుట్టినవనియును, కాకతీయయుగపు యేగంటివారు, సిద్ధరామదేవుఁడు మున్నగువారు వ్రాసిన దానిని సమర్థించుకొనఁజాలని "యసమగ్రభావనా విభవులు మాత్రమే" వేమనాదులనియు, 14-వ ఆంధ్రసంవత్సరాది సంచికాసంపాదకులన్నారు. ఉండవచ్చును గాక! తారతమ్యములకుఁ బోక వేమననుగూర్చి యోచింతము. కవిత్వమును పరిణామ నియమములేక పాడుకొని యప్పటికప్పుడు కార్యకారణ విమర్శకు దిగక జిహ్వాచాపల్యముఁ దీర్చుకొని సంతోషించు కవులలో వేమన యొక్కఁడని యొక రనిరి. భావనాశక్తికిఁ బ్రమాణమైన వాఁ డనియుఁ, మహాకవి కోటికెక్కినవాఁ డనియుఁ, మూఢభక్తాదులను దూల

నాడుటలో నద్వితీయుఁ డనియు, కారణవిమర్శన శక్తికి పట్టాభిషేకముఁ జేసిన మహాత్ముఁడనియు, అతని పద్యములన్నియు లోకోక్తులనియు, పరిహాస రసము దట్టమైనను గాయము కనిపింపనీయని కత్తితో నుత్ప్రేక్షల నుపమేయముల నిర్మించెననియుఁ, నిదర్శనములఁ జూపుటలో నసమానుఁడనియును, వైశద్యమనుగుణ మితనియందు ప్రబలమనియు, సామాన్యవిషయములకు గాంతి, రూపము, ప్రాణము నావహింపఁజేసి యేవో వింతలుగాఁ జేయు గారడీ విద్యలో నీతఁడు మొదటివాఁడనియు, నితనికి సమానుఁడో, మించిన వాఁడో పల్నాటిచరిత వ్రాసిన వీరకవి యనియు నింకొకరు నుడివిరి. ఇరువుర పలుకులును యథార్థములేకాని, సత్యనిరూపణాలేశపురంగుతో నవి యతిశయోక్తులవోలెఁ గన్పట్టుచున్నది. "నన్వమే యనువాఁడు నంబివెధవ" యగుటయు, అభిప్రాయములలోఁగల స్వవచనవ్యాఘాతములును చూచి, "వేద సారమెల్ల వేమనయే యెఱుఁగు" నన్ననానుడి "బడాయి" యనువారును నున్నారు. ఇతఁడు దత్తమండలవాసి. [దత్తమండలములో నాయూరియెడఁ గన్పడు మెట్టవేదాంతము ఉత్తరాంధ్రదేశమున నంతగాఁ గన్పింపని కతంబునను, గుంటూరి మస్తాన్ సాయబు తప్ప తక్కినవా రనేకు లవధూత లర్వాచీను లప్పటికి దత్తమండలమునఁ బూజఁగొనుటయు, ధనసంగ్రహణ శీలురగు కుహనావేదాంతు లగు భూసురు లిప్పటికిఁ గొందఱు శిష్యవర్గములలో నున్కియు, నితఁడు తప్పక దత్తమండలమువాఁడే యనిపించుచున్నది. వీరక్షేత్రమునకు శృంగారవిషాదపర్యవసానమునకు: నిశ్చలతత్త్వ కపటవేదాంతమునకు, రేగడి నేలలను, యెఱ్ఱ మెట్టభూములను, కొండ సీమలను దున్ని బ్రదుకు మహోన్నత విగ్రహులగు కృషీవలులకు నావాసమైన దత్తమండల మాంధ్రసీమకు 'స్కాట్లాండు' వంటిది. 'ఉత్తరాది' ఇంగ్లాండువంటిది. తుంగభద్రా పినాకినీ తీరము లప్పటికిని కృష్ణరాయల సేనలోఁజేరి దక్షిణభారతమునంతయుం గెల్చిన వీరయోధులగు "మోటుమానిసు" లను, జగద్గురు విద్యారణ్య రాఘవేంద్రరాయాది మహాపురుషులను

గీర్తించుచు తరంగఘోషములతోఁ బాడుకొనుచున్నవి.] స్థలనిర్ణయమున వాదము లున్నవి. విచార్యము.

"విత్తులేని యట్టి వృక్షమొక్కటి పుట్టె
ఫలము పువ్వు మొదలు పత్రి లేదు
స్వాదు లేదు చూడ సాపాటునకు లెస్స
దీనిభావమేమి? తెలుపు వేమ."

యని మనమునడిగికొనవలసిన పద్యము లల్లినాఁడు. [1]ఇతనిది మర్మకవిత్వమని, తాము నట్టిది వ్రాసినామని యొకరు ప్రదర్శించిరి. భావగీతములను విజ్ఞులు విచారింతురు గాక! ఒక్కటిమాత్రము వ్యక్తమగుచున్నది. ఇతఁడు ముంగోపి. "ఎప్పటికేది యాగ్రహజనకమైన దానినిఁ దిట్టును. తెగిన గాలిపటమువలె" నితఁడు స్వాతంత్ర్యభావమును, నవ్యతయును గల్గించినాఁడు కవితకు! ఇదిగాక ఇతనియిందు పాఠకుని మనస్సును సమాలోచనఁ జేయుంటకుఁ, బురికొల్పుట ముఖ్యగుణము. ఇది మహాకవి లక్షణము. ఒకవిషయమును దడవినచో ననేకము లూహలుగల్గునట్లు భావనాప్రపంచమున నోలలాడించు శక్తియే "ధ్వని"యని ముందనుకొంటిమి. అట్టి ధ్వని కీతఁడు నిధి!

"పండ్లుపడ్డకుక్క పసరంబుఁ గరవదా?"
"తలలు బోడులైనఁ దలఁపులు బోడులా?"
"ఇంటిలోనిపోరు నింతింత గాదయా"

---

1 శ్రీ కట్టమంచి రామలింగారెడ్డిగారు, కవిత్వతత్త్వవిచారము. వేమన సోమశేఖరుని శిష్యుఁడనియు, వీరభద్రవిజయకర్తయగు పోతన సహపాఠియనియు నందురు. వీరభద్రవిజయకర్త శైవాభిమాని; భాగవతకర్త యెన్నటికిఁ గాఁజాలఁడు. వేమన పుట్టుక నెల్లూరుమండలము మూగచింతలపల్లెయనియు, కృష్ణామండలపు కొండవీడునికిపట్టనియు, కడపజిల్లా కటారుపల్లె సమాధిచోటనియుఁ గొందఱు తీర్మానించిరి.

"చెఱకు రసముకన్న చెలిమాట తీపురా"
"ముఱికిభాండమునను ముసరు నీగలరీతి"
"మొదలు లేనిచేత తుది నెట్లువచ్చురా?"
"కల్లు కడవఁ గడిగి గంగ నించినరీతి"

మున్నగు వాక్యములం జదువుఁడు. కాకతీయాంధ్రసామ్రాజ్యములోని బహిరంతః ప్రపంచములను తిక్కన పోతన్నలు ప్రతిబింబించిరి. విజయనగరాంధ్ర సామ్రాజ్యములోని బహిరంతః ప్రపంచస్థితులను సూరన వేమనలు వ్యక్తముఁ జేసిరి.

---

3. యుగలక్షణ సమన్వయము

1. ఈయుగములోని ప్రధానకవు లొకరిని మించి యొకరు వ్రాసిరి. ఒకరి కింకొకరు మెఱుగులు వెట్టినారు. ఒక్కొక్క రొక్కొక్క ప్రబంధరీతిని బోషించినారు. బాలసరస్వతి, అన్నయ్య, తెలగన్న, తమ్మయ్య, రాజలింగకవి యనువారి నీ యుగమునకు దశదిశ లనఁబడినవారితోఁ జేర్చిన పదునైదుగురు ముఖ్యకవు లగుదురు.

2. వాఙ్మయము పూర్వార్ధమునఁ బెంపొందె,యుత్తరార్ధమున నీరసమైనది. లాక్షణికులు పెక్కురైరి.

3. వాఙ్మయము విస్తృతిగాంచి నానాముఖములఁ బ్రవహించు సూచనల నిచ్చినది. (చూ. రాయవాచకము).

4. అచ్చతెలుఁగు కావ్యములకు,"పిల్ల" ప్రబంధములకు, "మోహకావ్య" పరంపరకు బీజములు చక్కఁగా నాటఁబడినవి.

5. నీతికావ్యకవిత వేమనయందు రెండున్నరవేలు గ్రంథముగా మాఱి సంపూర్ణ స్వతంత్రపరిణతి నొంది ఫలించినది.

శతకచరిత్రఁ దిలకెంతము. నీతికావ్య మన్నప్పుడు శతకము స్ఫురించుచున్నది. శతకములను భావగీతము లనిరి. భావగీతములు శతకకవితలో దాగుడుమూఁత లాడినవిగాని, శతకములు భావగీతములు మాత్రమే కావు. ప్రకృతిసందర్శనతన్మయత్వమున ముగ్ధుఁడై యొకే మనోవికృతిని విపులీకరించి కవి పాడుకొనునది భావగీతము (Lyric). దీనికి శ్రుతి సహాయముగాన భావగీతములలో గేయములు కలియుచున్నవి. శతకములన్ననో నానాభావానుభవ సంగ్రహములు. అనేకములు తురీయపురుషార్థసాధన కుపయోగ్యములైనవి. శతక ముఖ్యలక్షణములు:—1. చతుర్థపాదాంత్యసంబోధనము. మకుటమన్నిపద్యముల కొకమాదిరి నుండుట. 2. శతకముగాన నూఱు, లేక, నూటయెనిమిది పద్యము లుండుట. 3. శ్రోతకునుఁ గవికిని మధ్య తెఱలేకునికి (స్వీయానుభవముల కవి ముఖాముఖిగాఁ జెప్పుకొనుట)యును నై యున్నవి. 4. మూఁడవదానినింబట్టి యుద్రేకసాతత్యము, కథాసంవిధానమునకు బదులుగా నావశ్యకమైనది. ఉద్రేకమే భావావేశము. అనేకభిన్నభావసంపుటీకరణమే శతక మనఁబడును. భిన్నభావముల కుద్రేకసాతత్యము పూసలలోని దారము. శతక కవిత్వ పరిణామము ప్రాకృతము ననుసరించినది. ౧. దశకముల విభాగము మొదటిమార్పు. (నామదశకము, అవతారదశకము మున్నగునవి యేర్పఱచుకొని కవి శతకమును బూర్తిఁ జేయును.) ౨. భావములమార్పు రెండవది: 1. శత్రుసంహారేచ్ఛ (వీరభయానకములు): గోగులపాటి కూర్మనాథ కవి నృసింహస్తుతిలో, కవి తెలియని వేంకటాచలరమణ పశ్చిమరంగశతకములలో రూపొందినది. 2. సంఘదూషణము(హాస్యము): చౌడప్పాదులలోఁ గన్పడినది. 3. ప్రపంచానుభవము; తద్విచారము (Reflection): భాస్కరశతకాదులలోఁ దెల్లమైనది. 4. స్వాతంత్ర్యప్రియత్వము (శాంతాద్భుతములు): కాళహస్తీశ్వర ప్రభృతులలోఁ దెల్లంబు. 5 నీతి సుమత్యాదులఁ బ్రకటితంబు. 6. శృంగార రసారాధనము: కలువాయి, కాంతాలలామ, లావణ్యాదులలో విస్తృతమై విరిసోన కురిసినది. 7 జ్యో

తిపశకునాదులు: శిఖనరసింహాదులలో వ్యక్తమైనవి. 8. మతవేదాంతములు; శైవవైష్ణవశతకము లనేకము లందుఁ గన్పడినవి. ఈవిధములుగా భావరసములు నానావిధములుగాఁ బ్రవహించినను శతకకవితలో నుత్కృష్ట రామణీయకతను గాంచినవి. భక్తిజ్ఞానములే యనుటను మఱువరాదు. శతకకవితవైలక్షణ్యములు ముఖ్యముగా—1 స్వతంత్రరచనలు, (వస్తువు); 2 స్వతంత్రప్రయోగములు (శైలి); 3 వ్యావహారికపదసంక్రమణము (భాష); 4 ఆధ్యాత్మికవిషయము (భావము) నై యున్నవి.

శతకముల కుపజాతులని రెంటిని జేర్పఁగా నగును. 1 హ్రస్వశతకములు:—రుద్రకవి జనార్దనాష్టకము, సత్యవోలు భగవత్కవి దశావతారస్తుతి దశకము, త్రిపురాంతకుని చంద్రతారావళి, నవరత్నములు మున్నగునవి. 2 దీర్ఘశతకములు:—నీతిధర్మవేదాంతాదులను బోధించునట్టివి. ఈవర్గమునకు పండితారాధ్య వేమనలు చేరుదురు. వైపుల్యము పండితునియందు ప్రారంభమై వేమనయందు పరమావధిని దట్టినది.

చాళుక్య చోడయుగమునకు పాల్కురికి సోమనాథుని వృషాధిపశతకమును, కాకతీయయుగములో సర్వేశ్వరశతకమును రెడ్డియుగమున నారాయణశతకమును, రాయలయుగమునందు ధూర్జటి, మారకవి, పట్టాభిరామకవికృతులగు కాళహస్తీశ్వర, భాస్కర, గువ్వలచెన్న శతకములును బ్రఖ్యాతినందినవి. పట్టాభిరామకవి లాక్షణికులచేఁ బొగడ్తఁ గనెను. కేవల శతకరచయితయయ్యును గానరసము కావ్యగుణము.

మధ్యయుగములో శ్రీరామదాసు కంచర్లగోపన్నకృత దాశరథీ శతకమును, బాణాల వీరశరభేంద్రుని సాంబశివమును, శృంగారభక్తిసమగ్ర శతకకవితలో కవిరాజనఁదగు వైదర్భ అప్పయకవి భళిర కరివేల్పు, ఉపమాక వేంకటేశ్వరములును, అడిదము సూరకవి, కూచిమంచి తిమ్మకవి వ్రాసిన రామలింగేశ, కుక్కుటేశ్వరములును, రావూరు సంజీవకవికృత వీరనారా

యణ మను గునుగు సీసముల శతకమును, "ఇందూ,నందునిమందనుండికద నీ వేతెంచుటల్ రాకలన్" అను మకుటముతో వెలసిన చంద్రదూత, లేక, ఇందు శతకమును వ్రాసిన పుసులూరి సోమరాజకవి నందనందన స్తుతియు, [1](మాధ్వమతావిష్టమగు రమణప్ప విష్ణుసర్వోత్తమశతకము, బౌద్ధమతము నభిమానించిన శ్రీపతి భాస్కరకృత చిత్తశతకమును, తాత్కాలికసంఘమును బ్రతిబింబించిన చట్రాతి లక్ష్మీనరసు గర్వాణకావ్య మనఁదగు కోదండరామశతకమును, వదిన సుభద్రయమ్మగారి కేశవాది శతకములును) శేషప్ప నృసింహశతకమును, వేమనఁబోలు మల్లయోగి పద్యములును, రాచవేటికవి గణికాగుణప్రవర్తన తారావళియును, తాడేపల్లి పానకాలరాయని శతకరాజము [2]మానసబోధమును, కాసుల పురుషోత్తమకవి యాంధ్రనాయక శతకమును బ్రజాప్రీతిఁగాంచి ప్రాచుర్యము నందినవి. జయరమారమశతకములో శ్రీరామసాక్షాత్కారము లభించుచున్నది. ఇట్టి శతకకర్తలు ధన్యులు. వారికృతులం జదివి యాభావాతిశయరామణీయకము నభినందించి మనమును దరింతముగాక !

సంధియుగములో (1800-1900) మదనగోపాలశతకకర్త వంకాయలపాటి వేంకటకవియును,మాతృశతకమును జిత్రించిన మాత్తూరి అప్పావు మొదలియును, మీనాక్షీకందశతక కవయిత్రి బండిబాపనమ్మ, వేంకటరమణ కందకవయిత్రి రత్నాంబ యనువారలును, వేశ్యాగౌరవ ప్రీతిపాత్రమైన నాయికానాయక శతకమును రచించిన తోట విజయరాఘవ కవియును, లావణ్యశతకకర్త పోలిపెద్ది వేంకట్రాయకవియును, కలువాయి శతకమున శృంగారరసము నమితముగానందిచ్చిన డబ్బీరు నరసకవియును, పార్థ

1 అధికప్రాచుర్యము లేనివి గాన "బ్రాకెట్లు" లో నుంపఁబడినవి.

2 "మనసా! హరిపాదము లాశ్రయింపుమా" యను పద్యములరుచి యనుభవైకవేద్యము.

7. విద్యానగరము, గోల్కొండ, మధుర, నంద్యాల, చంద్రగిరి వాఙ్మయరంగము లైనవి. ఉత్తరాంధ్రసీమలో బొత్తిగ నాంధ్రభాష సంచారము మానిన ట్లున్నది.

8. ౧ ఈయుగమున గుణదోషములు సమ్మిశ్రములు. దోషములు ముందునకు మార్గదర్శకము లయ్యెను. మానవజీవిత పరిశీలనమున, నసామాన్యమైనను, నారికేళపాకమును జూపినది. ౨ భాషావిషయమున ననుపమానమైనను, వసుచరిత్రకథాసంవిధానమునను, "సంభాషణసమీచీనత" యందును నధమమైనది. అనుకరణముల మంచిదనిపించినది. 3 "జాతీయములకు నిలయమై" నాటకసంప్రదాయముల కిరవైన ప్రభావతీప్రద్యుమ్నము ఔచితికి భంగముఁ గల్గించినది. ౪ ప్రబంధరచనపై ప్రజాభిమానము మెండగుటచేఁ గుప్పతెప్పలుగా నవియే పుట్టఁదొడఁగినవి. ౫ ద్వ్యర్థికావ్యములు శ్లేషకు దారిచూపినవి. పాండిత్యప్రకర్ష మొకగుణముగాఁ బాటింపఁబడినది.

9. శ్రీకృష్ణదేవరాయల "యవనవిజయ" మహాసభ చిరస్మరణీయమైనది.(దానితో నారంభమైన ప్రబంధయుగమునకు సూరన్నను జక్రవర్తిగాఁ గొందఱు పేర్కొందురు. కావచ్చును. కాని నాతఁడు తిక్కన, పోతన, వేమనలతోఁ జేరఁదగినవాఁడై నాఁడు). పైయుగములకు పాల్కురికి సోమనాథ నాచనసోమనాథ శ్రీనాథులు కవిరాజులు అయినట్లే తెనాలిరామకృష్ణ "సరసకవితాసనాథుఁడు" కవిరాజుగాఁ బరిగణింపఁ దగినవాఁడని నా యాశయము. (రామలింగ రామకృష్ణు లొక్కటియై గ్రంథములన్నియు బయల్పడిన నీయూహ స్థిరపడఁ దగినదియే.) రాయలు దండనాథుఁడు. పెద్దన పురోహితుఁడు. భట్టు వంది. తిమ్మనమంత్రి ఇతరు లితరులు.

10. పైయుగములోని కావ్యసరస్సు కట్టతెగి ప్రబంధనదియై యీ యుగమునఁ బారి సాధారణగ్రంథ సముద్రజలవిరసక్షారములతోఁ జేరి, భావియుగమున వెగటైనది.

11. ఈయుగమున ప్రభువు లనేకుల వైష్ణవ స్వీకారమునం జేసి గ్రంథములకు విశిష్టాద్వైత ప్రాధాన్యము గల్గినది.(చాళుక్యయుగమున వైదిక ధర్మము, కాకతీయమున వీరశైవము, రెడ్డియుగమున సాధారణ శైవము. వైష్ణవభావములు వెలిఁగినవి.) శైవముగూడ ఈకాలమున నిరసింపఁబడలేదు. వైష్ణవులగు భట్టరు, చిక్కాచార్యులు, కందాళప్ప, తాతాచార్యు లనువారు ప్రసిద్ధ వైష్ణవాచార్యులు.

12. స్వకపోలకల్పనాప్రతిభ పింగళి సూరనార్యుని కవిత్వతరంగము లలోఁ నొడ్డుఁదాఁకినది.

శ్రీ

ఆంధ్ర వాఙ్మయచరిత్రసంగ్రహము

చతుర్థఖండము - అర్వాచీనకవిత్వము

(1651 - 1875)

మధ్యమయుగము (శతకము).

(1651 - 1800)

౧. సంఘచరిత్రము

1658 లో మొగలాయిసామ్రాజ్యమునకుఁ గడపటి చక్రవర్తియగు నౌరంగజీబు పట్టాభిషిక్తుఁడయ్యెను. దక్షిణములో మిగిలిన మహమ్మదీయరాజ్యములు విజాపురము గోల్కొండ అని తెలిసియుంటిమి. ఇభరాముని తర్వాత నతని కొడుకు, మనుమఁడు వరుసగా గోల్కొండను బాలించిరి. ఆ మనుమనికి మేనల్లుఁడు అబూహసన్ కుతుబ్షా యనఁబడు తానీషా రాజై 1658 నుండి 1687 వఱకుఁ బాలించెను. ఇతనితో శివాజీ మైత్రి చేసెను. ఈకాలముననే శివాజీ ఛత్రసాలు లుదయించి విజృంభించిరి. తానీషా ముఖ్యమంత్రియగు మాదన్నకు గోపన్న మేనల్లుఁడు. 1687 లో గోల్కొండ మొఘలులవశమయ్యెను. చాందుబీబీ ఇప్పుడే పాలించుచుండెను. ఆమెకాలమున అహమద్ నగరము పోయినది. విజాపురరాజ్యము 1683 లో నస్తమించెను. కాఁబట్టి 1700 వఱ కంతయును భరతఖండము

పూర్తిగా మొఘుల్మయమైనది. తర్వాత క్రమముగా మొఘులాసామ్రాజ్యము క్షీణించి, యౌరంగజేబు తర్వాత వచ్చిన రాజుల పరంపరలోనివాఁడగు మహమ్మదుషా కాలములో చీలితునకలైనది. 1724 లో క్రొత్త హైదరాబాదు రాజ్యమును నిజాముల్ముల్కు స్థాపించెను. 1754 ప్రాంతములకు మహారాష్ట్ర విజృంభణ ముచ్చదశ నందినది. 1803 లో నింగ్లీషు వారికి మహారాష్ట్రులకుఁ బోరు జరిగి ఇంగ్లీషువారు విజయవంతులైరి. దక్షిణమున ఆర్కాటు మొదలగు నబాబులు నిజాము ప్రభృతులు సామంతులైరి. విక్టోరియా మహారాజ్ఞి కాలమున నీస్టిండియా ప్రభాతములో నుండి బ్రిటీషు సామ్రాజ్యభానుఁ డుదయించెను.

దక్షిణదేశములోని యాంధ్రరాజులు, నాయఁకులు 1750 వఱకుఁ బాలించిరి. తర్వాత వచ్చిన తురకరాజ్యము 1790 లో బ్రిటీషు సూర్యకాంతిలో లీనమై పోయినది. 1623-1659 లలో పాలించిన మధురరాజును తిరుమలనాయఁకుని స్మరించినారము. [ఆతరువాత 1704 వఱకు నెవరు పాలించిరో! [1]విజయచొక్కప్ప నాయఁకుని కుమార్తెను తిరుమలనాయఁకుఁడువివాహమాడెనని తంజావూరు మహాలులోని రామపట్టాభిషేక చిత్రమును గాంచియుండు రక్షకభటులు చెప్పిరఁట! 1659-1704 లోనే చొక్కనాథనాయకుఁ డను మధురరాజు తంజావూరు విజయరాఘవరాజును జంపెను. అట్లు చంపఁబడినది 1704-వ సంవత్సరమఁట.] కృష్ణరాయల కాలములో నాగమనాయఁడు మధురను వశపఱచుకొన్న

[1] దుర్మతి, మార్గశీర్ష సారస్వతానుబంధము, శ్రీ కర్రి సత్యరాజుగారు.

చోళరాజునుజయించుటయును, నతఁడేమధురకురాజు కాఁగా రాయలుకోపించి నాగమనాయనికొడుకు విశ్వనాథునిపంపఁగా నతఁడు తండ్రిని ఖైదుగాఁ జేయుటయును, తర్వాత విశ్వనాథ నాయకుని రాయలు రాజుగాఁ జేయుటయును, విశ్వనాథుఁడే చోళరాజును జయించెననియు, అచ్యుతరాయలు రాజ్యాభిషిక్తుఁడైన యనంతరము,తనభార్యయగుతిరుమలమ్మకుచెల్లెలగు మూర్తెమ్మను పెండ్లాడిన చెవ్వప్పనాయఁకుని, చోళదేశము నకుఁ ప్రత్యేకనాథుఁడు లేనందున, రాజుగాఁ జేసెననియు, తంజావూరి యాంధ్రరాజుల చరిత్ర నుడువుచున్నది. ఆచరిత్రయే పెదవీరప్పనాయఁకుఁడు తర్వాత పాలించెననియు,పిమ్మట వచ్చిన తిరుమలనాయఁకునికి తంజావూరిరాజపుత్త్రి భార్యయై యొకనాఁ డేదోహాస్యముగా తనతండ్రినగరు తిరుమలనాయని నగరుకన్న బాగున్నదనఁగా నామెను మగఁడు పొడిచి చంపెననియు, తిరుమలరాయనికి మనుమఁడు రాజా చొక్కనాథ నాయనిం గారనియుఁ దేల్చినది. ఈచొక్కనాథునాత్మజుఁడే చొక్కలింగనాయఁకుఁడు. (?) ఇతనికొడుకు విజయరంగ చొక్కనాథుఁడు.

ఇఁక తంజావూరు కథను జూతము:— చెవ్వప్ప నాయని కొడుకు శ్రీరఘునాథరాయలు; అతనికుమారుఁడు శ్రీవిజయరాఘవరాయలు. ఈవిజయరాఘవరాయలు మహాభక్తుఁడై రంగేశునిఁ గొల్చుచు బ్రాహ్మణులకునిరతాన్న ప్రదాతయై యుండెను. తండ్రికొడుకు లిద్దరును భాషాపోషకులే. విజయరాఘవరాయలు తనకూఁతును చొక్కలింగనాయఁకున కియ్యనందున నిద్దరకుఁ బోరుగల్గి సముఖము వేంకట

కృష్ణప్పనాయకుఁడను మధుర సేనాని తంజావూరును ముట్టడించి, విజయరాఘవుఁడు దేవధ్యానములో నుండ పురినిగొల్లఁగొట్టి రాజును సమాధానమునకుఁ బిల్చెను. సమాధాన మొప్పక విజయరాఘవనాయఁడు కొడుకు మన్నారుదేవునితోఁ గూడ పోయి ఎదుర్కొని కొడుకు మడియఁగా తానును బోరి మడిసి శ్రీరంగేశునిఁ జేరెను. హా! ఆవృద్ధవీరుఁ డెట్లుండెనో! అంతఃపుర మగ్నిలోఁబడి నశించినది. మిగిలినప్రాణి చెంగమల దాసను వంశాంకురము. నాలుగేండ్లది. ఆపిల్లవానిని సాకిన వర్తకునిఁ జూచి సంగతి తెలిసిన నియోగి వెంకన్న చే, తంజావూరికి ప్రతినిధిగా చొక్కనాథునిచే నియమితుఁడైన యతని సవతితమ్ముఁడు అళగిరినాయఁడు ప్రేరేపింపఁబడి తిరుగుఁబాటు చేసెను. అతనిపై దండెత్తి చొక్కనాథనాయఁకుఁడు వచ్చి యోడించెను. అళగరన్న కోటలో డాఁగి శరణనెను. ఇంతలో వెంకన్న విజాపురమునుండి షాహాజీకొడుకు వెంకోజీని సైన్యమును వెంటఁగొనివచ్చెను. చొక్కనాథుఁడు వెనుదిరిగెను. విజయరాఘవనాయని మృతికి ముందు భూస్థాపితమైన ధనసహాయముచేత వెంకన్న చెంగమలదాసును రాజుచేసి, వెంకోజీకి లంచమిచ్చి యితర తురకసర్దారులను తృప్తిపఱచెను. చెంగమలదాసు 14 సంవత్సరముల బాలుఁడు గాన తన దాదిమాటలు విని, దాదికి వలపు మగఁడైన సెట్టికి దళకర్తప్రధానిక మిచ్చెను. వెంకన్న యది సహింపక వెంకోజీకి దుర్బోధఁజేసి, తన కుతంత్రముచే తంజావూరి మహారాష్ట్రనాయఁకుఁడు వెంకోజీ కప్పించెను. (వెంకో తండ్రి షాహాజీ ప్రథమపుత్త్రుఁడే శివాజి యని యెల్లర

చెల్లుంబ.) వెంకోజీ వెంకన్న యుక్తిపరుఁడని వెళ్లఁగొట్టెను. ఆ 1684 తర్వాత తంజావూరును వెంకోజీయును, మన్నఁడు జయసింహవల్లభుఁడు, అతనివంశమువారును పాలించిరి. తంజావూరిలో ప్రతాపసింహుఁడు 1740-1765 వఱకుఁ బాలించెను. అతనికొడుకు తుళురాజేంద్రుఁడు 1765-1788 వఱకుఁ బాలించెను ముద్దుపళని ప్రతాపసింహుని యుంపుడుకత్తెయఁట. చెంగమలదాసువంశమువారు చిన్నజాగీరుదారులై మధుర రాజులప్రాపులోఁ బ్రదికిరి. తంజావూరునాయఁకరాజులధనము "విప్రులకూ కవులకూ" ఖర్చైనది. అళగరన్నయు రసికుఁడై 'సత్యభామాసాంత్వనము' కృతి నందుకొన్నాఁడు. నాయఁక రాజుల "గుళ్లూ సరస్వతీభాండారమూ మేడలూ" నిల్చి వారి కీర్తిని స్మరించుచున్నవి. చెంగమలదాసుని కొడుకు విజయరాఘవనాయఁడు. అతనికొడుకు విజయమన్నారప్ప. ఇతని చెల్లెలిని చొక్కనాథుని (కుమారుని తర్వాత రాజ్యమునకు వచ్చిన) మనుమఁడగు విజయరంగ చొక్కనాథున కిచ్చి వివాహముచేసి బావ యిచ్చిన జాగీరు ననుభవించెను. విజయరంగ చొక్కనాథుఁడు 1704-1734 వఱకుఁ బాలించెను. 1750 తర్వాత తురకలు, 1790 పిమ్మట నాంగ్లేయులు వచ్చిరి.

ఈ దక్షిణాంధ్రరాజుల కుద్దిగాఁ బేర్కొనఁదగిన సంస్థానములు కొన్నియున్నవి. భాషాపోషకు లగు ప్రభువులను స్మరించుట మనకుఁ గర్తవ్యము గదా! పెద్దాపురసంస్థాన మీవిషయమునఁ బెద్దయే! వెణుతురుపల్లి విశ్వనాథకవిని ఏనుఁగు వారిని వీరే పోషించిరి! [1]పెద్దాపుర రాజవంశమునకు చాగి

1 కవిచరిత్ర తృతీయభాగము.

పోతరాజు మూలపురుషుఁడు. 1230 సంవత్సరమున ఇతఁడు వత్సవాయనగరమును నిర్మించినందుననితనివంశమువారికి వత్స వాయనామము వచ్చినది. ముసలి తిమ్మరాజుగారు పెద్దాపుర సంస్థానమును సంపాదించి 1555-1607 వఱకుఁ బాలించెను. ఇతఁడు విశ్వనాథుని శేషధర్మప్రబంధమునకు భర్త. రాయన రాజు 1649 వఱకు పాలించి హరిభక్తిసుధోదయమును రచించెను. సార్వభౌమ తిమ్మరాజు 1688 వఱకుఁ బాలించి యేనుఁగు లక్ష్మణకృత ద్రౌపదీపరిణయమునుకృతిపడసెను. ఇతని తమ్ముఁడు రాయపరాజు 1714 వఱకు నుండెను. రాయపరాజు తండ్రి బలభద్రరాజు కవియు, రామశతకకర్తయు, కిరాతార్జునీయ భర్తయు నై వెలసెను. ఇతని మనుమఁడు శ్రీరాయ జగపతిరాజు 1756 ఆనందగజపతిచే రణనిహతుఁ డయ్యెను. అతని కుమారుఁడు తిమ్మజగపతి 1797 లో పరమపదించెను. ఇతనికే పూర్వోక్తలక్ష్మణకవికి పౌత్రుఁడైన లక్ష్మణకవి, సుభాషితరత్నావళికి కర్త, యాశ్రితుఁడై యుండెను. పెద్దాపురమును బోలినదియు, "నాంధ్రక్షత్రియుల" కాదిపీఠ మనఁబడినదియు నగు పూసపాటి యాస్థానము సుస్మరణీయము.పూసపాటివార సూర్యవంశజుఁడైన మాధవవర్మసంతతివారు 1652 సంవత ములో రఘునాథరాజుభోగవరపు తాలూకాను పాలించె పూసపాడువాసము పూసపాటిపేరుఁ దెచ్చిపెట్టినది. కొ సీతారామరాజుగారు విక్రమవంతుఁడై కళింగరాజని గనియె. ఇతనికొడుకు సుప్రసిద్ధుఁడగు విజయరామరా మన్నెసుల్తానై 1712 లో విజయనగరకోటకు శంకుస్థా జేసెను. 1753 లో కొండపల్లి, రాజమండ్రి వగైరా సర

రుల ఫ్రెంచివారికిచ్చెను. జాఫరల్లీని (శ్రీకాకుళనబాబు) వీడి, ఫ్రెంచివారిమైత్రి పాటించి, వారిని బుస్సీ సేనానిక్రింద బొబ్బిలిమీఁదికిఁ బురికొల్పి, తాను తాండ్రపాపయ్యచే 1757 లో నిహతుఁడయ్యెను. తరువాత పితృవ్యపుత్త్రుఁడానందజగపతి రాజై యాంగ్లేయులతో మైత్రిచేసి ఫ్రెంచివారిని వెడల నడుప యత్నించెను. కర్నలు ఫోర్డు సాయముచే ఫ్రెంచివారినిఁ దోలి బందరును వశము చేసికొనెను. కాని, తాను క్రొత్తఁగా జయించిన సొమ్మున కాసపడక తనరాజ్యమును దాను నిలుపుకొనెను. (1759 సమయముననే నిజాము సలాజతు జంగు ఇంగ్లీషువారికి సర్కారులను, కొండవీడును వదలెను.) వెనుదిరుగునపుడు చనిపోయెను. బొబ్బిలి యుద్ధనిహతుఁడైన విజయరామరాజు పత్ని వేంకటపతి రాజును, జ్ఞాతిపుత్త్రుని పెంచుకొనెను. ఆ దత్తపుత్త్రుఁడే రెండవ విజయరామరాజు. ఈవిజయరామరాజు (పెద్దాపురమున నాకాలముననే యున్న తిమ్మజగపతివలెనే) బాలుఁడైనందున సవతి యన్నయగు సీతారామరాజు మంత్రిగా నుండి రాజ్యపాలనఁ జేసెను. ఈ సీతారామరాజొక యద్వితీయపురుషుఁడు. క్షాత్రమును మెఱయించి తనరాజ్యమును స్వతంత్రరాష్ట్రముగ నేలిన ఘనుఁడు. ఈఘనతలో నన్యాయపరరాజ్యాక్రమణమును, ప్రజాసంక్షోభమును గలసి క్రౌర్యముగఁ బరిణమించినదని యడిదము సూరకవి రామలింగేశ శతకము సాక్ష్యమిచ్చుచున్నది. ఇతఁడు తుదకు కంపెనీవారిచే నుపకారవేతనము గొని సింహాచలముఁ జేరెను. ఇతని దుష్పరిపాలనమునకు ఫలముగా విశేషఋణముగల్గి విజయరామరాజుగారిని బందరు

నకుఁ బోవునట్లు కంపెనీ యాజ్ఞాపించెను. అతఁ డట్లుపోక పద్మనాభుని కొండలో నిల్చెను.

ఇతనిబంధువులు రాచవారు బాసటయైరి. వీరందఱు ముప్పావుఘంట పోరి, యింగ్లీషువారిచే నిహతులైరి. రెండవ విజయరామరాజుగారి ట్లుత్తమక్షత్రియ వీరమరణ మనిమ్రందగా నతనికొడుకునకు నారాయణబాబునకు 1807- వ సంవత్సరమున నప్పు లన్నియుఁ దీర్చి కంపెనీ మరల రాజ్య మిచ్చినది. వీరిపుత్త్రపౌత్త్రులు విజయరామగజపతియు, నానందగజపతిగారును మహారాజబిరుదముతో వర్ధిల్లి సద్యశస్సు సంపాదించిరి. అటులనే దాట్లవారు, జంపెనవారు, పెనుమచ్చవారు, మంథెనవారు, మందపాటివారు, దంతలూరివారు, తునివారు, మొగలితుఱ్ఱువారు మున్నగువారు విజయనగర పెద్దాపురములతో పాటు ఆంధ్రక్షత్రియవిద్వత్ప్రభుపరంపర కెక్కినవా రున్నారు.

బొబ్బిలిసంస్థాపకుఁడు పెద్దారాయనింగారు గొప్పవాఁడు. రంగారావని యితని బిరుదు. బుస్సీ యను ఫ్రెంచి నాయకుఁడు విజయనగరరాజుతోఁ జేసిన యొడంబడిక తనకు మంచిది గా దని యెఱింగి దానిని భంగపఱుప యత్నించెను. విధి వేఱైనది. రాజమంద్రిలో బుస్సీ నితఁడు చూడలేదు. బొబ్బిలిని శత్త్రువులు ముట్టడించిరి. వధూశిశుసంహార మెప్పటి యట్ల జరిగినది. రంగారావుగారు వీరస్వర్గమునకుఁ బోయిరి. అతనిభటు లొక్కరును పాఱిపోక వీరమూర్తులై పోరి మరణించిరి. ఈబొబ్బిలి యుద్ధము నాంధ్రు లెల్లరును విని పరవశులు గాఁ దగినదియే. బొబ్బిలిరాజులకథ 1794-వఱకు దుర

దృష్టమే. ఆపైన ఇంగ్లీషువారు తత్సంతతివారికి రాజ్యమప్ప గించిరి. పద్మనాయకవంశజుఁడు శూరుఁడు వెలమదొరయు నగు రంగారావును పిఠాపుర వేంకటగిరిరాజకుటుంబములు నొకవంశమునకే చేరినవి. వేంకటగిరి పిఠాపురము లిప్పటికిని భాషాసేవను జేయుచునే యున్నవి. నూజవీడు. జటప్రోలు మొదలగు నితరపద్మనాయక సంస్థానముల నెన్నియో గ్రంథ కర్తల కాశ్రయము నొసంగి ధన్యము లైనవి. వీరితోఁ జేర్చి పండితసన్మానమును గావించిన గద్వాల, కార్వేటినగర, కాళ హస్తి ప్రభువులును వందనార్హులు. [1]వెలుగోటివారిమూల పురుషుఁడగు చెవిరెడ్డిగాథయు, సర్వజ్ఞసింగమనీడను ప్రసా ధాదిత్యనాయఁడును విష్ణుమాయావిలాసకృతిపతి, శ్రీ పెద యాచమనాయఁడును సుప్రసిద్ధులు.

మైసూరు రాజులు గూడ స్మరణీయులు. వీరిదళవాయు లుగా నున్నకళువె వీరరాజు,నతనికొడుకు నంజరాజును చిక్క దేవరాయలును, చామరాజ పుత్త్రుఁ డగు కృష్ణభూపతి యును భాషాపోషకులు. సుదురుపాటి కవులకాశ్రయు లైన తొండమానురాజులు పుదుక్కోటపతులు పేర్కొనఁదగిన వారు. డూప్లే దగ్గఱనున్న ద్విభాషి ఆనందరంగంపిళ్లె కూడ కృతుల నందుకొనెనఁట! ఇచటనే నవపాలపురాధిపతియగు రాయరఘునాథుఁడును, సేలము కృష్ణమనాయఁడును, ఇఁక నట్టివా రందఱును స్మరింపఁబడవలసినవారు. శ్రీవాసిరెడ్డి వేంకటాద్రినాయఁ డిట పేర్కొనఁదగినవాఁడు. ఇతనియా శ్రితుఁ డుభయభాషావేదియు, కవియు, నభినవకాళిదాసబిరు

1 వీరివంశచరిత్రలు సమయమునకుఁ జిక్కనందున వ్రాయఁబడలేదు.

ఈకాలపు వాఙ్మయమును దడవుటలోఁ 1 ప్రబంధకవులని, 2 లాక్షణికకవులని, 3 శాస్త్రకవులని, 4 ఆంధ్రీకరణకవులని, 5 మోహాశృంగార కావ్యకవులని, 6 ద్వ్యర్థికావ్యకవు లని, 7 శతకగేయదండక కవులని, 8 గద్యకవు లని, 9 నాటకకవులని తొమ్మిదిభాగములుగ కవులను విభజింప నగును. మొదటి ఏడుభాగములను నొక (ప్రథమ) సరణిగాను, గద్యనాటక కవుల నొక(ద్వితీయ)సరణిగాను గణించుట లెస్స.

ప్రథమసరణి

1. ప్రబంధకవులు

1. కాలముననుగ్రంథబాహుళ్యముననుప్రథముఁడగు కూచిమంచి తిమ్మకవి, పిఠాపురము జమీందారిలోని కందరాడకు కరణము, అద్వైత మతస్థుఁడు. ఇతఁడు వ్రాసినగ్రంథములు రుక్మిణీపరిణయంబును, సింహాచల మాహాత్మ్యము, నీలాసుందరీపరిణయము, రాజశేఖరవిలాసము, అచ్చఁ తెనుంగు రామాయణము, సారంగచరిత్ర, సాగరసంగమాహాత్మ్యము, రసికజనమనోభి రామము, లక్షణసారసంగ్రహము, సర్వపురక్షేత్రమాహాత్మ్యము, శతకములు, దండకములు, శివలీలావిలాససమితి యను నది కడపటిగ్రంథము.

ఇతఁడు 1756 వఱకు నుండినవాఁడు. ఇతనికి రావు మాధవభూపతి కవిసార్వభౌమ బిరుద మిచ్చెనఁట. ఈకవి ప్రాశస్త్యము నితరపూర్వకవులతోఁ బోల్చుట యాచారము. తత్త్వమరయఁగా నితండు ప్రబంధయుగములోని పోకలన్నియు ననుసరించెను. మాహాత్మ్యము, శతకము, అచ్చఁ తెనుఁగుకబ్బ ములు, శృంగారప్రబంధము నను తెగల నన్నింటిని బ్రయత్నించెను. పూర్వకవు లొక్కొక్కదాని నుద్యమించి కృతార్థులైరి. ఇతఁ డన్నిటను కృతార్థుఁడై మొత్తముమీఁద గ్రంథబాహుళ్యముచే ప్రబంధయుగకవుల

వర్గమునకుఁ జేరినవాఁడయ్యెను. రసికజనమనోభిరామము నలుపుపూఁతపూసిన వసుచరిత్రను ప్రతిబింబించిన యద్దము. ఇతని నీలాసుందరీపరిణయము, కుక్కుటేశ్వరశతకము నాదృష్టి కితనిరత్నము లనిపించెడు. అచ్చఁదెలుఁగు రామాయణ మొకతీరున బాగున్నది. ఇతనిధార లలితపదమధురము. విరర్గళ మయ్యును శాంతముగా ప్రవహించును. లక్షణసారసంగ్రహములోఁ గొన్ని నూతనవిషయములఁగూర్చినాఁడు. పోతన్నకున్న కళంకమును మాన్పినాఁడు. ఈ లక్షణగ్రంథములో నాంధ్రనామసంగ్రహకర్త యగు పైఁడిపాటి లక్ష్మయ్యను, కన్నప్పచరిత్రను వ్రాసిన కంచిరాజును, ద్విపద రుక్మాంగదచరిత్ర వ్రాసిన రామయ భాస్కరుని యింకను గొందఱఁ బేర్కొని కవులనామముల నైనఁ దెలియఁజేసినాఁడు. ఒట్టునకు ఇతనిని రసవత్కవి యనియుం, లక్షణవిమర్శకుఁడనియును బేర్కొన నగును.

2. తిమ్మ "కవి సార్వభౌముని" తమ్ముఁడు జగ్గకవి. ఇతని చంద్రవిలాసమనునది తెలుంగులోని గొప్పదూషణకావ్యము. అది యొకతరగతిరచనకుఁ బరిణామము గాన నవశ్యస్మరణీయమే. శ్రీనాథ భీమకవిముఖ్యులిట్టు కవితకు నాద్యులు. ఇతరగ్రంథముల నన్నిట మనోహర మైనది సోమదేవరాజీయము. సుభద్రాపరిణయము. ఇతని మూఁడవముఖ్యగ్రంథము సోమదేవరాజీయము. ఇది చరిత్రకావ్యము. కానె సర్వప్ప ద్విపద ననుసరించి చేయఁబడెను. ఇతని శైలి యమకాది శబ్దాలంకార సుభగమై "రాజన్యసభాఘ్యాటనిరాఘాటనటచ్చాటుకవిత్వాంక" మును వెలయించుచు నింపుగా నున్నది.

3. వీరిర్వురివలె బహుగ్రంథకర్త యగువాఁ డేనుఁగులక్ష్మణకవి. ఇతని రామవిలాసప్రబంధమును, సుభాషితరత్నావళి యను నాంధ్రకృతియుఁ బ్రసిద్ధములు. సుభాషితరత్నావళి నెందఱో తెన్గించినవా రున్నను నింత మనోహరముగ యథామూలప్రౌఢముగ రచించినవారు లేరు. ఇతనిశైలి సందర్భసముచితమై, రసాస్పదముగ సాహితీపటిమ గొదువపడక రమణీ

యమై యున్కి రామవిలాసము పఠనీయముగా నున్నది. ఇతని తాతను పెద్దాపురాధీశు నాశ్రితుని ముందే విని యుంటిమి.

4. పోచిరాజు వీరన్నయు, కృష్ణార్జునసంవాదము, పంచకావ్యములు, మార్కండేయచరితము, ఆనందలహరి, సౌందర్యలహరి, ముక్తదేవుకథ మున్నగునవి రచించి బహుగ్రంథకర్తయైనవాఁడు. ఇందు భిల్లాణచరిత్ర ముచ్చికులస్థుఁడగుదాము మొగ్గన్నకంకితము. అన్వయసౌలభ్యములాలిత్యము గలదై అలంకారములగల్గి ఇతనికృతులు నిర్దుష్టములుగా నున్నవి.

5. బహుగ్రంథకర్తలై ప్రబంధకర్తలగువారి జతకుఁ జేర్పఁదగిన వాఁడు అడిదము సూరకవి; బాల భాస్కరకవికొడుకు. ఆంధ్రనామశేషము, కవిసంశయవిచ్ఛేదము, ఆంధ్రచంద్రాలోకము వ్రాసిన లాక్షణికుఁడు. ఇతని కవిజనరంజనము (చంద్రమతీపరిణయము) మూఁడాశ్వాసముల గ్రంథమై నను "మూర్తి కన్నకీర్తి గొప్ప" యను లోకోక్తి ననుసరించి "పిల్లవసు చరిత్ర" మనుఖ్యాతిం గడించినది. గొప్ప పండితుఁడు 'కదలు మిట మాని దివిజ గంగాభవాని' యను నితని చాటువులు విన నింపుగ నున్నవి. కూచి మంచి తిమ్మ 'కవిసార్వభౌమున' కితఁ డుద్దియన్నఁ దప్పు గానేరదు.

6. సూరకవితో సరిగాఁ గూర్చుండఁ దగినవాఁడు కాకమాని మూర్తి. పాంచాలీపరిణయ, రాజవాహనవిజయములను ప్రబంధములకుఁ గర్త. నిరర్గళధారావేగముతో, శబ్దాలంకారవైచిత్ర్యములతో రసవంతమై ప్రబంధయుగకవుల కీడగు 1 పదప్రయోగములతో నితనికవనము సొంపు నింపినది.

7. సుప్రసిద్ధుఁడై 'కవిరాజమనోరంజనము (పురూరవశ్చరిత్ర)' అని రుద్ధచరిత్రము వ్రాసిన కవివరేణ్యుఁడు కనుపర్తి అబ్బయామాత్యుఁడు. సంగీతమునందును నితం దసమానుఁడై, వసుచరిత్రకుఁ దర్వాత నంతటిగ్రంథ మును రచించి ధన్యుఁ డయ్యెను.

1 చింతలపూఁడి శేషగిరిరావుగారు, 16-వ ఉగాదిసంచిక.

"మలయజగంధి తాళపరిమాణమనోహరరాగగీతికా
కల నినదంబు జంత్రమున గాత్రమునం జెలఁగింపు నింపుచే
శిలలు ద్రవించె చిత్రములు జీవకళ ల్ధరియించె దారువుల్
పొలుపుగనంకురించె మృగముల్ మదిఁజొక్కు వహించె నెంతయున్."

అను పద్యమును నితనిపద్యములకడఁ బ్రయుక్తము గాఁదగినది. తీగవలె మృదువుగా సాగి, యాటంకములులేక మృదువులగు పదములతోఁ బొందుపడి యర్థ్యైసందర్భముల కనువగు రీతులతోఁ బెరిగి సుభావములోఁ బూచి, ప్రౌఢమై పరిమళించిన యీతని కవిరాజమనోరంజనకృతి నుత్యర్హము. "కవితఁ జెప్పి హరికి నర్పింపఁదగున్" అని నుడివిన ధీరుఁడు.

'తప్పుగల్గిన దిద్దుఁడీ యొప్పుగా' నన్న వినయశీలుఁడు.
'రసదీపక కావ్యకళారహస్యముల్' దెలిసిన ప్రౌఢ.

ఇందలి కథ పురూరవదిగ్విజయమును విన్న యూర్వశి యతనిపై మరులుగొని, మైత్రావరుణుల తపంబుఁ జెఱుపఁ జనుదెంచి వారిచే శప్తయై, మానిసియై, పురూరవుని పెండ్లాడుటయు, వివాహాదిని జేసిన విగతవస్త్రాదర్శనాది సమయములు భగ్నములై యూర్వశిని వీడిపోఁగా నామెకై ప్రయత్నించి దేవతలిచ్చిన యగ్నిస్థాలి నొల్లక, కడకుఁ దనయాలిని పురూరవుండు బడయుటయు, సందర్భానుసారముగ శ్రూయమాణమైన యిలాకన్యా, తారాశశాంకోర్వశీ పూర్వజన్మాద్యుపకథాజాలములు నై యున్నది. ప్రథమాశ్వాసమనావశ్యకమేమో? కథాసంవిధానమున లోపములు గల్గినవిగాని, యవి పురాణవస్తువును సంస్కరింపనికతంబున జనించినవి. ఇతఁడు పోషించినవి, తలంపుఁగొన్నవి శృంగారవీరరసములు. శృంగారము మేరదాటి మోహశృంగార మనంబడినది. భావసంపద, ఔచితి పోయి యంగాంగదృష్టియే మిగులుట మోహమునకు లక్షణము. ఆ శృంగార మీయుగమున ప్రత్యేకసారస్వతమైనది; యుంగ మితనియందుఁ బ్రతిఫలింపక తప్పినదికాదు. గర్భిణీ, ప్రసవానంతర

సంభోగములు వర్ణితములు. ఇది దోషమా! అనుచితమనిమాత్ర మనవచ్చును. సంభాషణావైఖరి సమంజసముగ నున్నది. పాత్రపోషణ సామాన్యము. ఇందలిశుకమిథునము శ్రీనాథసూరనలు పోషించినట్టి పక్షియుగమును బోలి యుండలేదు. అంత్యానుప్రాసములను జాల పాటించెను. శ్రీనాథపెద్దనల కనుకృతులు గొన్ని దొరలినవి. 'మృదుగూఢపాకరసబంధురకావ్యవచస్సమంబు'లైన యితని వాగ్విన్యాసములను, 'అభినవాలంకరణార్థ సూచనల మనోవీథులం జొనుపంగల్గిన' రసజ్ఞులు మెచ్చినారు. బంధగర్భశ్లేషకవితల మెఱయించినాఁడు. జాతీయములు దొంతరలు దొంతరలుగాఁ బడినవి. సాముద్రిక వైద్యజ్యోతిషములఁ దనకుంగల విజ్ఞానమును సూచించెను. ధారాళమైన యీతనిమంజులతామహనీయకవితాశాఖ యీయుగమున నవభావశోభ వహించినదని యనవచ్చును.

8. రోసనూరి వేంకటపతి విష్ణుమాయా విలాసమును,

9. పైడిమఱ్ఱి వేంకటపతి ప్రౌఢమై, రసవంతమై, పూర్వకవులరచనలనుబోలి హృదయాహ్లాదకరముగానున్న చంద్రాంగదచరిత్ర మనెడి యాఱాశ్వాసముల ప్రబంధమును,

10. వెలఁగపూఁడి కృష్ణయ్య భానుమద్విజయ మనెడి యైదాశ్వాసముల కృతిని, మాలతీ మాధవీయ గౌళికాశాస్త్రాదులను,

11. కుందుర్తి వేంకటాచలపతి మిత్రవిందాపరిణయమును,

12. ధూర్జటి వేంకటరాయకవి రత్నావళీపరిణయమును,

13. ఆతనితండ్రి లింగకవి కాళహస్తిమాహాత్మ్యమును,

14. దిట్టకవి నారాయణకవి వీరరసమును సోమయాజిభంగి పోషించి రంగరాయప్రబంధమును బొబ్బిలికథాప్రబంధమును,

15. చింతకుంట కోదండరామకవి సునందాపరిణయ నామాంతర ప్రదీప చరిత్రమును,

16. కైశమాయనకవి యుషాకల్యాణము,

17. వెలిదండ్ల వేంకటపతి రాధామాధవ సంవాదమును,

18. పట్టమెట్ట సరస్వతి సోమయాజి పృథుచరిత్రమును శబ్దాలంకార భూయిష్ఠమును హృదయరంజనము నగుశైలిచే మించినదానిని,

19. మల్లవరపు వాలేశ్వరుఁడు భల్లాణచరిత్రమును,

20. రేచర్ల మాధవరాయకవి యను పద్మనాయక కులజుఁడగు రాజు శ్లాఘాపాత్రమగు చంద్రికాపరిణయమను ప్రబంధమును,

21. చింతలపల్లి వీరరాఘవకవి మధురవాణీవిలాసమును,

22. గణపవరపు వేంకటకవి శ్రీప్రబంధరాజ వేంకటేశ్వర విజయవిలాస మను విచిత్రాది చతుర్విధచిత్ర కవితాపాండిత్య ప్రకటనాధురంధరమైన యేకాశ్వాసప్రబంధమును,

23. గుడారు వేంకటదాసకవి బలరామచరిత్రమును,

24. కాకునూరి కృష్ణయ్య యిందుమతీపరిణయమును,

25. వైష్ణవ వేంకటాచార్యుఁడు భద్రరాజపుత్ర చరిత్రమను నూతనకథావిలసితంబగు గ్రంథమును,

26. రేవణూరి వేంకటార్యుఁడు శకుంతలాపరిణయంబును,

27. వీణెము లక్ష్మీపతి యభిమన్యుపరిణయంబును,

28. వేమనారాధ్యుల సంగమేశ్వరారాధ్యులు సుప్రసిద్ధుఁడగు వాసిరెడ్డి వేంకటాద్రినాయుని సోదరపుత్త్రుఁ డగు చంద్రమౌళినాయని కంకితంబుగా నహల్యా సంక్రందనవిలాసమును,

29. కృష్ణకవి ప్రౌఢకవిత్వమును గ్రంథచౌర్యముతో వెలయించి, దాక్షిణాత్యు లితనికృతిని పిల్లవసుచరిత్ర యని నుతించునట్లుగా శకుంతలాపరిణయంబును,

30. వల్లూరి నరసింహాకవి చిన్న చిన్న పదముల యతుకులు ముద్దులు గురియ నాగ్నజిత్తీపరిణయమును,

31. చేతపూఁడి కృష్ణయ్య సరసశయ్యతో జానకీరాఘవపండిత మనోభిరామములను,

32. బసవరాజు నాగేంద్రకవి ఆనందసుందరచాతుర్యవిలాసమును,

33. కోటీశ్వరుఁడు భోజకన్యాపరిణయమును,

34. ముప్పిరాల సుబ్బరాయకవి కృష్ణాభ్యుదయమును,

35. ప్రయాగకామేశ్వరకవి "తోయజనాయక ! దండనిల్చి కో, దండము డించి మాచెలికి దండము పెట్టుము రెండు కన్నులన్, పండినసీరు దోయిటను నించి శపించు" నని రసవచ్చిత్రకవిత్వసంపల్లసేచ్చి, 'గోపాలలీలా సుధాలహరి' ని,

36. రామనామాత్యుఁడు గయోపాఖ్యానమును,

37. పోచన శబ్దాలంకార సుశ్రావ్యశైలిమధురముగా చంద్రాభ్యుదయమును,

38. గట్టుప్రభు కుచేలోపాఖ్యానమును, సురాభాండేశ్వరమును,

39. తక్కెళ్లపాటి లింగన్న మదనమోహినీవిలాస, సూర్యాసనయాపరిణయోత్తరహరిశ్చంద్రకథ లనువానిని,

40. బాపనామాత్యుఁడు (సెనుపల్లి) సీతావిజయమను నేకాశ్వాసప్రబంధమును రచించిరి.

41. కొట్ర వేంకటేశ్వరకవి యడిదము సూరనవలన బాలకవి యను బిరుదొంది "విమలాంగపరిణయ" మను మంగళాంగకమును వ్రాసెను. ఇతఁడు "శబ్దాలంకారకోశమున కధిపతి" యండ్రు.

2. లాక్షణికకవులు

కూచిమంచి తిమ్మకవియు, సూరకవియు, గణపవరపు వేంకటకవియుఁ జేర్కొనఁబడిరి.

42. కోట వేంకనార్యుఁడు "ఆంధ్రభాషార్ణవ" నిఘంటును రచించెను. దీనితో సమానమైన యచ్చతెనుఁగు నిఘంటువు మఱి యొకటి లేదు.

43. కస్తూరి రంగకవి లక్షణచూడామణి యను రంగరాట్ఛంద మును, దివ్యమగు మంజులవాగ్ధాటితో కృష్ణార్జునసంవాద కావ్యమును రచిం చెను.

44. వెణుతుర్లసడ్డికవి శృంగారరసాలవాలమను మూఁడాశ్వాస ముల యలంకారశాస్త్రమును రసవంతముగా రచించిన ప్రథమశాఖ బ్రాహ్మణ రామభక్తుఁడు.

45. కటికినేని రామయకవి కువలయానంద మను నలంకారగ్రంథ మును, కువలయానందప్రకాశమను పేరఁ దెనిఁగించెను. ఇతఁడు పద్మనాయఁ కుల కులమువాఁడు.

3. శాస్త్రకవులు

46. వెణుతురుపల్లి విశ్వనాథకవి శేషధర్మమును పద్యకావ్య ముగా రచించెను.

47. కొడిచర్ల శ్రీనివాసకవి శేషధర్మరత్నాకరకర్త; ఇతనిది ప్రౌఢ కవిత్వము.

48. కానాల నరసింహకవి,

49. తామరపల్లి తిమ్మయ్య యనువారలు శేషధర్మమును రచించిరి. ఇట్లు నలువురు తెనిఁగించిన శేషధర్మము హరివంశములోనిది.

50. అయ్యలరాజు; అయ్యలభాస్కరకవు లిరువురును రెట్టమత మను కన్నడగ్రంథమును తెన్గించిరి.

51. వేముగుంట దత్తోజీపండితుఁడు భగవద్గీతా యోగశాస్త్రమును వృత్తములఁగాఁ దెనిఁగించెను.

52. అధికవృత్తములలో గీతాశాస్త్రమును మాధవమంత్రియుఁ తె నుంగుబాసలోనికి దించెను.

53. భారత భాగవతోత్తరరామాయణములవలె పల్లెటూళ్లకును వ్యాపించినదియు, హృద్యావపద్యశైలి ప్రాశస్త్యము నొందినదియు నగు వేదాంతగ్రంథ మాశ్వాసత్రయాత్మకమగు సీతారామాంజనేయమను సత్కృతికి కర్త పరశురామపంతులలింగమూర్తి.

54. ఇతని కుమారుఁడు రామమూర్తి శుకచరిత్ర మను వేదాంత గ్రంథమును రచించెను. వేదాంతమైనను కావ్యరూప మిందు పరిస్ఫుటమైనది. కవి, "ఝురులంపాలం దీరరసాలజాలముల నేలా డోలలం గేళీలీలల నాట ల్గానిఁనూడు నప్సరోలలనా రత్నములఁ" దలంపునకుఁ గొనివచ్చుచున్నాఁడు.

55. వివేకసింధువును వేగినాటి కొండనార్యుఁడు వచనమునుండి పద్యముగా మార్చెను.

56. జీవప్రబోధమను నుత్తమకృతిని వాసుదేవయోగి సంతరించెను. [జ్యోతిష రత్నాకరకర్త చరిగొండ హొన్నయ యెప్పటివాఁడో?]

4. ఆంధ్రీకరణకవులు

57. దెందులూరి లింగనారాధ్యుని [కూచిమంచి తిమ్మకవివరిసే] శిష్యుఁడైన వక్కలంక వీరభద్రకవి సుబంధుకవి వాసవదత్తను, కాళిదాసు కుమారసంభవమును, వాసవదత్తాపరిణయము, గౌరీకల్యాణము నను పేర్లతో తెన్గించెను. మొదటిది పీఠికాపురాధీశ్వరరావు మాధవరాయనింగారి కంకితమైనది. ఇతఁ డసమాన సాహిత్యప్రౌఢిగలవాఁడని, సమకాలికులు తిమ్మకవిని వీడి యితనినిఁ బొగడి యున్కి చాటుచున్నది. పూర్వయుం గాంధ్రీకరణకర్తల కవిత్వపటిమయు, నిరాఘాటధాటియు నితనియందు వెలసినవి.

58 పట్టమట్ట సోమనాథకవి స్కాందపురాణములోని సూతసంహితను తెన్గించెను.

59. కోడూరి వేంకటాచలకవి యాపురాణములోని శివరహస్యఖండమును తెనింగించెను.

60. ధర్మఖండమును ఈదురుపల్లె భవానీశంకరుఁడు తెనిఁగించెను.

61. వీరభద్రకవినిఁబోలి రఘువంశమహాకావ్యమును నవుడూరి శిచ్చయ్య పదియాశ్వాసములుగా రచించెను.

62. భారవికృత కిరాతార్జునీయమును గోపాలునిసింగయ్య యయిదాశ్వాసములుగా భాషాంతరీకరించెను.

63. భానుమిశ్రవిరచితమైన రసమంజరిని శృంగారరసమంజరియను పేర గుడిపాటి కోదండపతి మూఁడుగుచ్ఛములుగా తెనిఁగించెను.

64. జయదేవగీతగోవిందమును రాధాకృష్ణవిలాస మనుపేర కృష్ణదాసకవి మూఁడాశ్వాసముల కావ్యముగా నాంధ్రీకరించెను.

65-66 క్రైస్తవ వేదాంతగ్రంథములను మంగళగిరిఆనందకవి వేదాంతరసాయన మనుపేరను, సర్వేశ్వరమాహాత్మ్యనామాంతర తోభ్యచరిత్రమును పింగళి యెల్లనార్యుఁడును రచించిరి. ఎల్లనార్యుఁడు శైవబ్రాహ్మణుఁ డెందులకుఁ గ్రీస్తుమతగ్రంథమును వ్రాసెనో? ఇరువురి కవిత్వమును ప్రౌఢమై రసవంతమై యున్నది.

5. మోహశృంగారకావ్యకవులు

అ. మోహశృంగారకవులు

సాధారణముగా దేనిని సంఘము నీతియనుచున్నదో యది ప్రత్యేకవ్యక్తులయెడ దుర్నీతి గావచ్చును. ప్రత్యేకవ్యక్తులకు నీతిగాఁ గన్పడినది దేశకాలాచారవ్యవస్థలచే నియమితమగు సంఘనీతి దృష్టితోఁ జూచిన

దుర్నీతి గావచ్చును. ధర్మరహస్యము లతిసూక్ష్మములు. అందునకనియే ఋషులు "అహింసా పరమో ధర్మః" యను దివ్యసూత్ర ముద్ఘోషించిరికాఁబోలు! ఎట్లయిననేమి? వివాహమునకు విరుద్ధమగు ప్రణయము నీతిబాహ్యమని సంఘమన్నది. సాంఘికస్థిరతనుబట్టియు, ప్రపంచానుభవము ననుసరించియు నాలోచించినచో, వైవాహికబంధ మత్యుత్కృష్టధర్మమని విజ్ఞు లొప్పుకొనక తప్పదు. క్షణికాంగలోలుపత్వము మోహమని విద్వాంసులు పల్కుదురు. క్షణికాంగలోలుపతయే కాక, పరస్పర శుద్ధానురాగమే కుదిరినను, వివాహబంధరాహిత్య మట్టి చిత్తవృత్తిని మోహమనియే పల్కునది. నిత్యమైన శుద్ధమైన యన్యోన్యానురాగము గుదిరినచో, వివాహముద్రచే దానిని లోకమునకుఁ జాటకపోయినను నది మంచిదియే; అధర్మము గాదని కొందఱందురు. ఎవరేమన్నను సంఘమే మో యట్టిసేఁతకు సమ్మతింపదు. సంఘజీవితశాంతికిఁ దోడ్పడు నాచారము ధర్మముకదా! అట్లయిన తప్పక నది యధర్మమేనా? పూర్వకవులు శృంగారముల వర్ణించిరిగాని దంపతుల గాథలే. సారంగుతమ్మయ యట్టిదానిని గాక తుచ్ఛతనుభోగము నాదర్శముగా గొనెను. అది సంఘనీతికి బాహ్యము. కాన నధర్మము. తారాశశాంకు లది ప్రేమయే కావచ్చును. కాని, సంఘాచారవిరుద్ధమగుటచే నధర్మమైనది. ఆర్యులు తారను పతివ్రతగా నేల గణించిరి? వారు ప్రేమకే ప్రాధాన్యమిచ్చి వివాహబంధమును నిరసించిరా? ఎట్లో? సంఘము ననుసరించియే నేను నట్టి యధర్మప్రేమలను వర్ణించు గ్రంథములకు మోహశృంగారకావ్యము లని నామకరణముఁ జేసితిని. ఈ మోహశృంగారకావ్యము లీకాలములో "Scholar's Edition" పేర ప్రఖ్యాతి వహించినవి. పూర్తిగ పచ్చిశృంగారమునకు దిగిన రాధికాసాంత్వనాదుల నేమనుటకుఁ దోఁచక నవియు నివియు నొకేచోటఁ జేర్పఁబడినవి. వానితోఁ గూడ ధర్మశృంగారగ్రంథములుఁ గొన్నియుఁ జేరినవి. కాననే మోహశృంగారకావ్యలను శీర్షిక.

67. కామేశ్వరకవి సత్యభామాసాంత్వనము రచించె. ముద్దళగిరి దీనికిభర్త. విజయవిలాసముఁబోలె శుద్ధద్రావిడదేశములోఁ బుట్టిన ఈకృతి ప్రౌఢమై, రసవంతమై, సరససాహితీ విలసితమై యొప్పారెడు శృంగార కావ్యము. చూడుఁడు:

> "తావులవెంబడిం గదలి తారొకానె దేఁటులు దేఁటిచెక్కలం
> బోవక నాటెఁ బుష్పాడియుఁ, బుష్పాడితోఁదగెఁబూవుసోనయా
> పూవులసోనతో మిగులఁబొల్చెను గల్పకరుప్రసూన మా
> ధ్వీవిరసంబు నావెనుక వీచెను జల్లని కమ్మతెమ్మెరల్."

శరత్కాలము, "ముకుందదారకృతలీలాలాస్యసారస్యభృం,
గీ సంగీతతరంగితాబ్జరుచిభంగీజాతరంగోల్లస, త్కాసారాబ్ధితరంగజాలమట".

68. అహల్యాసంక్రందనమును సముఖము వేంకటకృష్ణప్పనాయఁకుఁడు మూఁడాశ్వాసములుగా రచించెను. బూటపడినది. గౌతముఁ డన్నాఁడు:—

> "ఓసి నీ,చేతిజలంబు లంట నిఁకఁ జెల్లునె యెంతటి జంతవే బలా,
> రాతినిగూడిఁ తీవిపుడు రాతిరిజామునఁ గావునన్ బలా
> ఘాతిశరీరమందుము."

69. ఇతని స్నేహితుఁడు శేషము వేంకటపతి, తారాశశాంక విజయ కర్త. ఈకావ్యమును దెనుఁగుకావ్యములఁ జదువువా రెల్లఱుం జదివియుందురు. విమర్శన మనావశ్యకము.ఒక్కటి మాత్రము సూచింపనగు. పాత్రలో లీనమై కథకుఁ దోడ్పడు సంవాదవైఖరిని దిద్దుటయందును నతఁడు నిరుపమానుఁడు. కుంటుపడక మనోహరముగ భావప్రకటనసేయు నిరర్గళధార యితనిసొత్తె యినది. తారాప్రవర్తన మెట్టిదను నిర్ణయ మెట్లున్నను, తారయందు గాఢ ప్రణయముగ్ధయగు స్వైరిణి నద్వితీయముగ సృష్టించినాఁడు; స్వకపోల కల్పనాశక్తిమంతుఁడు. అధర్మదృశ్యమును జిత్రించు టంత తప్పులేదుకాని,

ఈతని సైత్రము మఱపించునంత కళావైదగ్ధ్యమును వెలయించి యితఁడు సంఘభావమున కొకయాఘాతము చేసినటు లైనది. కళావేశములో సంఘనీతికి బాహ్యుఁ డైనదంతయు లోకజ్ఞుల దృఢాభిప్రాయమై యున్నది. కళావేత్త లేమందురు?

70. ఒడయనంబివిలాసమను స్థలపురాణగాథను తెలుఁగులో నాల్గా శ్వాసములుగా వ్రాసినకవి అజ్జరపు పేరయలింగము. ఇతఁడు శైవనియోగి, బమ్మెరవంశజుఁ డఁట! వైజయంతీవిలాసమును బోలియున్న దీకథ. వేశ్య వాటికలో అంకను వారిని యముఁడు శిక్షించునఁట! ఈశ్వరుఁడు భోగను దానితోఁ బ్రత్యక్ష మయ్యెనట! "దుర్నీతిపారమును కడముట్టిన దనియే చెప్పవచ్చును" అని కవిచరిత్రకారుఁడు వ్రాసెను. సత్యము, కళయు, లేక నీతియు, లేక నిరర్థకము లైన బూతులతో నింపిన యిట్టిపుస్తకము కేవలము సాంఘికవృత్తిలో నధమస్థితిని జూపించుచు హేయమగునదియే కాని వేఱుగాదు.

71. దివి రమణకవి వాసిరెడ్డి రామలింగప్రభుని ప్రేరణంబుచేత శృంగారధామమను రెండాశ్వాసముల కృతి నల్లెను.

72. ముద్దుపళని ప్రతాపసింహుని యుంపుడుకత్తె. సంగీతసాహిత్య భరతశాస్త్రప్రవీణ. భారతస్త్రీసహజాలంకారమగు సిగ్గు నీమె వదలినది. వేంకటకృష్ణప్ప వ్రాసి 'యిళాదేవీయ'నామాంతర రాధికాసాంత్వనమునకు ముద్దుపళని కవయిత్రిగా నారోపించె నందురు. పొత్తమున కృష్ణప్పకవిత్వ లక్షణములు లేవు. స్త్రీహస్తము గానఁబడుచున్నది. కాన, నీజనశ్రుతి త్యాజ్యము. లోకోక్తులు, జాతీయములు నిండిన యీపెకవనము రసవంత మైనది. [మొదటియాశ్వాసములో నిళాయావనము, ఇళతోటి కృష్ణుని కూటమి, రాధాదేవి యీర్ష్య, ప్రాతఃకాలవర్ణనము లైనవి. ద్వితీయా శ్వాసములో రతి జ్యోత్స్నానృత్యాదికవర్ణనలు, తృతీయచతుర్థములలో కృష్ణరాధికాప్రణయకలహతచ్ఛాంతులు జరిగినవి.] శబ్దాలంకారములు పొందు.

వర్ణనావైశద్యము స్తవనీయము. కాని, యంతయు నంగాంగవ్యామోహము. గయ్యాళిమాటల నెఱజాణతనము! తుడిచేటిలతాంగొకర్తు, పడకిల్లు, బహునాళ్లు, హేలావతిట్లాదె, త్రుళ్లినెద్దెనరా, నిన్నుండెమానిసి, కొన్నం గడి మొదలగు వ్యాకృతిదోషము లనేకములు. దీనిపై పాఠకుల కేయూహ కల్గునో? ఆపె కొన్నినుడుల నిం దందిచ్చెద. గుబ్బలమెలమెల్లఁ గ్రమ్మ వమ్మ, మేకవన్నియపులి, అర్ధరాత్రిగొడుగుతెమ్మన్న—అలజక్కవలపెక్కు వలఁ ద్రొక్కుబలునిక్కు గలగుబ్బపాలిండ్లు గదలెనమ్మ, మారునిల్ చిలచిల మంచు చెమ్మగిల్ల,వాలుమీలనేలు వాలుఁగన్నులడాలు, నునుపచ్చరాకట్టు పని గీముల నడంగి రవమేది యుండు పారావతమ్ము, చారుతరచంద్రికాపూరమందు, మదవతి పైసోకు మారుతమెలసిన శుక పికనికరముల్ సోలివ్రాలె, కుచకుంభములమీఁద గోరంకుసం బాని కరుకు కరుక్కున నరికి నరికి, ఏయెడ నాఱొమ్ముబాయని వీణె నేపాటలాధరి గోట మీటునొక్క—

"కలువలు మీఱె నీరరుహకాండము తారె చకోరపఙ్క్తి వె
న్నెలరుచిఁ గోరె జక్కవల పెంటులు పాఱె విటీ విటాలిపే
రలుకలు జాఱె సూనశరుఁ డమ్ముల నూఱె సుధాంశుజాలలోఁ
పల జల మూరె దంపతులబంధము లాఱె నంతటన్."

నంది తిమ్మనపెద్దనశృంగారపుఁ బోలికలు గలవు.

73. చిత్రకవి సింగనార్యుఁడు బిల్హణీయమును వ్రాసి పండిపెద్ది కృష్ణస్వామిపేరును బెట్టినాఁడు. రసవంతమైన కవనము, కథ యొకరాజపుత్త్రి,యామినీపూర్ణతిలక యనుకన్య, బిల్హణుఁడు నను విప్రకవి పరస్పరము జాత్యంధుఁడు, కుష్ఠపీడితయని చెప్పఁబడి యుండ నవి బొంకని తెలిసి యన్యోన్యము ప్రేమించి పెండ్లాడుట.

74. చెన్నూరు శోభనాద్రియను కవి పద్మనాయకకులరాజ పుత్త్రున కంకితముగ బిల్హణుని కథను శృంగారసుధాసముద్ర పూర్ణచంద్రోదయ మను పేర రచించెను.

75 చళ్లపిళ్ల నరసకవియు నిదేకథను యామినీపూర్ణతిలకావిలాసమను పేర రచించెను.

76. చెదల్వాడ మల్లయ విప్రనారాయణచరిత్రను మృదుమధురముగా రచించెను. దీనిని వైజయంతీవిలాసమున కన్న మే లని కొందఱందురు. ఇది విచార్యము

77. చదువుల సోమలింగయ్య యనునతఁడు మదనసాయకవిలాసమను శృంగారప్రబంధమును రచించెను. సులభమంజులకవిత్వము.

78. వెంకోజీ మనుమఁడు జయసింహుని కంకితముగా నెల్లూరి శివరామకవి 'కామకళానిధిని' [రతిశాస్త్రము] రచించుట నిచటనే తలంతము.

ఆ. కావ్యకవులు

79. ఒడ్డెపూఁడి పెద్దయ్య వాయుపురాణములోని కొంతభాగమును రసవత్కవితతోఁ గావ్యమును జేసెను.

80. మరింగంటి సింగరాచార్యులు నిరోష్ఠ్యరామాయణమను దశరథరాజనందనచరిత్రను వ్రాసెను. హృదయంగమమైన శైలి.

81. కాణాద పెద్దన సోమయాజి గద్వాలప్రభువుల నాశ్రయించి ముకుందవిలాసమును, అధ్యాత్మరామాయణమును రచించెను. "ఇతనిగ్రంథములలోనున్న శబ్దాలంకారములును, చిత్రబంధకవిత్వపద్యములును మఱియేకవి గ్రంథములలోను లేవు. ఈతనికవనము రసవంతమై హృదయరంజకముగా నుండును." అని కవిచరిత్రకారుఁడు పల్కెను.

82. అనంతరాజు జన్నయకవి రామకథాభిరామమను పదియాశ్వాసముల మహాకావ్యమునకుఁ గర్త. "కవిత్వము నాతికఠినమై మృదుపదగుంభితమై కర్ణరసాయనముగా" నున్నది.

83. కంకంటి పాపరా జుత్తరరామాయణమును కావ్యఫక్కిని వెనింగించెను. ఉన్న యుత్తరరామాయణములకెల్ల నిదియే పెద్ద. భా

స్కరరామాయణమునకుఁ బిదప నిట్టి రసవద్రామాయణకృతి మఱియే కవియు నల్లలేదు. ఈకవికిరీటికి సాయపడిన వాఁడు పుష్పగిరి తిమ్మశాస్త్రి. ఇతనియందు గీర్వాణరచనలు మెండు. అయినను, శ్రావ్యమై, మధురమై, శుంభచ్ఛంభుజటాజూట గంగాప్రవాహమై, అనర్గళమై, రసాస్పదమై, యలరు శైలితోఁ గృతిని హవణించినాఁడు. సర్వవర్ణనలు నలరారినవి. తన ప్రతిభను కథతోఁజేర్చి కర్ణరసాయనముగా రచించెను. లోకోక్తులు శబ్దాలంకారములు కొల్లలు. గద్యలు పూర్వకవులఁ దలఁపించుచుఁ బ్రౌఢములై, పద్యములవలె నడచుచున్నవి. కరుణాశృంగారవీరరసములను జక్కఁగఁ బోషించెను. "మీటిన మ్రోగువీణవలె" నేసందర్భమున కెట్టి ధాటివల యునో యట్టి ధాటి కథాసంవిధానమునకుఁ దోడ్పడి మనోహరార్థ పరిమళ ముల, హృదయంగమభావచంద్రికల నీనుచున్నది. కాని అనావశ్యకము లైన ద్వ్యర్థిపద్యములు, అచ్చతెలుఁగుపద్యములు, ప్రబంధ ఫక్కి యితని యందుఁ గన్పడి పాండిత్యప్రకర్ష యించుక రసోత్పత్తికి భంగముఁ గల్గించి నది. వ్యాకరణస్ఖాలిత్యములుసైతము నున్నవి. భారత భాగవతములకుఁ బిమ్మట ప్రజాసామాన్యమునకు నచ్చియున్న కృతి యితని యుత్తరరామాయణమని చెప్పనక్కఱలేదు. ఇతఁడు రాజయోగప్రవీణుఁడు, గణితశాస్త్రజ్ఞుఁడు, ప్రపంచానుభవజ్ఞుఁడు, ఇతని కృతిలోని సీతావనవాసము కరుణకు, రావణ దిగ్విజయము వీరమునకు, కపిలసందర్శనము బీభత్సమునకు, బలిచక్రవర్తి సన్నిధి హాస్యభయానకాద్భుతములకు నూత నొసంగి ప్రత్యేకకృతులవలె విమర్శింపఁదగినవి.

84. పుష్పగిరితిమ్మన సమీరకుమారవిజయమును రచించెను. ప్రౌఢ కవిత్వము. పాపరాజుకంటె రసోదయము తక్కువ. ఇతఁడు భర్తృహరిని గూడఁ దెనిఁగించెను.

85. ధరణిదేవుల రామమంత్రి దశావతారచరిత్రను వ్రాసెను.

86 అత్తలూరి పాపకవి చెన్నబసవపురాణమును వ్రాసెను.

87. ఆనందగిరికృత శంకర విజయమును ఆలూరి కుప్పనకవి తెన్గు కబ్బముగా రచించెను.

88. అనియాది గణపతిదేవుఁడు శివయోగసారమును రచించెను.

89. ముక్తి చింతామణియనుపేర జగన్నాథమాహాత్మ్యమును వేంకటాచార్యుఁడను పెరుమాళ్లాచార్య తనయుఁడు రచించెను.

90. లింగకవి గంగకవులనువారు సీతావిజయనామాంతరమైన శతముఖరామాయణమును రచించిరి. కవిత్వము బాగున్నది.

91. సిరిప్రెగ్గడ ధర్మనామాత్యుఁడు నలచరిత్రమును,

92. కొండమడుగు పురుషోత్తముఁడు సానందచరిత్రమును,

93. మల్లంపల్లి నాగభూషణకవి బసవవిజయమును,

94. ములపాక బుచ్చన్నశాస్త్రి వేంకటేశ్వరమాహాత్మ్యమును,

95. గూళికల్లు వెంకటరమణకవి కనకరంజితశిఖామణీపరిణయము [విక్రమార్కచరిత్ర]ను,

96. గొంతేటి సూరన్న కృష్ణాభ్యుదయమును,

97. మాచవరపు పాపనామాత్యుఁడు నందవరీకచరిత్రమును,

98. అనపగుర్తి రంగయ్య యాదవమాహాత్మ్యమును,

99. నారన సూరన వనమాలివిలాసమును,

100. రామావఝుల కొండుభట్టు కపిలగోసంవాదమును,

101. మారయకవి మైరావణచరిత్రను రచియించిరి.

102—104. వీరుగాక ముప్వురుకవులు కథలను వ్రాసిరి. వీరిలో కోవెల గోపరాజు సింహాసనద్వాత్రింశతి యనుపేర విక్రమార్కకథలను, పాలవేకరి కదిరీపతి రసవంతమగు హృద్యకవితాప్రౌఢిమతో శుకసప్తతిని, అయ్యలరాజు నారాయణకవి హంసవింశతిని రచించిరి.

7. ద్వ్యర్థికావ్యకవులు

105. నెల్లూరు వీరరాఘవకవి యాదవరాఘవపాండవీయము

106. కొత్తలంక మృత్యుంజయుఁడు ధర్మాత్మ[illegible]
[నిరోష్ఠ్య నలచరిత్ర బృహన్నారదీయములను కావ్యములను]

107. తిరుమల బుక్కపట్టణపు వేంకటాచార్యుఁడు [illegible] పరిణయమును,

108. అయ్యగారి వీరభద్రకవి రాఘవ పాండవ యాదవము

109. పోడూరి పెదరామామాత్యుఁడు శివరామాభ్యుదయము

110. ఉభయభాషావైద్యమును, కవిత్వప్రా[illegible]ను గంటి సోమశేఖరకవి రామకృష్ణార్జునరూప నారాయణీయమును

[105-108-110 కవులు త్ర్యర్థిగను, దక్కినవారు ద్వ్యర్థిగ వ్రాసిరనుట ప్రత్యేకముగాఁ దెలుప నవసరములేదు.]

7. శతకగేయ దండకకవులు

అ. శతకకవులు.

1కూచిమంచి తిమ్మకవియు, సూరనయు వ్రాసినశతకముల [illegible] ంత్యమున స్మరించితిమి. ఈయుగమున నుత్కృష్టశతకరాజము [illegible] శతకము. దీనియందు భక్తి వెల్లివిరిసినది. జ్ఞానవైరాగ్యములు [illegible] మైనవి. ఇట్టిభక్తియే యాంధ్రశతకకవులచేఁ బ్రదర్శింపఁబడినది. ఆంధ్ర మున సుమారు ఆఱువందల శతకములున్నవి. కొన్ని యాంధ్రీ[illegible] లైనను, చాలస్వతంత్రరచనలై యాయాకాలపు సాంఘికస్థితులను బ్రతిబింబింప[illegible]

1 శతకకవులచరిత్రము [శ్రీ. శే. వంగూరు సుబ్బారావుగా[illegible]], శతక రత్నావళి [విక్టోరియాడిపో] ని, పరిశోధకమండలివారి శతక[illegible] మును జూడుఁడు.

జేసినవి. గోపన్న దాశరథీ యన్నప్పుడు శ్రీరాములు సాక్షాత్కారమైనటు లుండును. ఆయావేశమే జీవకళాస్వభావము. కవిచౌడప్పశతకము, వేణుగోపాలశతకము, నరసింహశతకము మొదలగునవి సుప్రసిద్ధములు. భట్రాజురచించిన వజ్రపంజరము, మరున్నందనశతకము, శ్రీకాకుళాంధ్ర నాయక మానసబోధశతకములను బరికించినచో నీతి, హాస్యము, నిందాస్తుతి, దూషణకావ్యాదికము మున్నగు వివిధకావ్యస్వరూపము లిప్పటి శతక వాఙ్మయములో నణఁగియున్నవని నిరాఘాటముగఁ జెప్పనగును. గోగుల పాటి కూర్మకవి యనునతఁడు సింహాద్రినరసింహశతకమును వ్రాసి స్తుతింపఁగా, దేవుఁడు తురకలను బారఁదోలెనఁట! కావచ్చును. భక్తున కేదియసాధ్యము? మనోవ్యగ్రతగల్గి సాధించువాని కసాధ్యమనుటయే లేదు గదా? కలువాయి, లావణ్యా, మదనగోపాలప్రభృతి శతకములలోని శృంగారములను జవిచూచిన ప్రబంధాదులు సరసములై కన్పట్టును. కస్తూరిరంగ, భాస్కర, భైరవ, శరభాంక, రామతారకశతకములు ప్రచారములో నున్నవి. భాస్కరశతకము ప్రత్యేకనీతిశాస్త్రముగాఁ బరిగణింపఁదగినది. శతకములను సంబంధించి యొకశాఖగా నేర్పడిన గేయములం జూడుఁడు.

ఆ. గేయకవులు

గేయములను యతిప్రాసములతో వ్రాయుదురు. మట్టు, లయ దీనికి ప్రాణములు. విషయములు శిష్టములుగను, క్షుద్రములుగను గూడ నున్నవి. శ్రీ. శే. వంగూరి సుబ్బరావుగారు వీనిని కృతులు, కీర్తనలు, మంగళహారతులు, ఏలపాటలు, తత్త్వములు, చూర్ణికలు, జావళీలు, హరికథలు నని యెన్మిదివిధములుగ విభజించిరి.

1. కృతులతోడనే శ్రీత్యాగరాజు స్మృతికిఁ దగులుచున్నాఁడు. ఇతఁడు ప్రహ్లాదభక్తవిజయమును రచించినాఁడు. కాకర్లవంశస్థుఁ డగు తెనుఁగుబ్రాహ్మణుఁడు. తండ్రి రామబ్రహ్మ మనువారు. ఇతనితాత గిరి

రాజకవి. శొంఠి వేంకటరమణయ్యగారను వైదికునికడ విద్యనేర్చెను. ఇతని జననవత్సరము 1764. ఇరువదేండ్లు శ్రీరామజపము 96 కోట్లు చేసెనఁట! ఒక్కొకకృతి నెలలపర్యంత మభ్యసించిన నలవడనట్టివి పదివేలకుఁ బైగా వ్రాసిన ఇతని మహిమమేమో! 1"కనకనరుచిరా" (వరాళిరాగము), 2. "సాధించెనే" 3."దుడుకుగల" (గౌళిరాగము), 4. "ఎందఱో మహానుభావులు" (శ్రీరాగము), 5. "జగదానంద" (నాటరాగము) యనుకృతులు ఇతని పంచరత్నము లనఁబడు క్రొత్తరాగముల నెన్నింటినో ఇతఁడు వెలయించెను. అంత్యమున సన్న్యాసియై 1846 లో పరమపదించెను. శ్రీత్యాగరాజస్వామి నేఁటికిని తిరువయ్యారులోఁ బూజింపఁబడుచున్నాఁడు. వాఙ్మయపురుషులలో నాంధ్రలోకమునకుతిక్కన పోతన త్యాగరాజులు త్రిమూర్తులవలె నిత్యస్మరణీయులు. లౌకికప్రజ్ఞకు అద్వైతనిష్ఠకు భక్తిగభీరతకు వీరు వరుసగాఁ బెన్నిధులు. త్యాగరాజకృతులలో ముఖ్యములైనవి ఆఱువందల నెదరు. మువ్వగోపాలపదములు, అధ్యాత్మరామాయణకీర్తనలు నీకృతులపజ్త్కిని సమీపించునవి.

2. కీర్తనలన్నతోడనే శ్రీరామదాసుఁడు "అంతారామమయం"బని యెదుట సాక్షాత్కరించును. అవి యనుభవైకవేద్యములుగాన వానిని విమర్శింప వలనుపడదు. మై మఱచి, నవరసనవ్యములై, జాలువాఱుకీర్తనలతో భద్రాద్రిలో గోపన్న పాడినపుడు శ్రీరాముని దేహ మెట్లు పులకరించినదో? ఎందఱు కష్టజీవుల లోకయాత్ర కవి తోడ్పడుచున్నవో? నిట్టల ప్రకాశదాసు మనకు స్మరణీయుఁడే.

3. స్త్రీలపాటలు, మంగళహారతులు వేనవేల కున్నది. లాలిపాటలు, మేలుకొల్పులు, కుచ్చులకథ, కలుపులదగ్గఱపాటలు, లంకాయాగము, గోవిందనామము లందుఁ జేరఁదగినవి. అద్వైతవేదాంతము నతిసంగ్రహ

ముగ, సుస్పష్టముగ వెలిపరచు 1 నారాయణశతక మిందుc జేరినదేనా?
2లక్ష్మణదేవరనవ్వులో నాటకకళ చిందులాడినది. [కవిపేరు తెలియదు.]

"వెన్నెలబైలనే వేలసంఖ్యలనూ,
గద్దెబెట్టించిరీ కరుణాకరూలూ"

లక్ష్మణుcడు నవ్విన సందర్భమున రచించినవర్ణన లత్యుత్కృష్టములు; రసోదంచితములు లక్ష్మణుని చంపcబోయి సంగతి బయల్పడి రాముcడు దుఃఖపడునప్పుడు,

"అరచేతి కన్నీరు అతిసహస్రమాయె
జలము అంజలిపైని కలియcగురిపించె."

లక్ష్మణుcడు నిదురించునపుడు రాముc డడుగులొత్త, వెంటనే లేచిన తమ్ముc డన్నాcడు గదా! "అహల్యపావనమైన యడుగు మీయడుగు."

అంత రాముcడు,

"దీపమ్ము లే నిల్లు ఎట్టిదటుపోలు
ఉదకమ్ము లేని కలశ మెట్టిదటుపోలు
పతిలేని సతి ఎట్టిదటుపోలు
తమ్ముcడా! నీవు లేనిసభ యటుపోలు"
"వయ్యారి నడకతో! వయ్యేదజారా
వారచూపులు చూస్తు వచ్చెనా దేవి."

ఈకృతి సుకుమారాకృతి. ప్రతివారును జదువcదగినది.

4. కంట్రోలు బియ్యపు పాటలువగైరా, అసభ్యములుగా నున్న వన్నియు నేలపాటులే!

---

1 స్త్రీలు పాడునట్టి నారాయణశతక మిది. పోతన్నది వేఱు.

2 కనగాల లక్ష్మీనరసింహారావుగారు, క్రోధన సారస్వతానుబంధము.

5. తత్త్వముల నందఱును వినియుందురు. "దేహామే గాలిపట" మను తత్త్వము వినఁబడని దినమే యుత్తరాదిలో లేదు. ఎడ్లరామదాసు, దూదేకుల సిద్దప్ప యనువారు వ్రాసిన జాతిమతభేదములఁ బాటింపని పాట లెంతయో చవులు గులుకుచుండును.

6. చూర్ణికలలోనే రగడలను జేర్తుమా? చామర్తి నరహరికవి శ్రీశైలయాత్ర రగడలో—

"శివతత్త్వము పరిశీలనఁ జేసితి
శివసంస్కార విశేషుఁడ నైతిని."

యనుచున్నాఁడు. శివభక్తులు విని రండు.

7. దాసు శ్రీరాములవంటివారే జావళీల నాదరించినప్పుడు వాని శృంగారపదప్రభావ మెట్టిదో చూడుఁడు.

8. హరికథలు పెక్కురు కవులు రచించిరి. తాళ్లపాకవారు కొన్నిఁటిని వ్రాసిరి. మద్రాసులో ప్రాతరకపుపుస్తకములు, బయలు నాటకములు నమ్మునట్టి కంపెనీక్యాటలాగుల నిండుగా హరికథలు కనఁబడుచుండును. అటులని ఎగతాళిగాదు. కాని, విశేషించి యున్నవనుచున్నాను.

౯ దండకకవులు.

దండకము క్రోధాశ్చర్యబీభత్సోద్రేకమునకు నిలయము. నూకాలమ్మ, వీరాంజనేయ, పోలేరమ్మ మున్నగుదండకముల విస్తారము. సాంఘిక విషయములను జమాబంది మున్నగునవి తెలుపును భోగినీప్రభృతులు శృంగారములు. భక్తికై నన్నయ దీని నుపయోగించెను. భోగినీదండకమునకు పుత్త్రికలగు పద్మావతీ, పద్మినీ, చంద్రానన, విద్యావతీత్యాదులు గానవచ్చుటచే నెవఁడో వ్రాసి పోతన్నశైలి ననుకరించి యాతనిపేరు నతికించి కృతియీని మహాకవిపై గాజునకుఁ గల కసినిఁ దీర్చెనని కొందఱుంద్రు. అది సమంజసముగానే యున్నది. పోతన్న పిన్నయైనపుడే రచించియైనయుండి

రాజులను గర్హింప నేర్చియుండవలయును. ఈయుగములో గణపవరపు వేంకటకవి చండవిద్యావతీదండకమును, అడిదము సూరన్న, ఏనుఁగు లక్ష్మణకవి, మదిన సుభద్రమ్మ లనువారలు వరుసఁగా రామ, నృసింహ, శ్రీరామ దండకముల రచించిరట! [కవయిత్రులగు మొల్ల, ముద్దుపళని, సుభద్రమ్మల తోపాటు—మరీచిపరిణయమును వ్రాసిన మోహనాంగి యెవరు?—తంజావూరు విజయరాఘవరాయల సభలో మన్నారుదాస విలాసమును వ్రాసి కనకాభిషేకమును బొందిన రంగాజియును స్మరణార్హ గాదా?]

రామస్తవరాజమను ప్రబంధమును రచించిన ముమ్మడిరాజు మల్లనార్యకవి, గురుగీతల నాంధ్రీకరించిన కంభంపాటి నారసామాత్యకవి, కిరాతార్జునీయము ప్రబంధముచేసిన కోటిచింతల కృష్ణయామాత్యకవిని యీయుగమువారని యంద్రు. చంద్రదూతయను నామాంతరము గల్గిన యిందుశతకము రసోదంచితదివ్యభావగీత సంపుటమనియు, దీనిని రచించిన పుసులూరి సోమరాజామాత్యకవి ఇప్పటి కిన్నూఱేండ్లకుముం దనఁగా నీ యుగమువాఁ డనియు నొకరనిరి. రాపూరి సంజీవరాయకవి వీరనారాయణశతక మిప్పటిదేయఁట! ఔరంగజేబు దుండగములఁ దెల్పునట్టిదియు గ్రంథకర్తపేరు లేనిదియు నగు వేంకటాచలవిహారశతకము నిప్పటిదౌనఁట! సస్యానందమను శాస్త్రగ్రంథకర్త కోనయామాత్యకవి, ఇప్పటివాఁడో, లేక ఇంత కంటె నాధునికుఁడో?

ఆ. ద్వితీయ సరణి

1. గద్యము

1 గద్యమునకును నన్నయయే యాద్యుఁడని మున్ను విన్నవించితిని. పద్యము తరువాత గద్యమని పెద్ద లనిరి. చంపువువే మన కాదికావ్య మగుటచే గద్యము మొదటనుండియు మనకున్నది. కాని, యాగద్యములు దీర్ఘ వాగ్విసరములు. "గద్యం కవీనాం నికషం వదన్తి" అన్న మనపూర్వులకు గద్యముపై నెంత ప్రీతియో?

నన్నయ సులభసాంస్కృతికపదములతో చిన్నయసూరి కాదర్శక మయిన గద్యరచన చేసెను. ధారాచమత్కారములు వెలసినవి. ఇసుకతిన్నెల లోని సన్నకాలువలవలె అతని గద్యరచనలు వెలసినవి. వారణాశీవర్ణనాదులను బఠింపుఁడు. తిక్కనామాత్యుని రచనలు ప్రౌఢములు. పద్యములపోలిక నున్నవి. విరాటపర్వప్రభాతవర్ణనను దిలకింపుఁడు. శంభుదాసునివి దేవభాషాపదసుందరములు, సమతాగుణబంధురములు. పద్యముల నొండొంటి నందుకొనుమెట్లు. అర్జునవిజయాదిక ప్రసంగములలోని సారళ్యమును గనుఁడు. భారతకవు లెన్నియో పోకలు చూపిరి. "గొల్లేటి చేఁదత్రాడు"లు వారి యందును గలవు. కాని, వానిపృథక్త్వము నాచన సోమునియందు మితిమీఱినది. హంసడింభకసాల్వప్రభృతుల యుద్ధములలోని గద్యములఁ జూడుఁడు. ఇవి వినుఁగునకు హేతువులగు దైర్ఘ్యాదిగుణములు గలవి. పోతన్న ఇతని ననుసరించెనా? భాగవతములో నైమిశారణ్యవర్ణన మొదటి దీర్ఘ వచనరచన. శ్లేషానుప్రాణితార్థాలంకారంబు మెండు. దీనిని పోతనవచనములంద గుప్పించినాఁడు. ఈయలంకృతి యష్టమస్కంధసరోవరవర్ణనంబున పదప్రౌఢిమను సూచించి హాలాహలోదయవర్ణనమున నుపమాద్యలంకార

1 శ్రీ వేటూరు ప్రభాకరశాస్త్రివారిసాహిత్యపరిషత్ప్రథమ సంపుటములోని దివ్యవ్యాసమును, వాఙ్మయచరిత్రలోని వచనచరిత్రను జదువుఁడు.

సహజసౌభాగ్యంబు వడసి, గంగావతరణంబున నసదృశభావరస సముత్తేజితమై పొంగి కట్టతెగి విశృంఖలకల్పనాప్రవాహంబుగాఁ బరిణమించినది. వర్ణనావసరముల నీవచనంబుల ఛందోబద్ధములుగాని వృత్తము లనవలయును. నృసింహావతారఘట్టమును, మోహినీవిలాసప్రదర్శనవేళలోని శృంగారరససన్నివేశసముంచితానల్పకల్పనలును, అమరావతీనగరవర్ణనంబును నితనిని సర్వజ్ఞుఁ డనిపించునట్టివి. వచనరచనల కితఁడు ప్రసాదించినవి మాధుర్యము కోమలపదవిన్యాసము ననునవి. శ్రీనాథునిలో నయ్యైచోట్ల సారస్యము, సౌలభ్యము, కాఠిన్యముఁ బెరసినవి. పెద్దన్న తన వేఁటవర్ణనలోను, చంద్రికావిలాసప్రకటనములోను, పద్యముల కనువుపడనిదానిని, గద్యముగా మార్చి, వచనముచు జేర్చినట్లున్నది. నన్నయ్యలో తెలుఁగు పందొమ్మిది, సంస్కృత మిరువదియేడుపాళ్లు; తిక్కనలో నలువదిపాళ్లు తెలుఁగు, ఏడుపాళ్లు గీర్వాణము; ఆముక్తమాల్యదలోఁ దెనుంగు పదునాలుగు, పదునాఱుపాళ్లు దేవభాష; సుమారు 12, 340 తెలుఁగుపదము లిప్పు డున్నవట! ఎన్నియో యిదేశ్యములు "గాడి" ప్రభృతులు వచ్చి పడ్డవి. 15-వ శతాబ్దారంభమున ప్రత్యేకగద్యకృతులుఁ బుట్టినవని పరిశోధకులయాశయము. పదునాఱవశతాబ్దిని కృతులుని్కి సత్యము: 1 ఏకామ్రనాథకవి వ్రాసిన ప్రతాపచరిత్రము. దీనిననుసరించియే కాసె సర్వప్ప [1450?] ద్విపదగా రచించెనేమో? 2 విశ్వనాథనాయకుని స్థానాధిపతి వ్రాసిన రాయవాచకము. విశ్వనాథుఁడు, రాయలు ఏకకాలము వారు గాన 1535 లో నిది పుట్టియుండును దీనిలోని వచనములు ప్రతాపచరిత్రముఁబోలె వాక్యావసానశూన్యములు. నిరువదిముప్పదిపుటల కొక్కటిగానుండు వాక్యములు గలవి. ఇందలిభాష లక్షణవిరుద్ధము. తాత్కాలికసంప్రదాయముల కిది యద్దము. ధారాళమగు వాగ్ఝరి; "కాములమీదసముద్రతరణమై, ధనుష్కోటిలో ఖడ్గం కడిగి, సేతుస్నానం, తులాపురుషదానం మొదలగునవి యాచరించి"— "అందున బంగారుహెచ్చింది యేది అంటె వొరియకు రాంగా వచ్చె

హెచ్చించినట్లు గుణాధిక్యంవల్ల మనుష్యులలో నున్నఅప్పాజీ అధికుఁడని ఎరుఁగవలెను." విద్యానగరనిర్మాణాదులు, రాయల దినచర్య, అశ్వగజనరపతుల తారతమ్యములు, రాయలదిగ్విజయము లిందు వర్ణితములైనవి. కథ, చరిత్ర, శాస్త్రము లేకీభవించిన ట్లున్న యీగ్రంథము పఠనీయము. 3 ఈరాయవాచకములో భారతసావిత్రి పేర్కొనఁబడినది. ఎల్లరకు నృసింహకవికృత భారతసావిత్రియంత ప్రాచీనమైనదా? 4. గోవ్యాఘ్రచరిత్రము. 5. పులిపాకరామన్నది శ్రీరంగమాహాత్మ్యము. 6. మైసూరుచిక్కదేవరాయలదళవాయి కళువె వీరరాజువచనభారతమును రచించెను 1660 ప్రాంతమున. ఇది శ్రీకృష్ణాంకితము. తేనె తేటను బుడుడించు తేటతెనుంగు బిగువుపీడినరచనలు తక్కువ. అధ్యాయవిభాగములతో విపులమై యున్నది. ఇతఁడు వీరభూపాలీయమను లక్షణగ్రంథమునకు భర్త. ఇతని రచనలో "నేను" నకు "తాను", "పలుకు" ధాతువునకు "పలుకరించు" అనియును, తత్సమక్రియల శత్రర్థకమునఁ దఱుచుగా నింపుగాగమంబును, అమహదర్థక తచ్ఛబ్దమునకు "వాటిని" వ్రాసి యున్నాఁడు. కొంతభాష వ్యావహారికము. ["తేజోధికుండగు పాండునృపాలుండు వయఃక్రమంబునఁ గనిష్ఠుం డయ్యును, జ్యేష్ఠుఁ డనంబడు. నతనికుమారులు వేదశాస్త్రాదులు చదివి."] అయినను మొత్తముపైన పరిశుద్ధధార. 7. వీరరాజుకొడుకు నంజరాజు "అభినవకాళిదాసబిరుద" విభ్రాజియగు నృసింహకవిచే "నంజరాజయశోభూషణంబు"ను గైకొనెను. ఈనంజరాజు హాలాస్యమాహాత్మ్యము, విష్ణుభక్తవిలాసము, హరభక్తవిలాసము, కాశీమహిమార్థదర్పణము ననువానిని రచించిన యద్వైతి. మొదటిది స్కాందపురాణహాలాస్యఖండాంధ్రీకరణము. డెబ్బదిరెండధ్యాయముల వచనము. 'హాలాస్యనాథుఁడు ......ఆశీర్వాదములచేత నతనిం బ్రమోదములనొందించి, కరమ్ముల దదీయశరీరమ్ము దివిరి, ముహూర్తమాత్రంబునం దదృశ్యుం డయ్యె' నను వాక్యమితని ధారను దెల్పుచున్నది. అయినను తండ్రిశైలి యంత ప్రౌఢిమ ఇతనికడ లేదన నగును. 8. తుపాకుల యనంతభూపాలుఁడు—'శ్రీనందనందన

చరణారవింద మత్తమధుకరాయమానచిత్తచతుర్విధకవితాసామ్రాజ్యభోజ చంద్రగిరి కృష్ణభూపాలతనూజ భాగమాంబాగర్భ శుక్తిముక్తాఫల తుపాకుల యనంతభూపాలుఁడు' శాంత్యానుశాసనికసభాపర్వములు, విష్ణుపురాణము, భగవద్గీత యనువానిని రచించెను. రామాయణమును వచనరచనావైచక్షణ్య బిరుదాంకితుఁడై వ్రాసెనఁట! వీరరాజు సాయముచేసెనఁట! సుందరకాండము మాత్రము చిక్కినది. 'సర్వభూతమనోహరంబైన యమ్మురళీనాదం బాలకించి గోపాంగనలు మదనబాణవిదళితహృదయలైరి. మొ.' ప్రౌఢవర్ణనలున్నవి. మూలానుసారములుగ నాశ్వాసములలో, వెన్నెలకంటి సూరనార్యునకన్న విపులముగ విష్ణుపురాణమును రచించెను. 9. విజయరంగచొక్కనాథుఁడు (1704-1731) శ్రీరంగమాహాత్మ్యమును, మాఘమాహాత్మ్యమును రచించెను. ఇవి వ్యావహారికభాషలో సులభగ్రాహ్యముగ నున్నవి. 10. ఇతని యాస్థానకవి వెలఁగపూఁడి కృష్ణకవి వేదాంతసారసంగ్రహమును రచించెను. 11. ఆస్థాన కవియగు కుందుర్తి వేంకటాచలకవిని కృతిభర్త 'వచనకావ్యములుగా రచియించినాఁడవు. భారతభాగవతములు రామాయణకథయు' నన్నాఁడు. అవి యేవి? 12. సముఖము వేంకటకృష్ణప్ప జైమినిభారతమును రచించెను. 'తేజినెక్కి శుభశకునంబులఁ బొడఁగనుచు ప్రధానివాకిటికిం జని ఫణిహారిచేఁ దనరాక కుమారుని కెఱింగించె.' సారంగధరచరిత్రమును గూడ రచించెను. 'చిత్రాంగి నగరిలోనఁ జేరుటయుఁ జేరికలనున్న రాకొమరులు సారెసారెకుఁ గేకలు వేయుచు మనంబునఁ గలవరపడుచు, మత్సరావంతంబు పెంటి గానరైరి.' వర్ణనాంశములఁ గొఱవడక సుద్ధతశైలి వెలయుచున్నది. 9—12 దాక్షిణాత్యవచనరచయితలు నిండు సున్నలే యరసున్నకు బదులు తఱచువాడిరి. ద్రుతాదేశముగ వచ్చు నర్ధానుస్వారమును గమనింపలేదు. 'వాఁడు' ప్రభృతులు నుచ్చారణమున నట్లు యని, వ్రాఁతలో 'వాండ్లు' నియేవ్రాసిరి. 'గుత్తికి—గొత్తి', 'గట్టునకు—గెట్టు' మున్నగు వ్రాఁతలలోని యపరూపములు వ్రాయసగాండ్లవో, కవులవో? సముచ్చయము 'న్ను' అని యున్నది. అనుస్వారానంతరమందు 'పదప' 'ప్పదప' యైనది. 'యడనెడ',

"యెల్లయెల్ల' లెందుకో? 'మూకుడు' నిర్ణింపుడు. 13. ముకుందయోగి వివేక సైంధువును రచించె నఁట. 14. పుష్పగిరి తిమ్మకవి భాగవతము రచించెను. సమీర కుమారవిజయగద్యలభంగిఁగాక పామరజనోపకృతికిఁగాఁబోలు, సుల భమై వ్యావహారిక పదమిశ్రమైనది. ఔత్తరాహులపురాణకవిత దాక్షిణా త్యుల కర్థముకాదని దాక్షిణాత్యుల కని యిట్లు రచింపఁబడినదా? 15. పంచ తంత్రము, 16. భగవద్గీత, 17. విక్రమార్కకథలు, 18. పాండవాశ్వ మేధము, 19. మహావాక్యము, 20. ఆత్మైకబోధము, 21. గురుశిష్యసం వాదము, 22. గజారణ్యమాహాత్మ్యమువనునవిఎవరివో? 23. శ్యామరాయకవి రామాయణవచనమును, 24. సాంద్రీసుదొరప్రేరణముచే పైఁడిపాటి పాపయ్య రంగనాథరామాయణానుకరణవచనరచనయుఁ జేసిరి. 25. శుక సప్తతికథలు, 26. తెనాలి రామలింగనికథలు, 27 పంచవింశతి కథలు, 28. పరమానంద శిష్యులకథలు, 29. మదన కామరాజుకథలు, 30. మైరావణ కథ, 31. మర్యాదరామన్న కథలు, 32. కాశీమజిలీకథలు, 33. స్థలపురాణ వచనములు, 34. సభాపతిలక్షణము నను వాని నెవరు రచించిరి? ఎప్పుడు?

2. నాటకరచన

వేములవాడ భీమకవికాలముననే నాటకము లున్నవనుచు కళింగ గంగుకథఁ దెలుపుచున్నది. శ్రీనాథునికాలములో వీథిభాగవతములు, యక్ష గానములునుండెనని యనుకొంటిమి. యక్షగానాదులు క్రమక్రమముగా తోళ్ల బొమ్మలాటలుగా మాఱి పిదప బయలు (వీథి) నాటకములుగా నెట్లు పరిణ మించినదియును ముందే చర్చించుకొంటిమి. పినవీరన నాటకములఁ దెనింగించెను. 17-వ శతాబ్దారంభమందలి 1600 యెలకూచి బాలసరస్వతి "కవిసమీహిత రంగకౌముదీనామనాటకవిధానప్రతిష్ఠాఘనుండ" నని చెప్పుకొనియెను. కుం సుర్తి వేంకటాచలకవిని (1700) కృతిభర్త 'ఘటియించినావు ద్రాక్షాపాక ముగ బహునాటకంబులసమున్నతిఁ జెలంగి' తని కొనియాడెను. నాయూహా యేమనఁగా నాంధ్రుఁడగు కోలచలమల్లినాథసూరి సంస్కృతనాటకవ్యాఖ్యలు

ప్రాయునప్పటినుండియును దేశమున నాటకరచనమునకుఁ బ్రయత్నము జరుగుచుండె ననియే. క్రమక్రమముగాఁ గొన్ని నాటకములకుఁ బ్రచారము వచ్చియుండును. 1600 లోపలిదైన కావ్యాలంకారసంగ్రహములో నాటకప్రకరణమును భట్టుమూర్తి విస్తరించి యుండుటచే పండితకవులు పాటించు నట్టిస్థితికి వచ్చియుండ దనుట కవకాశమేర్పడినది. ఉన్నంతలో 'క్రీడాభిరామ' మాది. [జావాలోని కట్టెబొమ్మలను జూచి కొంద ఱార్యులరాకకు ముందే యాంధ్రులలో నాటకము లుండెనందురు.] క్రీడాభిరామమునకన్న ముందే నాటకములుండెననుటకు భీమఖండములో, శ్రీనాథుఁడు ఆటవెలంది తెఱమఱుంగునఁ జేర ననుటయే ప్రబలసాక్ష్యము. 16-వ శతాబ్దములో నాటకము లున్నవని ప్రభావతీప్రద్యుమ్నము ఘోషించుచున్నది. 17-18 శతాబ్దములలో బాలసరస్వతి, వేంకటకవి నాటకములనే రచించిరి. రాజలింగకవి రుక్మాంగదచరిత్రయు, మృత్యుంజయకవి వామనచరిత్రయు నీయంగమునఁ జేరినవేమో! ఒకటియా, రెండా, అరువదియేడు నాటకములు (యక్షగానములు) ప్రాచుర్యమును బొందియుండె నని పంచాగ్నుల ఆదినారాయణశాస్త్రులగారువ్రాసిరి. *అహల్యాసంక్రందనీయము, కుశలవనాటకము, రుక్మాంగదచరిత్రము, ప్రహ్లాదనాటకము (లక్ష్మణదాసొకటి, తిరునారాయణాచారి యొకటి), జలక్రీడలు, భాగవతము, రామానుజవిజయము, శూర్పణఖాభంగము, సారంగధరచరిత్రము, సుగ్రీవవిజయము, హనుమంతవిజయము, రామనాటకము (ఇర్వురుకవులు చెరి యొకటి) శశిరేఖాపరిణయము, శశాంకవిలాసము, సీతాపహరణము, సీతాకల్యాణము, సముద్రమథనము మొదలగునవి యందుదాహరింపఁబడినవానిలో నివి.

3. యుగలక్షణ సమన్వయము

1. తంజావూరు, గద్వాల, మధుర, విజయనగరము, బొబ్బిలి, వెంకటగిరి, పిఠాపురము, పుదుక్కోట, అమరావతి-ఇది యది యననేల? సమస్తాంధ్రదేశములోని ధనికులసభలును వాఙ్మయరంగము లైనవి.

* పండ్రెండవ ఉగాదిసంచిక 126-వ పుటలో.

2. ఆంధ్రీకరణము మరల తలయెత్తి విశేషముగా వర్ధిల్లినది.

3. ఈయుగమున పెందులూరు లింగనారాధ్యుఁడు మొదలగువారు గురువులు. ములుగు పాపయారాధ్యుఁడు విద్వత్కవి. ప్రజాప్రీతిపాత్రుఁడై కంకంటి పాపరాజు పండితపామరులమెప్పుఁ బడసినాఁడు. ప్రబంధకవి కనుపర్తి అబ్బయామాత్యుఁడు. విజయరంగచోక్కనాథుని యాస్థానము వచనకవితకు త్రిభువనవిజయము వంటిది. ప్రబంధకావ్యకవితలు కుప్పలై త్రుళ్లి మురిగిపోయినవి. లక్షణగ్రంథములు మెండైనవి.

4. వచనసారస్వతము పృథక్త్వముగాంచి సుస్థిరముగా స్థాపితమై, కొనలు సాగినది.

5. నాటకకవిత సభలకెక్కి గౌరవనీయమై ముందుకు దూకుచున్నది.

6. గేయ, శతకకవిత్వములు పరమావధి నొందిన వన నగును.

౨. సంధియుగము (1801—1900).

౧. సంఘచరిత్ర

భవిష్యద్వాఙ్మయవిమర్శకు లీశతాబ్దమును నవయుగమని పిల్తురేమో? పందొమ్మిదవశతాబ్దము ఆంగ్లేయసారస్వతమున నుత్తమకావ్యయుగమైనది. ఆంధ్రవాఙ్మయమున ఇరువదవశతాబ్ద మట్టిది కావచ్చును. షెల్లీ, కీట్సు, బైరన్, వర్డ్సవర్తు, రస్కిన్, కార్లైలు, మెరెడిత్, డికన్సువంటివారు కొందఱు కన్పడుచున్నారు; కొందఱు కన్పడనున్నారేమో! ప్రస్తుతపు స్థితి ఎట్లున్నను పూర్వశతాబ్దముమాత్రము పాశ్చాత్యనాగరకతచే విభ్రాంతమై పోలేదు. విభ్రాంతము కాకుండ నుండలేదు. అనఁగా ప్రాచీనాధునాతనభావసంఘర్షణము విశేషించియున్నది. ప్రాతప్రబంధకవిత్వము సన్నగిల్లుచుండెను గాని, పూర్తిగఁ బోలేదు. నవయుగారంభసూచనలు గన్పడి

మును వెచ్చించి, ప్రతిభాషకుఁ బండితుల నేర్పాటుచేసి దేశ చరిత్రను గ్రామములనుండి కైఫీయతులద్వారా, గుహాల యాదిశిల్పముల ద్వారా రాఁబట్టెను. ఇతఁడే యమరావతీ స్తూపసౌందర్యమును జగత్తునకుఁ జాటినవాఁడు. ఇతనియొద్ద ప్రధానపండితుఁడు కావలి వేంకటబొర్రయ్య. ఈయాంధ్రపండితుఁడు పురాతనశాసనలిపిపఠనవిద్య నుద్ధరించినవారికి హిందూదేశమున మార్గదర్శి. ఇతనికి ప్రిన్సెప్ పిమ్మటివాఁడు. ఏడు భాషలలో నేర్పరి ఇతఁడు. బొర్రయ్య తమ్ముఁడు రామస్వామి, తెనుఁగు, అరవము, మరాటి, కన్నడము ఈభాషాకవులచరిత్రను 1822 లో దక్షిణాపథకవులను పేరఁ బ్రకటించెను. ఆర్ష పుస్తకశాలను స్థాపించిన పరవస్తు రంగాచార్యు లింకొకరు, పరిశోధకులలోఁ జేరందిరి. సారాంశము పరిశోధకులు ప్రబలిరనుటయే!

2. చరిత్రజిజ్ఞాసకుఁ దోడుగా సుస్మరణీయమైన విషయము, ముద్రణాలయస్థాపనము, భూతపురీమాహాత్మ్యము, కవిజన మనోహరములను కావ్యద్వయిని నిర్మించిన కరాలపాటి రంగయ్యకవి యాంధ్రభారత, భాగవత, రామాయణాదుల లేఖకప్రమాదరహితములుగ ముద్రించిన ఘనుఁడు.

3. పై రెంటిని పురస్కరించుకొని గమనింపవలసిన మూఁడవవిషయము. దేశీయులు లోకయాత్రకై యాంగ్లమునభ్యసింపవలసివచ్చి, దానియందఖండపాండితిని గడించి, క్రమక్రమముగా పాశ్చాత్త్యాచారముల సంఘములోనికి, పాశ్చాత్త్యభావ సంప్రదాయముల భాషలోనికి సంక్రమింపఁజేయుటయైనది. ఈమార్పునకు ఫలముగా కార్యకారణవిమర్శనము

ప్రాకి, సంఘములో ప్రబలసంచలనము ప్రబలఁజేసిన నూత్న జీవనవికాసమును బ్రసాదించినది. మంచితోఁ జెడుగు బెరసి యుండుట ప్రపంచలక్షణము. తద్విషయము చరిత్రకారుల కార్యరంగము.

4. ప్రాథమికపాఠశాలలు, ఉన్నతవిద్యాలయములు, ప్రభుపోషణమున దేశమందంతటను వ్యాపించినవి. తదర్థమై వచనకృతులు, నూత్నగ్రంథములును నావశ్యకము లైనవి.

5. వార్తాప్రచార మన్నిటికన్న గొప్పసంగతి. పత్రికా ప్రచారమనఁగా మహావ్యక్తుల యభిప్రాయప్రచారము. పత్రిక చిన్నదగుటచే నందలి రచనలు నొక్కొక్కటియు నొక్కొక్క విషయమును సమర్థించునదగుటవలన సంగ్రహమయ్యును, బిగువు దప్పక, విషయ నివేదనా వైశద్యమును గల్గియుండ వలసివచ్చినది. అట్టి సంగ్రహరచనలే క్రమక్రమముగా వ్యాస వాఙ్మయముగా ముదిరినది. భాషాసంజీవని, వార్తాప్రదర్శిని, రాజయోగి, శశిలేఖ, చింతామణి, సత్యసంవర్ధని, వైజయంతి, జ్ఞానోదయము, సకలార్థదాయిని, శ్రీశారద మున్నగు పత్రికలు నానావిషయంబులను జర్చించుచు కోలాహలముగ నుండినవి. సరస్వతిలోని శ్రీనాథాదికవుల విమర్శనములును, అముద్రిత గ్రంథచింతామణిలోని నాచనసోమనాది కృతివిమర్శలును, ఆధునిక కవికృతానేకగ్రంథవిమర్శనములు, వివేకవర్ధనిలోనితాత్కాలికసాంఘికస్థితికి సంబంధించిన వితంతూద్వాహాద్యనేక విషయంబులును జూడఁదగినవి.

6. 1875-76 సంవత్సరములలో స్త్రీజనాకర్షకమని కీర్తిని వడసిన ధార్వాడాకంపెనీవా రాంధ్రదేశమున "తెరలనాట

కము" నకుఁ ద్రోవఁజూపిరి. తర్వాత గుంటూరు బళ్లారి నాటక సమాజములవారు పుట్టిరి. కొక్కొండ వేంకటరత్నంపంతుల వారు నరకాసురవ్యాయోగమును, దాసు శ్రీరామపంతులు ఉత్తరరామచరితమును, వీరేశలింగముగారు శాకుంతలాదులను, వేంకటరాయశాస్త్రులుగారు ప్రతాపరుద్రీయాదులను వ్రాసిరి. వీథి నాటకముల రుచి పోయి తెరనాటకములు బయలుదేరినవి.

---

౨. వాఙ్మయచరిత్ర

అ. పద్యము

ఈయుగవాఙ్మయమును పద్యమని, గద్యమని రెండుతెఱంగుల విభజించియే తీరవలయును. ముందట్టి విభజన మావశ్యకము. పద్యకృతులవలెనే గద్యకృతులు ననేకములు పుట్టి మధ్యయుగములోనే గిట్టినవి. రెంటికిని సమానగౌరవ మబ్బినది. రెంటికిని సంగమ మొనగూర్చినది నాటకము.

1. నన్నయవంశములోని గోపాలుని రామకవి చిత్రాంగదాపరిణయము వ్రాసెను. ఇతఁ డాధునికుఁడైనను కాలము తెలియదు.

2. శ్రీధరమల్లె వేంకటస్వామి బ్రహ్మోత్తరఖండమును పద్యకావ్యముగా రచించెను. హృదయరంజకమగు కవిత్వము.

3. అక్కెనపల్లి నృసింహకవి యాదిలక్ష్మీవిలాసము, వల్లభాంబాపరిణయము, ఓఘవతీపరిణయము అని మూఁడు ప్రబంధములకర్త. రసవత్కవిత.

4. పైఁడిపాటి వేంకటకవి నృసింహవిలాసమును రచించి గణనకెక్కెను.

5. కొటికలపూఁడి వేంకటకృష్ణకవి శ్వేతాచలమాహాత్మ్యమును రచించి బొబ్బిలిరాజున కంకితము చేసెను. కవనము మృదువై మధురముగనున్నది.

6. కాకరపర్తి కృష్ణకవి, శశిరేఖాపరిణయము, ముఖలింగక్షేత్ర మాహాత్మ్యము అను కావ్యముల కర్త.

7. శశిరేఖాపరిణయమును కోనపల్లి వేంకటరంగకవియును,

8. అప్పప్పయను భట్రాజును విరచించిరి.

9. కృష్ణయ్య పార్వతీపరమేశ్వరపరిణయమును రచించెను. ఇతఁడు పినాకినీతీరమువాఁడు.

10. పిండిప్రోలు లక్ష్మణకవి లంకావిజయ మనుద్వ్యర్థికావ్యమును వ్రాసెను. కుర్యోరు గ్రామమున కీతఁడు కరణము. ధర్మారాయఁ డనునతనిపై నిది దూషణకావ్యము. శతకరూపమును గాక కావ్యరూపమును దాల్చి దూషణకావ్యములుగాఁ బ్రసిద్ధినొందిన వానిలో 'చంద్రరేఖావిలాపము' తర్వాత నిది రెండవది. శిష్టు కృష్ణమూర్తికి ఇతనికి వాదము లుండెను.

11. శిష్టుకృష్ణమూర్తికవి, చాటుకవిత్వపారగుఁడై శ్రీనాథునివలె నానాస్థానములు దిరిగిన ప్రౌఢ. [శ్రీనాథునివలెనే దేశాటనమును గావించిన కవులు పెక్కురు గలరు.] సర్వకామదాపరిణయ ప్రభృతుల, బహుగ్రంథములను, హరికారికావళినో, లేక, తద్వ్యాఖ్యనో, లేక రెంటినో యితఁడు రచించెను. సాహితితో సంగీతము పొందుపడినది. కాళహస్తిలో నితఁడు చిరకాలము కాఁపుర ముండెను. ఇతనిధార నిరర్గళాశుధాటికలది. సంస్కృతములో భాణములను, కావ్యములను రచించెను

12. మంత్రిప్రెగడ సూర్యప్రకాశకవి కృష్ణార్జునచరిత్ర మను రెండాశ్వాసముల ద్వ్యర్థికావ్యమును, భీమలింగశతకమును,

13. అల్లమరాజు రామకృష్ణకవి, కవిచకోరచంద్రోదయమును, అచ్చతెనుఁగు భాగవతమును, శంతనువిలాసమును (1845) సరసశైలితో రచించిరి.

14. పైయుగమునఁ బేర్కొనఁబడిన కవయిత్రులకంటె విలక్షణమయిన జీవితము గలిగి, బహుగ్రంథరచనముఁ గావించి కీర్తిశేషురాలైన తరిగొండ వెంకమ్మ దత్తమండలమునకుఁ జేరినది. ఈమె ద్విపదయందును వృత్తరచనయందును పరిశ్రమ చేసినది. "రాజయోగసార" ద్విపద ప్రచా

రముఁ బడయుచున్నది. సాధారణముగ నీమె వేంకటాచలమాహాత్మ్యమే జానపదులలోఁ బఠనీయం బై యున్నది. శృంగారవర్ణన లుచితముగా "పదముల్ శృంగారసారంబుతోడం గూఢంబుగ" మేళగించి కవనమల్లినది. అచటనచట శబ్దాలంకారము లున్నవి. లలితపదవిన్యాసము మనోహరముగా నున్నది. ఈమెతో సమకాలికురాలై రాఘవరామ, రఘురామ, కృష్ణ, కేశవశతకముల రచించిన సుభద్రమ్మను ముందే స్మరించినారము. వెంకమ్మ భాగవత దశమస్కంధమును ద్విపదగా రచించినది. ఇవన్నియుఁ జూడ బాలవితంతువగు నీమె కద్వితీయ వేదాంతభావ మలవడినట్లు స్పష్టపడుచున్నది.

15. కాకరపర్తి బుచ్చిపాత్రకవి, ముఖలింగక్షేత్రమాహాత్మ్యమును రచించిన కృష్ణకవికిఁ దనయుఁడు. సత్యవతీపరిణయమను లలితకావ్యమును రచించెను. మచ్చున కొక పద్యముం గనుఁడు.

"ఎల్లెడలందుఁ జీఁకటుల హెచ్చులు చెల్లెఁ బయోధివృద్ధి పా
టిల్లెఁ జకోరభుక్తులు ఘటిల్లె వియోగి హృదంతరంబు భే
దిల్లె రథాంగదంపతుల తేజము డొల్లె రతీశునాజ్ఞ వ
ర్తిల్లెను జంద్రికాప్రతతి దిక్తరుకోటుల నల్లె నయ్యెడన్."

16. ఫక్కి వేంకటనరసయ్య శకుంతలాపరిణయమును రచించెను. కవికాలము 1836. కవిదర్పణఛందమును, కొన్ని శతకస్తవములనుగూడ నిర్మించెను. ఇతఁ డొక యుఁన్నతపాఠశాలలోఁ బండితుఁడై జీవయాత్రఁ గడపెను.

17. వేల్పూరి వేంకటేశ్వరకవి గోవ్యాఘ్రచరిత్రమును, విచిత్రరామాయణమును రచించినవాఁడు. శ్రావ్యమైనధార. విచిత్రరామాయణము నిటీవల నరసింహదేవర వేంకటశాస్త్రియు రచించెను. వేంకటశాస్త్రియే ప్రౌఢముగా రచించెనని కవిచరిత్రకారుని యభిప్రాయము.

18. కోలమురాజు నాగయ యధ్యాత్మరామాయణమును,

19. దామరాజు లక్ష్మీనారాయణ బృందావనవిహారమును,

20. త్యాగరాజు మొదలి విద్వత్కర్ణామృతమును, సుబ్రహ్మణ్య విజయమను ప్రబంధమును రచించిరి. కట్టకడపటి త్యాగరాజు మొదలి ఇంజనీరింగు శాఖలో ఓవర్సీరు.

21. తిరుమల బుక్కపట్టణపు తాతాచార్యులు విశ్వగుణాదర్శమును తెనిఁగించెను.

22. నూజవీడు సంస్థానము నాశ్రయించిన మాడభూషి నృసింహాచార్యుఁడు వల్లీపల్లవోల్లాసమును రచించెను. కవిత్వము ప్రౌఢము.

23. ఓగిరాల జగన్నాథకవి తన సుమనోమనోభిరంజనమును 1876 లో ముద్రింపించెను. 1846 లోనే రచించి యుండెనఁట. పూర్వప్రబంధ ధారఁ దలఁపించు నితనిశైలి సంస్కృతసమాసనిబిడమై యుభయభాషా సాహిత్యమును బ్రకటించుచున్నది. ఇది పట్టపరీక్షకు పఠనీయమైనది. సమకాలికు లితని కవనమునుఁ బ్రస్తుతించియున్నారు. కాన, నీకాలములో నితఁడే పండితాదృతికిఁ బాత్రమైన వారిలో నగ్రగణ్యుఁడుగాఁ గన్పట్టు. ఇతఁడు సుధీరంజని యనుపత్రికాధిపతిగను ఉండెను.

24. నడకుదుటి రామకవి ప్రభులింగలీలలు, హరిమీడేస్తవము, ఆత్మానాత్మవివేకము నను వాని ననువదించెను.

25. మాఢభూషి వేంకటాచార్యకవి భరతాభ్యుదయప్రబంధమును వ్రాసిన పండితకవి. ఇతఁడు సమకాలికుల మన్నన వడసెను.

26. పెనుమచ్చ బుచ్చిరాజు పరతత్త్వప్రకాశికయను వేదాంత గ్రంథమును కపిల దేవహూతీ సంవాదఘట్టమును బెంచి వ్రాసెను.

27. మండపాక పార్వతీశ్వరకవి సమకాలికుల కెల్లరకును వంద్యుఁడై మన్న విద్వత్కవి. ఎనుబదిగ్రంథములను రచించెను. కవులవంశములో జన్మించినవాఁడు. ఇతఁడు 1833 నుండి 1897 వఱకు జీవించియుండిన వాఁడు. ఇతఁడు గొప్పపండితుఁడును, నిరర్గళమాధురీప్రపూర్ణధారా విరాజితకవియు నై మన్ననవడసినాఁడు. పూర్వకాలకవితాజ్యోతి యిత నియం దొక్కసారిగా నారిపోనున్న దీప మొక్క లేప విజృంభించినట్లు

గొంటఅసి పోయినది. 1897 నకు తరువాత నిట్టికవులును లేరు. ప్రబంధసంబంధ నిబంధనమును, శ్రీకృష్ణాభ్యుదయమును, రాధాకృష్ణసంవాదమును బోలు గ్రంథములు తర్వాతలేవు. ఇతని కాంచీపురమాహాత్మ్యము అమరుక కావ్యము గూడా కొంత పెద్దది. వేంకటగిరి మహారాజుల పరిపోషణము నందిన యితఁడు పాఠకుల కముద్రితగ్రంథచింతామణి మూలమునఁ జిరపరి చితుఁడు. కవిత్వము నిర్దుష్టమై, శబ్దాద్యలంకారబంధురమై శ్రావ్యముగ నుండును. నవ్యత యంతఁ గానరాదు. నవ్యతలేమి మధ్యమయుగమునకు, నీయుగమునకు సామాన్యధర్మమై యున్నదిగదా? ఒకవిధముగా నీయుగము లోని ప్రాచీనానుస్మృతి కితఁడు ప్రతినిధి.

28. గురురాజకవి శేషధర్మములను,

29. అల్లమరాజు సుబ్రహ్మణ్యకవి శ్రీకృష్ణకల్యాణమను ప్రబంధమును,

30. సత్యవోలు భగవత్కవి రుక్మిణీపరిణయమును,

31. గోపీనాథవేంకటకవి యథామూలవాల్మీకి రామాయణమును దెలిం గించి వ్రాసిరి. వేంకటకవి వేంకటగిరి సంస్థానమునఁ బ్రసిద్ధికెక్కిన కవీ శ్వరుఁడు. బ్రహ్మకైవర్తపురాణములోని కృష్ణజన్మఖండమును, మాఘకృత మగు శిశుపాలవధను కూడ నితఁడు తెనింగించెను. భగవద్గీతాశాస్త్రమును పద్యముగా నొనర్చెను. ఇతనిని మెచ్చి కృతిభర్త యగ్రహార మొసంగెను. ఇతఁ డాధునికుఁ డగుట నితని విలువఁదూఁచుటకు మన మశక్తులమే మో? నా యభిప్రాయము కొందఱకుఁ బడదేమోకాని, ఇతని యథామూల వాల్మీకిరామాయణ మాంధ్రీకృత యథామూలము లన్నిటిలో నుత్తమోత్తమ మైనదని యయ్యెపుస్తకముల నొకేచోట, నొకప్పుడే చదివినయెడల పాఠకులకుఁ దప్పక విశదమగును. సంస్కృతపంచకావ్యములలో నొకటి యగు మాఘము నితఁడు తెలిఁగించిన తెఱంగునకు శ్రీనాథుఁడును దల యూపవలసినదే! శైలి "విద్వత్సంస్తవనీయకవితావేశంబును" మెఱ యించుచు, సలలితపదప్రయోగసంవిధాన నైపుణ్యమును జూపుచు చదువఁజదువ నింపులు పుట్టించుచున్నది. ఇతఁడు స్వతంత్రగ్రం

ములు వ్రాయమి కళంకము, శోచనీయము. ఉన్నంతలో కృష్ణజన్మ ఖండ మించుక స్వాతంత్ర్యము సూచించెడు. ఇతఁడు మారన సింగనల పఙ్క్తిని కూర్చుండవలసినవాఁ డన్న సాహసోక్తి కాదు. ఒక్కొక్కెడఁ గన్పట్టు పూరణపదంబులు గొన్ని తప్ప, నితనియందు లోపము లెవ్వియును లేవు.

32. రసప్రదీపికనాఁబడు వైద్యగ్రంథమును వ్రాసిన ముడుంబి వేంకటాచార్యుఁ డీయుంగాదిలోనివాఁ డనిరి.

33. శ్రీకుమారాభ్యుదయమను ప్రబంధమును, కౌసల్యాపరిణయ మను కావ్యమును, యథావాల్మీకిరామాయణాంధ్రీకృతియు వ్రాసిన శ్రీవావిలికొలను సుబ్బరావుగారు ప్రశంసనీయులు. వీరును కవిత్వమున నవ్యతఁ గాన్పింపక, ప్రాతవడ్డమార్గమునే యనుసరించినను సమగ్రసాహితిప్రౌఢిమతో కుమారాభ్యుదయ, కౌసల్యాపరిణయముల రచించి రనుట మరువకూడదు. చతుర్విధకవితానిర్వాహకత్వము నెఱపి రనుటకు మనోల్లాసమను టీక సాక్ష్యము నిచ్చుచున్నది. శ్రీమద్రామాయణమును యథామూలముగా రచించుటచే వీరిని 'యాంధ్రవాల్మీకి' యను బిరుదముతో నాంధ్రు లలంకరించిరి.

34. శ్రీవీరేశలింగము పంతులుగారు నిరోష్ఠ్యాదినియమములతోను అచ్చతెల్గులోను రచించిన గ్రంథములెల్లరకును దెల్లమే. గీర్వాణపాండిత్యము కొఱత యేమో ననిపించెడు.

35. పెనుగొండ రొద్దం హనుమంతరావుగారు సుబంధువాసవదత్తను ప్రౌఢముగాఁ దెనిఁగించిరి.

36. శ్రీకొక్కొండము వేంకటరత్నముపంతులుగారు శ్రీబిల్వేశ్వరీయమును వ్రాసిరి. దీనిలో కొన్నిపద్యములనామములు బంగారమని, వెండియని నూతనములు గల్పింపఁబడినందున దూషణలకుఁ బాలైనది. కాని దూషించినవారి కవిత్వమున కేవిధమునఁ దీసిపోవునది గాదంద్రు. వీరు

మరణించగా వీరిని గుఱించి యొకపత్త్రిక ఇట్లు నుడువుచున్నది. "ఒకగొప్ప పండితుని, ఒకగొప్పవాఙ్మయసేవకుని తెలుఁగుదేశము కోల్పోయినది. విపులవాఙ్మయరహితమైన ఒకభాషను జదివినయాతఁ డని ప్రస్తుతము ప్రాక్పశ్చిమదేశములయందలి ఆర్యభాషాపండితులును అర్థావలోకనము పఱచెడి తెలుఁగుపండితుని మహామహోపాధ్యాయ బిరుదము అలంకరించినప్పుడు, వాస్తవముగాఁ దెలుఁగుపండితు లందఱు గర్వపడవలసియున్నది....... వీరు రెండుగవర్నమెంటు కళాశాలలయందు పండితులుగనుండి వీరుచేసిన భాషాకృషిమాత్రము తరతరములవఱకును స్మరింపఁబడుచుండఁగలదు." వీరు ఆంధ్రభాషాసంజీవనీపత్త్రికకు సంపాదకులు. వీరిబిల్వేశ్వరీయమున సంస్కృత సమాసనిబిడత పెద్దదోషము. వీరిసాంఖ్యశాస్త్రాచార్యత్వమును, తను మధ్యాంబికాబిల్వేశవరస్వీకారమును, వీరిగద్యపద్యగ్రంథములను మాత్రము పైపత్త్రిక మెచ్చుకొనలేదు. వీరి ప్రసన్నరాఘవనాటకాంధ్రీకరణమును పండితులు తూలనాడిరి.

37. శ్రీపార్థసారథి యను కుమ్మరకోలము కవి దివ్యమైనట్టిదియు, అచ్చతెనుఁగు కవితకుఁ బరమావధియు ననఁదగు సత్యవిజయమును వ్రాసెను. ఈగ్రంథము చెన్నపురి విశ్వవిద్యాలయపు ఆంధ్రభాషాపఠనీయగ్రంథనిరూమకసభవారిచే పట్టపరీక్షకొకప్పుడు పఠనీయగ్రంథమైనది. ఈకవి దొరతనమునం దుద్యోగియై యుండెను.

38. కాళిదాస భోజచరిత్రాదుల వ్రాసిన చిల్కపాటి రామానుజశర్మ సుస్మరణీయుఁడు. వీరిది లలిత శృంగారపదబాహుళ్యము గల కవిత. చెన్నపురియందు పాఠశాలలో పండితుఁడై జీవయాత్రను గడపెను.

39. దాసు శ్రీరామకవీంద్రుఁడు 1846 లో జన్మించి 1908 లో నస్తంగతుఁ డయ్యెను. వీరు దేవీభాగవతమును దెనిఁగించిరి. జ్యోతిషధర్మశాస్త్రప్రవీణుఁడు. చిలుకలకొలికి, ముద్దులగుమ్మ, కామాక్షీ సూర్యాదిశతకము లనేకములు వ్రాసిరి. సంఘసంస్కారప్రియుఁడు. మనోలక్ష్మీవిలాస

ప్రభృతి రూపక కర్త. అభినవగద్య పంథను రచించిన ప్రౌఢ. శుద్ధాంధ్ర నాటకముగా శాకుంతలము నాంధ్రీకరించెను. గుంటపల్లి గోపాలకృష్ణకవి మచ్చె వేంకటకవి, కస్తూరి శివశంకరకవి మున్నగువా రితరకవు లెందఱు గలరు. కాని, యాధునికు లగుటచే నట్టివా రెప్పటికైన గ్రంథముల కెక్కక పోరనియు, విషయములు తెలియకయు విడిచి వైచితి నంతియే.

ఆ. గద్యము

వేల్పూరి వేంకటేశ్వరకవి, విచిత్ర రామాయణవచనము, గోపీనాథుని రామాయణపద్యము ననుసరించినదే. 1819 లో సుబ్బరాయశాస్త్రిగా రచ్చొత్తించిన ప్రతి విక్రమార్కకథ తమకడఁ గలదని, శ్రీ రావుసాహేబు గిడుగు రామమూర్తిపంతు లన్నారు. అదియే ముద్రణమందిన తొలివచన గ్రంథమా? విచార్యము. ముద్రింపఁబడిన గ్రంథము లెట్లున్నను పదునెనిమిదవ శతాబ్దారంభముననే గద్య సారస్వతమునకు, కళువె వీరరాజు, విజఁయరంగ చొక్కనాథుఁడు, వారి యాశ్రితులు వ్రాసిన గ్రంథపరంపరచేఁ బ్రాచుర్యము గల్గి మంచి పునాది పడిన దని ముందే చర్చించికొంటిమి. తలయెత్తి తీగసాగిన యీవచనము అనేకకృతులతో గడుసుదేఱి యీయుగములో శాఖలను నిగిడ్చినది. కావ్యము, విమర్శనము, వ్యాసము, శాస్త్రము, కథ, చరిత్ర, నవల, ప్రహసనము, సామాన్య వచనము నని తొమ్మిదిభాగములుగ విభజింప నగు.

I. కావ్యములఁజాతము. 1. 19-వ శతాబ్ది మొదటిది చిన్నయసూరి గారి నీతిచంద్రిక. ఇది యతఁడు వ్రాసిన వ్యాకృతికి లక్ష్యగ్రంథముగ నుద్దిష్ట మగుటచే, భారతకవులపోలిక లనేకము లున్నవి. ముఖ్యముగ నన్నయ పదసారళ్యమును, శంభుదాసుని సంస్కృతరచనలను, నాదర్శములుగాఁ గైకొనిన ట్లున్నది. దీనియందలి గుణములు, జాతీయాది నుడికారములు, అల్లిక జిగిబిగిభావము లాంధ్రీకృతములు.

2. కోలా శేషాచలకవి గద్యములఁగొన్నిటి వ్రాసెను. అందు నొక్కటియగు నీలగిరి యాత్రాచరిత్రము శైలి నీరసముగాక యింపుగ నున్నది.

3. ముదిగొండ బ్రహ్మయలింగారాధ్యకవి శివరహస్యఖండమును వచనముగా తెనిఁగించెను. భాష నిర్దుష్టమైనను, క్లిష్టమై శబ్దాలంకారంబులకుఁ దావలమై యున్నది. విషయనివేదనమే ప్రధానముగాఁ గల గద్యకు సమాస నిబిడంబగు దుర్గ్రాహ్యాధార యంత యవసరము గానేరదు.

4. చదలువాడ సీతారామశాస్త్రిగారు సంస్కృత నాటకాదులను, దండి దశకుమారచరిత్ర పూర్వభాగమును మాత్రమే, విసంధిగ తెలుఁగులోనికిఁ బరివర్తనచేసిరి. సులభశైలి, సొంపుగా నుండును. ఇంగ్లీషుభాషలోని గ్రింసు ఫేరీటేల్సులోని పాత్రలకు ఆంధ్రనామము లిడి "దక్కను పూర్వకథ"లను పేరితో పసిబాలురకు, స్త్రీలకు బోధపడగల కథలను చక్కని ఆదర్శప్రాయమైన శైలితో వ్రాసిరి. సంస్కృతనాటకముల యాంధ్రీకరణము యొక్క శైలి యాదర్శప్రాయమైనదని యెంచి బహుసంవత్సరములు విరామము లేక చెన్నపురి విశ్వవిద్యాలయపు ప్రవేశపరీక్షకుఁ బోవు విద్యార్థులకు పఠనీయములుగ నుండినవి. వీరు చెన్నపురి గవర్నమెంటుకు సంబంధించిన నార్మల్ స్కూలునందును, ప్రెసిడెన్సీకాలేజీలోను, ఆంధ్రపండితులుగ జీవయాత్ర సాగించిరి. ఆంధ్రపండితులుగను, సంస్కృతనాటకములకు ఆంధ్రవచనకర్తగను ప్రశంసనీయులైనను వీరి గీర్వాణభాషాపాండిత్య మగ్గలము. వీరికి అశ్వశాస్త్రమునను, రత్నపరీక్షాశాస్త్రమునను, భరతశాస్త్రమునను నైతము పరిచయముండినది. సమకాలికులను, కొన్నిసందర్భములలో తవ పాండిత్యచాతుర్యమునుజూపి, ఆశ్చర్యముఁ గొలుపుచుండెడివారు.

5. వీరేశలింగము పంతులుగారు నీతిచంద్రిక కుత్తరభాగము నిర్మించిరి. వారితర్వాతి యితరరచనంబులవలె ధారాళమగు ధారయు, జిలిబిలి తేట తెలుంగుపదంబుల హావణింపును గానరాక, యిందు పండితజనప్రీతికై వ్రాయఁబడిన కఠోరపుశైలి గంతులువేసినది.

6. పార్వతీశ్వరశాస్త్రిగారి యాత్రాచరిత్ర మిందు నుడువఁదగినది.

7. వేంకటగిరి సంస్థానపండితుఁ డగు యెనమచింతల సంజీవరాయశాస్త్రిగారు, ప్రౌఢరచనలో దండి దశకుమారచరిత్ర ననువదించెను. ప్రశస్తమైన యాంధ్రీకృతి.

8. వావిళ్ల రామస్వామిశాస్త్రిగారి రామాయణవచనము శ్లాఘనీయము. వీరు భాషాగ్రంథముల నెన్నింటినో పరిష్కరింపించి టీకలు వ్రాయించి, ముద్రింపించి, యమూల్యమగు సారస్వతసేవఁ జేసి తరించిన ధన్యులు. వీరి గీర్వాణభాషాపరిచయము స్తుత్యము.

9. శ్రానుదొర తాతాచార్యులకథలు సుస్మరణీయము.

10. మెకంజీగారి కైఫీయతులు వివిధ వ్యావహారికభాషాసంప్రదాయములకు నెలవులు; పఠనీయములు; చరిత్రకారుల కావశ్యకములు. వీరిరువురును విదేశస్థులగు పాలకోద్యోగులైనను నాంధ్రభాషాసేవ మిక్కుటముగఁ జేసి ఆంధ్రము నుద్ధరించినారు.

II. విమర్శనము నాలోకింతము. ఇంతవఱకు సులక్షణసారాప్పకవీయాదులు కేవలదోషాన్వేషణములోఁ గాలముఁ గడపినవి. అంతకు పూర్వము గీర్వాణాలంకారగ్రంథముల నెరవు తెచ్చుకొనుటలో సమసిపోయినది. తెన్గునఁ బ్రత్యేకవిమర్శనలు లేవు. ప్రజాభిరుచియే ప్రమాణము. కాని, వార్తాపత్రికాప్రచార మురవడిఁ గల్గించి నూతనపథమును ద్రొక్కించినది. 1. అట్టివానిలో పూర్వగ్రంథసంగ్రహణ, తద్విమర్శన, నూతనగ్రంథగుణనిర్ణయములను కార్యత్రయమునకుఁ బూనుకొన్న "యముద్రితగ్రంథచింతామణి" ముఖ్యమైనది. ఈపత్రిక కధిపతి శ్రీపూండ్ల రామకృష్ణయ్యగారు. ఆంగ్లేయములో "డ్రైడన్" వలె నితఁడు విమర్శనజ్ఞానమునకుఁ బితామహుఁ డన్నఁ దప్పు కానేరదు. ఇతని యభిప్రాయములను రాజశాసనములవలె వీరేశలింగము, పార్వతీశ్వరశాస్త్రి, శ్రీరామమూర్తి,

సుబ్బారావుగార్లవంటి గొప్పవారే తలంచుచుండి రన్నచో నతని యాధిక్యముఁ ప్రత్యేకముగ నుడువ నవసరములేదు. ఇతని పేరు పండితకవులు గాని వారికి గుండెబెదరు. ఇతని విమర్శనావిధానము పరిశీలింప నిట్లేర్పడును. (అ) శబ్దశుద్ధి మొదట గ్రహింపఁబడుచుండెను (గ్రామ్యమా, గ్రాంథికమా?) వసుచరిత్రలోని సారంగశబ్దలింగభేదమును గూర్చియు, 'ఏను' ద్రుతప్రకృతికమా, కళియా యనుటయు, పరిఘాపరిఘాశబ్దముల నెద్ది ప్రయోగయోగ్యం బగుటయు నితఁడు చర్చించిన తెఱంగుఁ జదువుఁడు. దెయ్యము, శమంతకము, సౌంభకము, కళింను, సభికుఁడు మున్నగువాని పరిశీలనముం జూడుఁడు. (ఆ) ఇరువురు గ్రంథకర్తలు, వ్రాసిరను వసుచరిత్రకావ్యాలంకారసంగ్రహముల విషయమై, ఆముక్తమాల్యదను గుఱించి కర్తృత్వనిర్ణయ మితఁడు చేసెను. భట్టుమూర్తి వేఱనియు, ఆముక్తమాల్యద రాయలదనియు నితని తీర్మానము. (ఇ) రసపోషణ మొనర్చిన మహాకవుల భావములను ప్రదర్శించుటకుఁ బాటుపడెను. రసికజనమనోభిరామములో 'పరిపరి' యను సీసమునకును, 'కీరమనోజ్ఞవాణి' యను వసుచరిత్ర పద్యమునకు నితఁడు వ్రాసిన విశదీకరణములు తార్కాణములు. (ఈ) ఒకయడుగైనను లాక్షణికాభిప్రాయములకు దూరముగఁ బోవుట కీతని కసాధ్యము. లక్షణపరిశీలనమున కడు గడుసరితనము! ఒకప్పుడీకారణంబుననే పార్వతీశ్వరశాస్త్రి చిరమిత్త్రుఁడయ్యు నాగ్రహింప వలసివచ్చెను. 'కరము నెయ్యుం' డట్లు సేయుటయు నితని రేఫాదికవిచారము లుదాహరణములు. (ఉ) కవులనొకరితో నొకరినిఁ బోల్చు తారతమ్యఫక్కి కితండు మార్గదర్శి. (హరిశ్చంద్రనలోపాఖ్యాన హరిశ్చంద్రకథలఁ బోల్చి విమర్శించెను.) (ఊ) నిర్భయముగా నిష్పక్షబుద్ధితో సమకాలికుల నితండు విమర్శించె. బిల్వేశ్వరీయవిమర్శనముం జూడుఁడు. (ఋ) అప్పటిరూపకంబుల గుణనిర్ణయంబునకు దొరకొనెను. 'సునందినీ, ప్రతాపరుద్రీయ, చిత్రనళీయముల విమర్శనములఁ జూడుఁడు.' వీరేశలింగకవికృత శాకుంతల మితనికి రుచింపలేదు. (ౠ) 1895 'శశి

లేఖ' లోని తెంగు శబ్దమును, గ్రామ్యభాషను దూలనాడెను. (ఆ) మా పత్రిక చింతామణికరణి జడధిభంగసంగతికిఁ దొలంగి రాజసహజసన్మానభాజనంబై' మొదలగు ప్రకటనలలో సైతము ప్రబంధవచనశైలి ననుకరించుటలో నితఁడు పొరపాటుపడవలయు ననవలయునా? లేదా? సారస్వత ప్రజాస్వామ్యమున కితఁడు శాసకుఁడై వన్నెకెక్కెను. 2. శ్రీ గురుజాడ శ్రీరామమూర్తిగారు కవిజీవితములను వ్రాసిన మహనీయులు. జీవితములు రచించుటలో వినుకలిగ రచించిరే కాని, కాలవిమర్శనములో చరిత్రనుగాక, తమ నమ్మకములనే యాధారముగా గ్రహించిరి. తీక్ష్ణమగు దృష్టితోఁ గొంత వఱకు, నిష్పక్షపాతము గాదనుకొందు, కవిత్వభేదములను విస్పష్టము చేసెను. ఇతఁడే కావలివారి తర్వాత ఆంధ్రకవిచరిత్రకారుఁడు. ఇతని శైలిమాత్రము విమర్శనశాస్త్రాదిగ్రంథములకుఁ జక్కని త్రోవఁజూపిన సులభసరళధార. 3. జీవితకారుని కార్యము చరిత్రకారునిలో వైపుల్యమునొందినది. ఎన్ని లోపములో యుండనగును. కాని శ్రీ వీరేశలింగముగారి కవిచరిత్ర యమూల్యమైనది. ఎందఱెన్ని విధముల వ్రాసినను, ఎట్లో యాతని పరిశ్రమమును చౌర్యముగనో, తెలియఁజేసియో యుపయోగించుకొనక తప్పదు. ఎన్ని వాఙ్మయవిమర్శనములు బయలుదేరినను, యితనికవిచరిత్ర యితనిస్థానమును వచనవాఙ్మయమున Johnson వంటిదానిని చేయకవిడువదు. కాలనిర్ణయము, కావ్యవిమర్శకన్న నితనిలో నధికము. జీవితకారునిది కావ్యవిభజనము. చరిత్రకారుని కాలవిభజనము. చరిత్రకారుఁడు పాటించిన విశేషములు కాలనిర్ణయము, కవిజీవితకథనము, తత్కాలప్రభువులస్థితి, కృతినామములు, భాషాదోషములు, గ్రంథము గడించినకీర్తిపదవులు, శైలిస్వరూపము నను నేడింటిని బేర్కొనన నగును. విమర్శన వాఙ్మయమున కెన్నఁడును చెడని పునాది నితఁడు వేసెనని యుగ్గడింపనగును. ఈ మువ్వురిలోనఁ దగినభాగములనే తర్వాతివారు గీర్వాణాంగ్లేయ విమర్శనాపథంబుల ననుగమించి మార్చి, కూర్చి పెంపొందించి రనుట యుచితము.

III. వ్యాసము లీయుగమున మతవిషయమై భాషావిషయమై మాత్రమే పెరిఁగినవనవలయును. వ్యాస మిట్టిదని వార్తాపత్రికవలన విన్న ప్పుడే నిర్ణయించుకొని యుంటిమి. శ్రీవీరేశలింగమువారే వ్యాసవాఙ్మయమున వైపుల్యమునుబట్టి ప్రథములుగా నెన్నఁబడవలయును. ఇతని యన్వయసులభనిర్మలధార యనుకరణీయ మైనది.

IV. చరిత్రలు, కవులచరిత్ర, రాజవంశచరిత్రలలో వెలువడిన పిదప వీరేశలింగముగారి స్వీయచరిత్రలో ప్రబలినది. కాని, వాస్తవముగ చరిత్ర యిరువదవశతాబ్దమునాఁటిదే. బీజములు మాత్ర మిప్పుడే నాటఁబడినవి.

V. ప్రకృతిశాస్త్రాదులను, ఆయుప్రహసనములను వ్రాసినవాఁడు 'గద్యకవిబ్రహ్మ*' నాఁబడు రావుబహదూరు కందుకూరు వీరేశలింగంగారే.

---

* శ్రీకృష్ణదేవరాయలకాలమువఱకుఁ గవులు, జనులకు వచనరచన లింపు నింపునని కలనైనఁ దలంచి యుండలేదు. వా రట్లెఱింగియే యుండిన నిడుదలగు సమాసములును, కఠినపదాడంబరమును, బూర్ణబిందు సంయోగబాహుళ్యంబును వారిగద్యల మెండుకొని యుండి యుండదు. రాయలసమకాలికు లగు పెద్దనాదులునైతే మీయర్థమును గ్రహింపరైరి. [రాయవాచకము రాజనీతిదెల్పుటకై వ్రాసినది కాన వచనము గృహీతమయ్యె.] తర్వాత విరచితములైన దాక్షిణాత్యగ్రంథములగు సముఖము వేంకటకృష్ణప్పనాయకుని జైమినిభారతము మున్నగు వానిలోఁ బూర్వకవికావ్యములలోని గద్యలే ఆదర్శము లైనవి. అంతియకాదు; క్రీ. శ. 1650 ప్రాంతమున వెలసిన చిన్నయసూరి శైలికూడ, మిత్రభేదప్రకరణములో దీర్ఘసమాసనిబిడమై తెలుఁగేనా యని సంశయించుట కవకాశ మొసంగినది.

వచనరచనలపరిణామ మిట్లుండ 1885 సంవత్సరమునుండి దేశభాషా గ్రంథకరణసభ విద్యార్థులకు వలయుగ్రంథముల నన్వేషింపఁ దొడంగెను.

ఇతని పదిసంపుటములను గ్రక్కదలించినఁ దేలు బంగారము [ఇతనిపద్య కృతులు గావు, అనేకవిషయసంగ్రహణమునఁ బొగడ్తకెక్కిన వ్యాసములు గావు, ఇతనినాటకము లసలేగావు కాన] ప్రహసనరూపముగా, కవిచరిత్రరూపముగా నున్నదనుట సత్యదూర మెన్నటికిఁ గాదు. ప్రహసదానఁజేసి తేనెలొలుకు తెనుఁగునకుఁ దెగులుసోకినట్లు అవతారపు బిక్కిరివ్రాఁతలు ఎక్కువయ్యెనే కాని సలక్షణగ్రంథములు జనింపలేదు. కాని యిదే సందర్భమున 1875 మొదలు 1883 వఱకు రాజధాని కళాశాలాపండితులైయున్న శ్రీ చదలువాడ సీతారామశాస్త్రులు రచించినసంస్కృతనాటక కథలు, దక్కను పూర్వకథలు అనుగ్రంథములును, వారిదేయగు 'జనవినోదిని' యను మాసపత్రికలో వ్యాసములును గమనింపఁదగియున్నవి. పైగ్రంథములు సాధారణముగ నాంధ్రులెల్లఱకును చిరపరిచితములు. శ్రీ రావిపాటి గురుమూర్తి శాస్త్రిగారు వ్రాసినదియు, స్వాభావిక వికాసముతో నొప్పులుగులుకు నదియు నగు పంచతంత్రము నిప్పుడ వెలువడినది.

పిదప వెలువడిన శ్రీ శతఘంటము వేంకటరంగశాస్త్రులుంగారి భాగవతభారతవచనము లెల్లవారును జవిచూచినవియె. ముముక్షువులకు విద్యార్థులకుఁ బండితులకు, వారు వీరనక నెల్లవారికి వీరిభాగవతము, చదువఁజదువ హర్ష మొదవించుచు, వెలలేని విజ్ఞాననిధి నొడఁగూర్చుననుట సార్వజనీనము. ఆపిమ్మటి కథాసరిత్సాగరములోని యపూర్వశైలి రామణీయకమై యుండొకచో వాకొనఁబడినది. అనంతరము ప్రచారముగాంచి విపుర్నాథక్కి నూత్నవైభవము చేఁ గూర్చిన శ్రీ అక్కిరాజు ఉమాకాంతముగారి వ్యాసములఁగూర్చి తెలుఁగువారి కిట్టిదని నిర్దేశింప నవసరమే లేదుగదా! వారి "టిప్పుసుల్తాన్"లో రసోత్పాదనదక్షమగు శైలిని చూరగొన నిచ్చినందుల కెంతయు వీరు తెనుఁగువారి కభివంద్యులు. ఇవన్నియుం నరసిచూడ శ్రీ వేదము వేంకటరాయశాస్త్రులాదిగాఁగల సమకాలికు లపూర్వులు నుత్తమ

నము లితని స్వభావములో నైక్యమొందినవి. కాననే, యవి యంతయూ త్సుక్యమును Interest గల్గించుట! వీరేశలింగకవి శాస్త్రగ్రంథముల ప్రక్కనే కంది సుబ్బరాయకృత పాకశాస్త్రము నుదువఁదగినది.

VI. నవలకును వీరేశలింగమే మొదటివాఁ డనవలసియున్నది. "వికార్ ఆఫ్ వేక్ఫీల్డ్" న కనుసృతియగు నితని రాజశేఖర చరిత్రములోని నీలాద్రి దౌష్ట్యమును, బైరాగి సువర్ణవిద్యయును, సుబ్రహ్మణ్యము ఛాందస బుద్ధియును కృష్ణజగపతి యౌదార్యమును మఱచిపోఁజాలము. జాతీయముల నిండి, ఉన్మైత్తపూవువలె నందము, మున్నగువిలక్షణపదసామగ్రితో బాగుగ నున్నది.

2. దీని తర్వాత చింతామణిపోటీపరీక్షలలో "అహల్యాబాయి" మూలమున నెగ్గిన శ్రీచిలకమర్తి లక్ష్మీనరసింహంగారు, సుధాశరచ్చంద్రేతరముల నన్నిటిని సొంతముగ రచించిరి. సౌందర్యతిలక పురాణగాథకుఁ జేరినది. హేమలత, అహల్యాబాయి మహారాష్ట్రపఠానులకాలపు చరిత్రకుఁ జేరినవి. రామచంద్రుఁడు వర్తమానసంఘమునకుఁ జేరినది. చరిత్రయు, పురాణము, సాంఘికము నేదియుంగాక యన్నియు నై యత్యద్భుతకథాసరణితో, నపూర్వపదసన్నివేశముతో, రమణీయపాత్రవిధానముతో రచింపఁబడిన నవల 'కర్పూరమంజరి.' ఆంధ్రప్రపంచము బంకించంద్రునిసీతారామ కుత్తరభాగ మెట్లుండునోయని యువ్విళ్లూరిన వంగపాఠకలోకమువలెనే,

వచనగ్రంథరచయిత లుండ, కీ. శే. వీరేశలింగముగారి "గద్యకవిబ్రహ్మ" బిరుదునకు మోసపోయి, యంతకు ముందు మంచి వచనవాఙ్మయ ముండనే లేదని మనమూహింపరాదు. అతని గ్రంథబాహుళ్యము, నూత్నవిధాన నిరూపణములను రెంటినే గ్రహింపవలయు గాని పద్యమున నన్నయవలె, గద్యమున నతం డాద్యుఁడనుట పొసఁగదు. [త్రిలింగపత్రిక. 1922, వ్యాసములు చూడుఁడు.]

కర్పూరమంజరి ద్వితీయభాగమున కెదురుచూచినది. కవికలము తనంతట నాశ్చర్యచకితమై యాగిపోయినదా? గ్రంథకర్త యేతత్ప్రయత్నమును జేయుంనుగాక! ఉన్నంతలో నవలావాఙ్మయములో నిప్పటికి నితనిదే యుత్తమ స్థానము. ఇతనిశైలి సారళ్య మవశ్య మనుకరణీయము. సౌందర్యతిలక, కర్పూరమంజరి తర్వాత గుణములఁ బెద్ద. ఇది జాగ్రత్స్వప్నావస్థలమధ్య నుండు అవ్యక్తస్థితిని బ్రదర్శించుచున్నది. కొందఱిమతంబున నిది యతని యుత్తమనవల. అననుకరణీయమగు నితనిధారాచమత్కృతి ప్రశంసనీయము.

VII. కథలు స్త్రీలకై పెక్కు వీరేశలింగము రచించెను. వనపాకం అనంతాచార్యులు మంజువాణీవిజయంబును, శ్రీనివాసాచార్యులు ఖేచరోల్లాసమును ప్రౌఢశైలిలోఁ గుప్పించిరి. శ్రీకొపల్లె వేంకటరమణారావుగారు నాచికేతూపాఖ్యానమును రచించిరి. వీరినెల్లర మించిన వారిద్వరు, చిల్కపాటి వేంకటరామానుజశర్మగారు, వేదము వేంకటరాయశాస్త్రిగారు. రెండవవారు కథాసరిత్సాగరమును (ప్రపంచానుభవవిజ్ఞానసర్వస్వము) ననువదించిరి. ఆంధ్రీకృతియగుట విషయవిమర్శన మనావశ్యకము. నిమ్నోన్నతవిరాజితము, వనపుష్పతరులతావృతము నగుకొండసీమవలె కొన్నియెడల నతిజాగ్రత్తగా కష్టపడి కూర్చినట్లున్న సంగ్రహప్రౌఢపదధాటియు, ఒక్కొక్కచో నచ్చతెల్గు జిగిబిగియు, కొండొకచో ధారాళ వాక్సరణియుఁ గల్గి యింపుగ నున్నది. సహజధార లేమిచే నించుకనాధునికు లొప్పరేమో! భాషలో చక్కని వైదుష్యము గోరువారికీగ్రంథము వచనగ్రంథములలో నెల్ల నగ్రగణ్యము.

రామానుజశర్మ బ్రహ్మోత్తరఖండమువ్రాసిన సుకృతి. ఇతని వినోద కథాకల్పవల్లిని, చిత్రకథాలహరిని, చమత్కారకథా మంజరిని జూచి యుండని యువకుఁ డుండఁడేమో? శైలియో యొక్కొక్కవాక్యము పుటలనే దాటిపోవుచు, గీర్వాణలలితపదసంయోజితమై, పదముల యర్థమును

నైతము లక్షింపకఁ జదువ నౌత్సుక్యముఁ బెంచు. ఇతని యద్భుతకథాసన్నివేశము వర్ణనీయము. విశేషశృంగార సర్వాంగవర్ణనాతిరేకముచే సంభోగఘట్టముల నెన్నిటినో లెక్కలేక యొడలు మఱచి రచించినాఁడు కవి. ఇది యొకలోపమేయైనను, పాఠకులప్రీతిని బడసిన ఇతఁడు విపులకథారచన నారితేరినవాఁడు. ఇంతటివారు పూర్వమున వచనకథావాఙ్మయమున లేరు. తర్వాత నెవరును బుట్టలేదు. కాన నాంధ్రబాణుఁ డనఁదగినవాఁడు.

VIII. సామాన్యవాఙ్మయమునకుఁ జేరిన గ్రంథములు సాగరములోని యలలవోలె నసంఖ్యాకములు. వివిధముల మధ్యఁబుట్టిన తిట్లు మఱుగువడినవి. బిల్వేశ్వరీయ విమర్శనము లెన్నియో? ఇఁక స్మరింపఁదగినవాఁడు శ్రీ కాశీభట్ట బ్రహ్మయ్యశాస్త్రులవారు. వీరు స్వకీయముగ దేనిని బూనుకొన్నట్లు లేదు. ఇతరులపై నాక్షేపణలే వీరికృతులు. అట్టివానిలో హుళిక్కి భాస్కరోదంతము మున్నగునవి విఖ్యాతములు, చిత్రప్రదర్శనములు, వివరణములు, వాదఫక్కికలు, విచారణైకములునని నాల్గుభాగములు చేసినచో శ్రీ బ్రహ్మయ్యశాస్త్రిగారు వాదఫక్కికవ్యాసమునకు రాచబాటవైచినవార లనవలయును. వావిలికొలను సుబ్బారావుగారి యార్యకథానిధులలోనిదగు నలచరిత్ర చదువఁదగినవి. వీరి కృష్ణచరిత్రలు పేర్కొనఁదగినవి. బహూరు త్యాగరాయశాస్త్రులు ప్రకటించిన గ్రంథము లనేకములకుఁ డీకలు వ్రాసియు దశరూపకసూత్రములఁ దొల్దొల్త వచనముఁ జేసినట్టియు, స్కాందపురాణము గద్యతో వ్రాసినట్టియు, నోరి గురులింగశాస్త్రులవారు ప్రాచీనవాఙ్మయసేవ నెంతయుఁ జేసినవారు; నుతిపాత్రులు.

ఇ. నాటకములు

ఆంధ్రీకృత సంస్కృతనాటకములే యీయుగపూర్వార్థమున "వెలసినవి". కాని, యుగచతుర్థపాదములో యువజనాకర్షకమగు ధార్వాడ కంపెనీవారి యార్భాటము పెరిఁగినది. దాని ప్రోత్సాహముచే రాజమంద్రిలో

(శ్రీగున్నేశ్వరరావుగారు కారకులు గాఁబోలు) నొక నాటకరంగమును, బళ్ళారిలో నొకనాటకరంగమును బుట్టినవి. ఒకవైపు సలలితమాధుర్యమహనీయములగు ప్రచండప్రసన్నయాదవములును, మఱొకవైపు చిత్రనళీయ విషాదసారంగధరములును, ఘుమ్మని పరిమళముల వెదచల్లినవి. పేర్కొనఁబడఁదగినవారు నల్వురు: ఆంధ్రనాటకకవితాపితామహుండగు ధర్మవరం కృష్ణమాచార్యులు, చిలకమర్తి లక్ష్మీనరసింహము, కోలాచలము శ్రీనివాసరావు, వేదము వేంకటరాయశాస్త్రి. ఆచార్యుల యనల్పకల్పనాగరిమయును, శైలీమంజులతయు, ప్రపంచానుభవప్రకటీకరణమును, పాత్రపోషణమును ననన్యసామాన్యములు. వీరి ఏడునాటకములు చిత్రనళీయ, సారంగధర, సావిత్రీ, చంద్రహాస, పాదుకాపట్టాభిషేక, ముక్తావళీ, ప్రమీల లాంధ్రలోకమునకుఁ జిరపరిచితములు. వీరు ముప్పదికిఁ బైఁగా నాటకములను రచించిరఁట! చిలకమర్తివారికి సకలాంధ్రలోకములు ప్రసన్నయాదవములోఁ బ్రసన్నమైన సంగతి మనకుఁ గొత్తకాదు. విజయనగరసామ్రాజ్యపతనమును శ్రీరాఘవాచార్యులు ప్రదర్శింపఁగా చూచినవారు శ్రీనివాసరావుగారి నారికేళపాకములో నెట్టిప్రౌఢభావము లిమిడియుండుటయుఁ దెలిసియే యుందురు. వారి సునందినీ ప్రభృతుల కెట్టిప్రాశస్త్యి యబ్బలేదు. ఇఁక వేంకటరాయశాస్త్రి ప్రతాపరుద్రీయమును, ప్రసిద్ధినొందయత్నించు ప్రతినాటకసమాజమువారును మన్నించుచున్కి మన మెఱుంగనిది కాదు. గయోపాఖ్యాన, నరకవధ, చిత్రనళీయ, విషాదసారంగధర, ముక్తావళీ, విజయనగరసామ్రాజ్యపతన, ప్రతాపరుద్రీయము లను నేడు నాటకము లొక్కచో నుండఁదగినవి. ఆంధ్రవాఙ్మయమున వీనికుత్తమస్థానమున్నది. [ఈయుగములోని వారనేకులు ధనికులై యుండుటయు, కొంద ఱింకను జీవితులై యుండుటం బట్టియు, వీరి తారతమ్యములు మనమనుమలు దేల్చువారగుటను సిద్ధ మని నిర్ణయ మెన్నిచోట్లనో తేల్చఁబడలేదు. మధ్యయుగము ముగిసెను. వీనిలో వాఙ్మయచరిత్రను గడించితినేకాని కావ్యవిమర్శన ఇంచుమించుగ లేదేమో!

ఒకటిమాత్ర మనుకొనుచున్నాను. పైవారు వరుసగా కవిత్వప్రాధాన్యమున Shakespeare, Marlow, Ben Jonson, Webster లను బోలుదురేమో!]

3 యుగలక్షణ సమన్వయము

1. పురాణకావ్యప్రబంధ కవిత్వములన్నియుఁ దలచూపినవి. ఈయంగములలో కవితావృక్షములు నవభావపుష్పములఁ బూచుటకుఁ బూర్తిగ నోచుకొనలేదు. రసఫలములు మృగ్యములు.

2. పేరన్నికఁ గన్నవారు ప్రబంధకవితకు జగన్నాథకవి, ద్వ్యర్థికి లక్ష్మణకవి, ఆశువునకు కృష్ణమూర్తిశాస్త్రి, భాషాంతరీకృతికి గోపీనాథం వేంకటకవి, అచ్చతెనుఁగునకు కుమ్మరకొలపు పార్థసారథి, నవలారచనకు చిలకమర్తి లక్ష్మీనరసింహము, నాటకశ్రీకి ధర్మవరపు రామకృష్ణమాచార్యులవారు.

3. సమగ్రనిఘంటు వ్యాకరణనిర్మాణములు ప్రత్యేకలక్షణములు: చిన్నయసూరిబాలవ్యాకృతి. బహుజనపల్లి సీతారామాచార్యులవారి శబ్దరత్నాకర ప్రౌఢవ్యాకృతులు ముఖ్యములు.

4. చారిత్రకీయాది పరిశోధన ప్రబలినది.

5. వార్తాపత్రికలు వంగభాషలో నక్షయకుమారదత్త, బంకించంద్రవ్యాసరచనాధిషణకాళీప్రసన్నఘోషుల వాసిని వెల్వఱచిన వంగదర్శన తత్త్వబోధినీ ప్రభృతులవలె కవులకీర్తి వ్యాప్తుల కాశ్రయములు మూలములు నైనవి. దాన వచనసారస్వతము విపులీకృత మైనది.

6. నవకవితావిలాసములు శ్లాఘనీయచరిత్రరచనలు పూర్తిగరాలేదు. బీజములు సైతము మాటుపడియున్నవి. ఉద్వేగము మాత్రము పెరుఁగుచుండ వచ్చెను. లేకున్న నిర్వేదవశతాబ్దారంభ పాదములోనే యంత ఫలవంతమై యుండదు.

7. యుగయుగములనుండి పారుచున్న నాటకాభిరుచి యొక్కెత్తుగా బయల్పడి మిఱుమిట్లు గొల్పు నుత్తమనాటక సారస్వతమును సృష్టించినది.

8. వేంకటగిరి పిఠాపురము లాదిసంస్థానములు మిక్కుటముగా భాషాసేవకును బూనుకొన్నవి. క్రమక్రమముగా పిఠాపురము తక్కుంగల యన్నింటిని వెనకకు నెట్టునట్టి భాషాపోషణమును జేయుటకు సమకట్టినది.

9. కాళహస్తి, బళ్లారి, పిఠాపురము, వేంకటగిరి, రాజమహేంద్రవరము ప్రధానరంగములు. మద్రాసు ప్రధానరంగస్థానమునకు వచ్చుచుండెను.

10. కొందఱు కవులు శతాబ్దాంతమునకు బయల్పడి నవయుగారంభపాదమునఁగా నిప్పటివఱకు నున్నవారిలో సంధినవయుగముల లక్షణములు సమ్మిశ్రములైనవి. శ్రీసుబ్బారావుగారు, శ్రీవీరేశలింగంగారు నిట్టివారే.

11. ఒకయుపద్రవము మాత్రము వాటిల్లినది. నౌకరీయే జీవనముగాఁ గలవారెల్లరు నాంగ్లేయమునే పఠింపవలసినవారగుటచే ననేకు లాంగ్లమున నఖండ పాండితిఁ గడించుటచే గురుకులాశ్రమపద్ధతి పోయి, “ఇంగ్లీషు ప్యాసు” పాధ్యాయుల ప్రాథమికపాఠశాలల సందడిలో, పూర్వము పండితులు జీతమును ప్రజనుండి గొనువారగుట వారు మఱుగుపడి ప్రజాసామాన్యములో సాహిత్యజ్ఞానము తగ్గుటచే నాంధ్రభాషయెడ నుపేక్షయు, గ్రామ్యవాదమునకు తలసూపినవి. యుగారంభమునకే దిగి చాల కలవరము గల్గించినవి.

12. పాశ్చాత్త్యవాఙ్మయశక్తి యాంధ్రసారస్వతము నాక్రమించినది.

శ్రీ

ఆంధ్ర వాఙ్మయచరిత్రసంగ్రహము

పంచమఖండము - నవ్యకవిత్వము

నవయుగము

(1901—?).

ఇరువదవశతాబ్దమును నవయుగ మంటిమి. నవ్యత కవిత్వమునఁ గన్పడినది. కవులు నవీనులు. కాన, నవయుగమను పేరు సార్థకము, సాంఘికస్థితి యందఱకుం దెలిసినదియ. ఇప్పటి యాంగ్లేయానుకరణ నవలకు రాజశేఖరచరిత్ర మాతృకయైనది. నేటివ్యాసములకు, నేటిప్రహసనములకు, నేటిసన్మార్గోపదేశ శ్రీరంగనీతులకు, "గద్యకవిబ్రహ్మ"గారి పదిసంపుటములలో బీజములు పదిలపడినవి. ఈయుగమునఁ గ్రొత్తగా బయలుదేరిన యేకభావగీతములు, ఊహాగానములు, పిట్టకథలు, 'నేఁటిభారతి', 'శారదలు' నాఁటికళావతీ ప్రభృతుల కక్కసెల్లెండ్ర వరుసలోనివి. నవయుగపుఁ దెఱ యెత్తినాఁడు కాలపురుషుఁడు. యుగారంభమైనతోడనే విజ్ఞానచంద్రికలు విరివిగాఁ గాచినవి. ఆంధ్రప్రచారిణీ నృత్యము దర్శనీయమైనది. బొంబయి వాసము వీడి యాంధ్రపత్రికామతల్లి చెన్నపురిఁ జేరినది. ప్రథమాంకమునకు నాందీపద్యమును శ్రీ తిరుపతివేంకటకవుల దివ్యావధానచాటుగానములలో వెల్వడినది. సూత్రధారులగు నీకింకవీంద్ర ఘటాపంచాననులు రసోపాసనము ముఖ్యమని తలంచి పురాతనాధునాతన పంథలఁ బరిశీలించి భారతనాటకముల రచియించి, యేకభావకావ్యములనల్లు తెరువులు సూచిం

చిరి. నాటకారంభమైన వెంటనే శ్రీ వేంకటపార్వతీశ్వరకవులు "కావ్య కుసుమావళిని" సభ్యులపై నవ్యశైలి పరిమళములు వ్యాపింప నొక్కమ్మడిఁ జల్లినారు. "హారావళిని" కంఠముక్తావళులుగాఁ దాల్చి దర్శనీయులైనారు. కే. వి. లక్ష్మణరావుగా రాంధ్రులు జుట్టని త్రాగుటకయి "విజ్ఞానసర్వస్వపు" చెఱకు నందిచ్చుటకు మొదలువెట్టిరి. పాశ్చాత్త్య విమర్శనములోని ముఖ్యసూత్రములనుఁ బ్రసాదించి యాంధ్రులకుఁ "కవిత్వతత్త్వ విచారముఁ" జేయుటకు శ్రీ కట్టమంచి రామలింగారెడ్డిగారు, పాశ్చాత్త్య నాటకఫక్కికిఁ దిరిగి కంఠాభరణము పాఠకుల మెడకుఁ దగిల్చి కడుపుబ్బ నవ్వించిన శ్రీ పానుగంటి లక్ష్మీనరసింహారావుగారు, "కన్యాశుల్క" మను కేకతో సభ్యులెల్లర నొక్కసారి హాస్యకళాపరవశులను జేసిన గురుజాడ అప్పారావుగారు మరల వాఙ్మయరంగమునఁ గన్పడలేదు. ఈమధ్య వ్యవహారభాషయే యనుసరణీయమని *శ్రీ రావుసాహేబు గిడుగు రామమూర్తి పంతులుగారు (జులై, 24, రాజమండ్రి ట్రెయినింగు కాలేజీలో నుపన్యాసము) వ్యావహారికభాషలోఁ వెలువడిన వాఙ్మయము ముఖ్యముగా "పిట్టకథలు", భారతిసంపుటముల నెక్కడఁ బట్టిన నక్కడ సాక్షాత్కారమగును. "సఖి" క్రొత్తగా వచ్చినది. ఇది యిట్లుండ ఉగాదినాఁటి వేఁపపూతవలె విరసములైనచో నుత్తమాశయపూరితములు గొన్నియును, పైడాబు సరిపదముల యల్లికలతో, వరిమొక్క, వడ్లగింజ, గోదుమపైరు, పక్షిగూడు మొదలగువానిని వర్ణించునట్టివి కొన్నియును, తళుక్కన మెఱసి పోవు కల్పనావిలాసములతో నొయ్యారములు గుల్కు సరసభావతరంగములతో నోలలాడించునవి కొన్నియును, కళానందమును బూర్తిగ నీఁజాలని

* ప్రాఁతెనుఁగుకమ్మ మున్నగువానిని పరిషత్సంపుటములందును, 20-1-1926 ఆంధ్రపత్రికలోని ప్రస్తుత భాషాస్థితిఁ దెల్పు "సాక్షి" గారి వ్యాసముం జదువుఁడు. సుప్రసిద్ధవ్యావహారికపదజాలము గైకొనుట తప్పనిసరి. కాని, గ్రామ్యము నింద్యమే.

యపరిపూర్ణవిషయ నివేదనములు గొన్నియును నగు ఖండకృతులు, నేకభావ గీతములు, పాటలు, గీతకావ్యములు, చాటువులు, శిల్పకవులయల్లరులు వచ్చినవి. కాని, ప్రభావసంచలనము వస్త్వైక్యముతో మేళగించినవిగావు. ఈ విశృంఖలవిహారములలో, నీ సెట్టిపాటలలో, నీ విపులవర్ణనములలో నొక పరమార్థముమాత్ర మున్నది. నవభావబీజములు మొలకలెత్తిన వనుట తెల్లము. వసంతర్తు వాసన్నమైనమాట వాస్తవము. మహాకవిచంద్రోదయమునకు ముందటి రిక్కలవలె యనేకులు గానము చేయుచున్నారు. భగవదుద్దేశ మెవనియందుఁ జొచ్చునో వానియందు ప్రజాశయమును ఫలింపక తప్పదు. కాని, యెప్పటికి చూడవలసియున్నది? యుగప్రథమపాదమున ముఖ్యులగు శ్రీమంగిపూఁడి వేంకటశర్మ, రాయప్రోలు సుబ్బారావుకృతులు జాతీయాదర్శరుచిరములు; లలితశైలి గలవి; అభినందనీయములు.

ఈయుగములో 1925 వఱకు పొరలివచ్చిన సారస్వత[1]రంగము పరిణామతీరమునకుఁ దగిలి కాలసముద్రములోనే లీనమైనది. ఒక యంకము ముగిసినట్లయినది. మొదటిదూకులో నిర్వు రాటితేటిన చరిత్రకారులు. ఒకరు కీర్తిశేషులైరి; ఇంకొకరు వృద్ధులైరి. రెండవదూకులో నిర్వురుకవులు గద్యపద్య నిర్మాతలు. ఒకరినాటకోపన్యాసములు విఖ్యాతములై వారును వార్ధక్యమునకు వచ్చుచున్నారు. ఇంకొకరు [ఇరువురైనను కలిసియే వ్రాయుచుండుటచే నొకరైనారు.] నవలల గీతముల వెదచల్లిరి. మూఁడవదూకులో భాషాంతరకారు లిరువురు. ఇరువురును పండితులు. కీ. శే. లక్ష్మణరావుగారి యుపన్యాసపరిశోధనలు, హిందూ మహమ్మదీయమహాయుగములు మరువరానివి; సుస్థిరములు. శ్రీ చిలుకూరి వీరభద్రరావుగారి కెట్లు మనము కృతజ్ఞతను జూపి ధన్యుల మగుదుమో తెలియదు. ప్రమాదములు లేని సర్వజ్ఞుఁడు సర్వజ్ఞుఁడే! వారు సమస్తాంధ్రమహీతలమునకు నారాధ్యులు. వారి

1 శ్రావణ [రక్తాక్షి] సారస్వతానుబంధము. శ్రీ నండూరి బంగారయ్యగారు.

యాంధ్ర చరిత్ర యాంధ్రజాతీయకథావాఙ్మయసౌధమునకుఁ బునాది. అవి చరిత్రగ్రంథము. ఎంతమంది ఇఁక వ్రాసినను అది పడిపోదు. వీ రిరువురును మనకు 'గిబ్బన్', 'మెకాలే' ల వంటివారు. శ్రీ పానుగంటి లక్ష్మీనరసింహ రావుగారి సాక్షి కేక లందఱకును వినంబడినవి. వీనిలో మనుజవర్ణనలు, విచిత్రదీర్ఘసమాసములు, సంకరభాషాప్రయోగము, అసమంజసోపమానములు, విలక్షణసన్నివేశములు మొదలగు వానిసాహాయ్యమున హాస్యవర్ణమును గురిపించిరి. ఈ హాస్యమునకంటె వారు నాటకములోఁ జూపిన హాస్యమౌచిత్యశోభితమనియుఁ గొందఱియభిప్రాయము. వేంకటపార్వతీశ్వరకవుల పేరనే యీ యుగము పిలువఁబడవలయు నని తద్భక్తు లనుచున్నారు. [కాని యీయుగాంత్యము దవ్వులనున్నది. అంత్యము తర్వాతివారు ఇరువదొకటవ శతాబ్దిలో విమర్శకుల కెట్లు తోఁచునో! మాటలకేమి గాని వీరిని మించినవా రిఁకఁ బుట్టరనియా? లేరనియా? వీరి నవలలలో ననేకము లనుసృతు లొండొంటికి కొన్ని యనువాదములవలె నున్నవి. వసుమతీవసంతములోని కథను 'క్వెన్టిన్ డర్వ' ర్డనుస్కాటునవలతోఁ బోల్చి చూడుఁడు. పిచ్చిశ్యామలలోనికథను మేక్బత్తనుMacbeth అనుశకపీరు Shakespeare ని నాటక వృత్తమునుఁ బోల్చి చూడుఁడు. పోలికలున్నను సొంతకవనముఁ జూపలే దా యన్నఁ జూపినారు.] మాతృమందిరమున వస్తైక్యము శూన్యము. నిల్చిన దొక 'ప్రమదావనము.' ఈగ్రంథ ముత్కృష్టమైనది. ఇందలి కథావిధానములో కవుల శక్తియంతయుఁ బ్రదర్శితమైనది. ముఖ్యమగు గుణము శైలి. శైలియే తక్కిన నవలలనుసైత ముత్తమముగా మార్చినది. వీరి శైలి మాధుర్య మపరిమితము. చిత్రకళాతైక్ష్ణ్యము, సంగీతములోని యానందతన్మయత్వము, భారతీయవిగ్రహ శిల్పములోని నిగ్గునొకచోఁ గుమిగూడినవి. కాని, విశేషముగా కళకవసరముగాక, వసుమతీవసంతములోని సుందరిని జూచి మనమును ముగ్ధుల మగుచున్నాము. శైలివలననే. ఈశైలిమంజులతామహనీయ రసోదంచితమాధురి హారావళిలో, కావ్య

కుసుమావళిలో నంత మొందినది. ఏకాంతసేవలో నిర్గుణమైనది. [ఏకాంతసేవయుత్కృష్టమనియందురు శ్రీ వీరరాజుగారు కాని యందేమియుఁ గాన్పింపదు. విషయము గగనకుసుమము. పరమాత్మనుగురించి నివేదనమందురు గాని యందు కల్పన లేదు; వస్తువులేదు. రవీంద్రుని భావోన్నతి లేదు. (An old Essay on Criticism) చదువుఁడు. వట్టి తబ్బిబ్బుమాటలు. భాగోతుల కృష్ణవేషము వలె నాడంబరము]. నిష్పక్షపాతముతో సత్యమరసినవారికి వారి ప్రమదావన వసుమతీవసంతములు రెండే గద్యలో కీర్తి కాలవాలమనియును, పద్యములో హారావళియు, కావ్యకుసుమావళిలోని కొన్నియును మాత్రమే రత్నములనియుఁ దెల్లమగును. ఉత్కృష్ట గ్రంథ మేదియైనను, వారిశైలియు కావ్యాలాపములును స్మరణీయము లనక తప్పదు. క్రమక్రమముగా వీరిశైలి ముదిరి, మార్పులేమి విశేషమగుట, రుచింపని రసాయనమువలె విసుగెత్తించుచున్నది. ఎట్టులున్నను, వంగభాషానువాదములచే, స్వకీయకల్పనాకోరకములచే వీరు తెల్గు సరస్వతి నారాధించి ధన్యులైరి. శ్రీ శ్రీపాదకృష్ణమూర్తిశాస్త్రివారు కవిరాజ బిరుదాంచితులు. శ్రీ జనమంచి శేషాద్రిశర్మగారి ఆంధ్రీకృతులనేకములు. భావి విమర్శకులు పండితేంద్రులగువీరి నెట్లు విమర్శింతురో! సాక్షిశైలిని గుఱించి యెంతేని ముచ్చటింపవలసియున్నది. వ్యాససారస్వతములో నిట్టిది మఱొక్కటి యుండఁబోవదేమో యనిపించు. దీనిమహిమ ముందుఁ దెలియఁబడవలసియున్నది. సాక్షికర్త వ్రాసిన నాటకములు అటులే సువిమర్శనీయములై యున్నవి.

ఇక్కడికి ముఖ్యులను జేర్కొన్నట్లే. పద్యములో 'భావకవిత్వ' మని బయలుదేరినది. భావకవిత్వ మాంధ్ర శతకములలో నెన్నియేండ్లుగనో దాఁగకొని యున్నది. అవి యనేక భావప్రకటనాభవ్యములు. నేటి ఖండకృతులన్నియు నొకవిషయమునే దెల్పును. ఇంగ్లీషు సానెట్లు, బాలెడ్లవంటివి కాన, నేకభావగీతము లంటిని; ఊహాగానము లంటిని.

'కృష్ణపక్ష' కర్త [శ్రీ దేవులపల్లి కృష్ణశాస్త్రి] యువకవులలో మంచి మార్గమును సూచించుచున్నారు. వీరిలో వేంకటపార్వతీశ్వరకవు లింగ్లీషు

రాదనిచెప్పి చూపిన యనుసృతులఁబోలినవియే, యాంగ్లేయానుకరణము లెన్నియో యున్నవి. కాని, 'ఆకులో నాకునై' వీరిశైలి నిరుపమానముగా భావములతో నేకీభవించినది. వీరు రెండవయంకములోనివారు. చక్కనిదియు, ప్రౌఢమైనదియు, రసోపపత్తికి సంపూర్ణకారణముగు వీరిశైలి స్వకీయకల్పనావేశముతో విజృంభింపఁగల దనుట కెదమున్నది. వ్యావహారికభాషలో గ్రంథజాలమునకు దారితీసిన శ్రీ గుడిపాటి వేంకటాచలముగారు విమర్శనీయులు. వారి 'శశిరేఖ' లో కవియేమి చెప్ప నుద్దేశించెనో కాని, తేలినదేమో పూర్ణస్త్రీస్వాతంత్ర్యము గూడదను నీతియే! శశిలేఖా—సుందరరావుల, శశిరేఖా—రామరావుల సమావేశములు భిన్నములు, భిన్నభావసుందరములు. కృష్ణమూర్తి యవకాశ మియ్యకుండె యున్నచో—కాని, విధి వేఱుగా నున్నది. వీరి 'చిట్టికథలు' సాంఘికములు. భావవ్యాప్తికన్న రసావేశము, కళాలాలిత్యమే ఎక్కుడుగానున్నది. వీరి 'కన్నీటికాలువ' లోని కొన్ని ఇతివృత్తములు కళోచితములు గావు. వీరి 'సారంగధర' లోని రాయబారి ప్రస్తావము పాత్రపోషణము, చిత్రాంగి స్వభావపరిణామము రమణీయములు. ఇట్టి కళాసన్నివేశము గల వీరు, భాషను సంభాషణములో నెట్లుంచినను, వర్ణనలలోను గ్రామ్యమే యుపయోగింపఁదలంచుట భావ్యముగాదు. ముఖ్యముగా నవ్యత వీరిగుణము. వ్యావహారికభాషాకవిత్వములో చిట్టికథలకుఁ దర్వాత నూహాగానములు ముఖ్యములు. ఎంకిపాటలు మొదలగునవి మోహశృంగారకావ్యపరంపరకుఁ జేరునేమో! శ్రీ బసవరాజు అప్పారావుగారి, అబ్బూరు రామకృష్ణయ్యగారి, కవికొండల వేంకటరావుగారి పాటలు సంప్రదాయవిరుద్ధములైనను భావసౌకుమార్యములు గలవియగుట సారస్వతము వానిని విస్మరింపఁ జనదు. వానిభావములకు ప్రజ దలయూఁచిన దనుటయే వానిఘనతఁ జెప్పెదు. (నేటిసారస్వతము శీర్షికగల శ్రీ ఉమాకాంతంగారియుపన్యాసము అక్షయసారస్వతానుబంధములోఁ జూడుఁడు.)

గొన్నియున్నవి. కవితత్త్వవిచార మించుక స్వతంత్రాభిప్రాయములతో విశృంఖలమైనను ననేక విషయముల నేర్చి సుస్థిర గ్రంథరాజమైనది. శ్రీ హరిసర్వోత్తమరావుగారి "విస్మృతరాజకవి" యును, శ్రీ కీ. శే. తంజనగరం తేవపెరుమాళ్లయ్యగారి మనుచరిత్ర, భాగవతాది పీఠికలును, శ్రీ నాగపూడి కుప్పుస్వామయ్యగారి భాగవతోత్తరరామాయణాదులలోని యుపోద్ఘాతములును, శ్రీ అనంతకృష్ణశర్మగారి వ్యాసములును, అతివిపులము నమూల్యము నగు బ్రహ్మశ్రీ వఝుల చినసీతారామశాస్త్రులుగారి వసుచరిత్ర విమర్శనమను పరిశోధనగ్రంథమును, శ్రీ మల్లాది సూర్యనారాయణశాస్త్రిగారి భారతావతారికయు స్మరణీయములు. కీ. శే. వంగూరి సుబ్బారావుగారి వేమనయోగి, శతకకవుచరిత్ర, ఆంధ్రవాఙ్మయచరిత్రలు దివ్యకృతులు. సర్వజనపఠనీయములు. శ్రీ ప్రభాకరశాస్త్రిగారు, చాటుపద్య మణిమంజరి, ప్రబంధరత్నాకరములమూలమున భాషకుఁ జేసినయుపకృతి ఇంతింతనరాదు! ప్రజాసామాన్యమునకు వాఙ్మయాభిరుచిని గల్గించుటకు "మణిమంజరి" అద్వితీయసంధానకము. శ్రీ దీపాల పిచ్చయ్యశాస్త్రిగారిది యగు చాటుపద్యరత్నాకరమును జూచినారము. శ్రీ మైనంపాటి హనుమంతరావుగారి మల్లికాగుచ్ఛ మొప్పులకుప్ప. శ్రీ చెన్నాప్రెగ్గడ భానుమూర్తిగారు, రాజతరంగిణి నాంధ్రీకరించిన శ్రీ ఆర్. వి. కృష్ణారావు బహదూర్ వారు, నాస్తికధ్వాంతభాస్కరాదులఁ గల్పించిన శ్రీ కుమారయాచేంద్ర భూపతియు సంస్మరణీయులు. ఆంధ్రభారత భాగవత వచనములు వ్రాసిన శ్రీ శతఘంటము వేంకటరంగ శాస్త్రులుగారును, భక్తవిజయకర్త శ్రీ దేవరాజసుధియును, ఆంధ్రప్రజకు చిరపరిచితులు. నీతికి దూరముగాకనే లక్షణమును త్యజింపకనే మనోహరభావకమలాకరము లనఁదగు కృషీవలుఁ డాదిగాఁగల గ్రంథముల రచించిన [1] శ్రీ దువ్వూరి రామిరెడ్డిగా రభినందనీయులు. "వేణీసంహార" నాటకమును అంధ్రీకరించినవారును. వసుసూక్తి ప్రకాశికలో తమయద్వి

1 వీరు పాశ్చాత్త్యుల ననేకచోట్ల ననుకరించిరి. భావముల ననువదించిరి. అయినను నవీనగుణసనాథములగు వీరి కృతులు విమర్శనీయములు.

తీయ సాదృశ్య ప్రదర్శనమును, నీతిని గన్పఱచి, నీతికవితకు నీయుగాదిలోఁ బట్టుకొమ్మ యనఁదగువారును నగు శ్రీ వడ్డాది సుబ్బారాయఁడుగారు ప్రశంసనీయులు. వారిభక్తచింతామణియు, శ్రీ ఆదిపూఁడి సోమనాథరావుగారి సర్వమాన్య శతకమును జాల బ్రశంసనీయములు. శ్రీసూర్యారాయాంధ్రనిఘంటు నిర్మాణమునకుఁ దోడ్పడినవారును ననేక కవుల పండితులఁ బోషించియు, సన్మానించియు, నాంధ్రభోజుఁడను ఖ్యాతికి లక్ష్యమైనవారును, విద్వాంసులును నగు శ్రీ శ్రీ పిఠాపురము మహారాజులుంగారిని భగవంతుఁ డాయు రైశ్వర్యముల నిచ్చి చిరకాల మాంధ్రభాషాదేవి నారాధింప ననుగ్రహించును గాక!

మధ్యమ సంధియుగ సారస్వతముల గుణనిర్ణయము వానిలోని యుత్తమకవుల నిశ్చయించుటయు ప్రజలపై నాధారపడి యున్నది. నేనిచ్చిన యభిప్రాయములు సమగ్రములుగావు. ఉత్తరరామాయణాంధ్రీకృతికర్త పాఠకులలో బహుసంఖ్యాకులకుఁ బరిచితుఁడు. ప్రాచుర్యమును బట్టియే కవిస్థాన నిర్ణయముఁ జేయలేకున్నను, నది యొక్క సుగుణము లేనిదే ఘటిల్లదని ఘంటాపథముగ వక్కాణింపవచ్చును. అయినను 1900 కు, తర్వాతికవులను భావివిమర్శకుల కొప్పగించి, కవిజీవితాదుల నించుక ముచ్చటించుకొనుచు నాంధ్రవాఙ్మయ సర్వస్వ సింహావలోకనము జేసికొని విరమింతము.

సింహావలోకనము

ఇఁక వ్రాయఁబోవునది విశ్రాంతిసంభాషణము. లోకాభిరామాయణము. కాన నించుక ఛాందసము తప్పదు. పైఁగా నన్నియుఁ జిక్కుప్రశ్నలే. అథర్వణాచార్యునకు—నన్నయ్యకుఁ గలహమఁట! ఎట్లు పొసఁగును? వేములవాడ భీమకవి గ్రంథము నడంచివైచుటచే నన్నయకు మతిభ్రంశము గలిగినదా? లేక, యథర్వణాచార్యునివలననా? కవిజనాశ్రయము రేచనదా? లేక, భీమునిదా? గోకర్ణుని ఛందోగ్రంథము వేఱున్నదా? లేములవాడయా? లేక, వేములవాడయా? "అనీతాభ్యుపదా" వృత్తమును

రచించిన భీమకవి కోమటిదూషణల నంత తేలికపద్యములలో రచించెనా? వేమన్న శ్రీకృష్ణదేవరాయలకుఁ బూర్వుఁడా? అధునాతనుఁడా? మూఁగచింతలపల్లెయూరు, కొండవీడువాసము, కటారుపల్లె సమాధియునా? తిక్కన తాంబూలరాగముతో నన్నయభట్టారకుని పద్యమునకుఁ మెఱుఁగుపెట్టి దిద్దిరెనా! తెల్గునసేకాని, సంస్కృతములో "కవిబ్రహ్మ" కు పాండిత్యము లేదా! కుమ్మరి గురునాథుఁడా మహాకవి భారతరచనకు, వ్యాసునకు శ్రీగణపతివంటివాఁడైనాఁడు. ఎఱ్ఱన్న పూర్వగుణసనాథుఁ డని యీసడించుకొనియే సోమన్న నవీనగుణపారీణుఁ డయ్యెనా? పాల్కురికి సోమనాథుని ద్విపద నప్పటివారు పరిహసించుట, నన్నెచోడుని ఛందోలక్షణము తప్పుటచేఁ బోరులో మడిసెనా? శ్రీనాథుఁడు సర్వజ్ఞసింగభూపతి యాస్థానమునకుఁ బోవువేళలో దిగులుపడి, "సకలసద్గుణనికురంబ శారదాంబ" యని ప్రార్థించెనా? కర్ణాట కిరాటకీచకులు దనకృతి నాశింపఁగా నాంధ్రభారతియే కన్నీళ్లు రవడింప కన్పడినది పోతన్నకు! శ్రీనాథుఁడు "సిరికిం జెప్పఁడ" నుపద్యమును బోధించుటకు మంచి యుక్తినే పన్నినాఁడు! తంజావూరి సరస్వతీమహాలులో పోతనచే రచింపఁబడిన యసమగ్రభాగవతషష్ఠస్కంధమున్నదట! ఎద్దులు లేకనే నాగలిని దున్నించిన మహాత్ముండు యోగియా? సంసారియా? కొడుకు ప్రౌఢకవి మల్లనయేయైన భాగవత శిథిలాక్షర పూరణ మాతఁ డేల చేయకపోయెను? శ్రీనాథుఁడు "తల్లీ కన్నడరాజ్యలక్ష్మీ" యని సంబోధించిన యునికికేమి హేతువు! "కవిలోకబ్రహ్మ" యని పెదపాటిసోమన కెవరు బిరుదు నిచ్చిరి? రాయలు కర్ణాటకుఁడయ్యును 'దేశభాషలయందుఁ దెలుఁగులెస్స' యని నుడివినాఁడా? కందుకూరి రుద్రకవి రాయల సభలోనివాఁడేనా? సుగ్రీవవిజయయక్షగానమును రచించిన యీ రుద్రకవి యిభరాముని సంస్థానమువాఁడా? రాయలతోఁ గవీశ్వరదిగ్దంతి యను బిరుదముతో చదరంగపుటెత్తులు వేయుచున్న బొడ్డుచర్ల చినతిమ్మన "చారువచస్థితి" నొప్పువాఁ డేల గ్రంథములు వ్రాయలేదు?

అన్న పెద్దన చాటువునకుఁ దుశ్శ్లోకపంచకమునకు పొత్తుగూడినదందురు. సత్యము దేల్పరాదా? "తారణమాఖ శుద్ధషష్ఠీ రవివాసర" మేనా రాయల నిర్యాణదినము?, "కన్నెకట్టి లేదుగాని కాంతుఁడుగాఁడే" యని తిరుమలరాయని తెనాలి రామలింగకవి వర్ణించియేయున్న, రామలింగకవి యష్టదిగ్గజముల నొక్కఁడేయైయున్న నిఁక దీర్ఘాయువనుట కేమిసందేహము? ముక్కు తిమ్మన్నతో సరసమాడి పందెమాడకొన్నప్పుడు రామలింగకవి యె ట్లుండెనో?

"కైకొమ్మని యీయరెయర్థం, బిమ్మహిదున్నంగ నేల యిట్టిమహాత్ముల్" నావచించిన శ్రీనాథునకును "ఇమ్మనుజేశ్వరాధముల" యన్న పోతన్నకు నేకకాలము వారయ్యు నెట్టి భిన్నాదర్శములు?

"ఓరచూపుల విటచిత్త మూఁగులాడ", "హాళి డాచేత విడియంబుఁ గీలు గొల్పి" యన్నంతనే తాను జూచినదేకాక మనకుఁ దత్కాలసందర్శనము జేయించుచిత్రకళాకౌశలము, శ్రీనాథునట్టిభోగికి గాక మఱెవరికి లభించును?

"పరమేశా గంగవిడువు పార్వతిజాలు"

ననియా దైవ ప్రార్థన? "కలారాయనభాస్కరః" యనఁబడి కీర్తినొందిన మహామహుఁడు. దేశములోని ధనాఢ్యబ్రాహ్మణులకు నీతిగఱపను నింకొ సారి యేల పుట్టఁడు? ఎవనిపేర సప్తాంగపద్ధతియు, నవరత్నములును పిన వీరన రచించె నను నూహపారిన దట్టి సాళ్వగుండ నరసింహరాయల రాజ్య విభూతి యెట్టిదో? "నెల్లూరి ప్రాంతపు పట్టపురాయి గ్రామానకుఁ దూర్పున నున్న, ఖడ్గతిక్కన ఛాయాపటము నెవరైన తన్మాండలికు లుద్ధరించరాదా? అన్నదమ్ముల పోలికలపై తిక్కన యిట్లుండె ననియైనఁ బోల్చికొందుమే? కవిరాట్టని రాయలసభలోనివాఁ డనంబడుకవి యెవరు? పోతనధారవలెనే మఱి యెవరో భోగినీదండకమును వ్రాసియుండుట నిజమేయైనచో, శైలిని బోలిన శైలిని బుట్టించినవాఁ డెట్టికవి గావలయు? వాసిరెడ్డివేంకటాద్రీశుని సౌధమును పాపయారాధ్యుఁడు వర్ణించెను. అట్టిపండితకవియు లేఁడు. వర్ణించిన వినునంతటి యోర్పుసైతము గలరాజును లేఁడేమో? 70 ఏండ్ల

క్రిందట క్రిష్టిపాటి వేంకటసుబ్బకవి వానను నిల్పినాఁడు. అట్టివారు నేఁడులేరు: స్వకీయభావపరిణామమును సరిగా సంక్రమించుశైలి, ఏపదములలోనో ఏపాటలలోనో పుట్టి చిన్నచిన్నకృతులకుఁ బ్రాకి, శాసనములకెక్కి, తత్తత్స్వభావపేశలము లగుటవలన నాయాద్విపదగీత మధ్యాక్కరాదికర్తలయందు వేర్వేఱు వైచిత్ర్యములతోఁ జిందులాడి, విశృంఖలవిహారముతోఁ గట్టుతెగి తాత్కాలికవ్యావహారికభాష నుద్ధరించిన, ప్రథమ విపులకృతిని నిర్మించిన నన్నయ యనర్గళధారతోఁ గలసి, తిక్కన్నగారి తెనుఁగుభారతములో నెన్నియో వ్యవహారసిద్ధపదజాలమును బునీతముఁ జేసి, సంగ్రహవాక్య సంబద్ధ వివిధలోకానుభవార్థగరిమతోఁ బెరసి, తేటతెలుఁగు తీరుతీయముల బలిమిని సంస్కరింపఁబడి ఎఱ్ఱనలో సంస్కృతపదనవాంబుజోజ్జ్వలత నందినది. ఈయాంధ్రకవితాశైలి సోమనాథునివాక్కులకుఁ జొక్కి "అరిఁజూచి హరిఁజూచి" యొకేచూపులో రెండుకార్యముల నెఱవేర్చునకుఁజేవయును గల్గి రెడ్లమందిరములలో శ్రీనాథుని సీసపద్యడోలికలలో మేను కున్కపాట్లుపడి, వాక్కల్లోలములలోఁ దేలియాడు లలితభావకల్హారముల నసంఖ్యాకములుగా వెదచల్లుచున్న పోతన్న కుటీరములో స్వాతంత్ర్యభాగ్యమును జవిచూచినది.

ఇంతలో నాంధ్రీకరణ పద్ధతిపోయి నూత్నప్రబంధకవితలోని కలికిక్రొత్తలకు వలచి, వర్ణనల పూబొదరిండ్లలో కన్నుఁ బ్రామినది. బహ్వర్థపమళములతో శైలి నడినెత్తిమత్తు నలమికొనఁ జేసినది. తళుక్కన నొక్కెమెఱుపు—శ్లేషపద మహాతరుషండమధ్యమున పూచి కల్పితోహాగానకమనీయతతో కళాపూర్ణోదయము విజృంభించినది. అచ్చతెనుఁగు, అల్లరిశ్లేష, అనర్థప్రబంధములు కుప్పలు పడ్డవి. పాశ్చాత్త్య పద్ధతులు దృష్టికిఁ దగిలినవి. పండితులు పూర్వసారస్వతమునకు వ్యాకృతి, నిఘంటుల నొకచో నల్లుచుండ, నింకొకచో సత్యరాజాదేశయాత్రాదికములు నూతనఫక్కిని దెలుప సంధియుగము సమసినది. తుదకిరువదవశతాబ్దములో నింతవఱకణఁగియున్న ఖండకావ్య కవిత, గీతములు, ద్విపదలు, విజృంభింపఁగా శైలియు

నానావిధగమనములతో పారిస్‌నగరములో క్రిస్‌మస్ పండుగలోని "డ్యాన్సు" [illegible] సూపుచున్నవి. వాఙ్మయశాఖ లనేకము లైనవి. గ్రంథము లసంఖ్యాకము లైనవి. నేఁడు—

"దేవునాన మున్ను దేశాన కొకరుండ, నిప్పు డూరనూర నింటనింట
నేవు రార్వు రేడ్వు రెనమండ్రు తొమ్మండ్రు, పదువురైరి కవులు పద్మనాభ"

యను పద్యము సార్థకమైనది. అంతతోఁ బోలేదు. పండితపక్ష పాతులగు విమర్శకులతో నారంభమై, సంజీవనీపత్రికాకాలమున [ఏకోనవింశతి శతాబ్ద్యుత్తరభాగము] పరస్పరద్వేషభాజనంబై, వాగ్యుద్ధమున చిక్కుశల్యమై, మరల కవిత్వతత్త్వవిచారాదుల భక్షించి యించుక కలతఁ దేరిన కృతివిమర్శన మిప్పుడు పరస్పరస్తోత్రపరాయణ సంఘముల Mutual Admiration Societies మంచిమాటలకు మఱగి మందగమన యైనది. అయ్యైసంఘములోనివా రాయాసంఘకవుల వ్రాఁతలను మందలించువారు వోలె మాటలాడుచునే యఖండస్తుతులను బెంచుచున్నారు. కాలదేశ స్థితులతోపాటు వానివాని కర్మఫలము నేకీభవించి, ఎవనికృతికి ప్రజచే సుస్థిరత నిప్పించునో ఎఱుఁగముగాని, పనికిమాలినవారు, వారికృతులు కాలవాయువున నెప్పుడో తూలిపోవుట సత్యము. కావున కవులెంద ఱైనఁ గానిండు. సువిమర్శనము మాత్రము చేయవలయును. పిల్లి పాలు ద్రాగినట్లు మనవాఁడని పొగడుట మాననీయము గాదు. పూర్వశతాబ్దిలోని యన్యోన్య విద్వేష మెట్లు సద్విమర్శకుల త్రోవగాదో యట్లే స్తుతియును కావ్యగుణ తత్త్వమును దెల్పదు. ఇది యెట్లున్నను నేటి సారస్వత సాహితీ భారతీ ప్రభృతికవి సంఘములు భిన్నభిన్నాదర్శములతో సారస్వతమునకు నవ్యతను బ్రసాదించుచున్నవి. కాని, యొక్కవిషయము—దీనిని చెప్పవలసినచోట చెప్పలేదు—నీతి—స్వాతంత్ర్యము—ప్రకృత్యనుకరణము—నను మూఁడుపదముల కపోహలు కల్పింపఁబడుచున్నవి. నీతికి కవితకు సంబంధము "లేదంటారు," సంఘమున స్వేచ్ఛ యున్నదంటున్నారు. ప్రకృత్యనుకరణమే విషయోక్తము. పాంచభౌతికమగు ప్రకృతియే గొప్ప. ఆదర్శ

భావములు ముక్కులు పట్టుకొని కూర్చుండు మునులకే కాని, సామాన్యుల కేల? అనుభవములో నుండు సత్యములే Practical truths సత్యములు ననంబోవుచున్నారు.—ఇవి కేవలము ప్రమాదములు—సంఘోద్ధృతి గాక కేవల మనోరంజక శిల్పమే కవితకు లక్ష్యమై యున్నచు మహాకవుల కావ్యములలో సంఘశ్రేయోదాయకము లగు నాశయములు, సత్యనిరూపణలు గర్భీకృతములై ప్రధానాంగముగా నున్నవి. దుర్నీతిని బోధించుట కావ్యమునకు వికారము. నీతియున్న సంఘాచారము కానేరదు. వంచనచేసిన గాని గుమాస్తాకు నాదాయము రాదు. కాని వంచన నీతియగునా? హింస చేసినగాని కొందఱు దేవతలు తృప్తిపడరంట. అది యాచారమైనదే కాని నీతి మాత్ర మహింసయే—సత్యమే నీతి—విశ్వకల్యాణ సంపాదకము సత్యము అట్టి సత్యము నీతిపదముచే గ్రాహ్యము. కాని, స్వైరవృత్తి మూఢాచారములు గావు. కళా సత్యము లేకములు; భిన్నములు గావు. సంఘమునకు కావలసినది హితస్వాతంత్ర్యము. సత్యము. సముద్దీపనకై వ్యక్తికి వలయు భావవికాసము-అంతియే కాని యధర్మ స్వేచ్ఛగాదు-విశృంఖలవృత్తి సంఘమునకు చేటు నాపాదించును. పువ్వు చెట్టున, తలపైన శోభించును. అంతే కాని వీథిలోం ద్రొక్కివేయుటకుం గాదు గదా! ఉచితస్థాన నియమమే స్వాతంత్ర్యహేతువు. అస్థానసంచారిభావము స్వేచ్ఛ; అనావశ్యకము. ప్రాచ్యశిల్పము ధ్యానలక్ష్యము గలది. భౌతికసామ్రాజ్యమే పరమార్థ మిందు గాదు. జీవితము పరమార్థ సంపాదనకు! పాశ్చాత్త్యకళలో జీవితము కేవల సుఖహేతువు. శకవీరుని Shakespeare క్లియోపాత్రా Cleopatra తో కాళిదాసుని శకుంతలను బోల్చి చూడుము. పాశ్చాత్త్య కళాదర్శముల నెత్తిపైన నుంచుకొని, మననాగరకతాపృథక్త్వమును కాలందన్నుట పాడి గాదు. ఆలోచించినచో పాశ్చాత్త్యులపాంచభౌతిక ప్రకృత్యనుకరణ మవశ్య ముండందగినదే కాని, ప్రాచ్యాదర్శములతో మేళగింపవలయును. ఆత్మ శరీరములంబోలునవి ప్రాచ్యపాశ్చాత్త్యశిల్పములు. వాల్మీకికవితలో రెండును నున్నవి. విషయవర్ణనాకథాసంవిధానప్రకృత్యనుకరణపాత్రపోషణలను పాశ్చాత్త్యముఖ్యధర్మములతో ప్రాచ్యశిల్పలక్షణములగు నున్నతాశయ,

విశ్వశ్రేయోభావ, సత్యసందర్శనములందు జెరసినవి. మన కాదివి యతఁడు. అందులకనిరోధకల ... సులౌల్యమును సూచించువానిని మోహశృంగార కృతులంటిమి. ఇట్టివి పాటలలో, పద్యములలో, నవలలలో నెక్కుచున్నవి. ఇవి యొక్క యువావస్థలో తాత్కాలికానందదాయకము లేకాని, తర్వాత గా నేరవు. కావున విశ్వమానవభావసమన్వయ మవసరము.

1. పింగళి సూరన్న స్వతంత్ర మహాకావ్య మొండు సృజించెను. దానికిఁ బిమ్మట యట్టివాఙ్మయోద్యమమే పుట్టలేదు. ఖండకృతులకు సంపూర్ణావయవశిల్ప పుష్టిలేదు. తత్త్వకావ్యములలో [గీతాంజలి] మంచిభావములున్నవి. కథతో నైక్యముగాని యాభావములు ప్రజ యభినందింపనేరదు. ప్రజ నున్నతస్థితికిఁ దెచ్చుటకు వస్తుస్వభావనివేదనముతోఁ గల్పి స్ఫుటీకరించిన యాదర్శభావములేకాని తక్కినవి పొందుపడవు. బొబ్బిలిపాటలోని యుద్ధరంగములో నగుపడిన వీరరసమును కథలేకుండ నిర్గుణముగ నెంత చిత్రించినను నిరుపయోగమే. ప్రజకు వాంఛనీయము "కేశవో వా శివోవా" యన్నట్లు సాకారబ్రహ్మమేకాని యననుభావ్యమైన నిరాకారబ్రహ్మముగాదు. కావున మహాకవులు (చేతగానివారు ఖండకృతులనే పాడుకొని తరింపనిండు) కావ్యనిర్మాణమునకు తర్వాత మహాకావ్యనిర్మాణమునకుఁ బూనుకొనుట మంచిది. ఏసూరన్నయో ఏడాంటె Dante యో యుగమునఁ బుట్టి నాయాశను ఫలింపఁజేయుఁడు.

2. భావములు ముఖ్యములు, గొప్పవారను పేరుఁబొందినవారిలో నైతము అనుస్మృతులేయై యున్నవి. ఈ యనుస్మృతులను వీడి స్వీయానుభవమును, విచారణము Reflection ను, రసావేశమును ప్రధానములుగాఁ జేసికొని కావ్యము లల్లుఁడు.

3. పెద్దలు నుడివినలక్షణము లనావశ్యకము లనఁబోకుఁడు. లక్షణమనఁగా నియమము. స్వతంత్రపథములకుఁబోండు. కాని, యందును నియమ మవసరము. ఒక యూహాగానము వ్రాసితిరా దానిలో నిన్నిమాత్రలు ఏధాటి యని యొకనియమములేనిది బాగుండదు. నియమరహితమగు కలలిక్కను పిచ్చియందుము. నియమసహితమై ప్రత్యేకతను జూపు కలలిక్కను

మేధామహిమయని Genius యందుము. ఒకరు చేసినలక్షణములం గాంబట్టి యున్నను మాలక్షణములైనను మీకుండవలయును. Spenser's Stanza పరిణామము నున్నగునవిచూడుఁడు.) కాని మీమేధాస్ఫూర్తి కాటంకములగు లాక్షణికశాసనములనే యాదరించాల్పుఁడని యనరాదు. లాక్షణికులవి యున్న నెవరివో యొకరి వుండుట సహజము.

4. తలక్రొక్క భాష ననుసరించుట ప్రమాదము. వ్యావహారిక భాషా ప్రవాహములోని సరణి ననుగమించుట లెస్సయే కాని, కట్టుబాటులేక యిచ్ఛకువచ్చినది వాడుట మంచిదా? వ్యావహారికపదప్రయోగము రసోత్పత్తికిఁ గొనుఁడు. రసోదయార్థప్రకటనలకు ఆవశ్యకములగు వ్యావహారికపదములు తమంతట కావ్యములో దొరులునేకాని, పట్టుపట్టి గ్రామ్యమునే జొప్పింపవలయుననుట మంచిదికాదు.

5. ఆంధ్రవాఙ్మయ విజ్ఞానసర్వస్వమును Cyclopædia విజ్ఞానసర్వస్వ నిఘంటువులతో పాటు ఒకదానిని సంతరించుట మంచిది.

6. పద్మపురాణ పూర్వభాగము, శివపురాణము, భవిష్యత్పురాణము, బ్రహ్మాండము, లింగపురాణము, వామనపురాణము(లింగముకుంట రామకవిది లభింపనిచో) తెన్గింపని యుపపురాణములు పండితు లాంధ్రీకరించుట సమంజసములు కాని యిదివఱకున్న మార్కండేయాదులు భారతరామాయణాదుల మరలమరల తెనిగించుట సారస్వతమునకుఁ దలబరువు. ప్రయోజనరహితము (శ్రీ కోటీశ్వరశాస్త్రులుగారు 1925 లో 16-వ ఉగాదిసంచికలో సప్తాదశపురాణము లనుశీర్షికతో వ్రాసిన గ్రంథనామములను జదువుఁడు.)

7. పత్రికాధిపతులు విమర్శకులు దక్షిణాంధ్ర తెలంగాణా దత్త మండల సీమలలోని రచయితలను నిరాకరించుట తగదు. స్వమండలాభిమానమున్నను నాంధ్రదేశస్థు లెవరైన నొక్కటేయనుట మఱువరానిది. [1913 ఉగాదిసంచికలోని దక్షిణభాగాంధ్రకవు లను వ్యాసమును చూడుఁడు] తిక్కన, మారన, సోమన ప్రభృతి మహాకవులెల్లరకును కృష్ణా దక్షిణ తీరమే నిలయమనుట విస్మరింపకుఁడు.

8. కే. వి. లక్ష్మణరావుగారు, చెలికాని లచ్చారావుగారు లా భించిన పరిశోధనోద్యమములఁ బెంపొందించుట విద్యావంతుల విధు

ధర్మమైయున్నది. ఖండకృతులతోఁ గాలయాపన చేయుట [illegible] భాషాభిమాను లీశా[illegible]ముఁ జేసి ధన్యులగుట మంచిది.

9. దేశచరిత్ర సారస్వతము లన్యోన్యాశ్రయము లనుటను విమర్శకులు విస్మరింపకుందురుగాక.

10. కవిజీవితమే కావ్యములోఁ బ్రతిబింబించునుగాన నసమగ్రములగు పూర్వకవిజీవితములను సమగ్రములుగా రచించు టుత్తమము.

11. కవులు చాలమంది పేదలగుట ప్రభువులగు ధనాఢ్యులకు కవిపోషణమావశ్యకము, కీర్తిహేతువు, సంఘౌన్నత్యదాయకము.

12. భాషాపోషణమొనర్చిన ప్రభువులచరిత్ర మొకటిని గూర్చుట సమంజసము.

13. శాస్త్రాదులు తెనిఁగింపఁబడినఁగాని ఫలము లేదు.

14. ఉత్తబిరుదములతోఁ బ్రజకు భ్రమఁ గల్పింపక గ్రంథకర్తలు తమకృతులలో సామర్థ్యములఁ జాటుకొందురు గాక!

15. కళాభిరుచిఁ బోషించు సంధానకగ్రంథముల ప్రచురణ మావశ్యకము.

ఈగ్రంథమున నెన్నియో దోసఁగులు, లోపములు, విరుద్ధభావములు నుండియుండనగును. కించిజ్జ్ఞుఁడనగుట నవి యనివార్యములు. వానిని దిద్దియుఁ, బూరించియుఁ, సవరించియుఁ బెద్దలు నన్నుద్ధరించి [illegible]రకుఁ దోడ్పడుదురని విన్నవించుచున్నాను. శాంతముగఁ జదివిన పాఠకులకు నమస్కృతులు.

తే. ''పరమునికి వందనముఁ జేతు పరిఢవించి
మున్నవితథానువిభూతికి మ్రొక్కుకొందు
మెఱయు గుణములఁ దేలు నిమిత్తమాత్ర
బంధువైనట్టి వానికిఁ బ్రణుతి సేతు.''

ఓమ్ తత్ సత్.

చెన్నపురి : వావిళ్ల రామస్వామిశాస్త్రులు అండ్ సన్స్ వారి
'వావిళ్ల' ప్రెస్సున ముద్రితము—1936.